

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN
ROBARDS

TAKIP

©psilon®

Çaylak avukat Jessica Ford, çalıştığı tanınmış hukuk şirketinin en büyük ortağı olan patronu John Davenport'tan gelen telefona yanıt verdiğinde, patronunun epeyce sarhoş olduğunu anlamakta gecikmez. Davenport, Jess'ten şahsi avukatlığını yaptığı First Lady Annette Cooper'la Washington D.C.'deki bir otelde buluşmasını istemektedir. Jess heyecanlanır: Bu önemli görevin patronunun güvenini kazandığı ve daha büyük işler üstlenme yolunda olduğu anlamına geldiğini düşünür. Ama ne yazık ki, büyük her zaman iyi demek değildir.

Jess gecenin geç bir vaktinde Annette Cooper'la buluşmuş, soluğu bir arabanın arka koltuğunda almış ve karanlıkta hızla yol almaya başlamış olması dışında pek fazla şey hatırlamamaktadır. Bildiği tek şey aracın yolda ilerlerken kaza yaptığı ve First Lady de dahil olmak üzere araçta bulunan üç kişinin öldüğüdür. Ağır yaralanan Jess, tüm dünyanın trajik bir kaza olarak gördüğü bu olaydan sağ çıkan tek kişidir.

Kazaya neden olan olaylar hakkında hiçbir şey hatırlamasa da Jess'i huzursuz eden bir soru vardır: Gerçekten de bu bir kaza mıdır? Olayla ilgilenen Gizli Servis ajanı Mark Ryan, Jess'in bir şeyler sakladığı fikrine kapılır. Şüpheleri artarken, Jess'in dünyası yerle bir olmaya başlar. Önce, hastanede acımasız bir saldırıya uğrar ve hayatını zor kurtarır. Sonra patronu şüpheli bir şekilde ölür. Hatta First Lady'nin son birkaç saati hakkında bilgiye sahip olan herkes ölmeye başlar. Ve derken Jess anlar: O geceyi hatırlarsa, o da ölecektir.

First Lady'nin ölümünün bir kaza olmadığından emin olan Jess'in sığınabileceği tek kişi, artık Mark Ryan'dır...

TAKİP

Takip

Orijinal Adı: Pursuit

Yazarı: Karen Robards

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Editör: İbrahim Enis Köksaldı

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2013

ISBN: 978-9944-82-620-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Karen Robards

Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 16053

Tel : (0212) 482 99 10

Faks : (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

TAKİP

KAREN ROBARDS

Çeviri
Kübra Tekneci

©psilon®

TEŞEKKÜR

Öncelikle, bu kitapta harika bir iş çıkaran müthiş editörüm Christine Pepe'ye teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca temsilcim Robert Gottlieb'e de teşekkür etmek istiyorum. Leslie Gelbman, Kara Welsh ve Signet'teki herkese ve tanıtım çalışmalarından ötürü Stephanie Sorensen'a da teşekkürler. Son olarak, Ivan Held ve Putnam ailesinin geri kalanına süregelen destekleri için teşekkürlerimi gönderiyorum.

Sizler olmadan bunu başaramazdım!

Her zamanki gibi, bu da Dough, Peter, Chris ve Jack için, sevgiyle.

BİRİNCİ BÖLÜM

“Orada mı? Onu görüyor musun?”

Jessica Ford, cep telefonu kulağında, önündeki buğulu cam kapıyı iterken, yaşanan heyecan John Davenport’un sesini öylesine keskinleştirmişti ki, alkol yüzünden kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşması neredeyse kaybolup gitmişti.

“Evet,” diye yanıt verdi Jess. Kapı arkasından sertçe kapanırken telefonu tutan eli gerildi, çünkü hanımefendi oradaydı ve onu görebiliyordu.

Birleşik Devletler’in First Lady’si, televizyondaki basketbol maçını izlemekte olan gürültülü bir kalabalığın kenarında, otelin karanlık ve gözden uzak bir köşesindeki iki kişilik bir masada tek başına oturmuş, ne olduğu belirsiz altın rengi bir sıvıyı bileğini kırmadan ve deneyimli bir içkici gibi suratını buruşturmadan kafasına dikiyordu. Yanlarında beyaz çizgileri olan siyah bir eşofman takımı ve beyaz spor ayakkabıları giymişti. Kendine özgü kısa sarı saçlarını, gözlerinin üzerine dek indirdiği beyzbol şapkasının altına sokmuştu. Bir cumartesi gecesi gece yarısını on geç, Beyaz Saray’ın birkaç blok ötesindeki bu orta sınıf otelde bulunmasının ihtimal dışılığı ve bileğinin yanına stratejik bir şekilde yerleştirilmiş yapraklı saksı bitkisi, onunla Teksas büyüklüğünde bir skandalın arasındaki tek şeydi.

Bunu fark eden Jess'in yüreği pır pır etti.

"Tanrı'ya şükür." Davenport'un sesi ciddiye. "Ona de ki..."

Basketbol tutkunlarının tezahüratı Jess'in cümlenin geri kalanını duymasına engel oldu. Suratını buruşturdu ve kalbinin her atışında bir felaket yaşamaktan korkarak hızla köşeye doğru gitti.

Ne yaptığını biliyor olsa da, kendisinden istenen şey yüzünden korkuyordu. O First Lady'nin menajeri değildi.

"Seni duyamadım. Burası biraz kalabalık," dedi tezahürat gürültüsü azalırken.

"*Lanet olsun.*" Davenport ağzının içinde birkaç küfür daha geveledi. "Hemen onu oradan çıkar, olur mu?"

"Tamam." Jess ürkütücü patronuna, "Elimden geleni yaparım," dememeyi öğrenmişti. Patronu hemen atılıp ona elinden geleni yapması için değil, isteneni kesinkes yapması için maaş verdiklerini söylerdi. Ve konu kapanırdı. Kulağında çınlayan küçük bir tık sesiyle telefon görüşmesi sona erdi. Evet, sorun artık resmen ona aitti.

İşin düştüğünde Gizli Servis hangi cehenneme kayboluyor böyle?

Etrafına bir kez daha bakınca aradığı cevabı buldu: İşe yarar bir yere kaybolmadıkları açıktı. Görünürde siyah takım elbiseli tek bir adam yoktu.

Masaya yaklaşırken, kulak kabartanların olabileceğini düşünerek kısık bir sesle, "Bayan Cooper?" dedi. First Lady ve basketbol tutkunları hariç, ahşap dekorasyonlu küçük barda sadece birkaç müşteri daha vardı. Kimse köşedeki yalnız kadınla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Yine de, Jess riske giremezdi. En yeni sorununu buradan bir an önce ıkarmalıydı.

First Lady boş içki bardağına bakmaya devam etti. Jess'in onunla konuştuğunu duymuş olsa bile, bunu belli etmedi. Boğazını temizleyen Jess tekrar denedi.

“Bayan Cooper? Beni Bay Davenport gönderdi.”

Bu işe yaradı. Beyzbol şapkasının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Sonra Bayan Cooper ona gergin ve temkinli bir bakış attı.

“Sen kimsin?”

Jess güven verircesine gülümsedi. Ama hâlâ gergindi.

“Jessica Ford. Bay Davenport için çalışıyorum.”

Televizyon ve dergilerde yumuşak ve narin görünen mavi gözler kısıldı. Bu gece etrafları kırmızı ve şişti, makajsız ve sertlerdi. O çekici, yuvarlak yüz de şişmiş ve solgundu, ama yine de efsanevi bir fotoğrafın bulanık bir kopyası nasıl ilk bakışta tanınırsa aynen o şekilde tanıdıktı. Çizgiler flu, açılar belirsiz ve hatlar silikti, ama özne kesinlikle tanınabilir haldeydi.

Bayan Cooper’ın ağladığını gözden kaçırmak imkânsızdı.

Çok kavga ediyorlar. O ve David. Yapman gereken tek şey, onun elini tutmak ve o içini tamamen boşaltana dek anlayışla kafanı sallamak, demişti Davenport.

David, başkandı. Birleşik Devletler Başkanı. Ve Jess’in şu el-tutma işine girişmeden önce onun karısını –dünyada en çok tanınan kadınlardan birini– hiçbir işinin olmadığı dolu bir otel barından dışarı çıkmaya ikna etmesi gerekiyordu. Bu sırada hiç kimse bu kadının kim olduğunu anlamamalıydı. Jess dedikoduya aç gazetecilerin ayaklarının dibinde dolaştıklarını neredeyse hissedebiliyordu.

Gazetelerin manşetleri, FIRST LADY BEYAZ SARRAY’DAN KAÇTI, diye bas bas bağıracaktı.

Off, Tanrım. Bu işi beceremezse, muhtemelen işinden olacaktı. Elbette, patronu deliye dönerdi. *Dünya* deliye dönerdi. Başkanın üzerinde eşofmanları ve ağlamaklı bir yüz ifadesi olan kaçak eşinin görüntüsü dünyadaki tüm televizyon ekranlarını ve gazetelerin ilk sayfalarını süslerdi. Siyasi yansımalarının haddi hesabı olmazdı. Kişisel yansı-

malarının da haddi hesabı olmazdı. Ve kellesi alınacak ilk kişi Jess olurdu.

Bu çok büyük bir sorumluluktuk. Jess avuçlarının terlediğini hissetti. Ellerini kenetledi. *Sakin ellerini ovuşturma.*

Ovuşturmadı, ama hâlâ yeterince güven verici görünmüyor olmalıydı, çünkü First Lady'nin ifadesi saldırganlaşmıştı.

“Seni tanımıyorum. John’u istiyorum.”

Kusursuz bir maniküre sahip pembe tırnaklar masaya vurmaya başladı. Sonra Bayan Cooper’ın bakımlı eli, içki kadehinin yanında duran cep telefonunu kavradı. Davenport, First Lady’nin eski bir dostu ve özel avukatıydı. Jess de avukattı, henüz yeniydi ve bir senedir, Birleşik Devletler Kongre Binası’nın gölgesinde faaliyet gösteren dev hukuk firmalarının en prestijlisi ve en güçlüsü sayılabilecek mega bir şirket olan Davenport, Kelly ve Bascomb’da çalışıyordu. Resmi olarak meslektaş sayılsalar da, Jess zaman zaman asıl görevinin Davenport, “Zıpla,” dediğinde, “Ne kadar yükseğe?” diye sormak olduğunu düşünüyordu. Karriyer değişikliği yapmak isteyen orta yaşlı ikinci öğretim öğrencilerine ve insanın belini büken harç kredileriyle cebelleşen –kendisi gibi– parasız gençlere neredeyse eşit oranda ev sahipliği yapan George Mason Hukuk Fakültesi’ndeki ikinci senesinde Davenport onu yarı zamanlı olarak işe aldığı anda, Jess başına konan bu büyük talih kuşu karşısında heyecanlanmıştı. Bu onun için büyük bir şanstı, kendisi ve ailesi için altın yüzüğü eline geçirmesi adına önemli bir fırsattı ve bu fırsatı kaçırmayacaktı. Haftada yüz saat çalışması gerekirse bile, çalışacaktı. Köşe ofislerdeki Ivy League* soylularının saçmalıklarına katlanmak zorun-

* ABD’nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. Günümüzde Ivy League akademik mükemmellik ve başarıyla bağdaştırılmaktadır –ed.n.

da kalsa bile, sesini çıkarmayacaktı. İsteddiği yere gelmesi için herkesten daha faydalı, daha bilgili ve kararlı olması gerekecekse, o halde öyle olacaktı.

Planı buydu. Ve şimdilik işe yarıyordu. Mezun olduktan sonra tam zamanlı iş teklifi almıştı ve Davenport'un çok önemli duruşmalarının hazırlık çalışmalarını yapıyordu. Yıldızın arkasındaki köle oydu. Şimdilik. Sonsuza dek değil.

Jess, Annette Cooper'ın kim olduğunu biliyordu. Ancak Jess ofisteyken First Lady de birçok kez ofiste bulunmuş olmasına ve Jess bir keresinde elden evrak teslim etmek için onun yanına gönderilmiş olmasına rağmen – bekleneceği üzere– Bayan Cooper onu hatırlamıyordu.

Bayan Cooper cep telefonunda bir tuşa basıp telefonu kulağına götürdüğü sırada onu şüpheli gözlerle süzerken, *Ben duvar kâğıdıyım, hepsi bu*, diye içinden geçirdi Jess. Bayan Cooper'ın bakışlarından yola çıkarak zihninin köşesinde küçük bir döküm çıkardı: yirmi sekiz yaşında ama daha genç görünen; kulaklarının arkasına gelişigüzel sıkıştırdığı çene hizasında maun rengi saçları olan; çenesi köşeli, yüz hatları dengeli, aceleyle yaptığı makyajıyla beyaz tenindeki çilleri gizleyememiş; lensli, ela gözlü; bir metre elli santim boyunda, ince ve ne yazık ki tahta göğüslü; zor zamanların kurtarıcısı olan en sevdiği siyah pantolon-cekete takımını ve siyah tişörtünü giymiş; ancak ne yazık ki altına emektar siyah spor ayakkabılarını geçirmiş (daha uzun boylu görünmeye ihtiyacı olduğundan çalışırken genellikle topuklu ayakkabılarını giyerdi) bir kadın. Jess spor ayakkabılarını giymişti, çünkü yeni ev arkadaşı, yani üniversiteye giden kız kardeşi Grace anlaşılan ona sormadan siyah topuklu ayakkabılarını “ödünç almış” ve artık birlikte kullandıkları büyük giysi dolabındaki az sayıdaki ayakkabının geri kalanını ortaya saçmıştı.

“Yanıma *dalkavuklarından* birini mi gönderdin?” Bayan Cooper sinirliydi. Davenport herhalde cevap vermişti. Bir duraksama oldu, sonra Bayan Cooper Jess’e küçümseyici bir bakış daha attı. “Emin misin? On beş yaşında gibi görünüyor.”

Jess yeni sorumluluğu ile mekândaki çiftlerden biri arasında kendisini konumlandırırken bile, söyleneni duymazdan gelmeye ve yüzünün ifadesizliğini korumaya çalıştı. Neyse ki, bardaki ses seviyesi kimsenin herhangi bir şey duyma ihtimalini son derece azaltıyordu.

Jess şanslı olmayı diliyordu sadece. Bayan Cooper’ı etkilemekte henüz başarıya ulaşamamış olduğu, ıstırap verecek ölçüde açıktı.

“Ergenlik döneminden yeni çıkmış bir velet gönderirsen olmaz tabii. *Buraya* kadar, duyuyor musun? *Ben ciddi-yim.* Benim *sana* ihtiyacım var.”

Kocasıyla kavga etmesi Bayan Cooper’ın hayatının sıradan bir parçası olsun ya da olmasın, sesi hem kızgın hem çaresiz geliyordu. Alçak sesle konuşsa da sesi giderek tizleşiyordu. Sık sık gözlerini kırptırıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Rahatsız olan Jess bakışlarını kaçırdı.

Jess’e yatağının rahatlığında uykulu gözlerle izlediği bir Lifetime filmi yarıda bıraktıran ve alelacele pijamalarını çıkardıktan sonra dışarı fırlayıp Davenport’un gönderdiği arabaya atlamasına neden olan telefonda Davenport, *Sana güveniyorum*, demişti. Kelimelerini uzatmasına bakılırsa, patronunun o sırada aşırı alkollü olduğu kesindi.

Bu gece Annette’e bebek bakıcılığı yapacak durumda değilim, demişti Davenport hiç de pişmanlık duymadan. *Her neyse, zaten evde değilim. Oraya gelmem bir saati bulur. Sen ise...*

Jess’in evi belki on dakikalık mesafedeydi.

Aceleyle üstünü giyerken, *Bu First Lady’yle tanışmak için*

bir şans, diye içinden geçirmişti. Güçlü birilerinin yakın çevresine girme meselesi, yeni bir avukatın uğrunda canını verebileceği türden bir şeydi. Terfi almasını sağlayabilirdi. Ona... bambaşka şeyler kazandırabilirdi. Sorumluluk. Prestij. Para. Sonuçta, her şey gelip paraya dayanıyordu.

Hayatının hikâyesi.

Bayan Cooper öncekinden daha yüksek bir sesle, “Ama sana *ihtiyacım* var. Bu *acil* bir durum. Anlıyor musun? Artık *bitti*,” deyince Jess’in dikkatini yeniden kendisine çekti. Jess, First Lady’nin yanaklarından kocaman gözyaşlarının aktığını görünce korktu. Bayan Cooper’un suratı altüst olmuştu, dudakları titriyordu, telefonunu tutan eli de öyle. Yan masaya kaçamak bir bakış atan Jess, arkasından gelen ayak seslerini duyunca gerildi. Vücutuyla görüş açısını, dolayısıyla şöhretli emanetinin önünü kapatarak arkasına döndü ve köşedeki masada oturan müşteriyle ilgilenmeye kararlı görünen bir garsonla yüz yüze geldi.

Eyvah.

“Sana söylüyorum, bu *doğru*,” diye neredeyse hıçkıran Bayan Cooper’ın sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. Görüş açılarını kapatabilirim, diye düşündü Jess çaresizce. Ama seslere engel olması pek o kadar mümkün değildi. “Bu bir kâbus. Bana yardım etmelisin.”

“Başka bir şeye ihtiyacımız yok, teşekkürler,” dedi Jess garsona.

“Emin misiniz?” Garson yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı, koyu renk saçları ve gözleri vardı. Bakışları Jess’in arkasına kaydı, neyse ki Bayan Cooper sessizdi, anlaşılan Davenport’u dinliyordu. Jess kadının kafasını yine aşağıya doğru indirmiş olmasını ve beyzbol şapkasının yüzünü örttüğünü umuyordu.

Garsonun görüş açısını iyice kapatmak amacıyla sola doğru bir adım atan Jess kafasını salladı.

“Eminim.”

“O halde, hesap on iki dolar.”

On iki dolar. Pekâlâ, Jess, First Lady’nin içki hesabını öde.

Jess omuz çantasını açıp parasını bulundurduğu fermuarlı gözü yokladı ama bir şey bulamadı, çantaya bakıp Grace’in ayakkabılarıyla birlikte parasını da “ödünç aldığını” anlayınca anlık bir korku yaşadı. Kredi kartını vermek istemiyordu, çünkü o ve Bayan Cooper’ın barda olduklarına dair geride kanıt bırakmamasının daha iyi olabileceğine dair belli belirsiz bir inancı vardı. Ayrıca, mesele First Lady’yi hız rekoru kırarak oradan çıkarmaktı ve kredi kartının geri gelmesini beklemenin buna hiçbir yararı olmazdı. Tamamen paniğe kapılmaya fırsat bulamadan, alışkanlığı gereği fermuarlı cüzdan bölmesinin dibinde acil durumlarda kullanmak üzere bulundurduğu yirmi doları hatırladı; ilk –ve tek– lise dansına gitmeden önce annesinin ısrarı üzerine başladığı bu alışkanlığı hâlâ devam ettiriyordu.

Tatlım, inan bana, hiçbir erkeğe herhangi bir şey için güvenmek istemezsin, seni eve bırakması için bile.

İbret alınacak sözler, anne.

Jess yirmiliği verince garson uzaklaştı.

Üstü kalsın. Borçlu bile olmadığı bir parayı söküldüğü için hafif bir pişmanlık duydu. Tüm yirmilik gitmişti, elbette. Çünkü üstünü bekleyemezdi.

“Olabilirdiğince çabuk ol,” dedi Bayan Cooper, sesinde aciliyet vardı. “Acele et.”

Jess masaya doğru döndüğünde Bayan Cooper’ın telefonunu hızla kapattığını gördü. First Lady telefonu aşağı indirip avucunun içinde sıkıca tuttu. Sonra Jess’e baktı. Çenesi kaskatıydı. Gözleri hâlâ ıslaktı, ama artık gözyaşları akılmıyordu. Aksine, gözlerinin yumuşak maviliği parlıyordu, ama neyle? Öfkeyle mi? Kararlılıkla mı? Yoksa her ikisiyle de mi?

“O adi herifin bizzat gelmek yerine seni gönderdiğine inanamıyorum.”

Jess gözlerini kırıştırdı. Karşısındaki kadının içinde bulunduğu durumun First Lady’nin tatlı görüntüsüyle olan zıtlığı başını döndürüyordu.

“Bay Davenport buraya yeterince çabuk gelemeyeceğinden endişelendi.” Jess’in ses tonundaki sakin tavır karındaki sıkı düğümle çelişiyordu. “Bir araba getirdim. Dışarıda bekliyor. İnsanlar fark etmeden...”

Küçük ama anlamlı bir jestle cümlesini tamamladı: *İnsanlar kim olduğunuzu fark edip iş çıkırından çıkmadan gitmeliyiz.*

“Bu saçmalığa karnım tok. John’un zil zurna sarhoş olduğunun farkındayım.” Bayan Cooper aniden ayağa kalkınca sandalyenin ayakları ahşap zeminde büyük bir gürültü çıkardı. Dikkat çekme potansiyeline sahip sese rağmen, Jess rahat bir nefes verdi. Bayan Cooper hareket etmek istememiş olsaydı, onu asla yerinden kıpırdatamazdı. Şapkasının kenarını yüzüne doğru indirip zarf büyüklüğünde, son derece güzel ve ortama hiç uymayan kristal işlemeli el çantasını koltuğunun altına sıkıştıran Bayan Cooper masadan uzaklaştı. “Pekâlâ, haydi gidelim.”

Jess başka bir şey söylemeden ve her adımda yanındaki kadının kim olduğunun ortaya çıkma ihtimaline karşı tetikte kalarak kapıya doğru ilerledi. Masaların arasında ilerlerken, basketbol tutkunları yerlerinden fırlayıp sağır edici bir gürültüyle hep birlikte tezahürat etmeye başlayınca neredeyse kalbi göğsünden fırlayacaktı. Olduğu yerde durdu. Omzunun üzerinden arkaya bakınca, Bayan Cooper’ın da irkilip durduğunu gördü, First Lady’nin ağzı açık kalmıştı ve bağırışan kalabalığa korkuyla bakıyordu. Ama gürültülerin onunla hiçbir ilgisi yoktu ve neyse ki sporseverlerin televizyona odaklanmış olmaları, onların dikkat çekmeden

hızla dışarı çıkmalarını kolaylaştırıyordu. İlk şoku atlattıktan sonra, hiç kimse onları fark etmeden güvenle bardan çıktılar.

En azından Jess öyle olduğunu umuyordu. Ama cep telefonları yaygın olduğundan, sinsi bir meraklının çaktırmadan çekebileceği bir fotoğraf yeterli olurdu.

Bugün kendimi o kadar aştım ki.

Yedi metre genişliğinde ve onun üç katı uzunluğundaki boş ve eski döşemeli lobi alanı, barın karşısında duran bir resepsiyon masasıyla bir zil standına ve hemen yan tarafta şimdi kapalı ve karanlık olan bir restorana ev sahipliği yapıyordu. Resepsiyon masasının arkasında sadece kırmızı ceketli bir kadın duruyordu ve telefonla konuştuğu için bardan yeni çıkan iki kadına hiç dikkat etmemişti. Resepsiyondan on mermer basamak kadar aşağıda yer alan sokak seviyesindeki zil standının bulunduğu kapı sakindi. Üçlü cam kapıların yanında bekleyen kırmızı ceketli bir vale kapılardan birini açık tutuyordu – ama kimin için? Jess kimin içeriye doğru yürüdüğünü göremiyordu, ama birinin içeri girmek üzere olduğu kesindi ve sonuç olarak kendini çok ortalıkta kalmışlar gibi hissediyordu.

Yürümeye devam et.

“Bu taraftan.” Sesini yükseltmeden küçük bir hareketle ana girişi gösterdi. Bayan Cooper da kafasını sallayıp yanında ilerlemeye devam etti.

Jess, Bayan Cooper’ın nihayet tanınma ihtimalinin ve bunun sonucunun ne kadar feci olabileceğinin farkında olmasına minnettardı. Başını aşağı eğen kadın, Jess’le duvarın arasında kalmaya özen gösteriyordu. Onun yanında yürürken Jess nefesini tuttu, kalbi hızla atıyordu ve gözleri açık kapının üzerindeydi. *İçeriye girecek kişi her kimse kafasını kaldırıp karşısında...*

Tam basamakların tepesine vardıkları sırada, orta yaşlı iki adam –takım elbiselerinin kalitesine bakılırsa düşük ka-

demeli yöneticiler– art arda açık kapıdan içeri girdi, ikisi de gürültücü, kocaman köpekleri andıran eski, tekerlekli bavullarını takır tukur peşlerinde sürüklüyordu.

“Onları alabilir miyim?” diye sordu vale. İş adamları kafalarını sertçe iki yana sallayıp bavullarını merdivenlerden kendileri çıkarırken, bahşiş alma şansını kaybeden vale arkalarından kaşlarını çattı. Merdivenlerin yan tarafındaki ahşap kaplamalı duvara tutunan Jess ve Bayan Cooper aşağıya inmeye başladılar. Jess’in görebildiği kadarıyla, ne iş adamları ne de vale onlara dikkat etmemişti.

Bunun için yeterli değilim. Hukuk fakültesindeki derslerin arasında Skandalların Önüne Geçme 101 dersi yoktu.

“Araba nerede?” Artık son basamakta olan Bayan Cooper cam kapıdan sokağa baktı. Gergin ve huzursuz görünüyordu – Jess de onun kadar gergin ve huzursuzdu.

“Dışarıda.” Jess şoföre başka bir yerde beklemesini söylemeyi düşünememişti. Hata ettiğini şimdi fark ediyordu. Muhtemelen bir yan giriş bulması gerekirdi, ama o sırada o kadar telaş içerisindeydi ki, şoföre otelin girişinde durmasını söyleyip arabadan fırlamıştı. Artık bunun bir öneminin olmamasını umabilirdi sadece.

“Acele etmeliyiz. Yoksa beni aramaya başlayacaklar.”

“Kimler?” diye sordu Jess düşünmeden, ama cevap çok açıktı: Washington’ın tüm resmi yetkilileri. Basın ordusu. Kocası.

“Gizli Servis.”

Ah, tabii. Onlar da var. Gerçi düşününce, şu anda Bayan Cooper’ın bir korumasının olması iyi olabilirdi. Tabii bana destek olacak birisi de hiç fena olmazdı.

İş adamlarının kullandığı üçlü kapıdan en sonuncusu olan kalın cam kapıyı iterken, Jess’in karnındaki düğüm iyice gerildi. Ne yaptığını ilk kez tam olarak idrak ediyordu: Duygusal olarak çökmüş durumdaki firari First Lady’yi korunmasız bir şekilde kaçıırıyordu. *Davenport’un*

direktifleri üzerine, diye kendisine hatırlattı, ama hissettiği gerginlik ve heyecan denecek gibi değildi.

Bir daha gece yarısı telefon çalarsa açmayacağım, diye kendi kendine söz verirken nisan ayının serin ve taze havası saçlarını yüzünden itip ceketini vücuduna yapıştırdı. Egzoz kokusuna rağmen, havanın tazeliği köhne otelin basık havasına rahatlatıcı bir panzehir olmuştu. Yirmi dört saat Davenport'un emrine amade olmanız, bunu biliyorsun değil mi?

Ama acı gerçek şuydu ki, dolgun maaşını almak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Hele ki her zaman yeni sorunlara gebe olan ailesi yüzünden, şu an bu maaşa hiç olmadığı kadar muhtaçtı.

“Peki nerede?” Bayan Cooper arabayı kastediyordu. Kaldırımında bir an şaşırıp duraklamış olan Jess'in yanında durdu. Araba, Jess'in on dakika kadar önce indiğinde park ettiği yerde, yani girişin hemen sol tarafında, şu an durup boş yere etrafa bakındıkları yerin birkaç adım ötesinde değildi.

Güzel soru, diye içinden geçirdi Jess hızla etrafına bakarken. Otelin beyaz giriş saçağı, rahatlamalarına izin veremeyecek kadar parlaktı. Jess kuvvetli bir spot ışığının altında duruyorlarmış gibi hissediyordu. Yakındaki diğer işletmeler de –bir suşi barı, bir içki dükkânı ve bir eczane– kaldırma ışık saçıyordu. Düzenli aralıklarla caddenin iki yanında ilerleyen araçların farlarıysa daha da fazla ışık yayıyordu. İnsanlar her yerdeydi, kaldırımında yürüyor, dükkânlara girip çıkıyor ve suşi barının önünde park eden arabalardan iniyorlardı. Sesleri trafiğin sabit uğultusunu bastırıyordu. İçlerinden biri onların bulunduğu yere doğru şöyle bir baktırsa...

Vale, “Siz hanımlara bir taksi çağırmanı ister misiniz?” diye sorunca Jess yerinden sıçradı. Adam omzunun dibindeydi ve yaklaştığını duymamıştı bile.

“Ha-hayır, biz iyiyiz, teşekkürler.” Kafasını sallayarak adamdan kurtuldu, sonra bu tür bir hareketin protokol kurallarına ne kadar aykırı olabileceğini çok geç olana kadar akıl edemedi. Bayan Cooper’ı kolundan sıkıca tuttu. Kalbi hızla atıyordu, başıboş dolaşan arabayı görmek amacıyla caddenin iki yanını çaresizce tararken First Lady’yi otelin parlak ışıklarının altından uzaklaştırdı. *Lütfen burarlarda olsun... Tanrı’ya şükür. İşte orada.* Rahat bir nefes verdi. “Araba şu tarafta.”

Davenport’un gönderdiği siyah Lincoln, kavşağa metrelere uzaklıkta tampon tampona park etmiş arabaların sonunda duruyordu. Yasal olarak park edilmiş arabalarla trafik ışıkları arasındaki tarafsız bölgede kaldırım taşlarının üzerine çekilmişti. Karanlıkta parlayan kırmızı park lambaları, Jess’e şoförün kendisine söylenildiği gibi motoru çalışır halde tuttuğunu söylüyordu.

“Off, lanet olsun, Prescott orada.” Başını eğen Bayan Cooper hızlandı. Jess ve sağ tarafındaki bina arasında hızla ilerlemeye başlamış, yanından geçen yayaların bakışlarından sakınmak için kamburunu çıkarmıştı.

“Prescott kim?” diye fısıldayan Jess omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı.

“Korumalarımın biri.”

“Gizli Servis mi?” diyen Jess neşelendi. En azından bu kadının güvenliğini sağlama sorumluluğu artık sadece ona ait değildi. Evet, koyu renk takım elbiseli, uzun boylu, iri yapılı bir adam otelin önünde valeyle konuşuyordu. Beyaz gömlek giymiş ve koyu renk bir kravat takmıştı. Kısa, düzgün, koyu renk saçları vardı. Ve yakışıklı, temiz bir yüzü. Elini ağzına doğru götürüp yumruğuna doğru bir şey söyledi. Üzerinde yanıp sönen neon bir lamba taşısa daha iyi olurdu.

Destek en sonunda gelebildi. Tanrı’ya şükür.

“Ne yapıyorsun?” Jess yerlerini belirtmek için Prescott’a el sallamaya başlayınca Bayan Cooper uzanıp onun elini yakaladı.

“Korunmaya ihtiyacınız var ve...”

“Korunma mı?” Bayan Cooper acı bir kahkaha attı. Sıkıca tuttuğu Jess’in parmakları acımaya başlamıştı. “Bu adamların gardiyandan farkı yok.” Bakışları Jess’in içine işledi. “Anlamıyor musun, aptal kız? *Ben lanet olası bir mah-kûmum.*” Jess’in omzunun üzerinden baktı. “*Arabaya bin.*”

Bu sırada Lincoln’ın yanına varmışlardı. Bayan Cooper şoföre sertçe emrettiğinde, şoför üniforması giymiş iri yarı, kızıl saçlı bir adam, yolcularına kapıyı açmak için o sırada arabanın önünden dolaşıyordu.

Bayan Cooper konuşurken arabanın arka kapısını açıp araca bindi. Bir eli açık kapının üzerinde olan Jess, şaşkın şoförle göz göze geldi. Adam omuzlarını silkip itaatkar bir şekilde geri çekildi. Jess’in bakışları onlara doğru bakan Gizli Servis ajanına kaydı.

Jess duraksadı. First Lady kocasıyla yaptığı basit bir kavganın neden olabileceğinden çok daha kızgındı ve...

“*Bin şu arabaya,*” diye bağırdı Bayan Cooper.

Şoför çoktan direksiyonun başına geçmişti.

Bakışları Lincoln’ın üzerinde ve artık aradığı kişinin aracın içinde olduğundan emin olan Gizli Servis ajanı dönüp el salladı ve onlara doğru koşmaya başladı.

“*Sür. Hemen,*” diye bağırdı Bayan Cooper. Jess, First Lady’nin ön koltuğun arka kısmına sertçe vurduğunu gördü.

Vakit yoktu. Şoför arabayı vitesine geçirdi. Kalbi hızla atan Jess onlara doğru koşan adama şüpheli bir bakış daha attıktan sonra, alması için gönderildiği kadının yanına, arka koltuğa atlayıp kapıyı hızla kapattı ve Lincoln patinaj yaparak kaldırımından uzaklaştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kaza yeri korkunçtu. Ters dönen arabadan kalın, gri dumanlar yükseliyordu. Aşırı sıcak sebebiyle tekerlekler patlamış ve aracın çarparak durduğu çamlar meşaleler gibi alev almıştı, ama çevre alanlara hâlâ su sıkmakla meşgul olan çok sayıda turuncu üniformalı itfaiyecinin sayesinde yangın söndürülmüştü. Kazanın hemen ardından alevler öylesine yükselmişti ki, Mark olay yerine hızla gelirken parlak kırmızılığı on altı kilometre mesafeden görebilmişti. Rüzgârla gelen koku – Gizli Servis ajanı Mark Ryan bunu düşünmek bile istemiyordu. Ama aldığı koku ona yanık et kokusunu hatırlatıyordu.

Söylenenlere göre, dağ geçidinin bitiminde ters dönen siyah Lincoln'daki üç kişi yaşamını yitirmişti. Ölenlerin kimlikleri resmi olarak doğrulanmamıştı, ama gayri resmi de olsa Mark içlerinden birinin Birleşik Devletler First Lady'si Annette Cooper olduğunu biliyordu. Mark her ay başkanın ailesine yönelik olarak Beyaz Saray'a yağın binlerce tehdidi, First Lady'yi götürdükleri muhalif bölgelerdeki riskli yurtdışı turlarını, First Lady'nin neredeyse tüm resmi görüşmelerinde pankartlarını sallayıp sloganlar atan düzinelerce protestocuyu ve gerekli hazırlığı yapmakta, dolayısıyla gerekli savunma tedbirlerini almakta en fazla zorluğa yol açtığı için korkuyla yaşamalarına sebep olan

bir kaçığın süregelen tehditlerini düşündü. Bomba arama köpeklerini, kurşun geçirmez limuzinleri, çatılardaki keskin nişancıları, polis ve ordu birliklerini ve evet, başkanın ailesini gittikleri her yerde korumakla görevli olan, dünyanın en iyi kişisel koruma kurumu Birleşik Devletler Gizli Servisi'ni düşündü.

Dünyada buna eşdeğer olabilecek başka bir güvenlik aygıtı yoktu.

Ama buna rağmen Birleşik Devletler'in First Lady'si az önce korkunç bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti.

Şimdiden, pazar gecesi saat bir otuz beşte, kazanın ardından henüz bir saat bile geçmemişken, haber dünyada yankılanmaya başlamıştı. Ve kızılca kıyamet kopuyordu.

First Lady'nin güvenlik ekibinin lideri olarak ya da resmi olarak bilindiği haliyle, korumalardan sorumlu özel ajan olarak, Mark Ryan'ın sorumlulukları vardı. Olmamacak şey onun nöbeti sırasında olmuştu. Bu bilgi koca bir kaya gibi oturmuştu omuzlarına. Biri boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu. Şafaktan önce sıcaklık yedi sekiz dereceye inmiş olmasına rağmen, boncuk boncuk terliyordu.

Bu nasıl olmuştu?

“Dur! Bu bölge koruma altında. Geri dönmek zorundasınız.”

Birlikleri alanı koruyan deniz piyadelerinden biri dik ve çalılık eğimde son birkaç adımı kat etmekte olan Mark'ın farkına vardı ve ilerleyip onunla yüzleşti. Deniz piyadelerinin yaklaşık üç yüz elli metre ötesinde daire şeklinde kurulan projektörler kaza alanını acımasız beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Mark'ın sol tarafında kalan eğimin bitimindeki düz alanda rüzgârda sallanan yüksek çam ağaçları yıldızlarla süslü gökyüzünü büyük ölçüde kapatıyordu. Yağmurla kabaran dere ağaçlıkların arasında siyah bir ışıltıyla akıyordu. Güçlü kurtarma ışıkları ile hem yol ke-

narında hem de yukarıdaki köprüde setlerini kuran televizyon ekiplerinin aynı ölçüde parlak ışıklarının eriştiği bölgenin hemen dışında Mark'ın itaatkâr bir şekilde duraksadığı noktada hava karanlık ve pusluydu. Muhabirleri, kameramanları ve diğer herkesi olay mahallinin dışında tutan ilk koruma kalkanını çoktan aşan Mark, kimliğini elinde tutuyordu.

“Gizli Servis.” Altın rengi armasını gösterince geçmesine izin verildi. Aracın etrafını son koruma kalkanını oluşturan FBI görevlileri sarmıştı. Aşırı ısınan metal malzemelerden gelen çeşitli tıkırtı ve çatırdama seslerine, çökelmekte olan itfaiye köpüğünün hıştırtılarına ve tepede daireler çizen helikopterlerin pervane seslerine rağmen, FBI ajanlarının telsizleriyle birbirlerine bağıldıklarını duyabiliyordu. Biraz daha yaklaşıncı, turuncu tulumlu adli tıp ekibinin işe koyulduğunu gördü. Çenesini sıkıp, dizlerine dek yükselen çalıkların arasında dikkatle ilerlerken aracın on iki metre yukarıdaki otoyoldan ölümcül bir şekilde nasıl aşağıya doğru yuvarlandığına tanıklık eden düzleşmiş otları ve ortadan ikiye bölünmüş ağaçları süzdü. En sonunda bakışları ters dönmüş ve hâlâ dumanı tüten arabaya odaklandı.

Öfke, şaşkınlık ve şok birleşerek vücuduna adrenalin salgılatmaya başladı. Gereksiz yere. Çünkü artık çok geçti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

First Lady Beyaz Saray'ın dışında ne arıyordu? O lanet olası arabada işi neydi?

Eğimin yukarısına, otoyolda sessizce ama elektronik flaşları yanıp sönerken bekleyen altı ambulandan birine doğru bir sedye taşınıyordu. Mark ceset torbasına konan kazazedenin kimliğini bilmiyordu, ama kim olmadığını biliyordu: Bayan Cooper çoktan gitmişti, kaza alanına gelen ambulans helikopterle oradan ilk o götürülmüştü.

First Lady'nin trafik kazasında öldüğü, vücudunun tanınmaz hale gelecek kadar yandığı haberi kendisine ulaştığında Mark yoldaydı. Ama devam etmişti, olmayacak olayın yaşandığı yeri kendi gözleriyle görmek için hızla olay yerine ulaşmıştı.

Burada neler olmuş böyle?

Sadece iki buçuk saat önce gece on birde Beyaz Saray'dan ayrıldığında, First Lady, Şili Devlet Başkanı onuruna verilen akşam yemeğinden ayrılalı sadece birkaç dakika oluyordu. First Lady başının ağrıdığını söyleyip Doğu Kanadı'na geçerek onu ailesinin yaşadığı kata çıkaracak asansöre binmişti. Mark, kapıların muhteşem güzellikte beyaz bir gece elbisesi giymiş ince figürün üzerine kapanmasını izlemiş, asansörün önünde bekleyen ajan Will Prescott'la birkaç kelime etmiş ve Beyaz Saray'ın zemin katındaki Gizli Servis karargâhına doğru yola çıkmıştı. İçeri girdikten sonra, konutun en mahrem kısımları hariç tüm koridorları ve odaları gerçek zamanlı olarak monitörlerinden izleyen ajanlarla kısaca konuşmuştu. Beyaz Saray Gizli Servis elemanlarının renkli fotoğraflarının yer aldığı büyük elektronik panoda bir tuşa basarak ismini görev dışı sütununa transfer etmişti. Sonra başkanın ailesinin her üyesini odadan odaya takip eden dijitalleştirilmiş yer belirleyiciye göz atıp Bayan Cooper'ın konutta, yatak odasında olduğunu fark etmişti.

Bir gece daha güvende ve emniyet altındaydı. Ya da Mark öyle sanmıştı.

Ama First Lady artık yaşamıyordu.

Nerede yanlış yapılmıştı?

“Sen de kim... ah, sensin.” Konuşan kişi, Mark'ın Gizli Servis'te bulunduğu on iki senedir tanıdığı ve bu sürenin en azından yarısı boyunca nefret ettiği FBI Özel Ajanı Ted Parks'tı. Ortalama boylu, seyrelen saçları nedeniyle kırk

yaşında dımdızlak kel kalmış ve Mark'tan dört yaş büyük olan Parks alanı gözden geçirirken ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Kurtarma ışıklarının sert parlaklığında ince yüzü korkunç görünüyordu. Mark onun şoke olduğunu ya da üzüntü duyduğunu düşündü. Annette Cooper oldukça sevilirdi – en azından onu yakından tanımayanlar tarafından. “Bu i-na-nılmaz bir şey.”

Mark homurdanarak bile karşılık vermeye gerek duymadı. Arabaya doğru yürümeye devam etti. Alevleri söndürmek için kullandıkları köpüğün kimyasal kokusu yanık kokusundan neredeyse daha baskındı. Neredeyse.

“Hey, Prescott için üzgünüm,” diye arkasından seslendi Parks.

Prescott. İsmi duyunca karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti Mark. Daha önce duyduğu ama hâlâ inanmak istemediği şeyi doğruluyordu bu: Teşkilatta astı ve iyi bir çocuk olan Gizli Servis Ajanı Will Prescott da o arabadaydı. Mark onu en son gördüğünde, Prescott asansörün önünde uzun ve sıkıcı sekiz saatlik vardiyasına başlamak üzereydi. İşleri bundan ibaretti: Sonsuz saatler süren rutinleri nadiren yaşanan birkaç dakikalık heyecanlarla bölünürdü. Tanrı hepsini o birkaç dakikalardan korusun.

Prescott ve First Lady bilinmeyen bir araçla Beyaz Saray'dan ayrılıp bilinmeyen bir yere doğru hızla yola çıkmışlardı. Mark McDonalds'tan geciken akşam yemeğini alıp, istemeye istemeye de olsa duygusal açıdan düşkün bir kediyle paylaştığı Virginia'nın kırsal kesimindeki evine doğru giderken neler olmuştu böyle?

Üçüncü kurbanın şoför olduğu söyleniyordu. Profesyonel bir şoför. Kimliği belirlenmişti, ama Mark onun ismini hatırlayamıyordu. Şu an için tek bildiği, adamın kim olursa olsun, Annette Cooper'ı herhangi bir yere götürmek gibi bir görevinin olmadığıydı. First Lady'nin hem iyi

eğitim almış şoförleri hem de gelişmiş koruma sistemleri olan resmi araçları vardı ve onu gitmesi gereken her yere onlar götürürdü. Hanımefendinin o arabada olmaması gerekiyordu.

“Üzgünüm, efendim. Bu noktanın ötesine kimsenin geçmesine izin veremiyoruz.” Deniz piyadelerinden başka bir asker yolunu kapattı. Askerin hemen arkasında, mahvolmuş arabanın etrafına çeşitli emniyet bariyerleri yerleştirilip resmi bir güvenlik şeridi çekiliyordu. Son ceset de arabadan çıkarıldığı için, artık kazayı soruşturmaya odaklanacaklardı. Mark durdu, çünkü biraz daha yaklaşarak elde edebileceği hiçbir şey yoktu. Zaten yanıp kül olan enkazın sıcaklığını yüzünde hissedebilecek kadar yakındı. Arabanın düştüğü yerde çalılık yoktu ve ayaklarının altındaki bir önceki seneden kalma kuru otlar oldukça kısaydı. Yangın sebebiyle kısa, kuru ve kapkara.

“Lanet olası basın.” FBI ajanı Jim Smolski dirseğinin dibinde durup tepeye doğru bakarken sigarasından derin bir nefes çekti. Adamın bakışlarını takip eden Mark, deniz piyadelerinin Virginia Eyalet Polisi’nin dar asfalt yolda basın mensupları için kurduğu barikatın arkasına doğru yönlendirmeye çalıştığı bir televizyon ekibinin hâlâ ağgözlülükle kayıt yapmaya çalıştığını gördü. Olay yerinde en az altı televizyon minibüsü bulunuyordu, logoları ve antenleri nedeniyle kolayca tanınıyorlardı, Mark onları izlerken tepesindeki anteni deli gibi dönen bir araç daha yanlarına yanaştı. Barikatta sayıları giderek artan muhabirler kurtarma görevlilerini soru yağmuruna tutarken iyi bir yere geçmeye ve görevlilerin dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

“First Lady olay yerinde mi öldü?” “Arabada başka kimler vardı?” “Annette nereye gidiyordu?” “David nerede?” “Kazaya neyin sebep olduğuna dair herhangi bir fikriniz var mı?” “Arabayı kim kullanıyordu?” “Başkan iyi mi?”

Neyse ki, sorular Mark'a yöneltilmiyordu. Mark daha önemli konulara odaklanırken muhabirlerin seslerini duymamaya çalıştı. Yuvarlanan arabanın geçtiği yoldaki enkaz parçaları sanki kocaman bir tuzluktan dökülmüş gibi, bozulan yeşilliklerin üzerine saçılmıştı. Bir jant kapağı, arka lambaların parçaları, bir ayakkabı...

Geriye çekilen kamera ekibinin ışığında parlayan gümüşü bir şey gözüne takıldı.

"Bu yüzden birinin canı fena yanacak." Smolski gözlerini Mark'a çevirdi. "Sizlerden biri olmadığımı seviniyorum."

Mark'ın boğazı sıkıştı.

Benim vardiyamda oldu.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum." Kafasını çevirdi, konuştukları sırada o gümüşü parlaklığın yerini saptaması daha iyiydi. Parlak nesne çalılıkların arasındaydı; arabanın altı metre kadar sağ tarafında, eğimin dörtte üçlük bölümündeki ezilmemiş çalılıkların arasındaydı.

"Yeniden başladım."

Mark suratını buruşturdu. "Bu olaydan sonra, ben de başlayabilirim."

Dumanı tüten arabanın etrafına artık tamamen çekilen güvenlik bandından uzaklaşan Mark gümüşü parlaklığa doğru bayırı tırmanmaya başladı. Havada daireler çizen helikopter sayısı artmıştı, arama ışıkları düello yapan Jedi ışın kılıçları gibi enkazın üzerinde dolanıyordu. Agresif bir helikopter alçaldıkça etrafında mini bir hortum oluştu. Yukarı bakan Mark, helikopterin kapısında NBC'nin tanıdık renkli logosunu gördü.

Lanet olası akbabalar.

Tv ekibinin ışığı olmaksızın, gümüşü parlaklığı görmek neredeyse imkânsızdı. Mark gözlerini çalıktan ayırmadı ve yaklaştıkça bodur bir yeşillik olduğunu fark etti. Beline

kadar gelen alıllardan çok sayıda vardı, dalları helikopterlerin çıkardığı rüzgarda tüylü dokunaçlar gibi uçuşuyordu. Bayırın yukarısında, parçalanan ağaçlar yüzünden baskın olan am kokusu ona günde hâlâ bir paket sigara içtiği dönemlerde on beş yaşındaki kızı Taylor'ın arabasının dikiz aynasına astığı Noel ağacı kokulu araba parfümünü hatırlattı.

O günler ne ara geride kalmıştı?

Gümüş ışıltıyı artık göremiyordu: Etraf çok karanlıktı. Ama nesnenin nerede olduğunu hatırlıyordu. Dikenli dalların arasına uzanıp dokundu, nesnenin yüzeyindeki çıkıntıları hissetti ve aklında hemen ne olabileceğine dair bir fikir oluştu: First Lady'nin şık el antası. Mark, en son asansörün kapıları üzerine kapanırken First Lady'nin ısıltılı ve gösterişli çantayı sağ elinde tuttuğunu görmüştü. Bayan Cooper'ın yanından ayrılırken gece boyunca güvende ve emniyette olacağını sanmıştı.

Yine yanılmıştı.

Çekip çıkardığı çantaya bakıp ağırlığını elinde hissederken, birden kusacak gibi oldu. İmkânsızın olduğunu gösteren acı gerçek merhametsiz bir kesinlikle kafasına dank etmişti: Annette Cooper ölmüştü.

Kaza yerine baktı. Kararan arabanın her açıdan fotoğrafları çekiliyor ve araştırma ekipmanları kuruluyordu; kaza araştırma tekniklerini doğru hatırlıyorsa, arabanın ters dönüp durmadan önce yukarıdaki yoldan ne kadar mesafe yuvarlandığını ölçmek için yapılıyordu bunlar. Adli tıp ekibinin birkaç üyesi, tahminen, aracın içine bakmak için elleri ve dizlerinin üzerindeydi. Mark, bulduğu şeyi görevlilere haber vermek için ağzını açtı.

Sadece bir saniyelik bir kararsızlığın ardından, çantayı açıp içine uzandı. First Lady'nin her zaman yanında taşıdığı çeşitli kozmetik ürünleri ve küçük bir saç fırçasının yanı

sıra lastik sa bandıyla bir arada tutturulmuş çok sayıda kredi kartı ve bir tomar nakit para vardı. Tüm bu parçalar şaşırtıcı olsalar da –zira First Lady hiçbir şeyin ödemesini kendisi yapmaz ve Mark’ın bildiği kadarıyla yanında ne kredi kartı ne de nakit para taşırdı– Mark’ın peşinde olduğu şey bunlar değildi. Tam beklediği gibi, First Lady’nin çok sevdiği ve gittiği her yere beraberinde götürdüğü tablet tipi yapay tatlandırıcılarının bulunduğu kahverengi plastik şişıeyi çantanın en dibinde, saten astarın içine sokulmuş bir halde buldu. Ancak ne yazık ki, şişıedeki hapların düşük kalorili tatlandırıcılar olmadığını fark etti. Bunlar ağrı kesiciydi – Bayan Cooper’ın son zamanlarda çaresizce bağımlı olduğu OxyContin de dahil olmak üzere Vicodin, Percocet ve benzerleri vardı.

Mark şişıeyi kavrayıp ceketinin cebine koydu. İçindeki haplar ısrarcı bir şekilde tıkırdıyordu.

Hizmet et ve koru.

Bayan Cooper ölmüştü, ama o yeminine bağlı kalarak yapması gerekeni yapacaktı. Bu şişıenin yanlış ellere geçmesine izin vermeyecekti.

“Hey, bu taraftayım!” diye seslendi ve birkaç FBI ajanı kafalarını ona doğru çevirirken onlara el salladı. Sonra ajanların yüzlerine vuran parlak ışıkların, kendisinin bulunduğu yerin karanlığıyla birleşince onu görmelerini engellediğini fark edip bayırdan aşağı inmeye başladı, çantayı soruşturmacılara teslim etmeye hazırdı.

Birkaç adım atmıştı ki, sol tarafındaki karanlıktan bir ses geldiğini duydu. Hafif bir iniltiydi. Ama dikkatini çekmiş ve onu olduğu yerde durdurmuştu. Sesin geldiği tarafa doğru dikkatle baktı.

Çantayı bulduğu çalılığın hemen ötesinde bir şey yatıyordu. Kapkara şeklini seçebiliyordu... ama neydi?

Kaşlarını çatıp dikkatle sesin geldiği yöne doğru ilerleyen Mark en sonunda ne olduğunu anlayınca nefesini tuttu.

Bu bir insandı. Uçuşan yeşilliklerin arasında iki büküm olmuş bir kızın küçük ve ince bedeni yatıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Kıpırdama. Yardım gelmek üzere.”

Bu kelimeler Jess’in içinde kaybolduğu karanlığı delip geçti. Çıglıklarla, acıyla, parlayan kızgın alev patlamalarıyla dolu korkunç bir karanlıktı. Sıcak ve güçlü parmaklar boynuna ve yanağına dokununca tamamen kendine gelir gibi oldu.

Tanrım, Tanrım...

“Yardım gönderin! Yaralı bir kadın var!”

Ona kıpırdamadan yatmasını söyleyen tok erkek sesinin bağıırışı içine büyük bir korku saldı.

Hayır, hayır...

“Şşş,” dedi zayıf bir sesle, çünkü elinden bu kadarı geliyordu. Adam yanında diz çökmüş, üzerine doğru eğilmiş vaziyetteydi; Jess adamın başının karanlık şeklinin ötesinde zifiri karanlık gökyüzündeki yıldızları görünce gözlerinin açık olduğunu anladı.

Öyleyse, ölmemişti.

Adamın geniş bedeni bir karaltı gibi üzerinde belirince kalbi duracak gibi oldu. Korkudan karnına bir ağırlı saplandı. Ani bir nefes aldı.

Yanan bir şeyin keskin kokusu burun deliklerine doldu. Boğazına batıp ciğerlerine yayıldı.

Lütfen, Tanrım, hayır.

“Hey! Yardıma ihtiyacımız var!”

Jess, “Sessiz ol,” diye fısıldayıp çaresizce adamın pantolonunun paçasını tuttu. Uyarısını dikkate alması için çabaladı, daha sert ve yüksek sesle konuşmak istedi, ama sesi fısıltıdan ibaretti. Derin, acı dolu bir fısıltı. Nedeni belliydi: Canı acıyordu. Tüm vücudu acı içindeydi.

Soğuk. Çok soğuk. Dondurucu soğuk.

“Her şey yoluna girecek. Burada bir ambulans var.”

Adam ayağa kalkınca Jess onun pantolonunun paçasını daha sıkı tuttu. Adam onu incitecek bir hareket yapmamıştı – rüyasında gördüğü şeytani hayaletlerden biri olamazdı. Öyle değil mi? İçgüdüleri öyle olmadığını söylüyordu. Adam nedense tehlikesiz görünüyordu. Ona güvenebileceğini hissediyordu Jess. Adamın pantolon kumaşının ayakkabısının üzerinde bittiği yeri eliyle sımsıkı kavradı. İçinde güçlü bir kararlılık belirmişti: Her ne olduysa, adam onu burada karanlıkta tek başına bırakmamalıydı.

“Kaza yaptık.” Kelimeler dudaklarından çıkarken boğazını acıttı. Hatırlıyordu, tekerlekler acı bir ses çıkarmış ve araba kayarak yoldan yuvarlanmıştı...

Hangi araba?

Ağır çekim taklalar tekrar tekrar gözlerinin önünde belirliyordu...

Diğerleri. Onlar neredeydiler?

Titremeye başladı.

“Lanet olsun, kıcınızı kımıldatın. Buraya hemen bir sağlık ekibi gönderin!”

Bu bir seslenmeden çok adeta kükreneydi. Geceyi paramparça edecek kadar yüksekti. Jess’i uzaktan izler gibi izlediği o korkunç manzaradan çekip çıkaracak kadar yüksekti. Korkudan sinmesine neden olacak kadar yüksekti. Sesleri – yeni yeni farkına varmaya başladığı yukarıdan gelen derin, ritmik gümbürtüyü, birbirine giren diğer sesleri, metal tangırtılarını, motor uğultularını delip geçecek

kadar yüksekti. Duyulacak kadar yüksekti. Bu adamın sayesinde, artık gözden kaçırılma ihtimali olmadan yerini bileceklerdi.

Peki ama kimler?

Nabızı hızla atmaya başladı. Panik damarlarına yayıldı.

Kaçmalıyım, kaçmalıyım, kaçmalı...

Islak, soğuk zeminde yan tarafının üzerinde kıvrıldığını fark etti. Yanağı onu hem destekleyen hem de tenine batan bir şeyin üzerindeydi – kuru otlar olabilir miydi? Taş olduğundan şüphelendiği büyük ve sivri bir şey de kalçasına batıyordu. Baş bacaklarından daha alçakta gibiydi, çünkü bayıra atılmış bir bez bebek gibi çarpık bir şekilde yatıyordu. Sadece kendisini yukarı doğru itip...

Tüm gücünü toplayıp ayağa kalkmaya çalıştı, güçlkle ilerleyecek ve karanlık onu yutup saklayana kadar, bir kez daha güvende olduğunu hissedene dek koşacaktı. Her yerine saplanan acı parlak bir şimşek gibi tüm sinir uçlarına yayılınca bu ıstırapın şiddetinden haykırmak istedi – ama yapamıyordu. Canı çok yanıyordu.

Hareket edemiyorum.

Bu gerçek onu dehşete düşürdü.

Büyük bir çaba harcamasına rağmen sadece başını ve kollarını hareket ettirebiliyordu. Kollarını altına alınca gövdesini yerden birkaç santim kaldırabildiğini fark etti, ancak hepsi bu kadardı. Kendi bedeni onu kapana kısırmıştı. Tekrar yere uzanırken, iç organlarının korkuyla buz kestiğini hissetti. Düşünceleri bulanıklaştı. Emin olduğu tek şey şiddeti giderek artan bir acı içinde olduğuydu. Kamburları, bacakları, başı – her yeri ağrıyordu. Kaçamıyordu. Ve korkuyordu.

Ölmem gerekirdi.

Bu düşünceyi kesinlik süslüyordu. Kaza çok kötü olmuştu. Araba karanlığa, hiçliğin içine doğru birçok kez takla atmıştı... ve çığlıklar, çok sayıda çığlık. İnsanın ru-

hunu parçalayan çığlıklar. O da çığlık atıyordu. Çığlıkları zihninde hâlâ duyabiliyordu.

Diğerleri öldü mü acaba?

Adam tekrar yanında diz çöktüğünde ona bunu sormaya çalıştı. Ama ya anlamsızca konuşuyordu ya da adam onu duymamıştı. Uzanıp adamın pantolonunun kumaşına tutundu. Kumaş pürüzsüz, serin ve dayanıklıydı. Bir cankurtaran halatı gibi.

“Yardım geliyor. Kimildamamaya çalış.”

Adam Jess’in kendisine tutunduğunu hissetmiş olmalıydı veya belki de karanlıkta çaresizliğini hissetmişti, çünkü beceriksizce onun elini okşuyordu. *Canını yakmak isteseydi, şimdiye kadar bunu çoktan yapardı.* Aksine korunduğunu hissediyordu Jess. *Tanrı’ya şükür.* Adamın pantolonunu bırakıp elini tuttu.

Sıcak, güçlü parmaklar...

“Beni bırakma,” diye yalvardı, sesi boğuk ve kuru çıkmıştı. “Onlar... onlar...”

Ama zihni tekrar bulandı ve birden “onlar”ın kim olduğunu hatırlayamadı. Bildiğinden bile emin değildi.

Onlar mı?

Alevlerin önünde karanlıkta koşturan karaltılar...

“Ne?” Adam ona biraz daha yaklaştı, sesini duyduğu ama ne söylemeye çalıştığını anlamadığı açıktı. “Kimsin? Arabada, First Lady’nin yanında mıydın?”

First Lady. Annette Cooper. Ah, Tanrım, ah, Tanrım, ah...

Pek de uzakta olmayan telaşlı koşuşturma sesleri geliyordu: Kuru otların ezildiğini, ayak seslerini ve konuşmaları işitebiliyordu. İnsanlar yaklaşıyordu.

Nefesini tuttu. Kalbi dehşetle sıkıştı.

“Lütfen...” diye yalvardı.

“Buradayız,” diye seslenen adam onun parmaklarını hafifçe sıktıktan sonra elini bırakıp ayağa kalktı. Jess etra-

fını saran sık çalıkların yaklaşan kişilerin onu –aslında her ikisini de– görmesini engellediğini fark etti.

Şimdiye kadar.

Çaresizlikten kalbi göğsünden fırlayıp özgürlüğüne kavuşmak istercesine şiddetle atıyordu.

“Tamamdır,” diye karşılık verdi bir adam.

Kurtarıcısı yeniden yanında diz çöktü. Jess hemen onun elini yakaladı.

“Sağlık ekibi gelmek üzere,” dedi adam, Jess tamamen paniğe kapılmadan önce.

Elbette. Sağlık ekibi geliyordu. Adam başka birine o şekilde seslenmiş olamazdı.

Ama gümbür gümbür atan kalbi sakinleşmiyordu.

Daha fazla ayak sesi gittikçe yaklaşıyordu. Hışırdayan dallar. Ezilen otlar. Spot ışığı onu karanlıkta bulduğunda kendisine engel olamayıp sindi. Yarı kör, tuzağa düşürülmüş, kendisini kurtaramayan küçük bir hayvan gibi hissediyordu. Aniden acımasızca ortaya çıkarılmıştı ve savunmasız bir şekilde insanların gözleri önündeydi. Nabızı zonkluyordu. Kalbi hızla atıyordu. Kurtarıcısının parmaklarını sıktı. Adam ona baktı. Jess, adamın kara gözlerindeki ışıltının hareket ettiğini ve bir kez daha ona odaklandığını gördü. Spot ışığı *onun* üzerinde olmasına rağmen, parlak beyaz ışık *ona* odaklanmış olmasına rağmen, etrafını saran gölgeler yavaşça geri çekiliyor ve adam giderek ortaya çıkıyordu. Jess’in görüş alanı tamamen bulanıktı –lenslerini kaybetmiş olmalıydı– ve adam hâlâ büyük ölçüde karanlıktaydı, ama Jess genel hatlarıyla da olsa onu görebiliyordu. İri yarı bir adamdı, geniş bir göğsü ve omuzları, kalın bir boynu, kısa, gür, açık renk saçları vardı. Beyaz bir gömlek giymişti, kravatı yoktu. Siyah ceket...

Onlardan biri.

Bu bilgi bir okun seri ve acımasız hızıyla bilincine saplandı. Acıyla nefesini tuttu ve adamın elini bıraktı.

“Bakalım burada ne var?” Bu başka bir adama ait yeni bir sesti ve bir dakika öncesine kadar başka biri tarafından keşfedilme fikrinin verdiği korkunun aksine, Jess bunu sevinçle karşıladı. Yeni adamı sevinçle karşıladı. Sayıca kalabalık olmak güvenliydi – öyle değil mi?

Peki neye karşı güvende olacaktı?

“Bilinci yerinde. Arabadaydı herhalde.”

Sağlık ekibi Jess’in etrafına toplanırken adam geri çekilip görüş alanından çıktı.

“Merhaba, adın ne?” Başka bir adam yanında diz çöktü. Nabzını yokladı.

“Jessica.” Jess ışıktan rahatsız olan gözlerini kapattı. “Jessica Ford.”

“Merak etme, seninle gayet güzel ilgileneceğiz.”

“Ona bir boyunluk tak,” dedi başka biri.

Sonra Jess dalgalar halinde gelen acıyı hissetmek ya da hissetmemeye çalışmak dışında dinlemeyi, düşünmeyi ve diğer her şeyi bıraktı. Kaderci bir tavır takındı. Olan olmuştu ve artık olanları değiştirmek için elinden hiçbir şey gelmezdi. İki adam vardı, ikisinin de ilkyardım çalışanı olduğunu düşündü. İkisi de kendilerini onun hayatta kalması için uğraşmaya adanmışlardı. Onu bulan adam geride duruyordu; görüş alanının dışında olsa da, Jess ilkyardım ekibi onu sabitleyip sedyeye yerleştirerek tepeden yukarı doğru taşırken gözünün ucuyla adamı görebiliyordu.

“Onu basından uzak tutun.” Adamın sesindeki uyarıyı yanlış anlaması imkânsızdı. Adam onu bulmuş ve yanında kalmıştı. Jess adamın hâlâ yanında olduğunu, sedyeye yakın yürüdüğünü fark etti. Artık ondan korkuyordu. *Onlardan biri.* Bu düşünce ikide bir zihninde belirliyor, onu rahat bırakmıyordu. Ama bir türlü korkusunu haklı çıkarıyordu.

Adam onu incitmemişti. Ve tehdit oluşturuyor gibi de görünmüyordu.

Ama yine de korkuyordu Jess.

Damarına bir iğne soktukları sırada ambulansa gözlerini açınca, tepeden yukarıya çıkarlarken bir ara bilincini kaybettiğini fark etti.

Ama önemi yoktu. Artık ortada olduğuna göre, artık nerede olduğunu *bildiklerine* göre, yaralı, çaresiz ve kendi bedenine hapsolmuş olduğuna göre, kendisine yardımcı olabilmesi imkânsızdı. Belki...

“Patronumu arayın.” Verilen sakinleştirici onu ele geçirmeden önce bilinçli olduğu son birkaç saniyesi olmasından korkarak, geriye kalan gücünü topladı ve iğneyi bantla koluna sabitleyen ilkyardım görevlisiyle konuştu. İlk başta sesi bir fısıltıdan ibaretti. Daha güçlü çıkması için çabaladı. İlkyardım görevlisi onu duymuştu, çünkü meraklı gözlerle ona bakıyordu. “John Davenport. Ve anneye de haber verin. Numaraları telefonumda...” Telefonu ceketinin cebindeydi. Onu sedyeye koyarlarken telefonunun sert köşelerinin kalçasına çarptığını hissetmişti, ama şu an ceketinin üzerinde değildi ve... işte orada, ceketin bir rafta parça parçaydı, üzerinden keserek çıkarmış olmalıydılar... “Telefonum ceketimin cebinde. Orada.”

Bakışlarını ceketinden geriye kalan parçalara çevirmeye çalıştı, ama göz kapakları kapanmaya başlamıştı. Panik duygusu öylesine güçlüydü ki, vücuduna verilen ilaç her neyse onun etkisine neredeyse karşı koyuyordu, ama bir yandan da battığını hissediyordu.

Çaresizdi...

Kendisini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama üzerine karanlık çökerken bile, kemiksiz bir canlıymış gibi boşluğun içine batarken bile, kendisini büyük hızla yoldan fırlayan siyah Lincoln’ın içinde buluyor ve kendi çılgınlıkları da dahil olmak üzere tüm çılgınlıklar bir kez daha kulaklarında yankılanıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mark doğruca Beyaz Saray'a gitti. Ülkenin büyük bir bölümü ve dünya hâlâ uykuda olsa da, Annette Cooper'ın ölüm haberinin resmi ve gayri resmi kanallara kontrolsüz bir yangın gibi yayılacağını biliyordu. Beyaz Saray kompleksi, diğer adıyla On Sekiz Akre, şimdiden sayıları giderek artan medya mensuplarıyla sarılmıştı. Farklı televizyon kanalları First Lady'nin ölüm haberini verirken, Mark kullanılan projektörlerin parlaklığının Uluslararası Uzak İstasyonu'ndan görülebilecek kadar kilovat yüklü olduğundan emindi. Kuzeydoğu Muhafız Kulübesi'nden geçmesine izin veren güvenlik görevlisinin yüzü kireç gibiydi. Mark arabasını park edip doğruca zemin kata, Gizli Servis karargâhına gitti. Altı haneli kodu tuşlarken kapı birdenbire içeriden açıldı.

Beyaz Saray personel şefi Harris Lowell aralıkta durmuştu, bir eli hâlâ kapının kolundaydı, kime baktığını fark edince yüzündeki ifade sertleşti. Tıknaz, kırmızı yüzlü, seyrekleşen kızıl saçlarını klasik bir şekilde yana doğru tayan, pörtlek mavi gözlü kırk dört yaşındaki Lowell, her şeyden çok bir buldoğa benziyordu. İki bin dolarlık çizgili bir takım elbise giymiş sinirli bir buldoğa.

"Ne oldu böyle?"

Mark kafasını salladı. "Bilmiyorum."

“Senin işin bilmek, lanet olası!”

“Bir şeyler ters gitti.”

“Yok ya?” Lowell alaycı bir tavırla gülmüş ya da acı bir kahkaha atmış gibi bir ses çıkardı. Mark onun omzunun üzerinden, karargâhın sabahın saat ikisi için şaşırtıcı bir şekilde dolu olduğunu gördü. Elbette, First Lady’yi koruması gereken ekibin artık gidecek bir yeri olmadığından herkes burada toplanmıştı. Mark’ın kendi adamları dışında başkaları da vardı; adamlarından bazılarının zaten o vardiyada çalışıyor olması gerekirken, bazıları da muhtemelen haberi duyar duymaz soluğu burada almışlardı. Kimileri sandalyelere yayılmış monitörleri izliyordu, korudukları koridorlar ve odalarda gecenin o saatine göre büyük bir hareketlilik vardı. Birkaçı amaçsızca ortalıkta dolaşıyordu. Hepsinin yüzleri bembeyazdı. Hepsi felaket kurbanları gibi şaşkın görünüyordu. Hepsi sessizdi. Ve herkesin en az bir gözü Mark’ın üzerindeydi, beklenen yüzleşmenin gerçekleşmesi an meselesiydi.

“Başkan seni görmek istiyor. Sana bazı sorular sormak istiyor.” Lowell, Mark’ın yanından geçti. Mark kapıyı kapamadan tuttu ve dönüp Lowell’a bakarken kapıyı açık tuttu.

“Henüz ona verebileceğim cevaplarım yok.”

“Cenazen.” Lowell seçtiği kelimelerin nahoşluğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü ifadesi değişti. Yanakları titredi ve aksi bakışları canlılığını biraz kaybetti. First Lady’nin öldüğü gerçeğini o da yeni yeni idrak ediyordu.

Dünyanın bir saniyede değişebilmesi ne tuhaf.

“Bana bir dakika ver, olur mu?” Mark hâlâ kusacakmış gibi hissediyordu ve yoldayken çişini yapmak için iki kez kenara çekmek zorunda kalmıştı, ama fonksiyonlarını yerine getirebiliyordu. Ve hâlâ yapması gereken bir işi vardı.

“Bir dakika.” Lowell suratını buruşturdu.

Verilen cevap ciddi olsun ya da olmasın, Mark bunu bir onay olarak görmeyi tercih etti. Penceresiz, duvarları çeliklerle güçlendirilmiş, gümüş rengi parlak monitörler, bilgisayarlar ve son teknoloji ürünü araçlarla donatılmış, küçük bir orduyla mücadele edebilecek kadar gizli silaha ev sahipliği yapan kasaların arkasında saklı olduğu duvar halıları ve şarj edilen bir dizi telsizin bulunduğu aydınlık odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Köşedeki makineden gelen kahve kokusu sertti. Midesinin ağzına gelmesine neden oldu.

“Prescott hakkında söylenenler doğru mu?”

Soru odanın arkasından gelmişti. Mark konuşan kişiye baktı –Susan Wendell, bekâr ve yakışıklı Prescott’a karşı bir şeyler hissedenden otuzlu yaşlarında, çekici bir sarışın– ve başıyla onayladı. *Lafı dolandırmanın faydası yok.* Yüzü gerilen kadın bir kez yutkundu. Bunun dışında ve dudaklarının etrafındaki beyazlık haricinde duygularını kesinlikle belli etmedi.

Gizli Servis ajanları ağlamazlar.

Tek bir hareketiyle Mark adamlarını etrafında topladı. Kendisini saymazsa, odada yedi kişi bulunuyordu. Wendell, Paul Fielding, Steve Matthews, Michael Varney, Spencer Hagan, Janelle Tandy ve Phil Janke. O gece paydos ettiğiinde Prescott da dahil olmak üzere ilk üçü nöbeteydi. Diğerleri anlaşılan trajik haber yayılınca gelmişlerdi.

“FLOTUS ve Prescott’un neden o arabada olduğunu bilen var mı?” Mark’ın sesi alçaktı. Odadaki herkesin önünde kirli çamaşırları dökmenin anlamı yoktu. İşlerini berbat etmişlerdi ve öncelikle detayları bilmek istiyordu. Kendi kıcı tehlikede olabilirdi, ama ekibini kurtarmak için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Adamları bakışlarını yere çevirdiler. Birkaç kafalarını salladı. Hepsinin ifadeleri gergindi.

“İşlerin ters gittiğinden ancak Prescott telsizle bağlantıya geçtiğinde haberimiz oldu,” dedi Wendell. “Bayan Cooper ve Folly’yle...” –Cooper’ların spanyeli– “... birlikte Rose Garden’a gittiğini, sonra Bayan Cooper’ın gözden kaybolduğunu ve onu bulamadığını söyledi. Paniklemişti, çünkü First Lady onu atlatmıştı, ama hanımefendinin kaçırıldığına dair bir işaret yoktu. Birkaç dakikalığına kaybolmuştu sadece, biz de olayı gereksiz yere büyütme istemedik, o nedenle hepimiz dışarı çıkıp onu aramaya başladık. Kazayla ilgili haberi aldığımız sırada...” –Wendell’in sesi titremişti– “... biz de büyük bir arama başlatmak üzereydik.” Wendell suratını buruşturdu. “Çok geçti.”

Mark’ın omuzları gerildi. Söylemek istediği çok şey vardı, ama suçlama oyununu başlatmak için henüz erkendi. Lanet olsun, zaten eninde sonunda kabak onun başına patlayacaktı. Bunlar onun adamlarıydı. Bu onun işiydi.

“Bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum.” Mark’ın sesi ciddiye. “Olanlara dair tüm detayları bilmek istiyorum. Örneğin, dün ne oldu?” Etrafına bakıp başıyla Paul Fielding’e işaret etti. Hepsi gibi, otuz dokuz yaşındaki Fielding’in de fiziksel durumu kusursuzdu. Ama bir doksanlık boyu, dolgun yanakları, mavi gözleri, kel kafası ve dost canlısı tavırlarıyla, Mark’a hep Buda’yı anımsatırdı. Gizli Servis takımı giymiş sarışın, koca kafalı bir Buda. O an oda serin olmasına rağmen Fielding hafif de olsa terliyordu. Mark bu duyguyu biliyordu; ayrıca Fielding’i de tanıyordu, onu meslektaşı olduğu kadar arkadaşı olarak da görüyordu. Daha önemlisi, Fielding’e güveniyordu. Akademik’ye birlikte gitmişlerdi. Kendisini –daha doğrusu hayatını– işine daha fazla verdiğinden Mark’ın yıldızı daha hızlı bir şekilde yükselmışti.

Fielding bu hatayı yapmamıştı. Hâlâ ilk eşiyle evliydi ve onu seven çocukları vardı.

“Geri döndüğümde, gece saat ondan itibaren olan gözetim kayıtlarını izlemek istiyorum,” dedi Fielding’e, adam yanına yaklaşırken. Kasa dairesi kapılarına benzeyen arkasındaki kapıdan gelen sert tıklama sesi Mark’ın dişlerini sıkmasına sebep oldu: Lowell her zamanki gibi sabırsızdı. “Sadece Bayan Cooper’ı değil, o saatlerde konuta giren ve etrafında olan herkesi görmek istiyorum. Giren çıkan herkesi. Asansörün önünde hapşırان birini bile. Ayrıca Rose Garden’ın video kayıtlarını da istiyorum. On Sekiz Akre’nin tüm çıkış kapılarının kayıtlarını da. Her birini, anlaşıldı mı? First Lady’nin ne zaman gittiğini, nasıl gittiğini, kiminle birlikte olduğunu ve *neden o lanet olası arabada olduğunu bilmek istiyorum.*”

Fielding kafasını salladı. “Tamamdır.”

“Bu yüzden çok eleştiri alacağımızı bilin. Bir an önce bazı cevaplara ulaşmamız şart.”

Fielding, diğerleriyle birlikte tekrar kafasını salladı. Mark ne söylemeye çalıştığını herkesin anladığını biliyordu. Sadece onların kışları değil Gizli Servis’in itibarı da söz konusuydu.

Bayan Cooper’ın o kazada bulunmasına her ne sebep oluyorsa olsun, özetle başarısız olmuşlardı.

Artık bunu tam anlamıyla idrak ettiği için, Mark’ın içi içini yemeye başlamıştı. Kızartma tavaındaki bir kurbağa kadar huzursuzdu.

Başarısızlık diye bir seçenek yok.

Kapı öncekinden daha sertçe, tekrar tıklatıldı.

Lanet olası Lowell.

“Ayrıca Jessica Ford hakkında da bilmem gereken her şeyi bilmek istiyorum.” Kanlı yüzü, iki büküm olmuş ufak tefek bedeniyle birlikte kadının ismi zihnine kazınmıştı. Mark ona rastlamamış olsaydı, ölene dek orada öylece yatacak mıydı?

Daha da önemlisi, Annette Cooper'ın neyi oluyordu? Ve o lanet olası arabada ne işi vardı?

Basın sayesinde, bütün dünya cevapları yakında alacaktı. Ama ilk önce Mark öğrenmek istiyordu.

“Kazadan kurtulan kadın değil mi?” Her zaman diğerlerinden daha hızlı olan Wendell ilgiyle ona baktı. Tam bir profesyoneldi, Prescott'un ölümünden duyduğu üzüntüyü çok iyi gizliyordu.

“Kurtulan mı?” Mark kaşlarını çatı.

“CNN'de öyle söylediler. First Lady'nin arabasında dört kişi olduğunu ve sadece birinin kurtulduğunu söylüyorlar.”

Mark şaşırdı, sonra şaşırdığı için kendisini aptal gibi hissetti. Kaza yerindeki muhabirleri kendi gözleriyle görmüştü, Beyaz Saray'ın etrafında dolaşan minibüsleri ve kameraları da görmüştü. Neden ulaşabildikleri her detayın anında tüm dünyaya duyurulacağını fark etmemişti?

“Tanrım.” Elbette bunu biliyordu, ama gerçekliği yeni yeni idrak ediyordu: Bu işin etki alanı çok geniş olacaktı. Küresel olacaktı. Günlerce, belki de haftalarca ya da aylarca medyada yer alacak uluslararası bir sarsıntı. Ve dünyada konuya biraz olsun ilgisi olan her insan Annette Cooper'ın hayatı ve ölümüne dair ulaşılmış her detayı bilecekti – tabii bazı şeyler gizli tutulamadığı takdirde. Mark gizli tutulmalarını umuyordu. “Evet, kurtulan o. Kim olduğunu ve o arabada ne işi olduğunu bilmek istiyorum. En fazla on beş dakikanız var.”

“Hemen bakıyorum,” dedi Wendell.

“Pekâlâ, bir sonraki emre kadar herkes bu konuda çenesini kapalı tutsun. Bu grup dışında kimseyle –tekrar ediyorum kimseyle– konuşmak yok.”

Dağılabileceklerini belirten bir işaretin ardından Mark açık kapıya doğru döndü. Lowell orada duruyordu, elini

kapıyı tekrar tıklatmak için kaldırmış dik dik ona bakıyordu. Arkasındaki uzun koridor insanlarla doluydu. Daha fazla Gizli Servis ajanı yoldaydı, Mark'ın çıkmak üzere olduğu odaya doğru ilerliyorlardı. Medikal personel konut-taki kliniğe yönelmişti. FBI ajanları. Ev çalışanları. Kimi ordu mensupları. Bazıları saklama gereği bile duymadan ağlıyorlardı. Diğerleri ise solgun ve asık suratlıydı. Çoğu yaşanan şoku inkâr etme evresindeymiş gibi görünüyordu.

Kendisi de hâlâ bu evredeydi. Ama hızla şoktan kurtulmaya çalışıyordu. Hayatta kalma isteği ağır basıyordu.

Koridordan onları ailenin yaşam alanına çıkaracak asansöre bindikleri sırada, “Hata yapma lüksün yok, Ryan,” diye onu uyardı Lowell. “Başkan bir açıklama bekliyor. Bu arada siz hangi cehennemdeydiniz?”

“Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Ama öğreneceğim.”

Lowell homurdandı. Ardından sessizce yukarı çıktılar. Beyaz Saray, içinde başkanın ailesinin yaşadığı küçük, ultra lüks bir otel barındıran gayri şahsi bir ofis binasıydı. Şimdiyse Mark başkanlık süitine doğru gidiyordu. Bir ara yavaşlayıp parlak pirinç duvardaki yansımasına baktı. İlk kez pis ve terli görüldüğünü fark etti, çenesi kirli sakallarla kaplıydı ve üzerinde hâlâ cumartesi günü işe giderken giydiği siyah takım elbisesi vardı –eve vardığında kravatını ve ceketini çıkarmış, koltuğuna oturup televizyonu açmıştı, kazayla ilgili telefonu aldığı anda Big Mac’ini yemekle meşguldü, ceketini kaptığı gibi dışarı fırlamıştı– ve beyaz gömleği lekeli, kırış kırıştı, boynunda da kravatı yoktu. Gizli Servis kurallarına uyduğu pek söylenemezdi. Ama artık elinden bir şey gelmezdi, ayrıca bu şartlar altında önemli olduğunu da sanmıyordu.

Şu an Gizli Servis’e uygun giyinmemiş olmaktan daha büyük sorunları vardı.

Asansörün kapıları açılınca ilk fark ettiği şey sessizlik

oldu. Yoğun ve ağır bir sessizlik, sis kadar belirgin. Asansörün karşısında geniş kristal kâsenin içindeki yeni kesilmiş güllerin kokusu her yerin lanet olası bir cenaze evi gibi kokmasına neden oluyordu. Bunu düşünmemeye çalışarak küçük bir bekleme odasına doğru Lowell'ı takip etti ve çifte kapılardan geçerek, zarıfçe dekore edilmiş aile rezidansının antresine vardılar. Onları orada başkanlık Gizli Servis timinden Price Ferris karşıladı. Kısaca birbirlerini selamladılar. Mark, Ferris'in arkasındaki Sarı Oval Oda'nın çoktan insanlarla dolu olduğunu görebiliyordu. Bazıları önemli kişilerdi; Başkan Yardımcısı Sears ve eşi ile dışişleri bakanı ve eşi içerideydi. Bazıları ise önemsiz sayılabilirdi, tıpkı başkanın yeğeni gibi. Oval Oda'da bulunanlar ellerinde içkileriyle, boş boş dolanarak fısıltıyla konuşuyorlar ve bu fısıltılar birleşerek koridora tıpkı trafiğin sabit uğultusu gibi yayılıyordu. Mark bulunduğu yerden kasvetli havayı net bir şekilde görebiliyordu. Yanlarından geçerken diğer ajanlara –bakışlarından hayalarının duvara mihlanmak üzere olduğu izlenimini almıştı– selam veren Mark; Ferris ve Lowell'ı uzun koridorun sonundaki başkanın yatak odasına doğru takip etti.

Ve midesindeki düğümleri önemsememeye çalıştı.

Ferris kapıyı tıklattı. Başka bir ajan, Donald Petrowski, kapıyı açtı. Mark, Lowell'ın peşinden odaya girdi.

David Cooper, Calvin Coolidge'den beri tüm başkanların kullandığı dört direkli geniş maun karyolanın üzerine sere serpe uzanmıştı. İri yarı bir adam değildi –bir yetmiş sekiz boyunda, yetmiş beş kilo ağırlığındaydı– ama üçüncü kattaki spor salonu sayesinde, elli sekiz yaşındaki bir adama göre oldukça sağlıklı görünüyordu. Mark, Cooper'ın güvenlik timindeki kişisel tecrübelerinden, başkanın sağlıklı bronzluğunu dışarıda vakit geçirmeye değil bir tür spreye borçlu olduğunu, meşhur gümüşü yelesi için

de boya kutusundan biraz yardım aldığını biliyordu, ama sonuçta kameralar yedi gün yirmi dört saat boyunca adamın üzerindeydi ve kıran kırana rekabetin yaşandığı siyasi arenada imaj önemliydi. David ve elli iki yaşındaki Annette, çekici, fotojenik ve sevilen bir çiftti. Artık yetişkin olan oğulları ve kızlarıyla, kusursuz bir Amerikan ailesi tablosu oluşturuyorlardı.

Ancak onlara yakın olanlar tablonun diğer yüzünü görebiliyordu. Mark kendisini onlara bu kadar yaklaşmamış olmayı dilerken buldu.

“... Bethesda’da mı?” Bu, bir sorunun sonuydu ve ses hiçbir kuşkuya mahal bırakmayacak şekilde Birleşik Devletler Başkanı’na aitti.

“Doğru.”

Mark odada yürümeye devam ederken yanıtın başkının babası Wayne Cooper’dan geldiğini fark etti. Seksenlik Teksaslı petrolcü, Mark’ın tanımadığı bir adamla şöminenin önünde duruyordu. Hafif göbeği dışında başkanın vücut yapısına sahipti, bir tutam beyaz kâkül dışında tüm saçları dökülen Wayne, tek oğluna tapan bir duldu. Ayrıca bir milyarderdi ve Mark’a göre bu, oğlunun Beyaz Saray’a nasıl geldiğini fazlasıyla açıklıyordu. Wayne’in diğer çocuğu ise şimdiye kadar üç kez evlenmiş olan kızı Elizabeth’ti; Elizabeth şımartılmak ve korunmak dışında genelde ihmal edilmişti. Wayne’in tüm umutları ve hayalleri oğluna bağlıydı.

“Sana söyledim, ilaç milaç almayacağım,” diye çıkıştı başkan.

“Ama efendim...”

Smokin ceketi dışında, David Cooper’ın üzerinde hâlâ Şili Devlet Başkanı’nın şerefine verilen akşam yemeğinde giydiği takımı vardı. Ayakkabıları, henüz açılmamış altın rengi püsküllü yatak örtüsünün üzerindeydi. Özel dok-

toru John Downes, başkanın üzerine eğildi, sırtı Mark'a dönüktü. Şahsi uşağı Leonard Cowan da yatağın öteki tarafında başkanın en sevdiği viski ve sodanın bulunduğu bir tepsiyle bekliyordu.

"Ryan burada," dedi Lowell.

Başkan doğruldu. Tüm gözler Mark'a döndü. Tüm konuşmalar kesildi. Mark derin bir nefes aldı ve çenesi kasılırken, gerildiğine dair dışa vurduğu tek belirtinin bu olmasını umdu.

"Tanrı aşkına, bize bu korkunç şeyin nasıl olduğunu söylemek ister misin?" Şöminenin mermer rafına bıraktığı kadehinin güçlü tıngırtısıyla birlikte Wayne Cooper'ın gür sesi araya girdi.

"Henüz buna verecek bir cevabım yok, efendim."

"Lanet olası..."

"Baba, herkes bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir mi?" Sesindeki hafif titremeye rağmen her zamanki kibarlığını elden bırakmayan David Cooper, bacaklarını yatağın kenarından aşağı attı. Yüzü yorgun, teni solgun ve gözleri kıpkırmızıydı. Gözlerine bakan Mark midesindeki düğümün iyice gerildiğini hissetti.

Şaşırtıcı olan ise, David Cooper'ın eşini çok sevmesiydi. *Benim nöbetimde oldu.*

"Davey..." diye karşı çıktı Wayne. Oğlunun çektiği acı yüzünden üzüntü duyduğu titreyen sesinden duyulabiliyordu.

"Lütfen," dedi başkan tekrar. Wayne Cooper kaşlarını çattı, ama herkes gibi o da yavaşça dışarı çıktı. Arkalarından kapanan kapının tıkırtısı Mark'a silah sesi kadar yüksek geldi.

Başkan ayağa kalktı. Göze göze geldiler. Mark adamın yüzünde gördüğü suçlama karşısında irkilmemek için elinden geleni yaptı.

“Sana güvenmiştim, Mark. Onun neler yaşadığından haberin vardı. Onu izliyor olman gerekirdi. Onun güvenliğini sağlamam gerekirdi.”

Bahane sunmak tarzı değildi, o nedenle Mark bundan uzak durdu. “Özür dilerim, Bay Başkan.”

Cooper odada hızla yürüyerek dört dönmeye başlayan. Onu izleyen Mark, göğsünde bir yanma hissetti. Seni zerre kadar önemsemeyen bir kadını sevmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Bu çok üzücüydü. O sırada, David Cooper’ı çok iyi anlayabiliyordu.

Başkan karşısında durup elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bana şu kadarını söyle: İlaç almak için mi çıkmış?”

Milyon dolarlık soru.

“Bilmiyorum. Olabilir.” Mark cebinden yapay tatlandırıcı şişesini çıkarıp gösterdi. “Kaza yerine gittim. Bu el çantasındaydı. Bir tomar nakit para ve birkaç kredi kartıyla birlikte.”

First Lady üzerinde neredeyse hiç nakit para taşımadığından, ima ettiği şey açıktı: Bir uyuşturucu randevusu kesinlikle olasılıklar arasındaydı. Kredi kartları ise... First Lady’nin kredi kartlarını neden yanında taşıdığını kim bilebilirdi? Mark’ın bunu düşünmek için henüz fırsatı olmamıştı. Ama bildiği kadarıyla, uyuşturucu satıcıları henüz kredi kartı kabul etmiyordu.

Nefesini tutan başkan şişeyi alıp baktı. “Lanet olası haplar.” Sonra Mark’a baktı. Gözleri acı doluydu. “Bunu kimse bilmeyecek. Eşimin itibarı...” Dudakları titredi, sonra yüzü çöken bir bina gibi yerle bir oldu. “Aman Tanrım, aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum. Öldüğüne inanamıyorum. *Annette...*”

Kesik kesik ağlamaya başladı. Kapının açılıp insanların içeri dolmasıyla Mark koridora neredeyse ite kaka çıkarılırken bile, başkanın ağlarken çıkardığı korkunç seslerden kaçamadı. Bir kez daha suçluluk duygusu hissetti.

Benim nöbetim sırasında.

Asansöre doğru giderken Lowell ona yetişti.

“O kadın.” Yanında ilerleyen Lowell kimsenin onlara kulak misafiri olmadığından emin olmak istercesine etrafa bakındı. “Arabadaki kadın. Hayatta kalan.”

Artık antredeydiler ve Sarı Oval Oda’ya doğru götürülen yeni bir grubun yanından geçiyorlardı. Mark, başkanın bazı aile dostlarının yanı sıra ünlü bir şarkıcıyı da gördü. Boğazı kasılarak, Cooper’ların iki yetişkin çocuğu Laurie Donaldson ve Brad Cooper’ın ne zaman geleceklerini merak etti.

O zaman burada olmayı gerçekten hiç istemiyordu.

“Ne olmuş ona?” diye sordu.

“O kadın hakkında ne biliyorsun?”

“İsmi dışında hiçbir şey. Şimdilik.” Kafasını sallayan Lowell, Mark’ın yakında Jessica Ford hakkında bilinmesi gereken her şeyin öğrenileceğini ima ettiğini anladı.

“Duyduğumuz kadarıyla, John Davenport için çalışan bir avukatmış. Adamı bulmaya çalışıyoruz, ama evinde değil ve cep telefonuna yanıt vermiyor. Elimizdeki bilgi—henüz başlangıç düzeyinde olsa da yeterli olduğunu düşünüyoruz—First Lady’nin Davenport’u aradığı ve adamın arabayı gönderdiği yönünde.”

“Neden?” Ama en azından bu Annette Cooper’ın dışarıda uyuşturucu peşinde olmadığı, yavaşça ve zorlukla da olsa bundan uzak durduğu anlamına geliyordu. Veya belki de uyuşturucu peşindeydi ve Davenport durumu öğrendikten sonra onu sokaklardan toplaması için bir araba ve bir de çalışanını göndermişti.

“Kim bilir?” Lowell ciddi görünüyordu. “Dinle, şu Ford denen kadının yanına gidip onu basından uzak tut. Bildiklerini öğrenene kadar onun yanında kal. Başkan ya da First Lady için zararlı olabilecek herhangi bir şey biliyorsa,

lanet olası çenesini kapattığından emin ol.” Lowell’ın gözlerindeki ısıltı, Mark’a personel şefinin ne kadar acımasız olabileceğini hatırlattı. “İşi berbat eden sensin, temizleyen de sen olacaksın.”

Mark dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra kafasını sallayıp asansöre bindi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir şey onu uyandırdı.

Ne?

Jess bilmiyordu. Tek bildiği güçlkle nefes aldığıydı. Kendini tuhaf hissediyordu. Ve nedense huzursuzdu. Zihni tamamen açılırken bile, duyuları tetikteydi, altıncı hissi ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Neredeyim?

Gözlerini kırpıştırarak açtığında hiçbir şey bulamadı. Bulanık bir karanlık vardı. İçeride bir yerde olduğunu, etrafında dört duvarın ve tepesinde bir tavanın olduğunu hissetti.

Soğuk, çok soğuktu.

Alt dudağını ısırarak, kendisini ele geçiren şiddetli titremeyi kontrol altına almaya çalıştı. Halsiz ve akli karışmış gibi hissediyordu. Sanki havada süzülüyormuş gibiydi. Baş zonkluyordu. Ağzına pamuk parçaları doldurulmuştu sanki. Vücudu, çelişkili bir biçimde, beklediği kadar canını yakmayan koskoca, hafif bir ağır kütle gibiydi. İçinde yalnız olduğuna dair bir his vardı, ancak daha önce annesinin sesini duyduğundan neredeyse emindi. Tanıdığı başka kişilerin de. Kız kardeşi Sarah'nınki olabilirdi mesela.

Ama şu an hiç ses yoktu. Mekanik bir biplleme, boğuk bir uğultu ve hafif bir gıcırta sesi dışında hiç ses yoktu.

Nasıl bu kadar üşüyebildiğini anlamıyordu; koltuk altlarına dek kat kat sarılıp sarmalanmıştı. Vücudunun altında hissettiği kumaş sık dokumalı ve düz bir yapıya sahipken, örtünün üzerinde duran ellerinin dayalı olduğu kumaş ise daha sert ve tüylüydü. Bu, sonra üzerinde uzandığı yerin esnekliği ve başının altındaki yuvarlak yumuşaklık ona bir yataкта olduğunu hissettiriyordu. Burnuna gelen keskin ve hayli belirgin koku ise –antiseptik olabilir miydi?– her şeyi daha da netleştiriyordu: Bir yataktaydı.

Bir hastanede.

Annette Cooper. Kaza.

Korku buz gibi bir dalga gibi üzerine vurdu. Midesi altüst oldu. Hissettiği baş dönmesi öylesine güçlüydü ki, karanlığa neredeyse tekrar gömüldü.

Yanlış giden bir şeyler vardı.

Bilinçli kalmasını sağlayan düşünce de buydu. Onu tekrar içine çekmekle tehdit eden sersemliği yenecek kadar güçlüydü.

Yanlış giden şey neydi?

Gözleri ortama alışırken bulunduğu yerin zifiri karanlık olmadığını fark etti. Sağ tarafından çok hafif de olsa mavimsi bir ışık geliyordu. Yavaşça kafasını çevirince –hareket etmek çok fazla çaba harcamasını gerektiriyordu– mavimsi ışığın yatağın yanında duran makinelerden geldiğini gördü. Birinde zikzak çizen bir çizgi vardı; o sabit biplemeye sebep olan alet buydu. Jess bunun bir kalp monitörü olabileceğini düşündü. Eğer öyleyse, kalp atışları düzenli bir ritme sahipti. Boğuk uğultu ise yukarıdan bir yerden geliyor gibiydi, muhtemelen havalandırma ya da ısıtma sistemiydi. Makinelerin arkasındaki kapının hatlarını ortaya çıkaran ve gitgide azalan ışık da, gıcırtı sesinin kaynağını ortaya çıkardı: Birisi yavaşça ve dikkatle, yattığı odanın kapısını kapatıyordu.

Bunu keşfettiği anda, ışık kayboldu. Hafif tıkırtı kapının kapandığını belirtti. Aletlerin arkasındaki bölüm tamamen karanlığa gömülmüştü. Ama az önce ışığın hafifçe üzerlerine düştüğü gölgelerin arasındaki bulanık hareket ona odada yalnız olmadığını söylüyordu. Kuyruksokumunda soğuk bir karıncalanma hissetti.

Kimdi bu?

Hafif ve hızlı ayak sesleri duyunca kalp atışları hızlandı. Biri makinelerin etrafından dolanırken gözleri kocaman oldu. Sonra üzerinde mavi önlük olan uzun boylu birinin bulanık silüetini gördü.

O halde bir doktor olmalıydı. Ya da hemşire. Hastane çalışanlarından biri.

Sessizce nefesini verdi. Ancak o zaman nefesini tuttuğunu fark etti.

Kimi bekliyordun ki?

“Uyanık mısın?”

Soru, cevap hayırsa onu rahatsız etmemek için kısık bir sesle sorulmuştu. Bulanık gören gözleriyle birleşen karanlık ortam, Jess’in karşısındaki kişiyi doğru düzgün görmesini engellese de, konuşan kişinin bir erkek olduğu açıktı. Bir yabancı. Jess’in karanlıkta gözlerini kısarak ona baktığını görebiliyor muydu acaba? Jess bunu bilmiyordu; tek bildiği, adamın insanın uykusunu getiren yumuşak ses tonunun, yatağın başucuna doğru gelirkenki hızlı ve kendinden emin hareketleriyle tuhaf bir şekilde çeliştiğiydi.

“Evet.”

Jess’in sesi yorgun ve boğuk çıkmıştı, ince bir iplik gibi. Ağzı o kadar kuruydu ki, o kısacık kelimeyi söylemekte bile zorlanmıştı.

Boğazını nemlendirmek için yutkunup gözleriyle adamı takip etti. Ona bir şeyler sormak, arabada bulunan diğer insanların durumlarını öğrenmek istiyordu, ama buna

gücü yoktu. Dili kalın ve ağır geliyordu; kelimeleri telaffuz etmek şu an toplayamayacağı kadar güç gerektiriyordu.

“Olanları hatırlıyor musun?”

Adam yatağın başucunda duran uzun, metal demiri tuttu. Jess demirde sallanan plastik poşeti ve hortumu görünce bunun bir serum askısı olduğunu anladı. Aşağı inip elinin üst kısmına kadar uzanan uzun, şeffaf bir hortumla bu askıya bağlıydı.

Poşetteki sıvı damarına boşalıyordu. Elinin üzerindeki bant iğneyi sabitliyordu.

“Kaza,” demeyi başardı.

“Evet.”

Adamın elinde bir şırınga olduğunu ve serum poşetiyle hortumun birleştiği yeri kurcaladığını gördü.

“Ne yapıyorsun?”

Gözlerini açtığı andan beri hissettiği o belirsiz huzursuzluk hissi yoğunlaştı. Adam şırıngayı hortuma doğru yaklaşıtıyordu – doktor olduğuna göre, bunun Jess’i korkutmaması gerekirdi.

Ama korkutuyordu.

Neden?

“Bu uyumana yardımcı olacak, tatlım. Gözlerini kapat.”

Yine o yumuşak ve sakinleştirici ses. Adamın tavsiyesine kapılırken göz kapakları kapandı. Sadece gözlerini kapatıp bilinçsizliğe doğru süzölmek... Bu kendisini ne kadar iyi hissettirecekti? Ve bunu yapmak ne kadar kolay olabilirdi?

Aniden kâbusundaki şekilleri anımsadı. Ama bunlar kazaya aitti. Hastaneye değil. O bulunup kurtarılmıştı ve şimdi güvendedeydi. Eğer isterse uyuyabilirdi.

Çok yorgundu...

Makinelerin ışığı yere mavi bir parlaklık saçıyordu. Jess gözleri yere doğru kayarken ve adam tekrar hareket ettiğinde bunu fark etti, adamın ayakları ışığın olduğu kısma

girip çıkıyordu. Göz kapaklarını iyice açmak için kendini zorlarken, adamın sabırsızca hortumları çekiştirmesini izledi.

Tüm çabalarına rağmen, göz kapakları sanki kirpikleri betondan yapılmışçasına ağırlaşmıştı. Gözlerini kapatmayı çok istiyordu. Ama bir şeylerin ters gittiği hissi onu bir türlü rahat bırakmıyordu.

“Sen... doktor musun?”

“Hı-hı.”

Adamın mırıltısı rahatlatıcıydı. Hortum artık onunla işbirliği içindeydi; Jess adamın içindeki sıvıyı tek bir parmak darbesiyle vücuduna vermek için şırıngayı enjeksiyon girişine doğru tuttuğunu gördü.

Bu, iyiye işaret değildi.

Gözleri bir kez daha adamın vücudundan aşağıya doğru kayarken bu rahatsızlık verici düşünceyle kaşları çatıldı. Adamın şu an durduğu yerde, az önceki mavi parlaklık bacaklarına vurarak onu dizlerine dek aydınlatıyordu. Üzerindeki doktor önlüğü vücudu için fazla kısaydı, eteği siyah kumaş pantolonunun belinden birkaç santim yukarıda bitiyordu. Yıpranmış, parlak sivri uçlu ayakkabıları bir şeyden kirlenmişti... neydi acaba? Jess bulanık gözleriyle bundan emin olamıyordu, ama kuru ot olabilirdi.

Yanağını dayadığı sivri otlar...

Kalbi hızla atmaya başlarken aniden gözlerini açtı. Heyecanla derin bir nefes aldı.

“Hayır! Hayır, dur! Bekle!”

Ama adam durmadı. Ona bakmadı bile. Şırınganın pistonunu itmeye devam etti. Jess yeterince net göremediği için o anı göremedi, ama iğneden çıkan sıvının hortumdan damarına boşaldığını hayal edebildi.

Hangi sıvı?

Kendi elinin üst kısmındaki iğneyi kavradığı sırada bu

soru zihninde patladı. İğneyi eline sabitleyen bandı tırnaklarıyla kazıyıp hortumu teniyle birleşen yerden çekip çıkardı. Teninden keskin bir yanma hissiyle kopan iğnenin –hayır, küçük, şeffaf hortumun– acısı, damarlarında hızla dolaşan dehşet hissiyle kıyaslanamazdı.

HANGİ SIVI?

“Bu da ne...?” Adam uzanıp hortumu yakaladı ve serbest kaldığını anladığı anda aptallaşmış gibi ona baktı.

Sonra da üzerine atıldı. Jess çığlık attı. Adamın vücudu yatağa çarparken, tekerlekleri kilitlenmemiş yatak karşı duvara doğru kaydı.

Adamın terli ve sıcak eli bileğini kavradığı sırada yatağın ön sol tarafı duvara çarpıp geri sekti. Jess boğazından daha fazla çığlık koparken, kolunu adamdan kurtardı.

Koşmalıydı.

Tüm içgüdüleri ona koşması gerektiğini söylüyordu, ama ne yazık ki koşamayacağını fark etti: Bacakları beyininin acil emrine uymayı reddediyordu. Çaresiz kalıp şiddetle tekmelemeye başladı, ama “tekmeleme” mesajı her nedense bacaklarına yanlış bir şekilde ulaşmış ve Jess hastane yatağının üzerinde sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başlamıştı; çığlık atarak adama vurmaya çalışıp ıskaladıkça, biraz önce kolundan adeta kopararak çıkarmış olduğu kanlı kateter adamın arkasında sallanıyor, sallandıkça da Jess’in koluna, boynuna ve bacaklarına korkuyla titremesine neden olan soğuk, koyu bir sıvı sıçratıyordu.

Adam, serum poşetine korkunç bir şey koymuştu.

“Kes sesini!” Boğuk bir hırıltıydı bu.

Boş şırınga hızla Jess’e doğru yaklaştı. Jess korkuyla, adamın şırıngayı bir bıçak gibi kullanmayı planladığını, hızla vücuduna saplamaya kararlı olduğunu gördü. Ama sonra, hafif ışıktaki şırınganın boş olmadığını fark etti, belki de yedek şırıngaydı, çünkü içi sıvı doluydu. Ucunda par-

layan bir iğnesi olan şeffaf hortuma baktığı o anda, adamın artık serumu boş verdiğini, amacının şırınga iğnesini vücuduna batırarak içindeki sıvı her neyse onu doğrudan vücuduna zerk etmek olduğunu anladı.

Yanan arabanın etrafında daireler çizen karaltılar...

“Hayır! Yardım edin! İmdat!”

Siren gibi bağırان Jess, tam zamanında kendisini diğer tarafa attı ve yataktan aşağı yuvarlandı.

ALTINCI BÖLÜM

Lowell'a aldırmayıp evine gitmiş olsaydı bile uyuyamayacak olan Mark –zira kolunu kaldıracak hali olmamasına rağmen kendini uyuyamayacak kadar gergin hissediyordu– hastanenin üçüncü katına çıkan yangın merdiveninin metal kapısını itti. Rozetini –ve gülümsemesini– gösterdiği andan itibaren fazlasıyla yardımcı olan acil servis hemşiresinin söylediğine göre, Jessica Ford üçüncü kata on beş dakika önce getirilmişti. Hemşireyle konuştukları sırada Mark tombul ve sarışın bir kadın görmüş, hemşire de masanın üzerine eğilmiş vaziyette form dolduran bu kadının Bayan Ford'un annesi olduğunu fısıldamıştı. Bayan Ford'un ayık ve konuşmaya istekli olabileceğini düşünen Mark, kadına annesinden önce ulaşmak istiyordu. Asansör yerine merdivenleri tercih etmişti, çünkü şimdiden haberin peşine düşen basın mensupları hastanenin lobisinde gittikçe genişleyen şekilsiz bir kalabalık halinde kamp kurmuştu. Sorun, bazılarının Mark'ı tanıma ihtimaliydi, o zaman hastanede bulunması haberin bir parçası olur ve bu da birçok spekülasyona neden olurdu. Yılmış görünen güvenlik görevlileri hiç kuşkusuz bir noktadan sonra gazetecileri dışarı atacaktı, ama Mark'ın bunu bekleyecek kadar zamanı yoktu. Merdivenlerden çıkıp sorundan kaçınmak daha kolaydı.

Jessica Ford'un söyleyebileceği şeyler varsa, bunu ilk o duymak istiyordu. Amerika'nın-örnek-annesi imajını korumak dışında artık Annette Cooper için yapabileceği başka bir şey yoktu.

Dirseğiyle ittiği yangın merdiveninin kapısını arkasından kapatıp Jessica'nın odasına doğru hızla yürümeye başladı. Sıradaki kanını donduran bir çığlık onu olduğu yerde durdurdu.

Bu bir kadının korku dolu çığlığıydı; steril alanda öylesine şaşırtıcıydı ki, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dünyası dehşet verici bir önseziyle sarsılmaya başlamıştı. Hemşire bankosunun hemen ötesinde sağa saparak görüş alanından çıkan koridora bakarken, benliğine soğuk ve sert bir korku egemen oldu.

Zira görebildiği kadarıyla loş ve neredeyse boş olan koridor, duvarlarında çınlayan kadın çığlığıyla hiç bağdaşmıyordu; tekrar tekrar bağırان kadının saf korku dolu kaba ve tiz çığlıkları, Mark'ın kalp atışlarını ve koşmaya başlamasıyla yankılanan ayak seslerini bastırıyordu.

Tanrı aşkına, öyle bir şey olması mümkün değil...

Mark koridorda Jessica Ford'un götürüldüğü 337 numaralı odaya doğru koşarken düşüncesinin devamını getiremedi, ama tüm içgüdülerine dayanarak biliyordu ki Jessica Ford bu odada deli bir kadın gibi çığlık atıp tepiniyordu.

Neden?

Tahmin yürütmek faydasızdı. Tahminde bulunmak istemiyordu. Beyninden zehir gibi akan şüphenin yanlış olmasını diliyordu.

Belli ki hastanın yardımına koşmadan önce güvenliği çağırarak için düğmeye basmak amacıyla duraksamış olan korku içerisindeki bir hemşirenin yanından geçip bir hademeyi kenara iten Mark, kalbi altı silindirli bir motor gibi

damarlarına kan pompalarken, Glock markalı tabancası elinde, Jessica Ford'un odasına daldı.

“Kımıldama!”

Kapı ardına kadar açılırken çoktan içeri girmiş, ateş açma pozisyonu almıştı; kadının çığlıkları kulaklarında çınlarken maviye çalan karanlıkta gözleriyle onu ve onu tehdit eden kişiyi aradı.

Ama kadın artık çığlık atmıyordu. Kimse çığlık atmıyordu. Kulaklarında zonklayan nabızı ve lanet olası bir makinenin *bip-bip-bip* sesi dışında oda gece vakti bir mezar kadar sessizdi.

Kimse yoktu.

En azından, görebildiği kadarıyla.

“Jessica!” diye seslendi.

İki kişilik bir odaydı burası, içeride iki yatak ve iki televizyon, birkaç sandalye ve hastanenin yarısını hayatta tutmaya yetecek kadar tıbbi alet bulunuyordu. Odayı ikiye bölen, yarı çekilmiş perde hafifçe kımıldadı, ama bu küçük harekete rağmen, oda gerçekten de boş görünüyordu: İki yatakta da kimsenin olmadığı kesindi. Ama ikisi de dağılmıştı, Mark'a yakın olan yatak kapıya olması gerekenden daha yakındı ve diğer yatak da pencere duvarının köşesindeydi.

Dikkatli ol.

Sol eliyle ışığı yakıp parmağını tetikten çekmeden odanın içinde ilerlerken etrafını taramaya devam etti, ama görünürde hiç kimse yoktu. Ani parlaklık gözlerini kırptırtmasına neden oldu. Kapısı aralık olan banyo da dahil olmak üzere, bir anda göremediği sadece birkaç yer vardı ve bu da saldırganın saklanabileceği birkaç yer olabileceği anlamına geliyordu.

“Jessica?”

Biri odaya girmişti, Mark bunu, az önce burada olan

kişinin enerjisini hissedebiliyordu. Şu anki sessizliğe rağmen, çılgınlıkları kaynağına dek takip ettiğine dair de en ufak bir şüphesi yoktu.

O halde bu kadın hangi cehennemdeydi?

“Jessica?”

Yerinden oynamış olan, yastıkları çarpık durduğu gibi örtüleri de eksik olan ve hemen yanı başındaki ışıkları yanan makinelere bakıldığında daha kısa bir süre önce kullanıldığı anlaşılan uzaktaki yatağın ayakucuna gelip etrafını dikkatlice dolaşınca onu buldu. Jessica Ford battaniyelere sarılmıştı, küçük ve kırılgan görünüyordu; kaygan gri zeminde yüzüstü yatarken ince bacaklarından biri ve ayağı kapıya doğru kıvrılmıştı, diğeri etrafında toplanan yatak örtülerinin altındaydı. Sırtının bir kısmı da açıkta kalmıştı, yeşil hastane elbisesi onu doğru düzgün örtememişti. Çıplak sağ kolu yatağa doğru uzanmıştı. Diğeri vücudunun altında kalmış olmalıydı. Dağınık kahverengi saçları yüzünü saklıyordu, ama Mark o olduğuna emindi.

“Jessica?”

Mark yanında diz çöktü, hâlâ temkinliydi, bir gözü etrafındakilerin üzerindeydi ve henüz silahını indirmeye hazır değildi. İlk bakışta kadının nefes aldığını gördü ve görebildiği kadarıyla Bayan Ford yeni bir yara almamıştı. Etrafında bir kan birikintisi ya da sırtına saplanmış bir bıçak yoktu. Uzanıp kadının bileğini kavradı: Nabızı atıyordu. Hızla ve güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordu.

“Jessica, beni duyabiliyor musun?”

Kadın başını hareket ettirdi ve anlayamadığı bir şey mırıldandı. Dokunuşuna karşı çıkıp bileğini çekmeye çalışınca Mark onu bıraktı.

“Geçti. Yanındayım. Artık güvendesin.”

Mark kendileri dışında boş gibi görünen odayı hızla taramak, kuşku kafasını kurcalamaya devam ediyordu. Ama

şimdilik her şey şüpheden ibaretti; doğrusu kadına ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki de sadece yataktan düşmüştü.

Yataktan düşmüş olması için Tanrı'ya dua etti.

Faaliyet gösterdiği çevrelerde, yani güçlülerin pis işlerini yapmaya farklı derecelerde hazır, istekli ve muktedir olan casuslar, ajanlar, özel koruma görevlileri ve hükümet ajanlarından oluşan çevrelerde, kadının kaldırıldığı hastanenin adı şimdiye kadar sıradan bir bilgi haline gelmiş olmalıydı...

Bu düşünce canını sıkmaya başladığı sırada, hademe, birkaç hemşire, birkaç güvenlik görevlisi ve kim olduğunu bilmediği insanlar büyük, düzensiz bir grup halinde kapıdan içeri daldılar.

“Bayan Ford...” Bu bir erkek sesiydi.

Kadınlardan biri, “Aman Tanrım, elinde silahı var!” diye bağırınca hepsi geri çekilip tehlikeden uzaklaşmaya çalıştılar.

“Gizli Servis.” Mark ayağa kalkıp rozetini gösterdi ve silahını indirdi. İkna olan güvenlik görevlileri –görünüşlerine bakılırsa emekli olmuş bir çift polistiler– silahlarına uzanmayı bırakırken, kurtarma ekibi de işlerine kaldığı yerden devam edip yerde yatan kadının etrafında toplandı.

“Bayan Ford? Ne oldu?”

Otuz yaşlarında sarışın bir hemşire hastanın yüzüne düşen saçlarını geriye itince, Mark kadının düz, beyaz yanağını ve dolgun, soluk dudaklarını gördü. Kirpikleri titrese de Jessica cevap vermedi.

Artık orada kalabalık ettiğini düşünen Mark, yoldan çekilip kadının başına ne geldiğini keşfetme görevini üstlendi. Banyoyu kontrol etmek listesinin en üst sırasında yer aldığından doğruca oraya gitti.

“Ayağa kalkmaya çalışmış olmalı,” dedi diğer bir hem-

şire, o banyodan çıkarken, artık banyoda kimse olmadığından emindi. Tek görebildiği, Jessica'nın üzerine eğilmiş olan gruptakilerin kafalarıydı. Kenarda durmuş, kaşlarını çatarak onları izleyen güvenlik görevlileri hariç. "Belki de banyoya gitmeye çalışıyordu. Yere düşmüş gibi görünüyor."

"Katetere bağlıydı ama."

"Belki de fark etmemiştir."

"Sence başını masanın köşesine çarpmış olabilir mi?"

"Mümkün. Ya da yere."

"Evet, şurasında bir şişlik var. Kesik ya da ona benzer bir şey yok. Ama şişiyor."

"Bak, serumunu çıkarmış."

Bu keşfin ardından herkes ayıplayan sesler çıkardı.

"Yardım..."

Baygın ve paniğe kapılmış olan bu ses Jessica'ya aitti. Her ne kadar zayıf olsa da, Mark odada çene çalan insanların arasında kadının sesini duyar duymaz tanışmıştı.

Gözünden kaçırmış olabileceği bir köşede birilerinin saklanıp saklanmadığını görebilmek için –ki kimse yoktu– odada dolaşan Mark, Jessica'nın ne söylediğini duymak için durup hemen ona yaklaştı.

"Bir şey yok, yataktan düşmüşsün. Seni tekrar yatağına yatırıp..."

"Bir adam... vardı. Serumuma bir şey koymaya çalıştı."

Bunun üzerine küçük bir sessizlik oldu. Mark kaşlarını çatarken –bu gerçekten de duymayı hiç istemediği bir şeydi– hemşirelerden bazıları birbirlerine baktılar. İfadelelerinden kadının söylediği şeye pek inanmadıkları belliydi.

"Ben az önce buradayım." Hademe doğruldu. Yirmili yaşlarında mavi önlüklü genç bir adamdı. Kahverengi saçlarını küçük bir atkuyruğu yapmıştı. Çenesinde ve yanaklarında sivilceler vardı. Suçlamayı başka yöne çevirmek

istercesine kollarını havaya kaldırdı. “Ama sadece sıvı seviyesini kontrol ettim. Poşete hiçbir şey koymadım.”

“Elinde bir... iğne vardı. Bana... saplamaya çalıştı.” Jessica’nın sesi bitkin ve zayıftı, güçlkle konuştuğu görülebiliyordu. Ama vurgusundan, söylediklerinde doğruluk payı olduğu anlaşılıyordu – en azından Mark’ın fikrine göre.

Lanet olsun. Lanet olsun, hayır.

“Bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor. Kesinlikle ben değildim.” Hademe aptalca bir gülümsemeyle kafasını salladı.

“Koşmaya çalıştım – bacaklarımı hareket ettiremedim.” Jessica’nın sesi daha tiz ve... daha güçlüydü. “Neden bacaklarımı oynatamıyorum?”

Tanrı aşkına, yoksa felç mi olmuştu?

“Sakinleşmeye çalışmalısın.” Hemşirenin ses tonu yatıştırıcıydı. “Bunun üzerine geçebilir misin? Hayır mı?” Kısa bir sessizliğin ardından bir tür hışırtı duyuldu. “Pekâlâ, millet, bir, iki, üç.”

Bir saniye sonra, Jessica yatağına yatırılmış ve sırtüstü dümdüz yatacak şekilde yerleştirilmişti. Hemşireler kol ve bacaklarının duruşunu düzeltirken Mark kadının şiddetli bir şekilde titrediğini gördü. Yeşil hastane elbisesi Jessica’nın vücudunu boynundan uyluklarının ortasına dek örtüyordu. Bacakları ince, solgun ve biçimliydı, ojesiz ayakları dardı.

Hademe dikkatle bacaklarını yan yana yerleştirirken kadın başını yataktan hafifçe kaldırıp korkuyla bacaklarına baktı.

“Bacaklarım hareket etmiyor.”

Belli ki korkmuştu. Ama Mark onu suçlayamazdı.

“Lütfen, dosdoğru bana bakar mısın? Göz bebeklerini kontrol etmeliyim.”

Sarışın hemşire yatağın üzerine doğru eğilip Jessica'nın gözlerine sırayla küçük bir fener tuttu. Bir an için Jessica işbirliği yaptı, ışığa bakarken sersemlemiş gibiydi.

“İyi görünüyor,” dedi hemşire.

“Doğrulmalıyım.” Jessica huzursuzca kafasını hareket ettirdi. “Lütfen.”

Biri uzaktan kumandaya bastı ve yatağın başı yarı otur pozisyona gelene dek kalktı.

“Hayati göstergelerine bak.”

Organize hareketlerle ışık azaltılıp yatağın demiri tekrar yerine oturtulmuş, başının altına yastıklar koyulan hasta yatağa rahatça yerleştirilmiş ve örtüler düzeltilip yatağın kenarlarına sokulmuştu. Görevlilerin işleri bittiğinde, beyaz yastıklara yaslanmış yatan Jessica son derece bitkin ve ancak bir bez bebek kadar enerjik görünüyordu.

“Neden bacaklarımı hareket ettiremiyorum? Neden kimse birinin az önce bana saldırmış olmasını umursamıyor? Söylediklerimi dinliyor musunuz?” Sesi hem korku dolu hem de öfkeli çıkıyordu, elleriyle mavi battaniyeyi sıkıca kavradı.

Hasta odadaki insanlara bakarken, Mark da ilk kez kadının yüzüne adamakıllı bakma şansı buldu: Köşeli bir yüzü, geniş bir alnı, çıkık elmacık kemikleri ve kararlı bir çenesi vardı. Sağ kaşının üzerindeki bir kesiğe altı dikiş atılmıştı. Sağ elmacık kemiğindeki yara morarıyordu. Boynundan sağ kulağına doğru inen başka bir morluk daha vardı. Bunun dışında teni kireç kadar beyazdı. Çılgına dönmüş gibi gözleri kocamandı. Çikolata rengi saçları çenesinin hizasındaydı ve görülür yaralarının çoğunun bulunduğu sağ tarafında birbirine girmişti. Mark onu bulduğunda kadının sağ tarafına doğru yattığını hatırladı. Kazanın etkileri göz ardı edilecek olursa, onu bir barda, partide ya da herhangi bir yerde insanların dikkatini çekecek türden güzel

bir kadın olarak değil de, sevimli bir kadın olarak tanımlayabilirdi. Burnu ve yanaklarındaki çilleri Lowell'ın iddia ettiği gibi bir avukat olamayacak kadar genç olduğunu gösteriyordu. Bir çocuğa, bir yeniyetmeye benziyordu. Kesinlikle bir uyuşturucu bağımlısına, uyuşturucu satıcısına ya da uyuşturucu bağımlıları ve uyuşturucu satıcılarıyla işi olan birine benzemiyordu.

O halde Bayan Cooper'ın yanında ne işi vardı?

"Histerik davranarak kendine yardımcı olmuyorsun." Hemşirelerin en yaşlısı olan kır saçlı bir kadın sert bir biçimde Jessica'ya baktıktan sonra, gözlerini hastanın ağzından çıkardığı termometreye çevirdi. "Umalım ki yaşadıkların, sana verilen ilaçların yan etkisinden ibaret olsun."

"Peki ya bacaklarım?" Jessica'nın sesi çatladı.

"Bu konuda doktorunla konuşmalısın. Yanlış olabilecek bir şey söylemek istemiyorum. Ama gördüğün halüsinasyonun ilaçlardan kaynaklandığını söyleyebilirim."

"Halüsinasyon değildi! Biri bana saldırdı."

Tam o sırada Mark'ın gözü hastanın sol eline takıldı. Elinin üstünde derisi yırtılmış ve akan kan yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Yaranın serumunun elinden çekilip çıkartılması sonucu olduğunu anlamak Mark'ın bir saniyesini aldı. Bakışlarını, bulunduğu yere çaba harcanarak itildiği belli olan, iki yatağın arasındaki yüksek serum askısına çevirdi.

Söyledikleri doğruysa, bunu doğrulayacak kanıt işte orada.

"Bir keresinde ameliyattan sonra bana morfin verdiklerinde, etrafımı bir kurt sürüsünün sardığını sanmıştım," dedi hademe. "Başıma gelen en korkunç şeydi."

Mark harekete geçti. Hedefi serum askısından sarkan sıvı poşetiydi. Ve ona bağlı hortum. Bu odada her ne olursa, bu parçalar ona gereken cevabı verecekti. Ama kadının söyledikleri doğruysa ve odada bir adam vardysa –

diğer bir deyişle, biri onu öldürmeye kalktıysa– bile, bunu odadaki küçük grubun dışında herhangi birinin bilmesine izin veremezdi. Bu, özel olarak araştırmak –ve doğruysa kendi başına çaresine bakmak– istediğı bir şeydi.

Ama doğru olduğunu sanmıyordu. Onun düşüncesine göre, böyle bir şey neredeyse imkânsızdı.

“Oydu! Oydu!” Jessica’nın tiz ve korku dolu sesi herkesin aniden başını çevirmesine neden oldu. Anlaşılan Jessica onu tepeden tırnağı süzmüştü, çünkü Mark ona bakarken bakışları vücudundan suratına çıktı. Odadaki herkes Mark’a bakıyordu, ama neyse ki Mark serum poşetini ve tüpünü zamanında ceketinin sağ cebine koymuştu.

Şaşkınlıkla Jessica’nın kendisini kastettiğini anladı. Kadının yüzünde korku dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Yanıldığını sen de biliyorsun.” Ses tonunu kasten yumuşak tutan Mark yatağın kenarına gitti, bir eliyle yatağın soğuk demirini kavrarken, diğeriyle cebindeki yarı dolu yumuşak sıvı poşetini sabitledi. Kadının berrak, yeşilimsi ela gözlerini gür siyah kirpiklerin çevrelediğini fark etti. Fazlasıyla çattığı koyu kahverengi düz kaşları neredeyse burnunun üzerinde birleşmişti. “Ben değildim. Çığlık attığını duyduğumda koridorda odana doğru geliyordum. Adım Mark Ryan. Gizli Servis ajanıyım. Kaza yerindeydim, hatırlıyor musun? Seni ben buldum.”

Kadının gerginlikle kaskatı kesilmiş olan omuzları gevşedi. Korkuyla keskinleşmiş olan yüz hatları biraz yumuşadı. Gözlerini kırıştıtırırken kendini tekrar yastıkların üzerine bıraktı, gerçi gözlerini hâlâ Mark’ın yüzünden ayırmamıştı ve kaşları hâlâ çatıktı.

“Hatırlıyorum.”

Birkaç dakika önce Mark’ın büyük bir hızla yanından geçtiği sırada güvenliği çağırmak üzere acil durum düğmesine basmakla meşgul olan hemşire, “Sen çığlık atarken hepimiz onun koridorda koştuğunu gördük,” dedi. Kısa, düz saçları ve biçimli bir vücudu olan bir Asyalıydı. Konuşurken, sargı beziyle Jessica’nın elindeki kanı sildi. Güçlü alkol kokusu burun deliklerine ulaşınca Mark sura-

tını buruşturdu. Kadının canı yanıyor olmalıydı, ama öyle olsa bile Jessica tepki göstermiyordu. Elindeki yırtık uzun değildi ve derin görünmüyordu. Ama girintili çıkıntılıydı ve hâlâ kanıyordu.

Her nasıl olduysa, serum iğnesi kadının teninden kesinlikle şiddetli bir şekilde çekilip çıkarılmıştı.

“Evet, o burada bulunup serumuna kötü şeyler yapmış olamaz,” diye hemşireye katılan hademe en yaşlı hemşireye mavi, plastik bir buz torbası uzattı ve hemşire de torbayı Jessica’nın başının arkasına tuttu. “Onu ben de gördüm. Sanırım bu beyefendinin dört tanığı olduğu anlamına geliyor.”

“Sana saldırganın ben olduğumu düşündüren ne?” Mark merakla kadını süzdü. Etrafta dolaşan bilmediğı bir ikizi mi vardı? Yoksa kadın sadece bir halüsinasyon mu görmüştü? Belki de Jessica’nın bilinçaltı, kazadan sonra kendisini Mark bulduğu için onun yüzünü çekip çıkarıyor ve bu yüzden Mark’ı kazayla özdeşleştiriyordu?

Kadın yanıt vermedi. Hâlâ Mark’a bakıyor olmasına rağmen aniden sanki artık onu görmüyormuş gibi boş bakmaya başlamıştı. Uzunca bir sürenin ardından derin bir nefes aldı ve bu şekilde nefes almak canını acıtmış gibi suratını buruşturdu. Tekrar farkındalık kazanan bakışları Mark’ın yüzüne odaklanırken vücudu gerildi. Battaniyeyi sıktı.

“Bayan Cooper?” Sesi fısıltıdan ibaretti.

Mark tereddüt etti. İçgüdüleri ona şimdiden kötü haberi vererek kadının rahatsızlığını daha da artırmaması gerektiğini söylese de, Jessica’nın soruyu sorarken bile cevabını zaten bildiğı izlenimine kapıldı. Bu kadın tam olarak neler görmüştü? Neden Bayan Cooper –neden o insanlar– o arabadaydı? Cevapları duymayı çok istiyordu, o nedenle istese de istemese de geri çekilmek gibi bir seçe-

neği yoktu. Bu harika bir fırsattı – First Lady’nin ölümüne neden olan koşullar hakkında Jessica’nın bildiklerini öğrenmesi ve eğer aldığı cevaplar olması gerektiği gibi değilse kadının çenesini kapatması için harika bir fırsat. Elbette bu konuda ne yapacağına kadının bildikleri yön verecekti. Jessica’ya sessiz kalması için para verilmesi her zaman bir seçenektir, ayrıca ülkenin en güçlü insanların ayağına basan henüz kariyerinin başındaki bir avukatın başına gelebilecek talihsiz olaylara dikkatini çekmek de, bunun doğal bir uzantısı, bir bakıma abanın altından gösterilen sopanın ta kendisiydi. Yaşadığı eyalette ya da Washington’dan çok uzakta Jessica için parası çok iyi olan bir iş bulunabilirdi, artık her ne ya da nerede isterse. Mark ona birçok şey verebilecek bir konumdaydı. Jessica’nın yapması gereken tek şey, gerçekten bir şeyler biliyorsa bildiklerini “unutmak” ve basınla konuşmayı reddetmektir. Cooper’lar ve onlara bağlı olan kişiler dostları olarak gördükleri kişileri birçok şekilde ödüllendirebilecekleri gibi düşmanları olarak gördüklerini de yine birçok şekilde cezalandırabilirlerdi.

Mark’ın canını sıkın da buydu.

Ancak şartları göz önünde bulundurduğunda, burada daha farklı bir şey olduğunu sanıyordu. Başkanın en yakın danışman çevresini oluşturan ve gayri resmi olarak Texas mafyası olarak nitelendirilen gruptan birinin Jessica Ford’u öldürmeye çalışmış olabileceğine inanamıyordu. First Lady’nin ilaç bağımlısı olduğunu gizlemek amacıyla yapmış olabilirlerdi, ne de olsa bu gerçek ortaya çıkarsa aile için utanç verici ve incitici olacağı kesindi ama eninde sonunda karısının bu sorunuyla mücadele ettiği için başkana sempati kazandırmaz mıydı? Hayır. Her neyse, şu noktada Jessica Ford tehdit oluşturmuyordu: Hiç kimse bu kadının Annette Cooper’ın sorunlarından haberdar olup olmadığını bilmiyordu. Hem haberdar olsa bile, Mark ses-

siz kalması karşılığında ona para verilmesinin daha tercih edilir bir çözüm yolu olacağından yüzde doksan dokuz nokta dokuz emindi. Jessica'nın saldırganın o olduğunu sanması, halüsinasyon teorisiyle iyi uyuşuyordu. Her neyse, en azından Lowell kadını öldürmesi için birini göndermemiştii, çünkü eğer öyle olsaydı, onunla ilgilenmesi için Mark'ı buraya göndermezdi. Lowell, Mark'ın soğukkanlılıkla işlenen bir cinayete, özellikle de burnunun dibinde işlenen bir cinayete göz yummayacağını çok iyi bilirdi. Ayrıca Mark şartlar ne olursa olsun kadınlara karşı şiddete kalkışmazdı.

“Bizi bir dakika yalnız bırakır mısınız, lütfen?” diye ricada bulunup odadakilere anlamlı bir bakış attı. Bayan Cooper'ın ölüm haberini vermek için Jessica'yla yalnız kalmak istediğini ima eder gibiydi – bu bir bakıma doğruduydu, ama daha fazlası vardı ve söyleyeceği şeylerin onu şaşırtacağını sanmıyordu.

Jessica'nın gözleri kocaman olunca Mark bir an kadının karşı çıkacağını sandı. Onunla yalnız kalma düşüncesinin kadını korkutmuş olabileceğini fark etti; eğer serumuna bir şey kattığını düşünüyorsa, Mark onu kesinlikle anlayabiliyordu.

Kadının karşı çıkmasına fırsat vermeden, “Endişelenmene gerek yok, benimle güvendesin,” dedi en güven verici ses tonuyla.

Jessica ona dik dik baktı, ama karşı gelmedi.

“Pekâlâ...” En yaşlı hemşire kaşlarını çatarak ona baktı. Sarışın hemşire de yatağın öbür tarafından kaşlarını çatarak ona bakarken, Jessica'nın koluna taktığı kan basıncı manşetini çıkardı. Güvenlik görevlileri huzursuz bir şekilde kımıldandı. Mark Gizli Servis ajanı olmasaydı, onunla asla yalnız kalamayacağı hissine kapıldı. Ancak hiçbirinin öne çıkıp bunu söyleyecek cesareti yoktu.

“Sorun değil.” Jessica konuyu ele aldı.

“Hemen dışarıda olacağız,” diye söz verdi en yaşlı hemşire. Jessica’ya küçük bir bakış atan sarışın hemşire de yatağın yanından uzaklaştı. Sonra güvenlik görevlileri de dahil olmak üzere herkes odadan çıktı. Hafif bir hışırtının ardından küçük bir tıkırtıyla kapı arkalarından kapandı.

Mark, Jessica'ya bakti.

“Evet?” Kadının sesi tekdüzeydi. Gözlerini Mark’tan ayırmıyordu. Yatağın içinde küçük ve kırılgan görünüyordu. Aynı zamanda koca bir tırın altında kalmış gibi de görünüyordu, Mark düşününce kadının başına gelenlerin bundan pek de farklı olmadığına karar verdi. Birleşik Devletler’in First Lady’sinden ya da sağlıklı ve güçlü bir adam olan Will Prescott’tan veya arabanın yetişkin şoföründen ziyade bu sıradan kızın hayatta kalmış olması akıllara durgunluk veriyordu. Kadın ya görüldüğünden daha dayanıklıydı ya da çok şanslıydı ve Mark dayanıklı olduğunu sanmıyordu. Ancak sakin ve kontrollü hali onu şaşırtıyordu. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda bu oldukça şaşırtıcıydı. Zira kadın hem fiziksel hem de duygusal olarak çok şey atlatmıştı ve muhtemelen hâlâ acı çekiyordu.

Ama yine de Mark'a kaşlarını çatacak kadar azimliydi.

“First Lady kazada hayatını kaybetti,” dedi Mark. Lafı dolandırmanın anlamı yoktu, o nedenle uzatmadan söylemek en iyisiydi.

Gözleri titreşen kadın bakışlarını yere çevirdi. Dudakları da titriyordu, ama çok geçmeden kendisine hâkim oldu, hislerinin galip gelmesine izin vermeyi reddediyor gibiydi. Dikkatle, az öncekinden daha yavaş bir şekilde derin bir nefes aldı. Mark ne söyleyeceğini düşünürken, kadın aniden gözlerini yine ona dikmişti. Bakışları alev alevdi.

“Hangi cehennemdeydin?” Sesinde suçlama vardı.

“Ne?” Jessica onu hazırlıksız yakalamıştı. Mark gözlerini kırpıstırarak ona baktı.

“Seni tanıyorum – sen First Lady’nin güvenlik timinden sorumlu özel ajansın. Neden otelde onunla birlikte değildin? Ya da başka biri? Neden yalnızdı? Yapman gerekeni yapsaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı.”

“Bir otelde miydi?”

Mark tek bir bilgiye odaklanıp kadının söylediklerinin geri kalanını umursamadı. Buna mecburdu, çünkü Jessica’nın suçlamalarının yarattığı vicdan azabı, şu an baş edemeyeceği bir şeyi tetiklemişti. Kadın haklıydı. Yüzde yüz haklıydı.

“Senin için bunu bilmek değil mi?”

Kadın işte şimdi onu sinirlendirmeye başlamıştı. Neredeyse kızı yaşında görünen bu kadının ona meydan okuması, Mark’ın beklediği şeylerden biri değildi.

Öfkesi artıyordu. Suçluluk duygusunun bunu beslediğinin de farkındaydı. Kendi kendine sakin olmasını söyledi.

“İşim hakkında ne biliyorsun?” Sesinin sakin çıkmasına özen gösterip bakışlarını kadının yüzüne dikti. “Bu arada, kim olduğumu nereden biliyorsun?”

Jessica sakinleşmemişti. “Ben Davenport, Kelly ve Bascomb’da çalışıyorum, Bay Ryan. Bayan Cooper birkaç kez ofisimize geldi ve sen de onun yanındaydın. Ayrıca ona bazı evraklar getirdiğimde de seni Beyaz Saray’da görmüş-tüm.”

Mark pek akıllıca olmayacağını düşündüğünden, kadını açık açık süzmemek için elinden geleni yaptı. Onu ne Davenport’un ofisinde ne de Beyaz Saray’da gördüğünü hatırlıyordu. Ama bunu ona söylemeyecekti.

“Bu doğru,” dedi sanki onu hatırlıyormuş gibi. “Bana Bayan Cooper’ın hangi otelde olduğunu ve orada ne yaptığını söyler misin?”

“Meraktan mı yoksa işin gereği mi soruyorsun?”

Sakin ol, sakin ol. "İşim gereği."

Bir saniye geçti, sonra kadın neredeyse suratını asarak, "Harrington'daydı," dedi. "Neden orada olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"O halde sen neden oradaydın?"

"Bay Davenport kendi gidemediği için Bayan Cooper'ın yanına beni gönderdi."

"First Lady, Davenport ile bir otelde mi buluşacaktı?"

"Barda. Anlaşılan First Lady onu arayıp görüşmek istediğini söylemiş, ama Bay Davenport gidememiş. Yerine beni gönderdi."

"Neden?" Mark, First Lady'nin en yakın arkadaşı ve en güvendiği sırdaşının onunla bir barda buluşmasını ya da kendi yerine bir yabancıyı göndermesini gerektirecek bir durum düşünemiyordu. Ve şartlar düşünüldüğünde Bayan Cooper'ın bu geceden önce Jessica'yı hiç tanımıyor olması pekâlâ mümkündü. Tabii, Lowell'ın şüphelendiği gibi bir tür uyuşturucu meselesi yoksa. Ya da uyuşturucu almasının engellenmeye çalışılması söz konusu değilse.

"Çünkü yakında oturuyorum. Çünkü oraya daha çabuk varabilirdim. Çünkü Bay Davenport bana güveniyor."

"Ah." Mark hâlâ anlamıyordu, ama Davenport'un kendi yerine neden bir çalışanını gönderdiği şu an açıklık getirmesi gereken en önemli nokta olmadığından, umursamadı. "Demek Bayan Cooper'la bir otelin barında buluştun. Sonra ne oldu?"

"Bardan ayrıldık."

Mark sinirini gizlemeye çalıştı. Kadının ona gönderdiği düşmanca enerji canını sıkmaya başlamıştı.

"Detaylandırır mısın?"

"Geldiğim –Bay Davenport'un ayarladığı– arabaya kadar birlikte yürüdük ve uzaklaştık."

Jessica durup gözlerini kapattı. Mark bekledi. Kadın

başını öteki tarafa doğru çevirirken saçları yastığa saçıldı ve koyu kahverengi saçlarının arasında kızıl tutamlar açığa çıktı. Tepesindeki sert ışığın affetmez parlaklığında, yüzü neredeyse yastık kadar beyaz görünüyordu. Aldığı hasar gözle görülür biçimdeydi, Mark onu sorguladığı için kendisini kötü hissediyordu. Ama kaybedecek vakti yoktu. İlk olabilirdi –Tanrı’ya şükür– ama tüm bunları ve daha fazlasını soracak tek kişi o olmayacaktı. Kadının söyleyeceklerini bilmek zorundaydı.

“Pekâlâ,” dedi en sonunda, Jessica’nın konuşmaya devam etmeyeceğini anlayınca, “sen ve Bayan Cooper arabadaydınız, araçla uzaklaştınız ve sonra...?”

Kadın başını ona doğru çevirdi ve gözleri yavaşça açıldı. Mark’ın yüzüne odaklanırken büyük bir çaba harcıyor gibiydi. “Bu hatırladığım en son şey. Arabaya bindik ve otelden uzaklaştık.”

Mark sesini daha da kibarlaştırdı. “Peki ya kaza?”

“Kazayı hatırlamıyorum. Arabanın otelden ayrıldığı zamandan beni bulduğın ana kadar olan bölüme dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey. Hem de hiç.”

“Hem de hiç” kısmını vurgulamak istercesine söylemişti sanki.

Mark bunu zihnine not alırken bir sessizlik çöktü. Kadın birkaç saat önce korkunç bir travma geçirmişti. Mark geçmiş tecrübelerinden, travmaların genellikle olayları insanın zihninden sildiğini biliyordu. O nedenle Jessica’nın hiçbir şey hatırlamamasının mantıklı olduğunu düşündü. Ayrıca bu işleri daha da kolaylaştırıyordu.

Hem onun için, hem de Jessica için.

“Bayan Cooper’ın barda yalnız olduğunu söyledin. Gerçekten yalnız olduğunu mu kastediyorsun? Yanında Gizli Servis ajanı yok muydu?” Kazadan önce Bayan Cooper’la birlikte olan Prescott’u düşünüyordu.

Jessica kafasını iki yana salladı.

“Bayan Cooper ve şoförün yanı sıra ajanlarımızdan biri, Prescott Williams da kazada hayatını kaybetti. Barda Bayan Cooper’ın yanında değildiyse, arabada nasıl sizinle birlikte olabilir?”

Jessica bir süre bunu düşünür gibi göründü.

“Bilmiyorum. Hatırlamıyorum,” dedi en sonunda. “Bekle, onu otelin dışında, caddede görmüş olabilirim. Dışarı çıktığımızda.”

“O halde sizinle birlikte araca bindi.”

“Bilmiyorum. Araç park ettiği yerden ayrılırken, Bayan Cooper ve şoförle birlikte arabada olduğumu hatırlıyorum, başka kimse yoktu. Sonrası ise tamamen karanlık.”

Mark o sırada Prescott’un arabada olmasının lojistiğini de bir kenara bırakmaya karar verdi. Kadın gittikçe halsizleşiyordu sanki, bir hemşire ya da başka biri her an içeri girip konuşmalarını bölebilirdi ve Mark’ın hâlâ yapacak çok önemli işleri vardı. Kadına First Lady hakkında henüz bilmediği şeyleri anlatmadan ondan bildiklerini öğrenmek hassas bir denge gerektiriyordu. Ama ne yazık ki, Mark kendisinin buna hazır olduğundan emin değildi. En iyi şartlar altında bile, hassasiyet en iyi yeteneklerinden biri değildi.

“Peki Bayan Cooper’ın barda işi neydi? Ne yapıyordu? Sen oraya vardığında.”

“İçkisini bitiriyordu. Köşedeki bir masada tek başına oturuyordu. Ona Bay Davenport’un beni ve bir arabayı onu alması için gönderdiğini söyledim. O da benimle birlikte dışarı çıktı.”

“Nereye gidiyordunuz?”

Jessica tereddüt etti. Gözlerinin ve ağzının etrafında, Mark’ın *acaba acı mı çekiyor* diye merakla kapılmasına neden olan farklı bir gerginlik vardı. Mark daha önce bu izlenime

kapılmamıştı, ama kadına ağır kesici veriliyorsa, bunun serum aracılığıyla olacağını düşündü ki şu an serumu takılı değildi. Jessica'nın daha önce aldığı ağır kesicilerin etkisinin geçmeye başladığını anlaması çok sürmedi.

“Ben... bilmiyorum. First Lady'yi sağ salim arabaya bindirir bindirmez Bay Davenport'u aramam gerekiyor. Ama... onu arayıp aramadığımı hatırlamıyorum.”

“Sağ salim mi?” Bu ifade Mark'ın dikkatini çekmişti.

Jessica dudaklarını ıslattı. Ona odaklanmak için yine gözlerini kocaman açtı. Göz kapaklarını kaldırmak için bile büyük bir çaba harcıyor gibiydi.

“First Lady'nin yanında en fazla on dakika bulundum. En azından, bu kadarını hatırlıyorum. Bara girdim, onu almam için beni Davenport'un gönderdiğini söyledim ve onunla birlikte dışarı çıktım. Arabaya bindik. Hepsi bu. Her şey bu. Tüm bildiklerim bu kadar. Başka bir şey hatırlamıyorum. O yüzden lütfen dışarı çıkıp beni rahat bırakır mısın? Şu an bunu kaldıracak durumda değilim.”

Mark düşünceli bir şekilde ona baktı. Jessica hiç olmadığı kadar solgundu, renksiz teni neredeyse saydamlaşmıştı, yüzündeki ve boynundaki çürükler zebra çizgileri gibi ortaya çıkmıştı. Titriyordu, elleriyle sıkıca battaniyeyi kavradı. Mark aniden ona karşı şefkat hissetti. Kadın yaralanmış, belki de ağır bir şekilde yaralanmış ve üç kişinin öldüğü korkunç bir kazadan sağ kurtulmuştu. Mark ise ihtiyacı olan cevapları, en azından çoğunu almıştı. Önemli olan, kadının hiçbir şey bilmiyor ve hatırlamıyor olmasıydı. Belki de geri çekilip Jessica'yı onunla ilgilenen hastane çalışanlarının eline bırakmasının zamanı gelmişti.

“Eşi hakkında, kaza ya da bunlarla ilgili herhangi bir konu hakkında basınla konuşmazsan başkan müteşekkiri kalacaktır.” İsteksizce de olsa başkanlık makamının gücünü hissettirmişti. Daha önce odadakilerin Jessica Ford'u

ziyareti hakkında basına bir şey söylememeleri için –zira tıbbi mahremiyetin prensiplerini boş verip böyle bir şey yapacaklarını düşünmüştü– başkan hakkında herhangi bir şey söylememiştir. Bu meselenin nasıl halledileceği çözüle- ne dek, kazadan sağ kurtulan kişiyi başkanın direktifi üzere ziyaret ettiğinden kimsenin söz etmesini istemiyordu. Jessica’yı başkanın emri üzerine ziyaret ettiği düşünebilir- lerdi, belki de böyle düşünmezlerdi. Kim bilir, belki de onunla resmi bir şekilde görüşmüş bile olmayabilirdi. “Sana önerim...”

Ancak bu kadarını söyleyebildi. Zira bu sırada sarışın tombul bir kadın –Jessica’nın annesi; Mark kadını lobide görmüştü, nihayet hastaneye yatış evraklarını doldurmayı bitirmiş olmalıydı– topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak ka- pıyı itti, peşinden gelen daha genç ve biraz daha ince sarışın bir kadına omzunun üzerinden telaşla bir şeyler söylerken yüzüklü ellerini savuruyordu. Birbirlerine fazlasıyla ben- zediklerinden anne kız olduklarını söylemek mümkün- dü, ancak biri ellili, diğeri ise yirmili yaşlarındaydı. İkisi de cılız ve uzun boylu olmaktan çok yuvarlak hatlara sa- hiptiler ve evde gerçekleştirilen birkaç boyama işleminin sonucu olması gereken aynı platin sarısı saçlara sahiptiler. Annenin kısa kıvrık saçları; kızının ise omuzlarına va- ran kâküllü saçları vardı. İkisinin de yuvarlak, elma yanaklı yüzleri, kalkık burunları ve saç renklerinin yapay olduğu- nu ele veren koyu kahverengi gözleri vardı. İkisi de dar kot pantolonlar ve V yakalı kazaklar giymişti. Anneninki bebek mavisiydi. Kızınkı pembeydi. İkisi de Jessica’ya hiç benzemiyordu.

“Tatlım, uyanıksın.” Anne, Mark’a doğru düzgün bak- madan, topuklu ayakkabılarını tıkırdatmaya devam ederek kızının yatağının yanına gitti. “Aman Tanrım, Jess, bizi çok korkuttun.”

“Anne.” Jessica’nın çenesi titreyince, Mark onun ağlamak üzere olduğunu fark etti. Jessica daha sonra annesinin arkasında duran kız kardeşine baktı. “Sarah. Millet, ben bacaklarımı hareket ettiremiyorum.”

“Ah, Jess.” Genç kadın da yatağın yanına gitti ve ikisi birlikte hastanın üzerine doğru eğildiler. Mark grup halinde kucaklaşıp kucaklaşmadıklarını anlayamamıştı, çünkü elinden geldiğince çabuk ve çaktırmadan bu sevgi selinden kaçmaya çalışıyordu. “Önemli olan hayatta olman.”

“Acildeki doktor muhtemelen geçici olduğunu söyledi,” diyen annesi Jessica’yı sakinleştirmeye çalıştı. “Röntgenlerde herhangi bir şey olmadığını, o yüzden belki de...”

Kapı büyük bir güçle itilmiş gibi tekrar ardına kadar açıldı. Üzerlerinde Batman ve Hulk pijamaları olan dört ve altı yaşlarında iki küçük sarışın çocuk odaya daldı, büyük olanın ittiği küçük çocuk neredeyse yüzüstü yere düşecekti.

“Beni itti!” Dengesini sağlayan Batman, odaya girdikleri anda arkasına dönmüş olan kız kardeşe –Sarah’ya– doğru koştu. “Anne! Beni itti!”

“Jess Teyze öldü mü?” Hulk yatağın ayakucunda durup, ailesinin önünü kapatması nedeniyle Mark’ın artık yüzünü göremediği Jessica’ya baktı. “Hayır, sadece ağlıyor. Niye ağlıyorsun, Jess Teyze?”

“Çünkü yüzünden yaralanmış, aptal. Görmüyor musun?”

“Çocuklar!” Anneleri –en azından Mark Sarah’nın anneleri olduğunu sanıyordu–onları sertçe uyardı. “Uslu durun.”

“... onları bırakabileceğiniz biri,” diye başka bir kadın sesi duyulunca, Mark bakışlarını kapıya çevirdi. Kapı tekrar açılıyordu. Konuşan kişi omzunun üzerinden arkasındaki birine –peş peşe içeri girip yatağa doğru ilerlerken Mark ar-

kadakinin yaşlı hemşire olduğunu gördü— bir şeyler söylüyordu. Bu sarışın tam bir afetti, ince ama biçimli bir vücudu vardı ve diğerleri gibi uzun boyluydu, yürürken uzun, düz saçları salınıyordu. Yirmi bir ya da yirmi iki yaşında olmalıydı, müthiş bir siyah mini etek ve bronz bacaklarını çok uzun gösteren topuklu ayakkabılar giymişti. Ceket de giymişti, siyah deri bir ceketti, ama Mark bunu pek fark etmemişti. Bacaklarına bakmaktan fırsatı olmamıştı.

“Özür dilerim, ama bu kata çocukların girmesi yasak.” Hemşire bunu birçok kez tekrarlamış ve sabrını yitirmiş gibiydi.

“Babaları gelmek üzere,” dedi Sarah hemşireye. “Birazdan burada olur. Çok sessiz olacaklar.”

Suçlarcasına, “Biraz televizyon izleyip yatacağını söylemiştin,” dedi afet, Jessica’ya. “Ne oldu?”

“Çok şey.” Jessica’nın sesi boğuktu. Onu hâlâ göremeyen Mark, bunun Jessica’nın ağlamak üzere olduğuna dair bir işaret olduğunu düşündü. “Sizi gördüğüme çok sevindim.”

“İnan bana, bizim seni gördüğümüze sevindiğimiz kadar sevinmiş olamazsın.”

Tekrar birbirlerine sarıldılar, bu sırada çocuklar da Jessica’nın yatağının altına doğru emeklediler. Onlara ters ters bakan hemşire dışında hiç kimse buna dikkat etmemişti.

“Biriniz çocuklarla birlikte lobide bekleyebilirsiniz,” diye önerdi hemşire, bunun öneriden çok bir emir olduğunu belirten nazik ama sert bir ses tonuyla.

“Lobi muhabirlerle dolu,” dedi afet etrafındaki yakınlarına bakarak. “Çocukların fotoğraflarını çekiyorlardı. Konunun nasıl açıldığını bilmiyorum, ama anlaşılan Hunter onlara Jess’in teyzesi olduğunu söylemiş. Bunun ardından, gitmek zorunda kaldık.”

“Bir kadının trafik kazasında öldüğünden bahsediyorlardı,” dedi Hulk yatağın altından. “Onlara teyzemizin de bir kaza geçirdiğini söyledim. Sonra bizi soru yağmuruna tutup fotoğraflarımızı çekmeye başladılar.”

“Ve Grace Teyze bizi gitmeye zorladı,” diye araya girdi Batman. “Ama asansörün düğmesine ben bastım.”

“Ah, hayır.” Mark’ın görebildiği herkesin yüzündeki korkuyu çocukların annesi dile getirmişti.

“Ne söylemiş olabilirler ki?” Jessica’nın annesi hafife alırcasına bir ifade takındı. “Onlar sadece küçük çocuklar.”

“Hiç kimse hiç kimseye bir şey söylememeli.” Jessica’nın sesi telaşlıydı. “Anne, Bayan Cooper kazada hayatını kaybetti.”

“Tatlım, biliyorum. Bu korkunç bir şey. Çok iyi bir kadına benziyordu.”

“Hayatını kaybedenin sen olmadığına seviniyorum,” dedi afet sertçe. “Sen olmadan ne yapardık?”

“Serumunu tekrar takalım.” Çocukları kovmaktan vazgeçen hemşire serum askısına doğru gitti ve serum poşetinin yerinde olmadığını görünce durup kaşlarını çatı. Mark serum poşetinin ceketinin cebinde delik açtığını hissedebiliyordu.

“Hayır! Serum istemiyorum!” Jessica telaşla karşı çıktı. Mark için sorun değildi, çünkü Jessica’nın tepkisi serum poşetinin olmadığını fark eden hemşirenin dikkatini dağıtmıştı. “Dinle, ben bir avukatım ve serum takılmasını reddetme hakkına sahip olduğumu biliyorum. Ve serum takılmasını istemiyorum! Beni duyuyor musun? Bunu reddediyorum!”

Hemşire kafasını iki yana sallayarak ona baktı. “Serum taktırmak zorundasın. İlaçların vücuduna serum aracılığıyla ...”

“Hayır. Birinin az önce bana saldırdığını söylediğimi duymadın mı?”

“Bir dakika.” Jessica’nın annesi kaşlarını çatdı. “Biri sana *saldır* mı?”

“İlaçların neden olduğu bir halüsinasyon olduğuna eminiz,” dedi hemşire yorgunlukla.

“Halüsinasyon *değildi*...”

Tartışma devam ederken, Mark Jessica’nın şimdilik tamamen güvende olduğuna karar verip odadan çıktı.

Kadın halüsinasyon görmüş olmalıydı. En mantıklı açıklaması buydu. Evet, iktidar sahiplerinin karşı karşıya kaldığı problemlerle –Bayan Ford’un potansiyel olarak oluşturduğu türden problemlerle– ilgilenen temizlikçi, tesisatçı, tamirci kılığında gizli ajanlar da vardı. Ama First Lady’nin sırları hakkında hiçbir şey bilmeyen ve hiçbir sorun teşkil etmeyen bir kadın için bu tür insanları görevlendirmek abartı olurdu. Mark, Cooper’ları çok uzun zamandır ve çok iyi tanıyordu. Bu tür bir şeye asla başvuramazlardı.

Ama bu şartlar altında, her ihtimale karşı, haklı olduğundan yüzde yüz emin olana dek gözü Jessica Ford’un üzerinde olacaktı.

Çünkü yıllar boyunca öğrendiği tek bir şey vardı: İnsan herhangi bir konu hakkında yüzde yüz emin olsa bile, yine de yanılıyor olabilir.

Hâlâ koridorda dolaşmakta olan güvenlik görevlilerine başıyla selam verip hemşire bankosunun arkasındaki duvarda bulunan üç ankesörlü telefonda birine –hiç kimse hassas bir konunun bunlarla konuşulacağına ihtimal vermediği için dinlenmediğinden ve takip edilmediğinden emin olduğu bir telefon– doğru gitti ve gözünü 337 numaralı odadan ayırmadan, tanıdığı bir laboratuvar teknisyeni olan Harvey Brooks’u aradı.

Görüşmenin ardından da, ceketinin cebinden şifreli telefonunu çıkarıp –Brooks’u aramak için bu telefonunu

kullanmamıştı, zira şüpheli bir herif olduğundan, devlet kademelerinde bir yerlerde, istediği an telefonunun şifresini kırabilecek birilerinin olduğunu düşünüyordu—Lowell'ı aradı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Korkuyorum.

Hastanenin gölgeli ve sessiz odasında gözleri yavaşça ve isteksizce açıldığında Jess'in zihninde bu düşünce vardı. Boğulmak üzere olan bir insanın dibe batmadan önce son kez çaresizce elini uzatması gibi, kapanına kısıldığı o neredeyse çoktan unutulmuş rüyanın kara boşluğundan dışarı fırlamış ve bilincinin yüzeyini yırtıp tutunmuştu. Jess gözlerini kırıştırtarak bundan kurtulmaya çalıştı, ama hâlâ oradaydı.

Tanrım, buradan çıkmalıyız...

Karanlığın içinden yükselen, dehşetle dolu bu keskin ses de o rüyanın bir kalıntısıydı. Ses bir kadına aitti, ama onun sesi değildi; tanıyamıyordu.

Belki de tanıyordu.

Bunu düşünürken, buz gibi bir korkuyla ürperdi. Kalbi kilometrelerce koşmuş gibi çarpıyordu.

Kendini korumak istercesine, diğer görüntüler zihninde belirginleşmeden onları bir kenara atıp kararlı bir şekilde içinde bulunduğu mekâna ve zamana odaklandı.

İçgüdüsel bir şekilde bunun daha güvenli olduğunu biliyordu.

Duvarlar beyaz, perdeler yeşildi. Kapalıydılar, hafif bir ışık gizemli bir şekilde kenarlarını aydınlatıyordu, bir ara-

da kalmaları için perdelerin ortasına bant yapıştırılmış gibi görünüyordu. Monitör cihazları yatağının yanında sessizce duruyordu; makineleri tekrar vücuduna bağlamalarına izin vermemişti, çünkü artık vücuduna makinelerin bağlı olması fikri onu korkutuyordu. Cihazlarla yatağının arasında duran annesi, bir şey almak için yatağın yanındaki komodine uzanırken, perdelerin çekili olduğu odanın loş ışığında yorgun ve bitkin görünüyordu. Göz altlarında normalde olmayan torbalar vardı, çizgileri burnundan ağzına dek iniyordu ve kaşlarının arasındaki çizgiler her zamankinden daha derindi; ayrıca ruju çıkmıştı ve bir süredir maşa yüzü görmeyen kısa sarı saçları da düz ve cansızdı. Her zaman kusursuz bir makyajla gezen Judy Ford Turner Whalen, saçlarını da her zaman maşayla şekillendirirdi; her ikisini de ihmal etmiş olması ne kadar stresli olduğunu gösteriyordu.

Telefon çalıyordu. Annesi çalan telefona uzanıyordu. Jess muhtemelen sese uyandığını düşündü.

Sadece annesine bakmak bile gümbür gümbür atan kalbini yavaşlatmakta işe yaramıştı. Judy'nin birçok yanı vardı, hepsi olumlu değildi ama kesin olan bir şey vardı; çocuğunu korurken dişi bir kaplana dönüşürdü. Annesi odadayken Jess'e hiç kimse zarar veremezdi – en azından Judy'nin önüne geçebileceği türden bir zarar.

Bunu bilmek onu sakinleştirmişti. Derin bir nefes aldı. Daha önce ne olduysa ya da daha sonra ne olacaksa, şimdi-lik, bu küçük loş odada güvendeydi.

Temkinli bir şekilde, “Alo,” dedi annesi ahizeye. Temkinli olmak annesine göre bir şey değildi, Jess hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı. Yine gerildiğini hissetti. Anne-siyle göz göze geldi. Loş ışıktaki annesinin yüzündeki ifadeyi okumak zordu, ama Jess'in uyandığını görünce Judy'nin hem gözleri büyüdü hem de dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bu aynı zamanda Jess'e, telefonda neler konuşuluyorsa aslında o kadar da kötü olamayacağını düşündürdü. Kötü bir şey olsaydı, Judy ona bu şekilde gülümsüyor olmazdı.

"Kendi kız kardeşimin sesini tanımayacağımı mı sanıyorsun? Sen *kesinlikle* Jessica'nın teyzesi Tammy değilsin." Annesi telefonu sarsacak kadar sert bir hareketle ahizeyi komodinin üstüne çarptı. Yeterince gücü olsaydı, Jess de yerinden sıçrardı. Aksine suratını buruşturdu, bu bile canını yaktı. "Lanet olası muhabirler."

"Anne?" Jess şaşkınlıkla kaşlarını çatarak annesine baktı.

"Hakkında bilgi almak için her yolu deniyorlar," dedi Judy ona. "Ron..." –Sarah'nın yakında eski eşi olacak adam; ayrılmaları Sarah ve sarışın çocuklarının üç hafta önce Judy'nin evine taşınmalarına neden olmuş, bunun sonucunda ise annesiyle birlikte yaşayan Grace, Jess'in evine sığınmıştı– "... bu sabah çocukları okula bile götürmemiş. Evinin önünde bir televizyon kamyonu varmış! Onlardan kurtulmak için polisi aramak zorunda kalmış."

"Televizyon kamyonu mu?" Olanları anlatan Jess başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti. *Kaza...* Ürperdi. Midesi kasıldı. "Bayan Cooper'ın ölümü tüm haberlerde, değil mi?" Kazada olan ve hayatta kalan biri –tek kişi– olarak medya için tam bir odak noktası olduğunu fark etti. "Hastanede de muhabirler var mı?"

Annesi başıyla onayladı.

"Ben buraya varmadan önce dışarıya kamp kurmuşlar, görünüşe bakılırsa, daha fazlası yolda. Arabaya kadar gitmek bile kâbus. Perdeleri bantla kapatmak zorunda kaldık, çünkü içlerinden biri karşı kanattaki bir odaya çıkıp pencereden senin yataktaki halinin fotoğrafını çekmeye çalıştı. Buraya bile birkaç kez sızmaya çalıştılar. Kapıda güvenlik olmasa ne yapardık bilmiyorum."

“Güvenlik mi?”

“Kapının önünde iki Gizli Servis ajanı var. Her sekiz saatte vardiya değiştiriyorlar.”

Judy saygıyla sesini alçaltmıştı. Jess, şartlar ne kadar korkunç olursa olsun annesinin, kızının Beyaz Saray’ın ilgisini çekmesinden etkilendiğini biliyordu. Judy için bir başkan televizyonda gördüğünüz biriydi. Kızının mesleğinin onu Beyaz Saray’daki insanları tanıyan kişilerle bir araya getirmiş olması büyük bir gururdu. Jess ona patronunun First Lady’nin avukatı ve yakın arkadaşı olduğunu, kendisinin ise birkaç kez First Lady’yle aynı odada bulunduğunu, onunla tanışıp elini sıkıldığını ve onunla konuştuğunu söylediğinde, Judy gözle görülebilir bir hayranlık hissi yaşamıştı.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Ama Judy’nin kafasını sallamasına gerek yoktu, Jess annesinin şaka yapmadığını biliyordu.

Jess dudaklarını ıslattı. Gizli Servis ajanlarının kapının önünde beklediğini bilmek kanını donduruyordu. *Neden?* Nedenini tam olarak bilmediğini fark etti. Ama bunu bilmek bile onu paniğe sürüklüyordu.

“Buna inanabiliyor musun? Onları Beyaz Saray göndermiş. Sen ayağa kalkana dek bize yardım etmek istiyorlarmış, öyle dediler.” En büyük çocuğuna dikkatle bakan Judy’nin ifadesi değişti. “Kendini nasıl hissediyorsun, tatlım?”

Jess bir süre bunu düşündü. Gergindi. Özellikle başı ve kaburgaları olmak üzere her yeri ağrıyordu. Ve sırtı ağrıyordu; tam kuyruk sokumunda, faydasız yere sırtına kavis vererek geçirmeye çalıştığı dinmeyen, şiddetli ve zonklayan bir ağrı vardı.

“Bacaklarım...”

Daha önce yürüyemediğini hatırlarken korkuyla bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı.

Sağ bacağını birkaç santim hareket ettirdi. Sol ayak parmaklarını büktü. Sırtındaki ağrı dayanılmaz bir hal aldı ve omuriliğinden yukarı çıkarak onu hareketsiz bıraktı. Suratını buruşturdu, inleyebilirdi ama annesini endişelendirmek istemiyordu.

“Doktor bu sabah seni görmeye geldiğinde röntgenlerde kalıcı bir hasar görmediğini söyledi. Kırık yokmuş. Omuriliğini zedelediğini düşünüyor. Sana ağrı kesici ve şişmeyi önlemek için steroit veriyorlar, ilaçlar etkisini göstermeye başladığında daha iyi hareket edebileceğini söyledi. Bir süre ağrıların olacağını ama er ya da geç iyileşeceğini de söyledi. Sadece biraz zaman alacaktı.”

Bunu duyunca Jess göğsünden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti.

“Tanrı’ya şükür.” Derin bir nefes aldı. O ana dek bacaklarını sonsuza dek kaybetmiş olabileceğinin kendisini ne kadar korkuttuğunu fark etmemişti. Ölmeyecekse ya da felç kalmayacaksa, o halde yaşayacak ve eninde sonunda iyileşecekti, buna katlanabilirdi. “Doğrulmak istiyorum.”

Annesi kafasını sallayıp uzaktan kumandanın tuşuna bastı. Jess yatağın başucunun yavaşça altında yükseldiğini hissetti.

“Bu nasıl?”

“Daha iyi.”

İçi yeni bir kararlılıkla dolan Jess, dişlerini sıkarak bacaklarını hareket ettirmeye odaklandı. Sağ dizini örtüleri düzeltebileceği kadar yataktan kaldırdı. Sol bacağıyla bu kadar başarılı değildi, ama en azından yana doğru hareket ettirdi. Harcadığı çaba sırtına keskin bir sancı gönderdi ve iki bacağı da karıncalanıp kıvranmasına neden oldu, ama yine de büyük bir rahatlama hissetti. En azından bacaklarını hareket ettirebiliyordu.

Jess donup kalmış bir vaziyette sancısının dinmesini

beklerken, annesi onu, “İyi gidiyorsun,” diye cesaretlendirdi. Bu sırada Jess’in sancısı gerçekten de –şaşırtıcı bir şekilde– diniverdi.

Rahatça nefes alıp tekrar odaklandı ve bu kez sol bacağını da yataktan kaldırmayı başardı. Sonra dikkatle ayak parmaklarını kıpırdattı ve ayaklarını bileklerinden yana doğru çevirdi. Canı çok acıyordu ama felç olduğu düşüncesi kadar kötü değildi, o nedenle her şeyin hâlâ işlediğinden emin olana dek devam etti. En sonunda, vücudunu yataktan kaldırıp ellerini kullanarak sırtını yastıklara verene dek yatağın yukarısına doğru kaydı ve terli yüzüne yapışan saçlarını iki eliyle itti. Hareket etmek canını yakıyordu. Hissettiği acıya tepki olarak kollarını kaldırıp yüzüne buruşturmak bile acı veriyordu, ama devam etti. Sadece ona acı vermeyen şeyleri yapacaksa, orada yatıp yavaşça nefes almaktan başka bir şey yapmaması gerekeceğini düşündü.

“Duş almalıyım.”

“Bir kâse su ve sabun getirmeme ve şimdilik yüzünü ve ellerini yıkamaya ne dersin?”

Jess hareket etmesi için harcadığı çabayı düşündü, sonra yataktan kalkıp bir şekilde duşa kadar gitmesinin, sonra yeterince temizlenene kadar sıcak suyun altında ayakta, oturarak ya da yatarak durmasının gerektireceği çabayı düşününce suratını buruşturdu. Dünyadaki en güçlü iradeye sahip olsa bile, bunu yapamazdı. İsteddiği şey bir kâse su ve sabun değildi, ama anlaşılan buna razı olmak zorundaydı.

“Pekâlâ,” dedi içini çekerek.

Anneleri banyoya doğru ilerlerken ışığı yaktı. Jess beklemediği parlaklıkla yerinden sıçradı. Gözleri neredeyse kör edici floresan parlaklığına alışırken, yatağın yanındaki saate baktı. Kontakt lenslerini takmadığı için rakamlar bulanıktı, ama gözlerini kısıp başını eğerek ve ellerini ışığa siper ederek saati görebildi. Saat beşi yirmi üç geçiyordu, perde-

lerin kenarından içeri sızan ışıktan sabah olmadığını biliyordu, çünkü yılın bu zamanında sabahın beş buçuğunda hava hâlâ karanlık olurdu. O nedenle, pazar günü öğleden sonraydı; normalde olsa pazartesi günü mahkemeye sunulacak dava özetlerini tamamlamakla meşgul olurdu. Anlaşılan, ona yaptıkları iğnelere ne kattılsa –hayatta olduğu sürece yeni bir serum takılmasına izin vermeyeceğini en sonunda, sırayla onu buna zorlayan hastane personeline izah edebilmişti– onu on iki saatten fazla uyutacak kadar etkili bir şey olmalıydı. Annesi ona ağır kesici verdiklerini söylemişti; hâlâ ağrısı vardı, demek ki yeterince etkili değillerdi, ama en azından yeterince uyumuştular.

Lenslerine rağmen yine de ne olur ne olmaz diye elden çıkarmadığı siyah çerçeveli gözlüğü masanın üzerinde saatin yanında duruyordu. Kenarları biraz bulanık gösterse bile yine de net görmesini sağlıyordu, biri –muhtemelen Grace– onları dairesinden buraya getirmiş olmalıydı. Açgözlülükle uzandığı gözlüğünü takar takmaz etrafını net bir şekilde görmenin rahatlığını hissetti ve bir şey daha fark etti: Saatin yanında televizyonun kumandası duruyordu.

Karşı konulmaz bir çekim hissetti. Bilmek istemiyordu, bilmemesi daha iyiydi, ama kendisine engel olamadı: Kumandayı alıp ayakucunun hemen ötesinde duvara yerleştirilmiş televizyonu açtı.

Ekrandaki yakın çekim görüntüsünde Annette Cooper gülümserken, bir yandan da görünmeyen sunucunun Şili Devlet Başkanı olduğunu söylediği Jorge Peres de Toros ile el sıkışıyordu. Kamera yakın çekimden çıkınca, Jess, First Lady'nin pullarla ışıldayan ve yere kadar uzanan beyaz gece elbisesiyle çok güzel görüldüğünü fark etti. Hanımefendinin kendine özgü kısa sarı saçları, tepesindeki avizenin ışığında parlıyordu. Pürüzsüz bronz teni de parlıyordu. Gözleri ışıltılı ışıltılı.

Elbette, Jess televizyonu açtığında bununla karşılaşmayı beklemişti. Yine de, Annette Cooper'ı görmenin şoku sarı-sıcıydı. Nefesini tuttu. İzlemek her ne kadar işkence olsa da, Bayan Cooper smokin giymiş eşine omzunun üzerinden bir şey söylerken ve başkan kafasını sallayıp gülerek karşılık verirken bakışlarını ekrandan alamadı.

“... yirmi dört saatten kısa bir süre önce Bayan Cooper başkanın yanındaydı...”

Alt dudağını ısırarak Jess kanalı değiştirdi.

Ekranı Beyaz Saray'ın görüntüsü doldurdu. Etrafı, Ulusal Park'a kadar uzanan uçsuz bucaksız bir insan deniziyle çevrilmişti ve kamera, ağlayan düzinelerce insana odaklanıyordu. Canlı yayın olmalıydı, çünkü hem fondaki gökyüzüne turuncu, mor ve altın tonları hâkimdi hem de çi-menlerin üzerine Beyaz Saray'ın uzun gölgesi düşüyordu.

“... binlerce insan bu gece Capitol Rotunda'da katafalkta yatan First Lady Annette Cooper'a saygılarını göstermek için başkentte toplandı. Bayan Cooper bir trafik kazasında yaşamını yitirmişti...”

Tuşa gerekenden fazla bir güçle basan Jess tekrar kanalı değiştirdi. Güçlkle nefes aldığını ve avuçlarının terlediğini hissetti. Karnı kasıldı. Midesinin ağzına geldiğini hissetti.

Geceydi ve ekranda kararmış, ezilmiş ve ters dönmüş bir araba belirmişti.

Jess'in gözleri kocaman oldu. Anında soğuk terler dökmeye başladı. Havadan çekilmiş benzeyen görüntüde, hâlâ dumanı tüten araba, arabanın patlayan lastikleri ve aracın bulunduğu yerin etrafındaki yanmış çi-menler görülüyordu. Düzinelerce itfaiyeci, kurtarma ekipleri, polisler, ordu personeli ve sivil soruşturmacılar kaza yerinin etrafında hareket ediyordu. Araba yanmış olduğundan modelini seçmek imkânsızdı, ama Jess görür görmez bu-

nun Davenport'un Bayan Cooper'ı alması için gönderdiği siyah Lincoln olduğunu anladı. Bu, kaza yerine çevrilmiş büyük turuncu projektörlerin aydınlattığı bir gece çekimiydi ve yukarıdan tutulan parlak spot ışıkları da enkazın üzerinde zikzaklar çiziyordu – Jess bunların helikopterin arama ışıkları olduğunu ve görüntünün kazanın hemen ardından bir helikopterden çekildiğini hemen fark etti.

Görüntü o kadar yeniydi ki, o sırada görüntünün sağ tarafında yolun aşağısındaki karanlık bayırda yarı baygın bir şekilde yatıyor olabilirdi.

Jess titremeye başladı.

“... ilk edinilen bilgilere göre, araç aşırı hızda ilerlemekteymiş –tahminler, saatte yetmiş kilometre hıza izin verilen bir bölgede yüz kırk beş kilometre hızla gittiği yönünde– arabanın ait olduğu Executive Limo firmasında on dört senedir çalışan Silver Spring, Maryland’li şoför Raymond Kenny’nin direksiyon hâkimiyetini kaybetmesinin ardından Brerton Yolu’ndan çıkarak toprak setten aşağı yuvarlanan araç, First Lady Annette Cooper da dahil olmak üzere içinde bulunan dört kişiden üçünün ölümüne sebep olmuş. First Lady’nin Fredericksburg’daki Sisters of Mercy Hastanesi’nde ölmek üzere olan bir arkadaşını ziyarete gittiği söylenmekte...”

Tanrım.

Jess gözlerini kapattı, dünya yana doğru eğiliyormuş ve kendisi de düşmemek için tırnaklarıyla yatağa tutunuyormuş gibi hissederken farkında olmadan kumandanın açma-kapama düğmesine bastı. Kendini korumak isteyen bedeni, ona rahatsızlık verecek şeylere daha fazla maruz kalmasını reddediyordu sanki. Ama gözleri kapanmış, televizyondaki sesler kesilmiş ve ekran kararmış olmasına rağmen, kazaya ait görüntüler zihninde peş peşe belirirken Jess hâlâ hiçliğe düşüyormuş gibi hissediyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gecenin içinde hızla ilerliyorlardı; tepeler, kapkara şekiller ve bir çit gibi sık aralıklarla dizilmiş uzun ağaçlar kara bir bula-nıklığa dönüşürken kalbi korkuyla gümbürdüyordu; şiddetli bir sarsıntının arabayı yoldan çıkardığını hissetti, aracın korkunç fren sesini dehşet dolu bir anın ardından kopan çığlıklar bastırdı...

“Jess iyi misin?”

Jess gözlerini açtı. Ter içindeydi, derin ve titrek nefes-ler alıyordu, annesinin yüz ifadesini görünce muhtemelen suratının kireç gibi bembeyaz kesildiğini fark etti.

“Fredericksburg’daki Sisters of Mercy Hastanesi’nde ölmek üzere olan bir arkadaşını ziyarete gittiği söylenmekte...” Tele-vizyonda böyle söylemişlerdi.

Ancak bu bir yalandı. Yalan söylüyorlardı.

Neden?

“Jess?”

Kaşlarını çatan Judy her adımında çalkalanan içi su dolu mavi plastik bir leğen, açılmamış küçük bir sabun, mavi bir bez ve havluyla ona doğru yürüyordu.

“Jessica Jane? Beni duyuyor musun?”

Jess annesine komaya girmiş gibi baktığını fark etti. Odaklanmaya çalıştı.

Daha sonraya bırak. Sıyrıl bundan.

“Ah, özür dilerim. Ben sadece... ben iyiyim.”

Daha doğrusu, sersemlemiş ve korkudan gevşemiş olması dışında iyiydi. Ama bunu annesiyle paylaşmak istemiyordu. Kendisi bile tam olarak anlamıyordu. Annesinin bir şeylerin ters gittiğini anlamaması için, pek derin olmayan bir nefes alıp duygularını kontrol etmeye ve normal görünmeye çalıştı. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu, sadece öyle düşünüyordu.

Karanlık siluetler yanından geçerek hızla bayırdan aşağı iniyordu...

Jess fazla hızlı nefes aldığını fark etti.

“İyi görünmüyorsun. Tanrı aşkına, baygın halinden daha kötü görünüyorsun.”

“Biraz başım ağrıyor.”

Bu doğrudu. Ayrıca avuçları terliyordu. Ağzı kurumuştur. Nabızı hızla atıyordu. Sersemlemiş gibi hissediyordu. Sanki neredeyse görebilirmiş gibi... hayır, hayır, görmek istemiyordu.

O karanlık siluetler kimlere aitti? Gerçek miydiler?

Bunu düşünmek istemiyordu. Bilmek istemiyordu.

Annesi kaşlarını iyice çatı. Gözlerini ona dikmişti.

“Belki de hemşireyi çağırırsam iyi olacak.”

“Hayır. Hayır, çağırma.”

Şimdi oraya dönemezsin. Çıkar bunu aklından.

Jess’in tüm içgüdüleri annesinden –ailesinden, herkesten– kazayla ilgili hatırladıklarının hafızasından tamamen silinmediğini saklaması gerektiğini söylüyordu. Ama zihni birbirine uymayan yapboz parçaları gibi tuhaf görüntüler getiriyordu gözlerinin önüne.

Yangın... Küçük turuncu bir alev olarak başlamıştı, sonra –bam!– araç infilak etmiş ve arabanın etrafını saran alevler karanlık gökyüzüne doğru yükselmışti...

Jess gözlerini kapattı. Yumruklarını sıktı. Var gücüyle dilinin ucunu ısırıldı. Acı, yapması gereken şeyi yaparak zihnindeki korkunç görüntüleri uzaklaştırdı.

“Jess?”

Jess gözlerini açtı. “Sadece başım ağrıyor... Şimdi daha iyiyim.”

“Bir süredir sana ağrı kesici vermediler, belki de bir şey vermelerini istesek iyi olacak.”

“Bir şey yok. Geçti.”

Annesi ona hâlâ endişeyle bakıyordu. Jess derin bir nefes alıp annesi için hafifçe gülümserken, Judy leğeni onun kucasına koydu.

“Teşekkürler.” Zihnindeki görüntüler bedenini fiziksel olarak yıpratmış gibi iyice gevşemişti Jess. “Bu arada, yanımda kaldığın için teşekkür ederim.”

“Şaka mı yapıyorsun? Birinin sana saldırdığını söyledin, artık beni buradan dışarı çıkmaya hiçbir şey ikna edemez.” Judy öfkeli bir ses çıkardı. “Dur sana yardım edeyim.”

“Ben hallederim.”

Ellerinin titrememesi ve başının sabit durması için büyük bir çaba harcayan Jess, yine hafifçe gülümseyip saçlarını kulağının arkasına itti ve bezi ılık suya batırdı.

“Belki de saldırı bir halüsinasyondur.” Ses tonunun sabit kalmasına özen gösteren Jess annesine bakmadan bezi sıktı.

Saldırı gerçektir. Gerçekten oldu.

Ama bundan yüzde yüz emin olmasına rağmen, hiçbir şey söylemedi. Televizyondakileri gördükten sonra, Annette Cooper’ın ölümünün ne anlama geldiğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Olayın çok geniş bir alana yayıldığını, herkesin bu konuya ilgi gösterdiğini ve olası sonuçlarını. Onun suçu olmasa da, dünyayı sarsan bir trajediye dahil olmuştu. Hem de yaşayan tek tanık olarak. Bu hiç de rahat bir pozisyon değildi. Ve korkusu giderek artıyordu, kendini hiç güvende hissetmiyordu.

Ama her ne olursa olsun –bilmeyi istemediği bir şeyin

olduğundan neredeyse emindi– annesinin ve ailesinin bu işe karışmasını istemiyordu.

Annette Cooper, Beyaz Saray'dan kaçtı.

“Halüsinasyon olsun ya da olmasın...” Yaralarının farkında olan Jess dikkatle yanaklarını ve çenesini silerken, Judy çantasından bir saç fırçası çıkarıp Jess’in görebilmesi için kaldırdı ve yatağın yanındaki masada duran uzaktan kumandanın yanına koydu. “... seni almadan buradan ayrılmam.”

Annesi böyle biriydi işte – sonuna kadar sadık. İyi günde de, kötü günde de.

“Seni seviyorum, anne.” Bu neredeyse hiç kimseye söylemediği bir şeydi. Hiçbiri söylemezdi.

Annesinin ifadesi yumuşadı. “Ben de seni seviyorum, Tavşan Jessica.”

Küçük bir kızken Jess’e bu ismi takmışlardı, komikti, çünkü Jessica aynı ismi taşıyan çizgi film karakterinin tam tersiydi. Seksi değildi, erkek avcısı da değildi, Jess sadece sıradan, cılız, yarasa kadar kör bir kitap kurduydü.

Kendime güvenimi artırdığınız için teşekkürler, millet. Verdikleri karşılığı neredeyse duyabiliyordu Jess. Rica ederiz, Tavşan.

“Bak yanımda başka ne var.” Yırtılan plastik paketin hışırtısının ardından ona doğru ucuz, pembe bir diş fırçası sallayan annesi fırçayı saç fırçasının yanındaki küçük Crest tüpünün yanına bıraktı. “Dişçi bana verdiğinden beri çantamda duruyordu.”

Jess’in gözleri aydınlandı. “Harika.”

Judy yatağın yanındaki sarı plastik sürahiden ona bir bardak su doldurdu ve Jess hemen dişlerini fırçaladı. Diş macununun naneli tadı öylesine normal ve gündelik hayatın bir parçasıydı ki, sıradanlığı ona özel bir hava katıyordu adeta.

Birden hayatta olduğu için çok minnettar olduğunu hissetti Jess. Annesini ve kız kardeşlerini bir daha görememe düşüncesi, arabadaki diğer insanlarla birlikte hayatını kaybetmiş olsa onların ne gibi bir üzüntüye kapılacakları düşüncesi boğazının kasılmasına neden oldu. Kendisi de dahil olmak üzere her biri birer sorun yumağıydı. Sinir bozucu olabilirlerdi. Ama bunların hiçbirinin öneminin olmadığını yeni yeni fark ediyordu.

Önemli olan bir aile olmalarıydı.

Annette Cooper'ın da bir ailesi vardı.

Jess'in boğazı yine kasıldı. Leğene doğru eğilip yüzünü yıkadı, yeni yeni beliren gözyaşlarını gizlese daha iyi olacak, bu sırada teninin bazı yerlerinin canını acıtacak kadar incinmiş olduğunu fark etti.

İronik bir şekilde, bu küçük rahatsızlık aniden bastıran ağlama hissini ortadan kaldırdı.

Bayan Cooper, peşinden gelen Gizli Servis ajanından kaçmıştı.

Bir türlü aklından çıkmayan, ona acı veren düşüncelerden kurtulmak amacıyla, "Yorgun olmalısın," dedi annesine. Gözlerindeki nemi silip Judy'ye baktı. Annesi gerçekten de yorgun görünüyordu. "Hiç uyuyabildin mi?"

Judy başıyla onayladı. "Bu sabah Maddie geldi, o buradayken diğer yatağa yatıp biraz uyudum. O ve Grace bir saat önce evden bir şeyler almaya gittiler." Jess'in en küçük kız kardeşi Maddie, on sekizine yeni giren bir lise son sınıf öğrencisiydi. Önceki hafta, Maddie'nin Grace'e hamile olduğunu söylemesi, sonra Grace'in bunu Sarah'ya anlatması (çünkü Jess tüm hafta sonu çalışıyordu ve Grace'in birine anlatması gerekiyordu, en yakınında da Sarah vardı), ve en sonunda Sarah'nın olayı annelerine ve annelerinin de Jess'e anlatması bir aile krizine yol açmıştı – hoş, ne zaman krizleri eksik oluyordu ki zaten?

İlk başta, Ulusal Yetenek Bursu sahibi ve bölüm birinciliği adayı olan Maddie'nin hamile olduğunu açıklaması aile boyutunda bir atom bombası etkisi göstermişti.

Ancak şimdi üstesinden gelinebilir görünüyordu. Hayatın yolundaki küçük bir çukurdu. Üstesinden gelmek için ellerinden gelenin en iyisini yapacakları, belki de yirmi sene sonra, çocuk ailenin sevilen bir üyesi olduğunda düşünüp gülecekleri bir şey.

Ölümle burun buruna gelmenin kendisine yeni bir bakış açısı kazandırdığını fark eden Jess sabunu köpürtüp dikkatle yüzünün yanmayan ya da dikiş atılmamış kısımlarına sürdü.

Bayan Cooper Gizli Servis ajanlarının daha çok gardiyanlar gibi olduklarını söylemişti. Üzgündü, eşiyle yaptığı sıradan bir tartışmanın neden olabileceğinden çok daha üzgündü hem de. Kaçıyordu.

"Bu gece yine yanımda kalmanı istemiyorum – yarın iş var," dedi Jess. "Yorgun düşeceksin."

Annesinin evinin dışında küçük bir kreşi vardı. Maddie ve Maryland Üniversitesi'nde birinci sınıfta olan Grace, orada yarı zamanlı olarak çalışıyorlardı. Üç sene önce Jess hukuk fakültesindeki ilk senesindeyken ve geceleri Davenport, Kelly ve Bascomb adına araştırma asistanı olarak çalışırken, Kızıl Haç ayakkabı imalathanesindeki vardiya şefliği işini kaybeden annesinin para kazanmak için giriştiği pek çok maceranın sonuncusuydu bu. O zamandan beri, Judy geçici sekreter, garson, veteriner asistanı, Macy's'de satış temsilcisi ve pizza dağıtım elemanı olarak çalışmıştı, hatta bazen aynı anda iki ya da üç iş yapmıştı. Ama hiçbirisi tek başlarına ya da topluca ailesine yetecek kadar para kazandırmamıştı. Yarı zamanlı olarak çalışan Grace ve Maddie'ye ve eline geçen her kuruşla ailesine katkı sağlayan Jess'e rağmen, hiçbir zaman yeterli para kazanılamamıştı.

Ta ki Jess hukuk fakültesinden mezun olup Davenport'un kendisine verdiği yüksek maaşlı işe girene dek. Aile bütçesine yaptığı katkıyla, Jess ilk kez ailesindeki herkesin rahat olduğunu hissediyordu.

Hâlâ bir işim var mı? Şu an düşünmem gereken en son şey bu olmalı, ama... Paraya ihtiyacım var. Paraya ihtiyacımız var. İçinden suratını buruşturdu. *Kabul et, herkesin paraya ihtiyacı vardır.*

“Bugün kreşi açmadık ve yarın da açmayacağız. Muhtemelen bu hafta çalışmayacağız. Ailelere haber verdim – anlayışla karşıladılar. Zaten bu bölgedeki birçok işyeri Bayan Cooper'ın anısına kapalı, üstelik senin benim kızım olduğunu ve başına gelenleri biliyorlar.”

Jess'in bir saniyesini aldı, ama sonra anladı.

“Bugün pazartesi mi?”

“Elbette. Sen ne sandın?”

“Pazar günü olduğunu sanıyordum.” Jess yüzünü durulayıp fırçaya uzandı ve dikkatle saçını fırçaladı. Kırk sekiz saattir kendinde değildi: Bu inanılmazdı. Üstelik bugün iş günüydü ve işe gitmemişti. İlk kez. Sonra hatırladı ve bugünün iş günü *olamayacağını* anladı. First Lady'yle bu kadar yakın bağları olan bir firma için iş günü olamazdı. “Bay Davenport aradı mı? Ya da işten herhangi biri?”

“Birçok telefon aldık, ama hastanenin santrali sadece aileden olanları bağlıyor.”

Birçok telefon – çünkü herkes onunla kaza hakkında konuşmak istiyordu.

Özenle korumaya çalıştığı sükûnetinin altında yavaşça biriken panik yüzeye çıkmaya başladı.

Onlar –kimisi suçlayacağından tam olarak emin değildi– araba kaza yaptığı sırada Bayan Cooper'ın gitmekte olduğu yeri yanlış biliyorlardı. Jess'in kazaya dair hatırladıkları tam anlamıyla net olmayabilirdi, ama kazadan önce olanla-

rı hatırlıyordu. Bayan Cooper, Beyaz Saray'dan kaçıyordu ve Davenport onu alıp bir yere götürmesi için Jess'e bir araba göndermişti. Bunlar gerçeklerdi. Ancak, Jess nereye gittiklerini hatırlamıyordu, ama First Lady'nin Fredericksburg'daki bir hastanede ölmek üzere olan bir arkadaşını ziyarete gitmedikleri kesindi. Belki bu iyi niyetli bir hata, belki de bilerek söylenen bir yalandı, Davenport olsa bu şekilde dile getirirdi, ama çelişki Jess'i huzursuz ediyordu. Yattığı bayırda yanından aşağı hızla inen karanlık figürlerin yanan arabanın etrafını sardıklarına dair zihnindeki görüntüler, Bayan Cooper'ın kederli bir şekilde Beyaz Saray'da bir mahkûm olduğunu söylemesi (işte birkaç gerçek daha) ve tabii First Lady'nin ölümünden saatler sonra kendisinin bu odada saldırıya uğramış olmasının neredeyse inkâr edilemez kesinliği bir araya getirilince, bütün bunlar nereye varıyordu?

Ya gerçekten kötü bir şeye – ya da hiçbir anlama gelmeyen bir miktar gerçekle iç içe geçmiş müthiş bir hayal gücüne.

Hayal gücü hiçbir zaman o kadar yaratıcı olmamıştı. O nedenle, hisleri yaşananların gerçekten kötü bir şey olduğu yönündeydi.

Biriyle konuşmalısın. Bunu saklayamazsın. Bu çok büyük – çok önemli.

“Anne, şu şeylerden kurtulur musun, lütfen? Onlarla işim bitti.”

“Daha iyi görünüyorsun.” Onu dikkatle süzen annesi yatak lazımlığı ile bardağı alıp banyoya doğru gitti. “Hâlâ bitkin görünüyorsun, ama daha iyisin.”

“Harika. Bu arada, hazır banyodayken yüzünü yıka. Gözlerinin altına rimelin bulaşmış.”

“Aman Tanrım.”

Jess bunun kendisine en az on dakika kazandıracağını

düşündü. Judy'nin banyoya girip kapıyı ardından kapatmasını zorlukla bekledikten sonra yatağın yanındaki telefonu kapıp Davenport'un numarasını tuşladı – ofis numarasını değil, Davenport'un onu cumartesi gecesi Bayan Cooper'ı almaya gönderdiğinde verdiği özel cep telefonu numarasını. Bu, Davenport'un direkt hattıydı, uzun zamandır sekreterliğini yapan Marian Young'a bağlı olmayan tek hattı.

Numarası Jess'in cep telefonunun hafızasına kayıtlıydı, ama cep telefonu görünürde yoktu. Ama Jess numarayı hatırlıyordu.

Hem de çok iyi. Çünkü ikinci çalışında Davenport telefona cevap verdi.

ONUNCU BÖLÜM

İsmi ya da kim olduğuna dair herhangi bir bilgi vermek yerine, “Kim arıyor?” diye sordu Davenport. Jess, patronunun telefonunun ekranında hastanenin adı ve numarasının görünmüş olması gerektiğini, ama onun aradığına dair herhangi bir işaretin olmayacağını fark etti. Normalde Annette Cooper gibi çok özel müvekkillerin aradığı bu numarayı çok az kişi biliyordu, o nedenle pek fazla seçenek yoktu. Tabii Davenport basının numarayı öğrendiğini düşünmüyorsa.

“Jessica Ford, Bay Davenport.”

Jess, patronunun nefesini tuttuğunu duydu.

“Tanrı aşkına, Jessica, hayattasın, bu bir mucize. Bunun farkında mısın? Bunun değerini anlayabiliyor musun?”

“Evet.” Jess bu konuyu sabırsızca bir kenara atıp, gözünü banyonun kapısından ayırmadan fısıltıyla konuşmaya başladı: “Bay Davenport, beni dinleyin, sanırım ters giden bir şeyler var. Öncelikle, hastaneye kaldırıldıktan hemen sonra bir adamın saldırısına uğradım. Serumuma bir şey koymaya çalıştı. Sanırım beni öldürmeye çalışıyordu. Ayrıca...”

“Böylesine korkunç bir kaza nasıl oldu? Annette, diğerleri...” Telaşla konuşan Davenport’un sesi titriyordu. Jess patronunun söylediklerinin tek kelimesinin bile anlamama-

dığından emindi. Çünkü en son konuştuklarında olduğu gibi Bay Davenport'un yine aşırı alkollü olduğu apaçık ortadaydı. "Hayatta olmana sevindim. Çok sevindim. Bu o kadar imkânsız görünüyor ki..."

Patronu boğuk bir ses çıkarınca, Jess onun hıçkırdığını fark etti.

"Bay Davenport. Televizyonda Bayan Cooper'ın ölmek üzere olan bir arkadaşını ziyarete gittiğini söylüyorlar ve ikimiz de bunun doğru olmadığını..."

"Bekle! Dur!" Davenport'un normalde kalın ve otoriter olan sesi tiz ve titrekti. "Söyleme. Hiçbir şey söyleme. Telefonda olmaz. Birisi dinliyor olabilir."

Jess'in kalbi tekledi. Gözleri kocaman oldu, odada yalnız olduğunu bilmesine rağmen absürt bir içgüdüyle etrafına baktı.

"Kim? Kimin dinleyebileceğini düşünüyorsunuz?"

"Herhangi biri. Herkes. Kötü insanlar."

"Kötü insanlar mı?" Kalp atışları hızlandı. Patronundan şüphelerinin yersiz olduğunu duymak istediği halde, Bay Davenport onunla aynı şüphelere sahipmiş gibi konuşuyordu.

"Karanlık güçler. Tehlikeliler, biliyorsun."

Jess duyduğu yutkunma sesinin, patronunun her ne içiyorsa onu kafasına dikmesinin bir sonucu olduğundan emindi. Kesinlikle kendisi yutkunmamıştı. Jess'in sesi asla o kadar yüksek çıkmazdı.

"Bu konuda başka kime gideceğimi bilmiyorum. Siz güvenilebileceğim tek insansınız ve..."

"Hayır, hayır, hayır! Telefonda olmaz!"

Jess kendini çaresiz hissediyordu. Patronunun her an telefonu yüzüne kapatabileceği izlenimine kapılmıştı. "O halde, yüz yüze konuşabilir miyiz?"

"Belki." Davenport tekrar yutkundu. "Evet, bu iyi bir fikir."

“Ofiste misiniz? Oraya gelebilirim...” Jess fiziksel durumunu düşündü. Yürüyemeyeceğinden emindi. “Hayır, düşündüm de, gelemem. Siz buraya gelebilir misiniz?”

“Hayır. Mümkün değil. Çok dikkat çeker. Medya hastanesinin etrafına kamp kurmuş durumda. O arabanın kayıtlarının üzerinden bana kadar ulaştılar, biliyorsun ve benimle ilgili bulabildikleri her numarayı durmaksızın arıyorlar. Oraya gelirsem köpek bulmuş pire gibi üzerime atlarlar, henüz bununla uğraşmaya hazır değilim. Her neyse, zaten şehir dışındayım.” Jess, patronunun derin bir nefes aldığını duydu. Bay Davenport bir süre duraksadıktan sonra neredeyse normal bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Perşembe günü Annette’in cenaze töreni için geleceğim. Perşembe gecesi buluşabiliriz.”

Annette’in cenaze töreni. Aman Tanrım.

“Nerede?” Dikkatle sükûnetini korumaya çalıştı Jess.

“Dairede.”

Georgetown’daki zarif konağı ve Virginia’daki ihtişamlı malikânesinin yanı sıra, Davenport’un Watergate Binaları’nda iki yatak odalı bir süiti de vardı. Davenport bu süiti şehir dışından gelen müvekkillerinin geceyi geçirmeleri için elinde tuttuğunu söylemişti, ama Jess patronunun arada sırada orada evlilik dışı kişisel eğlenceler düzenlediğinden de şüpheleniyordu. Elbette bu onu ilgilendirmezdi. Oraya iki kez patronuna bazı evraklar götürmeye gitmişti, bir keresinde gece, bir keresinde de işe gitmeden önce gündüz uğramıştı. Yemek masası iki kişi için hazırlanmıştı, masanın yanındaki buzlu kovada bir şişe şarap, şampanya ya da o tür bir şey duruyordu ve havaya da taze çiçeklerin kokusu sinmişti.

Tüm bunları tesadüfen, kapıya bornozuyla gelen Davenport’un omzunun üzerinden bakarken fark etmişti Jess. Sonra da getirdiği evrakları ifadesiz bir şekilde verip gitmişti.

Çünkü yükselmek isteyen genç avukatlar kendilerine ne söylenirse onu yaparlardı. Soru sormadan.

“Nerede olduğunu hatırlıyor musun?”

“Evet.” Jess patronunun adresten bahsetmek istemediğini ve bunu bilinçli yaptığını fark edince içi ürperdi. Görünmeyen kulakların onları dinlediğini neredeyse hissedebiliyordu.

Eğer paranoyaksa, patronu da paranoyaktı. Ve bunu bilmek hiç de rahatlatıcı değildi.

“Birkaç gün içinde hastaneden taburcu olacağını duydum. Dışarı çıktığında oraya gideceksin. Zamanı geldiğinde ofisi arayacaksın ve seni alması için Marian’ı göndereceğim. Zaten evine dönemezsin. Medya her yerde olacak. Önümüzdeki birkaç hafta lanet olası bir sirk gibi karma-karışık geçecek.”

Jess hayatının ne kadar değişmiş olduğunu ilk kez fark ediyordu. Muhabirler peşinde olacaktı; evine gidemezdi...

Sesinin titrememesi için mücadele verdi. “Pekâlâ.”

“Ve Jessica...”

“Evet?”

“Annette ile birlikteyken gördüğün ya da duyduğun her şeyi unut, anladın mı? Hepsini unut.”

“Pekâlâ.”

Sonra Jess onları görmeden ve Lincoln’a doğru koşmaya başlamadan önce otelin valesiyle konuşan Gizli Servis ajanını hatırladı: Prescott, adı buydu. Ve bildiği çok az şeyi unutarak First Lady’yi temize çıkaramayacağını fark etti. Mümkün değildi. Örneğin o vale vardı ve...

“Onun otelde olduğunu öğrenecekler,” diye uyardı. “Yani Bayan Cooper’ın...”

“Tek bir kelime daha etme,” diye sözünü kesti Davenport, aniden sinirlenmişti. “Telefonda olmaz. Hiçbir yerde olmaz. Hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin, an-

lıyor musun? Soruşturmacılara da. Basına da. Ailene de. *Hiç kimseye.* Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

“Peki, tamam.” Patronunun sesinde gerçek bir korku vardı, bunu hissedebiliyordu Jess. Ve bu onu şimdiye dek olanlardan çok daha fazla korkutuyordu. Güçlü bağlantılara sahip zengin bir adam olan Davenport için korkmak son derece tuhaf bir durumdu.

Telefonda kapı zilinın çaldığını duydu Jess.

“Dinle, biri geldi. Kapatmalıyım. Perşembe günü D.C.’ye dönmüş olacağım. O zaman konuşuruz. Bu arada, olduğun yerde kal ve *ağzını açma.* Hiçbir konuda, ciddiğim, *hiçbir konuda.*”

Davenport telefonu kapattı, ama yeterince hızlı değildi. Jess ahizeyi yerine koymak üzereyken odasının kapısı tıklatıldı.

Suçluluk duygusuyla karışık bir panikle bıraktığı ahize, masaya sertçe çarpıp bir tıkırtı sesi çıkardı. Jess kocaman olan gözlerini kapıya çevirdi. Doğruca içeri girmek yerine kim kapıyı tıklatıyor olabilirdi ki? Ailesi ya da hemşireler olamazdı...

Belki de güvenliği atlatan bir muhabirdi? Ya da başka biri? Kötü biri...

Jess’in nabızı hızla atmaya başladı.

Kapının topuzu döndü...

Jess nefesini tuttu. Mücadele etme ya da kaçma hissi devreye girdi, ama ne yazık ki bu şartlar altında kaçmak gibi bir seçeneği yoktu.

Kapının açılmasını izlerken vardığı sonuç midelerini bulandırdı: *Gelen her kimse, ben kolay bir hedefim.*

Annesine seslenmek için ağzını açmak üzereyken Judy banyodan çıktı.

“Anne...” dedi Jess. Devam etmesine fırsat kalmadan,

herhangi bir tehdidin varlığından haberi olmayan Judy kapının kenarından tutup tamamen açtı.

Bir an için Judy hiçbir şey söylemedi ve Jess'in göremediği kişiye sadece bakmakla yetindi. Sonra gülümseyince Jess'in hızla atan kalbi yavaşlamaya başladı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Annesinin bu ifadesini tanıyordu. Orada duran her kimse, Judy'nin tanıdığı biriydi. Hoşlandığı biri. Gördüğüne sevindiği biri.

Annesinin ağzından çıkan isim de Jess'i işte bu yüzden bu kadar şaşırttı.

“Merhaba, Mark. İçeri gel.”

Mark Ryan odaya girdi. Arkasındaki açık kapıdan Jess hastane koridorunu görebiliyordu: Aceleyle yürüyüp geçen bir hemşire, ters istikamete doğru yürüyen gündelik kıyafetler içinde bir kadın ve karşı duvara yaslanmış vaziyette, Ryan'ın odaya girmesini hiç gülümsemeden büyük bir yoğunlukla izleyen kel kafalı, koyu renk takım elbiseli, iriyarı bir Gizli Servis ajanı.

Bunu görünce Jess'in için soğuk bir ürperti kapladı.

Bu ajanlar insanların içeri girmesine mi yoksa dışarı çıkmalarına mı engel olmak için oradaydılar?

Bunu düşünmek istemiyordu.

“Size bazı haberlerim var.” Ryan annesine hoşça gülmüsedti. Sonra Jess'i görmek için Judy'nin omzunun üzerinden baktı. “Size de, Bayan Ford, ne de olsa uyanıksınız.”

Jess temkinli bir şekilde ona baktı.

“Ona Jess diyebilirsin. Biz öyle kaprisli insanlar değilizdir,” dedi Judy.

Annesi, erkek avcısı küçük kalbi sağ olsun, karnını içine çekmiş gülümserken yüzüklerle süslü ellerini çırpıyor ve adama doğru kirpiklerini kırıştırarak dışında her şeyi yapıyordu ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Yakışıklı erkekler söz konusu olduğunda, Judy her zaman tam bir aptal gibi

davranırdı. Ve Mark Ryan kesinlikle yakışıklıydı. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, çocukken muhtemelen sapsarı olan açık kahverengi gür saçları acımasızca kısa kesilmişti. Yüzü ince ve köşeliydi, bir kadının yüzü kırışmasın diye kozmetik merkezlerine koşmasına sebep olacak kadar doğal bir bronzluğu vardı. Okyanus mavisi berrak gözlerinin üzerindeki kaşları kumraldı. Yüzü kusursuz değildi: Burunu biraz büyüktü. Dudakları fazla ince ve biraz çarpıktı. Gözlerinin etrafında çizgiler vardı ve ağzından burnuna doğru da daha derin çizgiler ilerliyordu. Öte yandan, boyu en az bir doksandı, geniş omuzluydu, üzerindeki lacivert takım elbise, beyaz gömleği ve lacivert çizgili kravatı bir atletin kaslı fiziğine sahip olduğunu vurguluyordu.

Hepsi birlikte düşünüldüğünde, yürüyen bir seks abidesi gibiydi.

First Lady'nin peşinden Davenport'un ofisine ilk adımını attığında onu hemen fark etmişti Jess. Mark ise ona pek aldırış etmemişti.

Adam Annette Cooper'a Davenport'un ofisine yaptığı ikinci bir ziyaretinde daha eşlik ettiğinde onu çabucak hatırlayıvermişti Jess. İsteği üzerine ajana bir bardak su vermiş, adam da bardağı First Lady'ye uzatmıştı. Yakışıklı ajan ona başını eğip gülümseyerek teşekkür ettiğinde, Jess karın boşluğundan ayak parmaklarına doğru sersemletici bir heyecan dalgasının yayıldığını hissetmişti.

First Lady'nin üçüncü ziyareti gelip çatığında, onu görmeyi heyecanla bekler olmuştu Jess, ama bunu herhangi birine itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Davenport ve Bayan Cooper konuşurken Davenport'un masasının arkasından adama hafifçe gülümsemişti.

Adam da nefessiz kalmasına neden olacak kadar çekici bir tebessümle karşılık vermişti.

Dördüncü ziyaretinde, Mark Ryan kapıdan içeri girer

girmez ona gülümsemişti. Jess'in tepkisi ise, *Uslu dur kal-bim*, olmuştu.

Davenport, Bayan Cooper'ın imzası için bazı kâğıtların Beyaz Saray'ın Doğu Kanadı'na götürülmesini istediğinde, Jess o gece işlerinin yoğunluğu nedeniyle saat ona kadar ofiste kalmak zorunda olmasına rağmen buna gönüllü olmuştu. Çünkü orada Mark Ryan'ı görmeyi umuyordu. Çünkü bunu kabul etmek her ne kadar canını sıksa da, ondan hoşlanıyordu – hatta ondan fazlasıyla hoşlanıyordu.

Elbette Jess yaklaşırken yakışıklı ajan orada, First Lady'nin kapısının hemen yanında duruyordu. Ama donuk bakışlarından, Jess'in ne işi olduğunu sorarkenki kaba ses tonundan ve tüm davranışlarından Jess'i daha önce gördüğüne dair hiçbir fikri olmadığı açıktı.

Hem de utanç verecek kadar açık.

Jess, Bayan Cooper'dan gerekli imzaları aldıktan sonra, bir daha asla yakışıklı bir yüz ve tecrübeli bir gülümsemeyle aklının başından gitmesine izin verecek kadar aptal davranmayacağına yemin ederek ofisine geri çekilmişti.

Ve şu anda, herkesin altında hiçbir şey olmadığını bildiği çirkin yeşil bir gecelikle bir hastane yatağına hapsolmuş durumdaydı, saçları darmadağınikti, yüzü yaralı ve dikişliydi, ama iyi tarafından bakmak gerekirse, olmayan makyajının bu çehrede olumlu bir değişiklik yaratması pek mümkün görünmüyordu.

Lisedeki sınıf arkadaşlarının ona “dörtgöz” demelerine neden olan aynı siyah çerçeveli koca gözlüğü takmıştı.

Ne olmuş? diye kendine meydan okudu. *Neden umursuyorsun?* Sonra sertçe ekledi: *Umursamıyorum işte.*

Kazadan sonra Ryan onu yaralı ve baygın halde yatarken bulmuş, sonra da ambulansa alınana dek yanında kalmıştı. Aynı gece hastaneye gelmiş, Sarah Connor'ı kurtarmak isteyen Terminatör gibi odasına koşmuştu. Annesinin

adama gülümsemesine ve ona Mark diye hitap etmesine bakılırsa, yakışıklı ajan o zamandan beri odasına birkaç kez uğramış olmalıydı.

Buna rağmen, adam onu daha önce gördüğünü hâlâ hatırlamıyordu. Bu çok belliydi.

Uzun lafın kisası, Jess duvar kâğıdı olmaktan sıkılmıştı. “Senin için mahzuru var mı?” Adam ona bakıyordu. Jess adamın, annesinin ona *Jess* diyebileceği yolundaki önerisini kastettiğini hemen anladı.

“Bayan Ford dersiniz memnun olurum,” demek istedi, ama annesinin daha sonra kafasını şişirmesini istemiyordu.

“Elbette.”

“Adım Mark.”

Aman ne güzel. Sana ilk isminle hitap edebilmek ne büyük bir şeref.

“Bazı haberlerin olduğunu söylemiştin.” Jess kendisine engel olamıyordu. Ses tonu buz gibiydi.

Her şeye rağmen asıl üzücü olan, gözlüğü olmadan hiçbir şey göremese de, onu gözlerinden çıkarmayı tüm benliğiyle istiyor olmasıydı. Yakışıklı ajan yatağının kenarına doğru yürürken Jess ona utanç verici derecede kalın gözlüğünün arkasından dik dik baktı, hiçbir şeyin farkında olmayan annesi –yaralı haldeki kızı ölümün eşiğindeyken, saatlerini bu adamla arkadaşlık kurarak geçirmiş görünen annesi– ise Mark’ın ardında zarif bir şekilde yürüyordu.

Judy ancak çekici bir erkeğin karşısında böyle kırılırdı. Jess bakışlarını ona dikti. *Kes şunu, anne.*

Judy onu fark etmedi bile. Ryan’ın kalçalarını süzmekle meşguldü.

“Seni buraya getirdikleri gece birinin serumuna bir şey katmaya çalıştığını söylemiştin, hatırlıyor musun?” diye sordu Ryan.

Ah, evet. “Hatırlıyorum.”

“Güvende olmak ve neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek için o gece odanda olan serum poşetini alıp laboratuarda bazı testler yaptırdım. Sonuçlar yeni geldi ve haberler iyi – içinde zararlı ve orada olmaması gereken hiçbir şey yokmuş.”

“Bunu yapman çok akıllıca. Çok rahatladık,” dedi Judy. Jess dudaklarını birbirine bastırdı. Ryan’ın fark etmeyeceğini bilse, annesine dik dik bakardı.

“Saldırıyı kafamdan uydurduğumu mu söylüyorsun?”

“Halüsinasyon olduğu çok açık, evet.”

“Serum poşetine hiçbir şey koyamadı. Şırınganın içindeki sıvıyı hortumdaki bir girişe boşaltmaya çalıştığı sırada neler olduğunu anladım.”

“Bunu söylediğini hatırladığım için hortumları da kontrol ettirdim. Oynandığına dair hiçbir iz yok. Sıvının içinde, hortumlarda ya da serum poşetinde olmaması gereken bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yok. Sıra dışı hiçbir şey yok.”

Jess bir süre hiçbir şey söylemedi. Aklında milyonlarca düşünce dolaşıyordu. En önemlisi ise, *Halüsinasyon değildi*, düşüncesiydi. Peşinden ise, *Hiç sanmıyorum*, geliyordu.

Sonuçta üç olasılık vardı: Ya içgüdülerinin aksine, gerçekten de halüsinasyon görmüştü. Ya serum poşetini inceleyen laboratuarda bir hata yapılmıştı. Ya da Ryan yalan söylüyordu.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Üzerine kısa gelen hastane önlüğünün altından yaklaşık yedi santimlik kısmı görünen koyu renkli bir takım elbise. Mavi ışıklarla kaplı parlak siyah ayakkabılar.

“Bu harika değil mi?” diyen Judy, kızına *Sevin ya da öl* dercesine bir bakış attı. “Artık birinin seni öldürmeye çalıştığı için endişe etmemize gerek yok.”

“Ah evet, yaşasın,” dedi Jess.

“Bunu öğrenince artık daha kolay uykuya dalabilirsin diye düşündüm.” Ryan ona gülümsedi. Haftalar önce Davenport’un ofisinde Jess’in üzerinde kullandığı aynı çekiçi, göz alıcı, *sen benim için özel birisin* diyen gülümsemeydi bu. Utandırıcı bir şekilde, Jess o zaman bu gülümsemenin içten ve kendisine yönelik olduğuna inanmıştı.

Karşılık olarak gülümsemedi, yalnızca annesinin adama bakarken neredeyse salyalarını akıttığını fark etmemeye çalıştı.

Kim koyu renk takım elbise ve parlak ayakkabılar giyer? Bayan Cooper kimlerin koruyucudan ziyade gardiyan olduklarını söylemişti? Şu anda Jess’in kapısının önünde kimler bekliyor, onların haberi olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini hissettirerek kimler tüylerini diken diken ediyordu?

Gizli Servis ajanları.

“Evet öyle olacak,” dedi.

Sanki bu adama inanmış gibi. Sanki ona güveniyormuş gibi.

Oysa güvenmiyordu. Kesinlikle. Mark doğruyu söylüyor olabilirdi, ama söylemiyor da olabilirdi. O serum poşetini test ettirmiş olabilirdi, ama ettirmemiş de olabilirdi. Belki Jess’in dostuydu – belki de düşmanı.

O da bir Gizli Servis ajanıydı.

Eğer Gizli Servis bir şekilde bu işe dahil olduysa –ki Jess henüz “bu işin” neyi ifade ettiğinden tam olarak emin değildi– Mark da bu işin içinde olmalıydı.

Bayan Cooper’ın ölümünde parmağı olmalıydı.

Jess kocaman bir elin kalbini tutup sıkıldığını hissetti. *İşte. Demek bu yüzden ortalıkta dolaşıyorsun.* Jess bunun... bir kaza olmadığından şüpheleniyordu.

Aman Tanrım, şu anda bunu düşünmemem gerekiyor.

Arna çok geçti: Kalp atışları hızlanmıştı. Ağzı kurumuş-

tu. Şu an, düşünmemeye çalıştığı şeylerin yüzünden belli olmamasını ümit edebilirdi sadece.

Çünkü Ryan onu izliyordu. Dikkatle. Zihnini okumaya çalışıyormuş gibi. Mavi gözlerini gözlerine dikmişti.

Jess hayatında ilk kez, gözlük taktığı için minnettardı. Duvarların ötesini görebilen Süpermen'in bizzat kendisi gelse bile, *onun* gözlük camlarının arkasını doğru dürüst göremezdi.

"İyi misin?" diye sordu Ryan kısık bir sesle, sanki soru sadece Jess'in kulaklarına yönelikmiş ve annesi odada bile değilmiş gibi. Güneyli aksanı –Jess, adamın daha seksi hale getirmek için bunun üzerinde çalıştığını duysa şaşırmazdı– her zamankinden daha belirgindi. *İçtendi*. Tıpkı gülümsemesi gibi. Bunun üzerinde de çalışmış olmalıydı.

"Ölmem herhalde."

Senin derdin ne? der gibi yan yan ona bakan annesi ekledi: "Durumu iyi; bu sabah gelen doktor onu birkaç gün içinde taburcu edebileceklerini söyledi. İyileşmek için biraz zamana ve belki rehabilitasyona ihtiyacı olduğunu söyledi. Çünkü hâlâ bacaklarıyla ve... başka şeylerle ilgili bazı sıkıntıları var. Ayrıca acı çekiyor."

An-ne. Bildiğin her şeyi herkese söylemek zorunda mısın? Cevap sessiz bir kabullenmeyle geldi: Evet, zorundasın.

"Acı çektiğini duyduğuma üzüldüm. Ama daha iyi olmasına sevindim." Ryan o gülümsemelerinden biriyle Judy'ye baktı, sonra tekrar Jess'e dönüp hafifçe –ağırbaşlılıkla– gülümsedi. "Olanlar hakkında başka bir şey hatırlıyor musun? Kaza hakkında?"

Sesi kibar, bakışları keskindi.

Hayal kurmaya devam et, yakışıklı çocuk. O kadar aptal değilim.

Jess kafasını iki yana salladı. "Kaza hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum."

“Umarım asla hatırlamazsın da.” Judy ürperip kafasını salladı. “Neden hatırlamak isteyesin ki? O kadar korkunç bir şey ki düşünmek bile istemiyorum. Zihninde kazaya dair hiçbir görüntünün kalmaması daha iyi, tatlım. Unut gitsin.”

“Evet, anne.” Jess’in ses tonu öylesine tatlı ve itaatkâr-
dı ki, Judy ona sert bir bakış daha attı. Pekâlâ, daha sonra annesini dinlemek zorunda kalacaktı demek. Ama buna değerdı.

“Eğer aklına herhangi bir şey gelirse, umarım bana haber verirsın. Hâlâ tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Ve basın... eh, izin verirsın hayatını cehenneme çevirirler. Yeni bilgilerin resmi kanallardan akmasına izin vermek en iyisi.”

Jess, ajanın ne demek istediğini biliyordu: *onun gibi resmi kanallar.*

“Herhangi bir şey hatırlarsam, ilk sana haber vereceğim,” diye söz verdi. *Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.*

“Bundan söz etmek için henüz erken olduğunu biliyorum, ama Cooper ailesi...” diye söze başladı Mark Ryan, ama tam o sırada aniden kapı açılınca cümlesi yarım kaldı. Bu çok kötüydü. Jess, Cooper ailesinin ne istediği hakkında Mark’ın söyleyeceklerini duymayı çok isterdi, böylece bundan kaçındığından emin olurdu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Jess, uyanmışsın,” dedi Grace neşeyle içeri girerken. Elinde bir pizza taşıyordu; kot pantolonu, çizmeleri ve en sevdiği siyah deri ceketıyla her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Arkasından gelen Maddie, bir kolunu kahverengi bir kese kâğıdının etrafına dolamıştı. Diğer elinde ise, Jess’in kendini bildi bileli annesinin güzellik malzemelerine ev sahipliği yapan kocaman kırmızı plastik çantayı taşıyordu. Her şeye rağmen, bu manzara Jess’in hafifçe gülmesine neden oldu.

Yaşayacağıma dair ilk kesin işaret ne olabilir? Annemin güzellik çantasının hastaneye getirilmesini istemesi mesela?

“Hey, millet,” dedi Jess.

“Selam Jess. Selam, Mark.” Yakışıklı erkeklerden en az Judy kadar hoşlanan Grace, pizza kutusunu boş yatağa bırakırken Ryan’a gülümsedi. Erkekler Grace’e bayılırlardı, bu hep böyle olmuştu, ama Ryan’ın gülümsemesi Judy’ye ya da Jess’e gülümsemelerinden daha farklı değildi.

Başka bir deyişle, tecrübeli bir çekicilikle baş döndürücüydü. Grace’in heyecanlı ifadesinden anlaşıyordu ki, geçmişte ve şu anda çok sayıda erkek arkadaşı olmasına rağmen, o da bu yakışıklı ajana karşı en az Jess ve Judy kadar ilgi duyuyordu.

Jess, Ryan’ın Grace’e nasıl bir tepki verdiğinden emin değildi. Gülümsemesinin ardındaki bakışları belirsizdi.

“Dışarısının ne kadar kötü olduğunu tahmin edemezsin. Artık kim olduğumuzu biliyorlar, buraya gelebilmek için neredeyse dövüşmek zorunda kaldık.” Grace saçlarını savurdu –Jess bunu Ryan için yaptığını biliyordu– ve pizza kutusunu açtı.

“Kimden bahsediyorsun?” diye sordu Jess.

“Gazetecilerden. Otoparka pusu kurmuş durumdalar. Bize senin nasıl olduğunu, şimdiye kadar kimlerin aradığını, kaza hakkında herhangi bir şey söyleyip söylemediğini soruyorlar. Elbette, onlara hiçbir şey söylemiyoruz.” Grace gülümseyerek Ryan’a baktı. Mark Ryan küçük gülümsemelerinden biriyle ona karşılık verince, Jess bundan ailesinin Mark’ın emirleri doğrultusunda sessiz kaldığı anlamını çıkardı. Grace bakışlarını Jess’e çevirdi. “Aa, şey, ayrıca Bruce Minsky’ye rastladım, benden seni hastanede ne zaman ziyaret edebileceğine dair kendisini arayıp haber vermemi istedi. Seni hastaneden ve cep telefonundan aramaya çalışmış ama yanıt alamamış söyledi. Elbette, ona bilincinin yerinde olmadığını söyleyince, anlayışla karşıladı.”

Bruce Minsky; Davenport, Kelly & Bascomb’a hizmet veren büyük bir muhasebe firmasında çalışan genç bir muhasebeciydi. O ve Jess tam olarak dört kez çıkmışlardı, üç kez kahve içmek için ve bir kez de akşam yemeğine –aslına bakılırsa Davenport’un Bruce’un patronunun tanıklık yapmasını istediği bir dava için birtakım mali kayıtları gözden geçirirken Jess’in evinde balıklı sandviç yemişlerdi. Bruce abayı yakmış görünüyordu. Ama Jess onun kadar etkilenmemişti. Çünkü birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de sürekli çalışıp duran insanlardı. İkisi de ahlaklıydı. İkisi de karşı cinsin yanında biraz rahatsızlık hissediyordu. İkisinin bir araya gelmesi, Jess’e göre, bir tür eblehler geçidine benziyordu.

“Ziyaretçi istemiyorum. Ayrıca cep telefonumun neredede olduğunu bilmiyorum.”

“Ama Bruce çok sevimli. O küçük gözlükleriyle çok şeker.”

Jess kız kardeşine surat asmaya çalıştı, ama canı çok yanıyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Grace’e aldırmamak en akıllıca hareketti. Ve uzun vadede işe yarayan tek şey.

“Grace’e yan kapılardan birinden içeri girmeyi denememiz gerektiğini söyledim, ama beni dinlemedi.” Maddie yatağın üzerindeki pizza kutusunun yanına bıraktığı kese kâğıdının içini karıştırmaya başladı. “Sanırım televizyona çıkmaktan hoşlanıyor.”

Maddie bir paket karton tabak çıkarırken, “Hastaneye girerken bile televizyona mı çıkıyorsunuz?” diye sordu Jess şaşkınlıkla.

Grace başını sallayarak onayladı. “Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu tahmin edemezsin. Tüm şehir – tüm ülke– hatta tüm dünya durmuş durumda. Aslına bakarsan, hastanede olduğun için şanslısın, böylece bütün bunlarla uğraşmak zorunda kalmıyorsun. Onların asıl konuşmak istedikleri kişi sensin. Ne de olsa kazadan kurtulan sensin.”

“Grace, kardeşini endişelendirme.” Judy’nin ses tonu sertti.

Anne ve üçüncü en büyük kızı birbirlerine baktılar. Jess duyduklarını düşünmeye başladı. Sonra bilmek istemediğine karar verdi.

“Her neyse, akşam yemeği getirdik.” Kâğıt tabağa bir dilim pizza koyan Grace, Jess’in yatağına doğru yaklaştı. “En sevdiğin: ince hamurlu, sucuklu pizza.”

Pizzanın kokusu burun deliklerine ulaşınca Jess karında hafif bir hareketlilik hissetti: açlık.

Acıktığını hissetmek güzeldi. En son cumartesi akşamı

saat sekiz gibi acıkmış ve Davenport, Kelly & Bascomb'un temyizde reddedilen bir itiraz başvurusunda benimsediği bir görüşe destek olabileceği umuduyla eski duruşmaları gözden geçirirken kendisine kızarmış peynirli sandviç hazırlamıştı.

Kazadan sadece saatler önce.

"Kirazlı gazoz getirdim," diye ekledi Maddie.

En küçük kız kardeşi, Grace kadar baş döndürücü bir güzelliğe sahip değildi, ama narin hatları ve makyaja ihtiyaç duymayan tazeliğiyle Maddie'nin yine de kendine özgü bir güzelliği vardı. Mor bir saç bandıyla geriye doğru attığı doğal koyu sarı saçları tüm parlaklığıyla omuzlarına düşüyordu; beyaz gömlek, lacivert ceket ve bej etekten oluşan okul üniforması ince vücudunda şık duruyordu. Bileklerinin hizasında beyaz çorap ve spor ayakkabı giymişti, boyu bir altmış beş civarındaydı. Olduğu gibi görünüyordu; başarılı, parlak bir geleceği olan, Amerikalı liseli bir kız gibi.

Önceki haftayı Maddie'nin hamile olduğunu düşünerek geçiren Jess'in midesine ağrılar girmişti. Ama şimdi kız kardeşini gördüğüne memnundu.

"Teşekkürler," dedi.

Sonra da gazoz kutusunu baştan çıkarıcı bir şekilde öne doğru uzatmış ona doğru yürüyen Maddie'ye gülümsedi. Kirazlı gazoz özellikle onun için alınmıştı ve barış teklifiydi, çünkü bu içeceği sevdiğini bir tek Maddie biliyordu. Önceki yaz, kreş yüzünden Judy yerinden kıpırdayamazken, Jess; Davenport, Kelly & Bascomb'da tam zamanlı işe başlamadan önceki bir haftalık kıymetli tatili sırasında Maddie'yi kuzeydoğudaki olası üniversitelere –Maddie'nin burs almasını umduğu ve dua ettiği üniversitelere– geziye götürdüğünde bunu birlikte keşfetmişlerdi. Maddie'nin geleceği hakkında birçok plan yapmışlardı – düşününce,

Jess en azından kendisinin Maddie'nin geleceği için birçok plan yaptığını fark etti. Maddie pek bir şey söylememişti. Jess ve Maddie en son kazadan bir hafta önce Judy'nin evinde görüşmüşlerdi ve tüm aile Maddie'nin hamileliğinin sonuçları yüzünden birbirlerine bağlamakla meşguldü. Maddie gözyaşları içinde evden kaçarak eğlenceyi sona erdirmişti. Ve sonraki haftayı, kimsenin tanımadığı yirmi yaşındaki oto tamircisi erkek arkadaşıyla birlikte geçirmişti. Anlaşılan kazanın olduğu gece de onunla birlikteydi ve bu yüzden Jess'e olanları öğrenen son aile üyesi olmuştu.

Ama bu o zamandı. Artık geride kalmıştı.

"Rica ederim." Maddie gazozu Jess'e verdi. Grace sayesinde Jess'in pizza dilimi çoktan yatağın yanındaki masada bekliyordu. "Yeterince var," diye ekledi Maddie utangaç bir şekilde Ryan'a gülümseyerek. "Lütfen sen de al."

Tanrı aşkına, ajan onu da etkilemişti.

Ryan kafasını iki yana salladı.

"Teşekkürler, ama gitmeliyim." Jess'e baktı. "Herhangi bir şey hatırlarsan ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Haber veririm."

"Numaram annende var."

Jess kafasını aşağı yukarı salladı.

"Henüz pizza yiyip kirazlı gazoz içecek durumda olduğundan emin değilim," diye endişesini yüksek sesle dile getiren Judy, Jess'e kaşlarını çatarak bakarken, kendi pizza dilimini alıp köşedeki sandalyeye oturdu. "Önce hemşirelerden birine sormalıydık."

"Ben iyiyim, anne."

Yine de kaşlarını çatmaya devam eden Judy bakışlarını kapıya doğru giden Mark'a çevirdi.

"Güle güle, Mark."

"Güle güle, Mark," dedi Grace ve Maddie aynı anda.

Mark dışarı çıkarken onlara el sallayarak karşılık verdi.

Grace kapı kapanıp Jess'in yatağının kenarına otururken, "Enfes," dedi. Ses tonuna bakılırsa, kemirdiği pizzadan bahsetmiyordu. "Akşam yemeği yerine onu yiyebilirim."

"Senin için fazla yaşlı," dedi Judy azarlarcasına.

Grace alaycı bir tavırla güldü. "Bunu sana söyleyen ben olmak istemezdim, ama senin için de çok genç."

"O halde, onunla ilgilenmiyor olmam iyi bir şey, öyle değil mi?" Judy gururla pizzasını ısırdı. "Jess için yaptıklarından ötürü ona minnettarım, hepsi bu." Bakışlarını en büyük kızına çevirdi. "Sen ise pek minnettar görünmüyorsun. Çok sivri dilliysiniz, küçük hanım."

Jess pizzasından bir ısırık almak için bu anı seçti. Annesine gerçeği söyleyemeyeceğinden, en iyisi ona hiçbir şey söylememesiydi. Ayrıca ağzı doluyken konuşamazdı, öyle değil mi?

"Biliyor musun, bence senden hoşlanıyor," dedi Grace, Jess'e. "Seni görmek için sık sık buraya geliyor."

Evet, çünkü kaza hakkında bir şeyler hatırlayıp birine söylememden korkuyor.

Aniden Jess'in aklında bu düşünce belirdi.

Hemen ardından başka bir düşünce geldi: *Ya bir şeyler hatırlarsam? Ya kötüyse? Ya Bayan Cooper'ın kazasının aslında bir kaza olmadığını kanıtlayacak türdense?*

Jess düşündükçe saç diplerinin soğuk soğuk terlediğini hissetti.

Yüzleşmek istemediği şey işte yine ortaya çıkmıştı.

Kaza olduğunu sanmıyorum.

Güçlkle yutkunurken çiğnediği küçük pizza parçası boğazına takıldı, neredeyse onu boğacaktı. Birden bir ağız dolusu taş çiğniyormuş gibi hissetti, yutmakta zorlanıyordu.

Bu düşünce bir kez zihninde yer ettiği için artık aklından çıkarması imkânsızdı.

Elbette bunu kanıtlayamazdı. Zaten istemiyordu. Bu fikrin kurtulması imkânsız zararlı bir ot gibi aklına kök salmasını da istemiyordu.

Çünkü tüm kaza senaryosunu geçersiz kılacak herhangi bir şey hatırlarsa ne olacağını biliyordu, aksi yöndeki bütün kanıtlara rağmen asla değişmeyecek bir kesinlikle biliyordu hem de.

Hatırlarsam, beni öldürürler.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Doğruyu söylemişti.

En azından, söylediği her kelime doğrudu.

Bu aynı şeydi, öyle değil mi?

Hayır. Elbette, hayır. Mark bu soruyu kendisine yöneltirken bile cevabı biliyordu. Söyledikleri kesin doğrular olsa da, aslında acınası bir yalandı.

Ve böyle bir yalan söyleme ihtiyacı hissetmiş olması onu endişelendiriyordu.

Laboratuardan gelen test sonuçları söylediği gibi temiz çıkmıştı. Test edilen her şey tamamen kontrol edilmişti. Serum poşetinin üzerinde ya da içinde olmaması gereken hiçbir şey yoktu. Hortum da temizdi.

Katetere, yani serum poşetinin içindeki sıvıyı damara ulaştıran küçük, yumuşak tüpe gelince... aparatlar laboratuara ulaştığında ve Brooks işe koyulduğunda yoktu.

Mark olanları sırasıyla düşündüğünde, poşeti cebine koyduğu sırada da kateterin ortalarda olmadığından neredeyse emindi. Çünkü cebindeyken ya da Brooks'la –Brooks, Mark'ın kanıtların tümünü plastik poşette, usule hiç de uygun olmayan bir şekilde getirmesi karşısında şoke olmuştu– buluşmayı kararlaştırdıkları marketin otoparkına giderken yerinden çıkmış olsa, ikisinden birinin kateteri bulması gerekirdi.

Evet, her şey temizdi. Brooks'un yaptığı tüm testler standart tuz solüsyonundan başka bir şey göstermemişti.

Sorun da buydu.

Mark, Jessica'nın hasta dosyasını ele geçirmişti. Acile ulaşması ve serumun takılmasıyla başlayan dosyasını.

Dosyasına göre, serumun içinde olması gereken birçok ilaç vardı.

Ama hiçbirine rastlanmamıştı.

Hem de hiçbirine. Hiç iz yoktu.

Sadece tuz solüsyonu vardı. Sıradan. Standart.

Genelde serum takıldığında hemşire damarı bulduğundan emin olmak için denemeler yaparken hastanın kanında bir miktar ters akım olurdu, ama hortumlarda Jess'in kanından ya da DNA'sından da iz yoktu.

Kateter de ortalarda yoktu. Üniteyi ona bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Brooks ilgili serumun kullanıldığından bile emin olmadığını söylemişti.

Peki bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Mark'ın Jess'in odasından aldığı ve test ettirdiği serum poşetinin Jessica Ford üzerinde kullanılmadığı anlamına mı?

Elbette başka olasılıklar da vardı, her zaman başka olasılıklar vardı, ama o kadar dolambaçlıydılar ki, hepsini düşünmeye çalıştıkça başına ağrı saplanıyordu. Özetle, bu şartlar altında en olası açıklama serum ekipmanının, muhtemelen Jess'in kolundan çıkardığı anla Mark'ın odaya daldığı an arasındaki kısa süre içinde değiştirilmiş olmasıydı.

Bu da Jess'in –aynen söylediği gibi– hastane odasında, Mark'ın burnunun dibinde saldırıya uğradığı anlamına geliyordu.

Hedefinde başarısız olacağını fark eden saldırgan ise, –Mark, saldırganın hedefinin Jess'i öldürmeye çalışmak ol-

duğunu düşünüyordu– içeriğiyle oynanan serum poşetinin kanıt görevi göreceğini bildiğinden o poşeti alıp, arkasında kanıt bırakmamak amacıyla yanında getirdiği temiz serum poşetiyle değiştirmiş ve Mark ya da bir başkası tarafından görünmeden bir şekilde odadan çıkmayı başarmış olmalıydı.

Mark belki de yüzüncü kez, odaya hışımlla girdiğinde içerisinin nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı. O sırada tetikteydi, etrafına bakıyordu ve saldırganı alt etmeye hazırdı – ama tekrar düşününce, odayı asla net olarak göremediğini fark etti. Açık kapının rüzgârında sallanan bir ara perde, yanından geçerken kayan bir yatak ve o lanet olası açık banyo kapısı da dahil olmak üzere gölgelerle ve dikkat dağıtıcı şeylerle dolu olduğunu hatırlıyordu odanın.

O sırada aklındaki ilk şey Jess'i bulmaktı.

Biri çaktırmadan dışarı çıkmış olabilirdi.

O Jess'in yanında diz çöktüğünde. Hayır, bir saniye, oda-ya doğru koşan hastane personeli birinin dışarı çıktığını fark etmez miydi? O halde saldırgan, herkes odaya vardıktan sonraki kargaşa sırasında kaçma fırsatı bulmuş olmalıydı.

Elbette yapılacak en basit şey, saldırı anında orada olmaması gereken kişiyi görmek için güvenlik kayıtlarını kontrol etmektir. Her koridorda sürekli kayıttaki olan iki kamera vardı. Şüpheli kişiyi saptamak çocuk oyuncağı olmalıydı.

Ama üçüncü katın kameraları gizemli bir şekilde kasetsiz çıkmıştı – güvenlik personelinin ihmali miydi, yoksa daha kötü birinin işi mi?

Mark'ın oyu daha kötü birinden yanaydı.

“Lanet olsun, Lowell, bana o hastanede hiçbir şey olmadığını söyleme.”

Personel şefinin mönüye bakarken kahvesini yudumladığı köşedeki kırmızı vinil masaya oturan Mark'ın sesi – suçlayıcı tonuna rağmen– kısık çıkmıştı.

Basının kimseyle karşılaşmayı beklemeyeceği sorunlu bir D.C. mahallesi olan Anacostia'nın eteklerindeki bir IHOP restoranında buluşmuşlardı.

“Tanrı aşkına, sen hâlâ orada mısın?” Lowell tiksintiyle kafasını salladı. “Sana söyledim, orada olan ya da olmayan şeyin bizimle hiçbir ilgisi yok.”

Mark, Lowell'a diktiği gözlerini kıstı, ama cevap vermeden garson kadını gördü; IHOP'un meşhur üniformasıyla birlikte ağırbaşlı ayakkabılar giymiş ufak tefek, kır saçlı, anneanne tipli bir kadın onlara bakıyordu. Diğer masaların sadece üçü doluydu. Masaların birinde kamyon şöförüne benzeyen iki adam kocaman bir kahvaltı yaparken, bir diğerinde muhtemelen dışarıdaki karavanla gelmiş olan emekli tipli bir çift bir yandan çöreklerini kemirirken gazete okuyordu; üçüncü masada ise, yaşlı bir evsiz kirli parmaklarıyla kahve kupasını tutuyordu.

“Kahve almak ister misiniz?” diye sordu garson kadın. Kafalarını sallayınca, ikisine de birer kupa kahve doldurdu.

Kafein Mark'ın o an fazlasıyla ihtiyaç duydu bir şeydi. Önceki gecenin büyük bir kısmını Quantico'da geçirmişti; basının deyimiyle “ölüm arabası” kazadan sonra bir nakliye kamyonu ile oraya götürülmüştü ve gazetecilerin daha fazla fotoğraf çekmesini önlemek için de şu anda bir depoda tutuluyordu. Mark'ın resmi olarak arabaya göz atma izni bulunmuyordu, ama FBI'daki arkadaşları araca ve araçla ilgili dosyalara erişmesine izin vermişlerdi. Kazanın sebebine –aşırı hızda seyahat ederken, muhtemelen yolda karşılarına çıkan bir hayvan yüzünden direksiyonun kırılması sebebiyle yoldan çıktığına– çoktan karar verilmişti. Haberi tüm dünya duymuştu ve dünyanın, kaza esnasında Bayan Cooper'ın ölmek üzere olan bir arkadaşını ziyarete gittiğini sanması hesaba katıldığında, mantıklı da görünüyordu.

Bu hikâyeye karar verildiği sırada (buna karar verilmişti, zira Bayan Cooper'ın gerçekten de o hastanede yatan bir arkadaşı vardı) Mark yanlarında olduğundan, dünyaya anlatılan hikâyenin doğru olmadığını çok iyi biliyordu. Ve o soruyu aklından çıkaramıyordu: Birleşik Devletler First Lady'sinin o arabada ne işi vardı?

Mark cevabı bulana kadar rahat bir uyku uyuyamayacağını biliyordu.

Garson kadın masadan ayrılırken, Mark, Lowell'a ciddi bir bakış attı.

“Jessica Ford First Lady'nin alışkanlıkları hakkında hiçbir şey bilmiyor ve kaza hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. Hiçbir şey, anlıyor musun? Kimseye tehdit oluşturmuyor. Bunu anladığından emin olmak istiyorum.”

Lowell kahvesinden bir yudum daha alıp kupanın üzerinden ona baktı.

“Bundan emin misin?”

Garson geri dönüp sipariş vermeye hazır olup olmadıklarını sordu.

“Ben hazırım,” dedi Lowell ve ona ne istediğini söyledi.

Dikkat çekmemek adına –en azından Mark amacının bu olduğunu düşünüyordu– Lowell başına bir Orioles şapkası takmış ve pahalı ceketini çıkarmıştı. Mavi gömleği ve çizgili kravatı dikkat çekmeyecek kadar sıradan görünüyordu. Beyzbol şapkası hariç Mark da aynı şekilde giyinmişti, ancak Macy's'den indirimden aldığı beyaz gömleği ve gri kravatı gerçekten de sıradandı. Lowell'ın yuvarlak ve kırmızı yüzü politik çevrelerde iyi tanınıyordu, ama burada tanınma ihtimali yoktu. Şansları çok kötü gitmedikçe, bu görüşme ikisinin arasında kalacaktı, zaten onlar da böyle olmasını istiyordu.

Garson kadın Mark'a baktı.

“Ya siz?”

O da Lowell gibi domuz pastırması, yumurta, kızarmış ekmek ve portakal suyundan oluşan siparişini verdi. Enerjiye ihtiyacı vardı. Kazadan beri pek uyumadığı gibi, doğru düzgün yemek de yememişti. Midesi çok gergindi; birkaç lokmadan fazlasını yerse çıkaracağını sanıyordu.

Televizyonlardan gazetelerin ilk sayfalarına, dergilerden otobanlardaki siyah çerçeveli taziye panolarına kadar baktığı her yerde Annette Cooper'ın yüzünü görmesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Benim nöbetim sırasında. Suçluluk duygusunu atlatamıyordu.

Garson masadan ayrıldı.

Mark, Lowell'a baktı.

"Evet, eminim."

"Gerçekten mi? O halde kadın neden dün gece Davenport'u arayıp kaza hakkında söylenenlerin yanlış olduğunu düşündüğünü söyledi?"

Mark gözlerini kırptırdı. Neden şaşırdığını bilmiyordu, ama şaşırmıştı. Oysa bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu: kırık bacaklar ve kollar, soyulan ofisler, kazara çıkan yangınlar – tüm bunlar politika dünyasında her gün karşılaşılan şeylerdi. Yasadışı bir dinleme cihazının lafı bile olmazdı.

"Jessica'nın telefon görüşmelerini mi dinliyorsun?" Mark sesini yükseltmemeye dikkat etti.

"Ne sanıyordun? Elbette, onu dinliyoruz. Cenaze töreni iki gün sonra ve hiç kimse Bayan Cooper hakkında herhangi bir şeyin ortaya çıkıp bunu berbat etmesini istemiyor. Kadın –ve ailesi– huzur içinde yatmayı hak ediyor."

Mark'ın buna karşı söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu. Ama birinin uygulamaya çalıştığına gitgide ikna olduğu önleme metodu hakkında olay çıkarabilirdi. Lowell'ın blöfüne meydan okuyup alacağı tepkiyi görmek istedi.

“Demek biri o gece hastanede Jessica Ford’u öldürmeye çalıştı.”

“Hayır. Kesinlikle, hayır.” Lowell ona sertçe baktı. “Bunu daha önce de söyledim, tamam mı? Bildiğim kadarıyla, o hastanede ya da başka bir yerde kimse küçük baya-na bir şey yapmadı. Sen beni ne sanıyorsun?”

Mark ona söyleyip söylememek arasında gidip gelirken, garson siparişleriyle geri döndü. Yemekleri önlerine bırakıp başka bir şey isteyip istemediklerini sordu ve hayır yanıtını alınca masadan ayrıldı.

“Artık bu konuyla her kim ilgileniyorsa ona Jessica Ford’un tehdit oluşturmadığını haber ver,” dedi Mark. Sorun şuydu ki, Mark, Lowell’ın gerçeği söylüyor olabileceğini biliyordu, ama yine de başkanı ve ailesini koruyan gölge insanların oluşturduğu birbirine bağlı çevrelerin içinden biri Firsy Lady’nin ölümünün ardından yaşanan panik sırasında Jessica’yı hedef almış olabilirdi. “Bu konuyla ben ilgileniyorum. Onlara böyle söyle.”

“Sana yapman gerekeni söyleyeyim.” Lowell yumurtalarına ketçap sıkınca, Mark kafasını çevirmek zorunda kaldı. Midesi onu yine rahatsız ediyordu, hatta o kadar kasılmıştı ki, üç biçimindeki tereyağlı kızarmış ekmeğinden küçük bir ısırık alsa bile midesine indiremeyeceğinin farkındaydı. Buna kalkışmadan ekmeği tabağa bıraktı. “Ona bir gizlilik anlaşması imzalatman –ona para teklif et, artık ne kadar gerekirse– ve bu konu kapanana dek şehre dönmemesini sağlaman gerekiyor. Kadının durumunu araştırdım – mal varlığı yok, hiçbir zaman olmamış. Fakir bir aileden geliyor. Parayı aldığı için minnettar olacaktır. Ve çenesini kapalı tuttuğu için de.”

“Gizlilik anlaşmasının sorunu,” dedi Mark ölçülü bir ses tonuyla, “var olması. Eğer kadın hiçbir şey bilmiyorsa, bilmesi gereken şeylerin olduğu hissine kapılacaktır. Ve

eğer bu bir şekilde duyulacak olursa, ortada bir komplo varmış gibi görünecektir. Sanki birinin saklamak istediği bir şeyleri varmış gibi.”

“Elbette, saklamak istediğimiz şeyler var. İnsanların Bayan Cooper’ın bir sorunu olduğunu ya da uyuşturucu peşinde koşarken hayatını kaybettiğini bilmelerini gerektiren hiçbir sebep yok.”

“Bayan Cooper’ın gerçekten uyuşturucu peşinde koştuğundan emin misin?”

“Öyle görünüyor. Yoksa neden o şekilde kaçıp gitsin ki? Hem de cüzdanında o kadar nakit parayla?” Lowell karıştırdığı yumurtalarını iştahla yedi. Onu izlemek Mark’ın midesindeki kahveyi ekşitmeye yetiyordu.

“Bilmiyorum.”

Mark bilmediği çok fazla şeyin olduğunu düşündü –örneğin, Bayan Cooper o gece konuttan ne tür bir ruh haliyle ayrılmıştı ya da Rose Garden’e giderken Prescott dışında yanında başka bir var mıydı? Bu sorulara cevap bulmakta zorlanmasının bir sebebi de resmi olarak işten el çektirilmiş olmasıydı: Tıpkı tahmin ettiği gibi, ilk onun kellesi alınmıştı. Gerçi hâlâ maaşını alıyordu, hâlâ bir şeyler yapıyordu; Jessica Ford’a dikkatle bebek bakıcılığı yapmasının gösterdiği gibi hâlâ çalışıyordu. Ama tüm bunlar Lowell’ın ve başkanın yakın çevresinin emriyle gizli tutuluyordu. Çünkü Mark’ın sadık olduğunu, çenesini kapalı tutacağını ve yapılacak işi onlar adına yapacağını biliyorlardı. Bu arada elbette başı büyük beladaydı, tüm medya konuya dikkat çekmeye devam ediyordu. En kötüsü de, aradığı cevaplara –o geceyle ilgili içini kemiren soruların cevaplarına– ulaşmak için ihtiyaç duyduğu şeylere erişiminin engellenmesiydi. Örneğin, Beyaz Saray’daki güvenlik kameralarının kayıtlarına erişim hakkı yoktu; hepsi Gizli Servis’in soruşturma departmanına teslim edilmişti. Eri-

şim hakkı talep ettiğinde patronunun ona söylediği gibi, Gizli Servis ve FBI kazayı derinlemesine inceliyordu. Lowell bu işe karışmayı reddetmişti.

Senin görevin kazadan kurtulan kişiyle ilgilenmek, demişti Lowell. Soruşturmayı tecrübeli soruşturmacılara bırak.

Bayan Cooper hakkında hiçbir şey bilmeyen ve dolayısıyla ne aradıklarına dair hiçbir fikirleri de olmayan soruşturmacılara. Ama belki de asıl hedeflenen buydu.

Ya da kim bilir, belki de Mark yaşı ilerledikçe... ve tecrübesi arttıkça daha şüpheli bir adama dönüşüyordu.

“Peki ne öneriyorsun?” Lowell çatalını batırdığı sosisten büyük bir ısıklık aldı.

“Ona para verelim, ama parayı başka birinin üzerinden ona aktaralım. Eğer para direkt bizden gelirse, anında şüphelenecektir, değil mi? Kendi kendine sorular sormasını istemeyiz. Sadece parayı almasını, çenesini kapatmasını ve ortadan kaybolmasını istiyoruz.”

“Katılıyorum. Bunu halledebileceğinden emin misin?”
“Eminim.”

“O halde sorun yok diyebilir miyiz?” Lowell son lokmasını da ağzına attıktan sonra kahvesinden hızlı bir yudum alırken ayağa kalktı.

Mark ona baktı. “Bayan Ford’a başka bir şey olmadığı sürece.”

“Ona hiçbir şey *olmadı* zaten.”

Lowell’ın ayağa kalktığını gören garson hesabı vermek için onlara doğru ilerledi. Mark da ayağa kalktı, kahvaltısına dokunmamıştı, karnı bir yumruk kadar kasılmıştı. Kabul etmekten nefret etse de, ihtiyacı olan şey bir sigaraydı. Dört sene önce bırakmıştı ve o zamandan beri hiç içmemişti, şimdiyse canı nikotin çekiyordu.

Doğrusu, daha önce kendisi hakkında keşfettiği üzere, stresle mücadele etmekte pek başarılı olamıyordu.

“Yiyceklerde hoşlanmadığınız bir şey mi vardı?” diye sordu garson hesabı verirken. Lowell kapıdan çıkmak üzereydi. Mark o anda anladı: Görüşmeyi isteyen Mark’tı, o nedenle kahvaltıyı o ödeyecekti.

“Pek aç değilmişim.” Masaya hesabı ve bahşişi fazlasıyla karşılayan birkaç yirmilik bıraktıktan sonra Lowell’ı takip etti.

Ama Lowell çoktan gitmişti.

Tuhaf, diye düşündü Mark kapıyı itip soğuk nisan sabahına adımını attıktan sonra rüzgârın serinliğini yüzünde duyumsarken; görüşmeden önceye kıyasla kendini hiç de daha iyi hissetmiyordu.

Gün yeni başlıyordu ve şimdiden kötüye gidiyordu. Ve Mark’ın hâlâ Prescott’un cenaze törenine katılması gerekiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jess o sırada kendisini D.C.'ye doğru götürmekte olan helikopterin bombeli camından dışarı bakarken, medyadan kaçmanın sonuçta şaşırtıcı derecede kolay olduğunu düşündü. Onun ve ailesinin etrafında hedefinde bir grup sivrisinek olan aç bir yarasa gibi dolaşan Mark Ryan'ı atlatmak da aynı şekilde kolay olmuştu: Gitmek için onun ortada olmadığı bir anı beklemişti Jess. Hastaneden helikopterle ayrılma fikri kusursuz işlemişti; anlaşılan kimse bunu beklememişti. Elbette, yola çıkma anının özellikle Annette Cooper'ın cenaze töreniyle aynı zamana denk getirilmesinin yardımı da olmuştu.

Bu düşünce midesini bulandırdı. Veya belki de Potomac'ın kıvrımlı hattını takip ederek Ulusal Havalimanı'nı geride bırakıp D.C.'ye doğru ilerlerken güçlü hava akımlarında bir şahin gibi yükselip alçalarak hareket eden helikopter yüzündendi midesinin bulanması. Davenport'un asistanı olarak Jess helikopterlere yabancı değildi, ama Kongre Binası ile çevresindeki yapıları ışıltılı, minyatür bir köy gibi karşısında görmek onu her zaman şaşırtırdı.

Bugün bile.

"Bay Davenport daireyi dilediğiniz kadar kullanabileceğinizi söyledi. En az birkaç hafta kalmanızı bekliyor," dedi Marian.

“Çok düşünceli.”

Davenport'un uzun zamandır sekreterliğini yapan Marian, Jess'in yanındaki rahat deri koltuğa oturmuştu. Altmış bir yaşındaydı, bekârdı ve hem Davenport'a hem de ona olduğu kadar olmasa da şirkete çok bağlıydı. Uzun boylu, ince ve zarıftı, kırlaşan saçlarını şık bir topuz yapmış ve eflatun bir bluzla açık gri bir tayyör giymişti. Yüz hatları güzel olmaktan ziyade güçlüydü, makyajı hafif ama özenle yapılmıştı ve Davenport ona ihtiyaç duyana kadar kamufle olmak konusunda çok iyiydi.

Ki Davenport ona sık sık ihtiyaç duyardı. Hukuki etüt birimine (Jess'in departmanına) bağlı olmayan bütün konularda, Marian, Davenport'un sağ koluydu. Davenport'u adamın genç üçüncü karısından daha iyi tanır, onun adına hediyeler gönderir, rezervasyonları yaptırır, telefonlarına bakar, toplantılarını ayarlar ve görüşmeleri boyunca not alırdı. Davenport'un Marian'ın bilmediği bir sırrı varsa, Jess şaşırırdı. Hayır, daha doğrusu şoke olurdu. Ama Marian, Davenport'un sırlarını da çok iyi saklardı.

Önde oturan ve yolcuların bulunduğu kısımdan bir bölmeye ayrılan pilot dışında, Marian ve Jess helikopterde yalnızdı. Marian'ın söylediğine göre, Davenport bugün gittikleri yeri ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi olacağına karar vermişti.

O kadar güvenli. Ama Jess bunu kendisi eklemişti.

Milyon dolarlık soru, Marian'ın neler olduğunu bilip bilmediğiydi? Davenport'un Annette Cooper'ın ölümüne ve kazaya dair bir şeyden korktuğunu biliyor muydu? Yoksa bu, Davenport'un ondan sakladığı tek sır mıydı?

Jess bilmiyordu ve soramazdı. Patronuyla konuşana kadar bu konuda kimseye tek kelime etmeyecekti.

Davenport ne yapılması gerektiğini, Jess'in şüpheleriyle nereye gidebileceğini, bu şüphelerini kimlere anlat-

masının güvenli olacağını bilirdi. Çünkü şu an Jess başka kimseye güvenebileceğini sanmıyordu.

Ne polislere, ne FBI'a, ne de Gizli Servis'e güvenebilirdi; hepsi bilincinin yerine geldiğini ve aklının başında olduğunu öğrenir öğrenmez kaza hakkında onu sorgulamaları için temsilcilerini göndermişlerdi. Jess hepsine aynı şeyi söylemişti: *Hatırlamıyorum.*

Böylece onu rahat bırakıp gitmişlerdi.

Geri dönmelerinden korktuğu için diken üstündeydi Jess. Bu yüzden, asıl planladığı zamandan yirmi dört saat önce, yani bugün hastaneden ayrıldığı için çok mutluydu.

Son birkaç gündür yaptırdığı testler, çektiği röntgenler, gördüğü çeşitli tedaviler ve hareket kabiliyetini geri kazanabilmesi için gittiği fizik tedavi seansları sebebiyle hastanenin içinde dolaşmasına alışan, kapısının önündeki Gizli Servis ajanları, Jess yarım saat önce asansöre doğru giderken aralarındaki mesafeyi koruyarak onu takip etmişlerdi. Bir süredir gözünün önünde oldukları için ajanların yüzleri belli belirsiz de olsa Jess'e tanıdık gelmişti, ama sonuçta Jess ikisini de tanımıyordu ve onlar da onu yakından tanııyorlardı, bu da arkadaşı –Marian– ile birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyleyip asansör kapılarını yüzlerine kapatmasını kolaylaştırmıştı. Bunun ardından, her şey çocuk oyuncağıydı: Hastanenin helikopter pistine çıkıp helikoptere binmiş ve hastaneden ayrılmıştı. Özgürdü.

Aynen böyle. Tüm gece yatağında dönüp durduktan ve sabah yaşadığı gerginlikten sonra, kaçmasının –çünkü bunu bir kaçış olarak görüyordu– bu kadar kolay olmasını beklememişti.

Belki de Ryan, Bayan Cooper'ın cenaze töreninde olduğu için hastanede değildi. Orada olsaydı, muhtemelen hastaneden kaçması bu kadar kolay olmazdı.

Annesi ve kız kardeşlerine bile nereye gittiğini söylememişti. Sadece patronunun onu alması için birini gönderdiğini ve medyanın ilgisi azalana dek onun evlerinden birinde kalacağını söylemişti. Grace bavulunu toplayıp o sabah hastaneye getirmişti. Jess; Grace, Judy, Sarah ve Maddie'yle kucaklaşarak ayrılmıştı. Judy onlarla birlikte eve dönmesini istemişti, ama Jess, Marian'ın da desteğiyle, kararlı davranmıştı: Davenport her türlü krizle baş etme konusunda uzmandı ve patronu ne istiyorsa onu yapacaktı. İstemeye istemeye de olsa Judy ona hak vermişti: Hastane gibi, onun ve Jess'in evleri de kuşatma altındaydı ve hatta muhabirlerden bazıları röportaj yapma umuduyla dolgun çekler sallamaya başlamışlardı.

"Ben iyiyim. Seni ararım," diye annesine söz vermişti Jess. Doğrusu, onlardan biraz uzak kalmayı çok istiyordu, bildiklerinin ya da şüphelendiklerinin bir şekilde onları da tehlikeye atmasından çok korkuyordu. Belki herhangi bir şey bilmelerine ya da herhangi bir şeyden şüphelenmelerine gerek yoktu. Belki de Jess'in yakınında olmaları hedef olmaları için yeterliydi.

Veya belki de Jess tamamen paranoyaktı.

Ama öyle olduğunu sanmıyordu.

"Bu arada, Bay Davenport maaşını hâlâ çekebileceğini söylememi istedi," dedi Marian. "Dün hesabına doğrudan yatırılması için gerekli hazırlıkları yaptım. İşe dönene kadar devam edecek. Ayrıca Bay Davenport yakında büyük bir meblağ alacağını söylememi de istedi."

Jess kendisine engel olamadı. Bu şartlar altında bile, büyük miktarda bir para alacak olmak kalp atışlarını hızlandırıyordu. Bu, tüm hayatını, bir hafta yetecek kadar yiyeceklerinin ya da bir ay daha başlarını sokabilecekleri bir evlerinin olup olmayacağından emin olmadan geçirmesinin bir sonucuydu, bundan emindi.

Bu habere kibar bir ilgi gösteriyormuş gibi görünmesi-
ni umarak kaşlarını kaldırıp, “Büyük bir meblağ mı?” diye
sordu.

Marian sabırsız görünüyordu. “Bir kazada çok kötü ya-
ralandın. Limuzin şirketi ve şoförünün bu işte çok büyük
bir sorumluluğu var, tabii onlar haricinde başkalarının
da. Normalde tazminat pazarlığı aylar, hatta yıllar sürebil-
rir. Ama mevcut şartlar altında, Bay Davenport senin için
elinden geleni yaptı. Tek yapman gereken evrakları imza-
lamak.”

Anlaşılan yıllarca avukatların yanında çalışmanın insa-
nın üzerinde belirli bir etkisi oluyordu, çünkü Marian tam
bir avukat gibi konuşmuştu.

“Hangi evrakları?” Ses tonu biraz temkinli çıkmış olsa
bile, Jess bunun için geçerli bir sebebi olduğunu düşünü-
yordu. Yıllar boyunca öğrendiği tek bir şey vardı; eğer bir
teklif kulağa gerçek olamayacak kadar muhteşem geliyor-
sa, genelde öyle olurdu. “Ayrıca ne kadar büyük bir meb-
lağdan söz ediyoruz?”

“Bay Davenport açıklayacaktır. Daha sonra onunla ko-
nuştüğün zaman tüm detaylara değinecek.”

Öyle olsun. “Ne zaman gelecek?”

Marian’ın ona attığı bakış utandırır cinstendi. “Onun
için ne zaman uygunsa.”

“O halde hazır olurum.” Jess’in ses tonunda bir miktar
yavanlık varsa bile, Marian fark etmiş görünmüyordu.

Birbirleriyle oldukça samimiydiler, ama arkadaş de-
ğillerdi. Jess zaman zaman Marian’ın, kendisinin Daven-
port’un hayatındaki yerini ve Davenport’un kendisine gi-
derek daha fazla bel bağlamasını kıskanıp kıskanmadığını
merak ediyordu.

Jess başka bir şey söylemeyince konu kapandı. Bakışları
aşağıdaki manzaraya kaydı. Hatırladığı kadarıyla, Beltway

ya da 295'te veya şehrin içindeki ve etrafındaki anayollar-
da ilk kez hiçbir şey hareket etmiyordu. Arabalar yolların
kenarlarına çekmişti; otoyollar boştu. Yolların girişinde
yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları görünce, Jess polislin
yolları kapattığını anladı. Arabalar yerine, D.C.'nin mer-
kezi insanlarla doluydu. On binlercesi Lincoln Anıtı'ndan
Capitol Hill'e kadar halı gibi uzanıyor ve Constitution
Gardens'ta yoğunlaşp Vietnam Gazileri Anıtı, Beyaz Sa-
ray ve Washington Anıtı'nın etrafını sararak, Jess'in göre-
bildiği kadarıyla tüm D.C.'yi dolduruyorlardı; caddelerde,
halka açık yerlerde, kısacası baktığı her yerde binaları ve
anıtları gölgede bırakan insanları görüyordu; insanların
giysilerinin farklı farklı, alacalı renkleri D.C.'nin meşhur
kiraz çiçeklerinin pembeliğini bile utandıracak cinstendi.

Jess, Kongre'nin bugünü ulusal yas günü ilan ettiğini
hatırladı.

Bulunduğu yükseklikten, yeğenlerinin bayıldığı oyun-
cak arabalar kadar görünen araçların oluşturduğu bir araba
konvoyu dikkatini çekti. Konvoy, Constitution Cadde-
si'nde yavaşça ilerliyordu. En öndeki arabada uçuşan kü-
çük bayrakları ve biz dizi siyah uzun arabayı gören Jess bu-
nun ne olduğunu anladı: Bayan Cooper'ın cenaze korteji,
First Lady'nin naaşını Capitol Rotunda'dan cenaze töreni
için Ulusal Katedral'e taşıyordu.

Elbette. Saat bir buçuğu biraz geçiyordu. Cenaze tö-
reni saat tam ikide başlayacaktı. Şehrin her yanında çalan
hüzünlü kilise çanları –helikopterin pervanelerinin gürül-
tüsünden zar zor duyulabiliyorlardı; Jess onları yeni fark
etmişti– uzun uzun çınılıyordu.

Aniden boğazı kasılan Jess arkasına yaslandı, daha fazla
izleyemeyecekti. Barda içkisini içen, bir şeyden korktuğu
açık olan ve kaçmaya kararlı görünen, Jess'in kolundan tu-
tup kaçışına ortak olduğu ter içindeki kadını hatırlayınca

içi acıdı. Gözlerini kapatıp Annette Cooper'ın ve onunla birlikte ölen Gizli Servis ajanıyla şoförün ruhları için dua etti. Sonra yaşamasına izin verildiği için kendi teşekkürlerini ekledi.

Gözlerini açtığında, Marian'ın dudaklarını bükerek onu izlediğini gördü.

“Bay Davenport olanlar yüzünden çok üzgün.” Marian ellerini birleştirip kucağına koydu. “O gece senin yerine o gitmiş olsaydı, Bayan Cooper'ın şimdi hayatta olacağına inanıyor.”

Dile getirmemiş olsa da Jess'in işi berbat ettiğini ima ediyordu. Jess'in kadının gözlerindeki sert ışıltıyı yanlış anlamasına imkân yoktu. Davenport da Marian'la aynı görüşte miydi acaba? Jess bunu hiç düşünmemişti. Ama vicdanı rahattı. Her ne olduysa, bunun önüne geçemeyeceğini biliyordu. Diğer üç kişi kadar o da kazanın kurbanı olmuştu. Tek farkı, hayatta kalmış olmasıydı.

Şimdilik.

Bu düşünce yine içini ürpertti. Düşünmemeye çalıştı.

“O gece Bay Davenport benim yerime gitmiş olsaydı,” dedi, “pekâlâ yaşamıyor da olabilirdi.”

Jess'in düşündüğü gibi bu Marian'ı susturmaya yetti. Kadın dudaklarını bastırıp önüne baktı.

Jess ise başını yere indirmek yerine dikkatle parlak mavi gökyüzüne ve pamukları andıran etraflarındaki beyaz bulutlara odaklandı. Hava biraz serin olsa da, rüzgârın bulutları tüy gibi uçuşturduğu açık ve güneşli bir bahar günüydü. Hastanenin çatısında helikoptere kadar yürüdüğü için havaya, yeni yeni çıkmaya başlayan çimenlerin, açan taze yaprakların ve çiçeklerin hoş kokusunun hâkim olduğunu biliyordu.

Gün bir cenaze töreni için fazla güzeldi.

Bu sırada telefonu çalmaya başladı. Jess'in gözleri ko-

caman oldu. Ses öylesine *normal*, kazadan önceki sıradan yaşamının öylesine büyük bir parçasıydı ki, şu an başına gelenler düşünüldüğünde, neredeyse tuhaftı. Ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı, sonra kaza sırasında kullandığı ve artık mahvolan kıyafetleriyle birlikte hastanenin annesine verdiği el çantasının fermuarını açtı. Judy, Jess'in o günün ilerleyen saatlerinde hastaneden ayrılacağını beklediği için çantayı o sabah hastaneye getirmişti. Jess cep telefonunu çıkarınca numarayı ve arayanın ismini gördü: Laura Ogilvy, avukat arkadaşlarından biri. Şüphesiz nasıl olduğunu ve dedikoduları duymak için arıyordu.

Jess büyük bir ilgiyle kendisine bakan Marian'a küçük bir bakış atınca ne yapacağından emin oldu: Telefona yanıt vermeyecekti.

Marian kınarcasına, "Cevap vermeyecek misin?" diye sorarken, gelen arama, kontrol edilmeyi bekleyen kırk yedi sesli mesajın arasına katılmak üzere telesekretere yönlendirildi.

"Şarjım bitmek üzere. Her neyse, zaten şu an konuşmak istemiyorum."

Bu doğrudu: İstemiyordu. Yaraları –çürükleri ve dişikleri– hâlâ gözle görünür olsa da, fiziksel olarak daha güçlüydü. Ama ruhsal olarak berbat durumdaydı. Bir şeyler biliyor, bir şeylerden şüpheleniyordu.

Ve istemediği kadar çok şey hatırlıyordu.

Richard Nixon'ı başkanlıktan eden o meşhur soyguna sahne olduğunda ülke çapında adeta bomba etkisi yaratan Watergate kompleksi, aslında Potomac'a bakan ve bir otel, çeşitli apartman ve dairelerin yanı sıra çok sayıda pahalı restoran ve mağazaya ev sahipliği yapan yarım daire biçiminde konumlandırılmış lüks gökdelenlerden oluşuyordu. Helikopter ısıldayan gümüş kulelerden birine doğru alçalırken, Jess'in gözüne aşağıdaki bahçede etrafı düzgünce kesilmiş çalılarla çevrili yeşilliğin ortasına yerleştirilmiş

çeşme ilişti. Ve sonra helikopterlerin ayakları yere değdi, motor sustu ve pervaneler yavaşladı. Pilot kapıyı açarken Jess emniyet kemerini çözdü.

Pilot tekerlekli sandalyeyi kabinden kaldırdı. Önce Marian, ardından Jess aşağıya indi; soğuk ve sert rüzgâr günün parlaklığına ters düşüyordu. Jess'in her hareket ettiğinde acıyan sırtı, yeni alınmış ucuz bir kot pantolon kadar sert ve gergindi; ama Jess yere yığılacağı hissine kapılmadan, pilotun onun için tuttuğu tekerlekli sandalyeye kadar birkaç adım atmayı başardı. Minnettarlıkla sandalyeye oturdu ve motorlu olmasına sevindi, böylece Marian'ın yardımı olmaksızın asansöre kadar gidebilirdi. Jess'in bavulunu taşıyan kadının ifadesi sertti.

Daireye varmaları sadece birkaç dakikalarını aldı.

"Artık burada olduğumuza göre, Bay Davenport'un günün geri kalanı boyunca meşgul olacağını söylemeliyim. Saat altıdan sonra yeni talimatlarını vermek üzere beni arayacak."

Jess beyaz deri koltuklar, sandalyeler ve büyük penceresinin önünde siyah Lusit masalarla dekore edilmiş, döşemelerinin üzerine de gri halılar atılmış geniş oturma odasında ilerlerken Marian arkasından söylemişti bunları. Son cümlesindeki *beni* kelimesini özellikle vurgulaması Jess'in dikkatinden kaçmadı. Bu, kadının Davenport'un hayatındaki konumunu korumak için savaştığı izlenimini doğruluyordu.

Jess sadece kafasını sallamakla yetindi. On ikinci kattaydılar, Roosevelt Adası'nın etrafından kıvrılan Potomac'ın Georgetown Kanalı'nın panoramik manzarası karşısındaydı. Aşağıdaki nehirde hiç tekne yoktu, sürekli çalışan büyük ticari tekneler bile yoktu; Jess bir kez daha başta D.C. olmak üzere tüm ülkede şu sıralar doruğa varan korkunç trajedinin yası sebebiyle hayatın durmuş olduğunu fark etti.

Marian koltuğa oturup televizyonu açtı.

Cenaze töreninde çalınan ağıtın yavaş ve hüzünlü notalarına Jess hazırlıksız yakalandı. Arkasına döndü. Gözlerini büyük televizyon ekranını dolduran Ulusal Katedral'in devasa Gotik kemerlerine ve açık renk taşlarına dikti. Nefesi kesildi, ellerini tekerlekli sandalyenin kollarına kenetledi, boğazı kasılıyordu.

Töreni canlı izliyordu Jess.

Bir merasim kıtası çiçeklerle süslü tabutu geniş ön basamaklardan yukarı taşıyordu. Mavi üniformalı deniz piyadeleri her iki yanda duruyordu. Tabutun arkasından Birleşik Devletler Başkanı geliyordu, yüzü mermerden oyulmuş kadar beyaz ve hareketsizdi, iki yetişkin çocuğu ve onların aileleri hemen ardından onu takip ediyorlardı. Onların peşinden ise başkanın babası Wayne Cooper, kız kardeşi Elizabeth ve Jess'in tanımadığı diğer aile üyeleri geliyordu. Gizli Servis ajanlarından oluşan bir grup dikkatle etraflarına bakıp kulaklıklarından direktifler alırken ailenin her iki tarafına ve arkasına koruma duvarı örmüşlerdi. Cenaze arabası ve etrafını saran uzun siyah konvoy kaldırımında bekliyordu. Konvoyun karşı şeridindeki çanak antenli küçük beyaz haber minibüslerinin etrafını saran ve izleyicilerine gelişmeleri ileten muhabirleri, demir barikatların arkasında duran asık suratlı üniformalı polisler uzak tutuyordu. Konvoy ve medya dışında cadde boştu, elbette cenaze kortejinin gelişi ve gidişi beklendiği için boşaltılmış olmalıydı. Yas tutan insanlar katedralin karşısındaki kaldırımında, ciddi görünümlü polislerin kontrolündeki demir barikatların ardında bekliyorlardı. Kamera kalabalığı taradı ve birdenbire kot pantolondan eşofmana, takım elbiseden farklı kültürlerin etnik kostümlerine dek çeşit çeşit kıyafetler giymiş binlerce sıradan vatandaş görüldü.

"...Birleşik Devletler'in First Lady'si Ulusal Kated-

ral'e götürülürken sansasyonel hikâye trajik bir sona varıyor. Annette Wiley Cooper ulusal arenada ilk kez beş sene önce, Başkan Yardımcısı Thomas Haynes'in ölümü üzerine eşinin yeni başkan yardımcısı olmasıyla görüldü. Geçtiğimiz kasım ayında, David Cooper başkanlığı kazandı ve göreve başladıktan sonra birkaç ay içinde de Annette Cooper tüm ülkenin sevgisini kazandı. Özellikle eğitim ve okuryazarlığa önem veren First Lady..."

"Bildğin gibi, Bay Davenport katedralde." Marian, Jess'e ters ters bakıp konuşmasına devam etti. "Ben de davet edilmişim ama benden seninle kalmamı istedi."

"Kaçırdığın için çok üzgünüm." Jess'in kibarlığı Marian'ın açık düşmanlığını hafifletmek adınaydı. Pek işe yaradığını düşünmüyordu, ama en azından kadın bakışlarını televizyona çevirmişti.

Jess de televizyona döndü, ancak ekrandaki görüntüde hava karanlıktı; bir ambulansın ışıkları yanıp söndükçe, aracın arkasına yerleştirilmekte olan sedyenin üzerindeki koyu renk saçlı, ufak tefek kadını kırmızı ve mavi ışıklarla boyuyordu.

Jess kazanın hemen ardından çekilen görüntüye baktığını ve sedyedeki kurbanın kendisi olduğunu fark edince şoke oldu.

Güçlkle yutkundu.

"... kazadan kurtulan tek kişi avukat Jessica Ford. Şimdilik soruşturmacılar Ford'un o gece olanlar hakkında hiçbir şey hatırlamadığını söylüyorlar, ancak hem Bayan Cooper'ın yakın dostu ve özel avukatı hem de Bayan Ford'un patronu olan ve arabayı gönderen Bay Davenport'un isteği üzerine, telaşla hastaneye giderken First Lady'ye eşlik ettiğine inanılıyor..."

Jess aniden kendisini, yanında uzun boylu, sarışın, eski-manken eşi Brianna ile birlikte Ulusal Katedral'in mer-

divenlerinden çıkan Davenport'un görüntüsünü izlerken buldu. Davenport elli sekiz yaşında olmasına rağmen zinde ve yakışıklıydı, Jess'in özenle koruduğunu bildiği bronz teni seyrelen beyaz saçlarını ve gür beyaz bıyıklarını belirginleştiriyordu. O ve ona iki çocuk veren eşi siyahlar içindiydi, ikisi de güneş gözlüklerini takmışlardı ve Washington cemiyetine özgü bir çekicilikleri vardı. Görüntünün kısa bir süre önce, naaş kiliseye varmadan insanların kiliseye giriş yaptıkları sırada çekildiği belliydi.

"Bölmek istemezdim, ama şu anda Bayan Cooper'ı içeri almaya hazırlanıyorlar." Katie Couric muhabirin anlatımını böldü ve naaş *Ruffles and Flourishes*'in notaları eşliğinde kiliseye taşınırken tekrar canlı yayına geçildi. Hâlâ tabutun arkasında yürüyen Başkan David Cooper başını eğmişti. Her iki yanında duran çocukları ellerini tutuyordu.

Jess daha fazla izleyemeyecekti. Göğsü daralmıştı, boğazı yanıyordu, Annette Cooper'ı en son gördüğü zamanı hatırlayınca kadın ve ailesi adına büyük bir üzüntü duydu. Gözyaşları gözlerine batıyordu, en yakın yatak odasına kaçtı.

Ve dökecek gözyaşı kalmayana dek ağladı.

Ağlamaya alışkın değildi. Hatta, neredeyse hiç ağlamazdı. Her türlü krizde başını dik tutan, insanların her türlü problemin çözümünü ondan beklediği, ailenin sabırlı ve mantıklı büyük çocuğuydu. Annesi ona Bayan Çözüm derdi. Ama kazadan beri gözünün yaşı dinmez olmuştu.

Tekrar oturma odasına döndüğünde saat neredeyse dokuzdu. Uyuyakalmış ve Davenport'un saat dokuzda geleceğini haber veren Marian tarafından uyandırılmıştı, sonra akşam yemeği yemeyi reddedip biraz daha uyumuştı. En sonunda uyanıp uzun bir duş aldıktan sonra, Davenport'la yapacağı görüşmeyi düşünerek üzerini giyinmişti. Gözlüğünü el çantasına koyup kazadan beri ilk kez yeni bir çift

lens takmıştı. Saçlarına her zamanki gibi düz fön çekmiş ve elindeki yetersiz makyaj malzemeleriyle sarı çürüklerini kapatmak için elinden geleni yapmıştı. Neyse ki, Grace en sevdiği iş kıyafetlerinden birini bavuluna koymuştu; Jess Filene's Basement'taki büyük indirim sırasında aldığı siyah Armani etek ceket takımını ve beyaz ipek bluzunu dolabında tek bir askıda tuttuğu için kız kardeşi bluzu da takımla birlikte bavuluna koymuştu. Grace'in ödünç aldığı siyah topuklu şık ayakkabıları da bavulundaydı. Jess ayakkabıları giyerken aniden gözlerinin önünde beliren cumartesi gecesini aklından çıkarmaya çalıştı. Kaza sırasında giydiği kıyafetleri gibi, en sevdiği spor ayakkabıları da muhtemelen annesine verilen berbat olmuş giysilerin arasındaydı. Normalde hastanede dolaşırken giydiği hasta kıyafetlerinden farklı bir şey giyerse odasının önünde bekleyen Gizli Servis ajanlarının kaçmak üzere olduğunu anlamasından korktuğu için, yeni eşofman takımıyla birlikte yeni spor ayakkabılarını helikopterde giymişti. Ama bu gece Davenport'la görüşeceği için işe gidiyormuş gibi giyinmişti; profesyonel görünmek iş hayatında basamak atlamanın önemli bir parçasıydı.

Oturma odasına girdiğinde televizyon hâlâ açıktı. Kanepenin yanındaki lamba da. Dairenin geri kalanı karanlıktı. Perdeler kapalıydı. Kanepenin köşesinde oturan Marian ceketini çıkarmıştı, üzerinde eflatun bluzu ve gri eteği vardı, ayakkabılarını çıkarıp ince bacaklarını yanında toplamıştı, televizyonun kumandası elindeydi.

Ekranda Annette Cooper'ın ev görüntüleri vardı. Bir kez bakan Jess tekrar bakmayı reddetti.

“Bay Davenport'tan haber var mı?” diye sordu. Patronunun henüz gelmemiş olduğu açıktı.

Marian kafasını aşağı yukarı sallayıp ayağa kalktı ve kumandaya basarak televizyonu kapattı.

“Benden seni onun yanına götürmemi istedi. Görüşmeniz saat tam dokuz buçukta.” Marian konuşurken ayak-kabılarını giydi, sonra da ceketini sırtına geçirdi.

Jess kaşlarını çatı. “Nereye gidiyoruz?”

Marian sehpanın üzerindeki kâsedan anahtarları alıp kapıya doğru yöneldi. Jess onu görüş alanında tutmak için döndü – tekerlekli sandalye kullanmakta gittikçe uzmanlaşıyordu.

“Biz hiçbir yere gitmiyoruz. *Sen* gidiyorsun.” Marian’ın sesinde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı. Jess’i süzerken bakışları buz gibiydi. “Seninle görüşmek istiyor. Tek başına. Bu gece sana şoförlük yapacağım sadece.”

“Ah.” Jess bu fıkirden hoşlandığını sanmıyordu. Tekrar bir arabaya binme düşüncesi onu ürkütüyordu. Kazaya dair anıları zihnine üşüştü ve birden tüyleri diken diken oldu. Sonra dişlerini sıkarak kendini düşünmemeye zorladı. Tanrı aşkına, hayatının geri kalanını arabaya binmekten korkarak geçiremezdi. Bunu yenmeliydi ve şimdi başlamak için uygun bir zamandı. Yine de, rahatsızlık hissi geçmedi. Bütün bu ayarlamaların Davenport tarafından yapılıp yapılmadığından bile emin değildi. Belki de bunu, rakibi olarak görmeye kararlı olduğu birini ortadan kaldırmak amacıyla Marian uydurmuştu.

Gerçekten paranoyaklaşıyorsun, diye kendi kendine kızdı Jess. Birine güvenmesi gerekiyorsa –ki buna mecburdu, çünkü bu tek başına baş edemeyeceği kadar büyük bir sorundu– o halde o kişi Davenport’tu. Ve hayatta en azından tek bir şeyden emindi: Marian ona son derece sadıktı.

Başka bir deyişle, Marian ancak Davenport kendisine talimat verdiyse Jess’i öldürmek için suç ortağı olurdu.

Rahatlatıcı bir düşünce.

“Geliyor musun?” Kapıyı açık tutan Marian sabırsızca ona baktı.

Jess tekerlekli sandalyesini harekete geçirdi. “Geliyorum.”

Asansöre binene dek konuşmayıp garaja inmeye başladılar. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip dimdik duran Marian dikkatini önündeki kapıya vermişti ve Jess’e bakmayı reddediyordu.

“Davenport ile nerede buluşacağım?” Jess daha önceki sorusunu farklı bir şekilde dile getirmeyi denedi. Gittikçe geriliyordu, biraz sohbet etmek kötü düşüncelerini aklından uzaklaştırabilirdi.

“Sürprizleri sevmez misin? Bekle ve gör.” Marian’ın ses tonunda belirgin bir hainlik vardı. Jess’e attığı bakış düşmancaydı.

Pekâlâ, düşmanlık sıkmaya başlamıştı. “Söylesene, Marian. Benden nefret etmen için sana ne yaptım?”

Marian kaskatı kesildi.

“Sırf avukatsın diye Bay Davenport için benden daha önemli olduğunu sanıyorsun, öyle değil mi? Ama değilsin. Başka hiç kimsenin yapmak istemediği ağır işleri yapmaya gönüllü olan küçük, çalışkan bir işçi arı olduğun için, gittiğin o uyduruk hukuk fakültesinden mezun olur olmaz işe aldı seni.”

Hukuk fakültesinde öğrencilere ilk öğretilen şeyin, cevabı duymak istediğinden emin olmadıkça soru sormamak olmasının bir sebebi vardı. Artık kadının düşmanlığı gizli olmak yerine apaçık ortadaydı.

“Biliyor musun? Benim için sorun değil,” dedi Jess. Gerçekten de bunu sorun etmiyordu. Şirketteki rolünün ne olduğunu biliyordu. Ve yükselmek için çok çalışmaya kararlı olduğunu da biliyordu.

Marian alaycı bir ifadeyle güldü. Asansör durdu ve dışarı çıktılar.

Şehre doğru yolculuk kısa, olaysız ve büyük ölçüde

sessizdi. Yas tutmak için D.C.'ye doluşan insanlar cenaze töreninin sona ermesiyle birlikte hareket etmeye, bir şeyler yiyebilecekleri ya da uyuyabilecekleri yerlere gitmeye başladıklarından trafik yoğunluğuydu. Aynı şekilde kaldırımlar, parklar ve insanların sabahlayabileceği her yer tıklım tıklımdı. Tüm kamu binalarındaki bayraklar yarıya indirilmişti. Cenaze çelenkleri, siyah kurdeleler ve çalılardan yapılmış haçlardan tutun sabundan yontulmuş Buda heykelciklerine kadar akla gelebilecek her türlü dini sembolün yüzlercesi ağaçları, sokak lambalarının direklerini ve posta kutularını süslüyordu. Bunun dışında D.C. her zamanki gibi hayat doluydu; ışıkları, sesleri, hareketliliği, yiyecek ve araba egzozu kokuları ve şehrin etrafını saran suların devinimiyle tekrar canlanmıştı.

Jess nereye gittiklerini, Marian, Davenport, Kelly & Bascomb'un hukuk bürolarının bulunduğu binanın yan tarafındaki otoparka girmeden sadece birkaç dakika önce anlayabildi. Kapıda herhangi bir görevli olmadığından Marian içeri girmek için kendi kartını kullandıktan sonra arabayı sadece özel anahtarı olan bina çalışanlarının kullanabildiği asansöre doğru sürdü.

Jess bu anahtara sahip olamayacak kadar yeniydi.

“Bay Davenport seninle ofisinde görüşeceğini söyledi.” Marian ona anahtarı verdi. “Ben burada seni bekliyor olacağım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Asansörle yirminci kata, yani çalıştığı hukuk şirketinin sahip olduğu dört katın sonuncusuna –Davenport’un geniş özel ofisinin yanı sıra şirketin diğer ortaklarının ve en gözde avukatların pek geniş olmasa da etkileyici ofislerinin bulunduğu kata– doğru çıkarken, Jess ofislerle dolu bir gökdelenin doğal olarak gece vakti korkutucu olduğuna karar verdi. Jess’in bölmesi –kendi küçük, iç ofisini böyle görüyordu– şirketin en alt katını oluşturan on yedinci katta bulunuyordu. Tıpkı kendisinin de şirketin en alt kademesinde olduğu gibi.

Sokak seviyesinde bina ıslıl ısıldı. Bronz ve camdan yapılmış iki katlı etkileyici girişinde bir tuşla güvenliği çağırabilecek bir ya da iki kapı görevlisi olurdu. Aynı blokta Burberry ve Brooks Brothers gibi mağazalar vitrinlere bakan insanları kendilerine çeker ve sonra bu insanlar Michael’s ya da Farragut Parkı’ndaki The Inn gibi şık restoranlarda yemek yemeye giderlerdi. Yukarıda ise uzun koridorlar loş ve ıssızdı, öylesine ıssızdı ki, tekerlekli sandalyenin motorunun uğultusu kaplumbağa kabuğu desenli duvarlardan ve kaygan mermer zeminden yankılanıyor gibiydi. Koridorun her iki tarafında yer alan ofisler ve toplantı salonları karanlıktı. Kapıları kapalı ve kilitliydi. Genellikle –kendisi de dahil olmak üzere– birkaç hevesli ruh bu saatte çalış-

şıyor olurdu, temizlik görevlileri her zaman etrafta olur, yerleri ve tuvaletleri temizlerlerdi ve böylelikle ortamda ışık, ses, enerji ve sıcaklık izlenimi olurdu. Ama Ulusal Yas ilan edilen ve First Lady'nin toprağa verildiği bu perşembe günü kimse çalışmıyordu. Koridorlar boş ve soğuktu.

Binanın ön tarafında yer alan Davenport'un ofisi Connecticut Caddesi'ne bakıyordu. Otoparkla doğrudan bağlantısı olan özel asansörü arka taraftaydı. O nedenle Jess'in hedefine varması birkaç gergin dakika alacaktı. Tekerlekli sandalyeyi kullanmak ona tuhaf geliyordu, ama daha bu sabah banyoya kadar yürüyerek gidip döndüğü sırada bacakları onu taşıyamayacak gibi olduğu için, asansörden ta Davenport'un ofisine kadar yürüyerek gidip dönmenin üstesinden gelemeyeceğinden korkuyordu. Ayrıca, Davenport kıdemsiz avukatlara karşısında oturmalarını asla teklif etmezdi ve Jess uzun süre ayakta kalabileceğini sanmıyordu. Elbette, bu şartlar altında *oturabilirdi* ve elbette Davenport bunu sorun etmezdi, ama... tekerlekli sandalye kullanmak daha kolaydı.

Son köşeyi dönüp kendisini Davenport'un ofisine giden uzun koridorda bulan Jess'in avuçları terliyordu. Bu koridor uzun olduğu kadar genişti de ve ortasında koyu altın rengi bir halı uzanıyordu. Yüksek tavanda süslemeler vardı; duvarlara asılı kocaman, pahalı modern tablolar odaların sahiplerinin ismini üzerlerinde taşıyan parlak sarı levhalı mütevazı maun kapıların arasındaki boşlukları dolduruyordu. Jess'in arkasında müvekkillere özel, sarı metal kapıları olan asansörler vardı. Önünde, koridorun sonundaysa ricacıların –hayır, müvekkillerin– Davenport'u görmek için bekledikleri ve resepsiyonist Denise Caple ile JoAnne Subtelny'nin herkesi kibarca geri çevirip sadece birkaç kişiye büyük adamı görmeleri için otomatik giriş izni ya da çok istenen randevulardan birini verdikleri re-

sepsiyon bölümü vardı. Sağ tarafta ise Marian'ın ofisi bulunuyordu.

Jess koridorun başında durup uzun ve tedbirli bir bakış attı.

Kimse yoktu. Hiç kimse yokken masalar, ofisler, koridorlar –lanet olası her yer– farklı bir atmosfere bürünmüştü. Çıt çıkmıyordu.

Pekâlâ, kes şunu. Kendi kendini korkutuyorsun.

Tekrar hareket etmeye başladı.

Neredeyse resepsiyona varmışken, Davenport'un kapısının aralık olduğunu gördü. Ama sadece birkaç santim aralıktı, ofisin içinin karanlık olduğunu görecektik kadar.

İyiye işaret değil.

Tekerlekli sandalyesinin kontrol tuşlarını rahat bırakınca alet anında durdu. Bir süre açık kapıya bakıp olasılıkları ve seçeneklerini düşündü.

Normalden daha hızlı atan kalbi daha da hızlandı. Nefes alış da hızlanmıştı.

“Jessica?”

Jess bu hiç beklemediği ses yüzünden sıçradı. Ama ses Davenport'a aitti. Biraz boğuk olsa da, bundan hiç şüphesi yoktu.

Davenport elbette resepsiyon masasındaki dahili haberleşme sistemi aracılığıyla onunla konuşuyordu. Bu da odasında olduğu anlamına geliyordu. Çünkü dahili haberleşme sisteminin diğer ucu masasındaydı ve ayrıca sol tarafındaki bölmede de istediği zaman resepsiyonu görebilmesini sağlayan küçük bir monitör vardı.

Jess rahatlayınca omuzları gevşedi. Sonra Davenport'un onunla konuşuyor olmasının aynı zamanda onu görebildiği anlamına da geldiğini fark etti ve sandalyesinde doğru-lup soğukkanlı tavrını takındı.

“Merhaba, Bay Davenport.”

“İçeri gel.”

Evet, pekâlâ. Titremem kesilir kesilmez geliyorum.

Jess derin bir nefes alıp ilerlemeye başladı, resepsiyon masasının yanından geçip ofisin kapısını tekerlekli sandal-yesinin sığabileceği şekilde iyice açtı.

Davenport’un ofisi aslında bir ikili kanep, dört sandal-ye, bir bar ve çeşitli etkileyici donanımlarla döşeli bir oturma odasının bulunduğu iki odalı bir süitti. Jess kendisini bu oturma odasında bulmuştu işte. Işıklar yanmadığından ve kalın perdeler çekilmiş olduğundan koridordan karanlık görünüyordu. Sol taraftaki kapılar Davenport’un özel banyosu ile mutfağına, sağ taraftaki aralık kapı ise asıl ofisine açılıyordu. Kapıdan dışarı ışık süzülüyordu, ama yapay ışıklar kadar parlak değildi. Kapıya ulaşp patronunun devasa köşe ofisine girince Jess nedenini anladı.

Tüm ışıklar kapalıydı, ama perdeler tamamen açılmıştı. Her iki dış duvar da yerden tavana dek pencerelerle kaplı olduğundan, geceleri şehri Noel ağacı gibi süsleyen binlerce ışığın parlaklığı tüm ofise uhrevi bir ışıltı saçıyordu. Jess birden durdu, bir an nefes kesici manzaraya bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kongre Binası’nın ışıldayan kubbesi, Washington Anıtı’nın parlak beyaz obeliski ve Beyaz Saray karşısındaydı. Sonra ofiste sol tarafındaki hareket dikkatini çekti ve masanın ardında birinin olduğunu fark etti. Elbette, Davenport’tu. Parlak pencerelerin önünde gölge gibi duran masa uzun, siyah bir dikdörtgene benziyordu. Masasının arkasında olan Davenport ise çok sevdiği şehrin karşısında bir siluetten ibaretti.

Jess görünmeyen başka bir şeyin varlığını hissetmiş gibi aniden ensesi karıncalanınca nefesini tuttu. Bu his öylesine kuvvetliydi ki, yalnız olduklarından emin olmak için kendisini arkasındaki karanlık oturma odasına ve sonra tekrar ofise doğru bakmak zorunda hissetti.

Yalnızlardı. En azından, görebildiği kadarıyla.

Yine de kendini gergin hissediyordu. Huzursuzdu.

“Bir içki ister misin?” Davenport masa lambasını yak-tı. Artık onu doğru düzgün görebiliyordu Jess – kocaman bir masanın arkasındaki kocaman bir koltukta oturan ko-caman bir adam. Her zaman bakımlı olan beyaz saçları, ellerini birçok kez saçlarının arasında gezdirmiş gibi dağınıktı. Beyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir kravat takmış-tı Davenport, muhtemelen daha önce cenaze töreninde giydiği giysilerdi, ancak şimdi gömleği kırış kırıştı ve yaka düğmesini açıp kravatını gevşetmişti. Jess masasındaki boş kadehi görebiliyordu. Patronunun davetkâr bir şekilde yukarı kaldırdığı Chivas şişesini de.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Davenport şişeyi eğip kadehine biraz içki doldurdu. Jess –elinin hafifçe titremesi, yüzünün kızarıklığı ve ağzına yakın bir yerde yanağının seğirmesi gibi birçok işaretten– patronunun bir süredir burada içki içtiğini anlayabiliyordu. Hem de fazlasıyla içtiğini. Şişenin yarısından fazlası boştu ve Davenport kendine içki koymaya başladığında kadehinde viski kalıntısı vardı. Lambanın sarımsı ışığında kadehin etrafındaki küçük sıvı birikintisi parladı.

“Bayan Cooper’ın ölümünün bir kaza olduğunu sanmıyorum.”

İşte; sinirleri bozulmadan, tereddüt etmeden, korkma-dan her şeyi söyleyivermişti Jess.

Patronu onu duymuştu, gözlerinin ışıldamasından ve kaşlarının hafifçe çatılmasından bunu görebiliyordu Jess. Ama Davenport kadehinin yarısını yudumlamadan ko-nuşmadı.

“Annette’in sorunları vardı.”

Konuşurken kadehi eğip içinde kalan altın rengi sıvıyı hafifçe döndürdü ve viskinin kadehin kenarlarına çarpma-

sını izlerken üzgün bir şekilde Jess'e baktı. Jess lambanın yaydığı ışık halkasının dışında oturuyordu, masadan yaklaşık dört metre uzaktaydı, içeri girip manzaranın güzelliği karşısında durup kaldığından beri hareket etmemişti. Arkasındaki duvarda ve sol tarafında, oturma odasına açılan kapının etrafında, Davenport'un hukuk kitaplarından Brianna'nın ve çocuklarının önceki yaz Kenya'da çıktıkları safaride çekilen fotoğraflarına kadar her şeyi barındıran, yerden tavana kadar özel yapım raflar vardı. Sağ tarafındaki duvarı ise Davenport'un şimdiki başkanla ondan önceki iki başkan da dahil olmak üzere son on beş sene içerisinde yolu D.C.'den geçen tüm önemli şahsiyetlerle çektiirdiği fotoğraflar kaplıyordu.

Jess'in patronunun eğitimi altında çoktan öğrendiği gibi, işin sırrı etkileyici müvekkiller edinmektir. Ve o duvar etkileyiciydi.

"Otelde onunla konuşmaya başlar başlamaz, üzgün ve hatta korkmuş olduğunu anladım. Gizli Servis ajanından kaçmıştı. Bana, kendi sözcükleriyle söylemem gerekirse, 'lanet olası bir mahkûm' olduğunu söyledi." Hızla konuşan Jess kronolojik bir şekilde önemli noktalara değindi. "O..."

"Onu ciddiye almam gerekirdi," diye sözünü kesip kafasını salladı Davenport. "Ama mutlu değildi. Hiçbir zaman mutlu olmadı. Sürekli David'le kavga ediyordu. Ve başka şeyler de vardı. Son birkaç aydır şikâyet edip duruyordu. Yine aynı şeylerden bahsettiğini düşündüm."

Jess karnında ağırlaşan bir hisle, Davenport'un henüz sarhoş değilse bile olmak üzere olduğunu anladı. Söylediklerinin patronunun zihninde bir iz bıraktığından bile emin değildi.

"Bay Davenport. Sanırım Bayan Cooper cinayete kurban gitti," diye tekrar dener, Davenport'un onu anlamıyor olma ihtimaline karşın olabildiğince açık konuşmuştu.

Patronu kadehindeki Chivas'ın geri kalanını kafasına dikti.

“Fark etmez.” Sonra kadehi masaya sertçe vurunca Jess yerinden sıçradı. “Artık bunların hiçbirinin önemi yok. Tanrım, şu ‘topraktan geldik toprağa döneceğiz’ saçmalığından nefret ediyorum. Kim...” –sesi çatladı– “... kim toprak olmak ister ki?”

Kendini kaybediyor. Bu korkutucu bir düşünceydi.

“Bunu kim yaptıysa sanırım beni de hastanede öldürmeye çalıştı.” Ryan'ın serum ekipmanına yaptırdığı testlerin negatif çıktığını söylemesi Jess'in umurunda değildi. Mark Ryan ya yalan söylemişti ya da testler hatalıydı, çünkü kendisinin yanılmadığından emindi. Patronunun söylemek istediklerini anlamasını isteyen Jess çaresizce öne doğru eğilerek tekerlekli sandalyesinin kollarına sıkıca tutundu. Davenport'un dikkatini söylediklerine vermesini umarak gözlerini gözlerine dikti. “Sanırım Bayan Cooper'a yaptıkları şeyi gizlemeye çalışıyorlar. Bir şeyler hatırlamamdan korktukları için beni öldürmeye çalıştılar.”

“Sana çeneni kapatmanı söylemiştim, değil mi?” Davenport kadehine biraz daha viski doldurdu. Jess hayal kırıklığıyla onu izledi.

“Hiç kimseyle konuşmadım. Herkese hiçbir şey hatırlamadığımı söyleyip durdum. Ama bu tam olarak doğru değil. Bazı şeyler hatırlı...”

Patronu cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdi. “Beni istemişti. Bana, ‘Sana ihtiyacım var, John,’ demişti. Ve bu kez gerçekten ihtiyacı vardı. Ama ben gitmedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, onunla uğraşmaktan sıkılmıştım. O yüzden seni gönderdim.”

Davenport kadehini kafasına dikti. İçkisini içerken çıkardığı sesler öylesine kabaydı ki, onu izleyen Jess'in gözleri kocaman oldu. Onu tanıdığı ilk günden beri patronu

hep kültürlü bir beyefendi gibi davranmıştı. Davenport ya sandığından daha sarhoştur ya da sandığından çok daha kötü bir ruh hali içerisindeydi.

Kararlılıkla devam etti Jess: “Biri bizi takip ediyordu. Başka bir araba. Bunu hatırlıyorum ve...”

“Seni korumaya çalıştım. Denedim. Gerçekten. Denemediğimi söyleyemezsin.” Davenport biraz daha viski içti, öylesine hızlı içmişti ki, kadehi masasına bıraktığında hem bıyıkları ıslaktı hem de ağzının kenarında altın rengi küçük bir damla vardı. Gömleğinin koluyla ağzını sildi. “Annette’e de yardım etmeye çalıştım. Onu hep dinledim. Elimden geldiğince tavsiye verdim. Bir kere, beni aradığında sadece *bir kere* olabildiğince hızla yanına gitmedim ve şimdi yaşamıyor. O öldü. Annette. Eski dostum.”

Dudakları titriyordu. Jess onun gözlerinin de dolduğunu fark etti. Tekerlekli sandalyesinde dimdik oturup üzüntüyle patronunu izlemeye başladı. Büyük umut bağladığı, bildiği her şeyi anlatmayı ve böylece tüm kâbusu Davenport’un ellerine teslim etmeyi planladığı bu görüşme tam bir fiyaskoya dönüşüyordu; güçlü bağlantıları olan ve herkesten büyük bir saygı gören tecrübeli patronunun onu bulaştırdığı bu karışıklıktan kurtarmasını beklerken işler hiç de istediği gibi gitmiyordu...

Çaresizce bir kez daha anlatmayı denedi.

“Bay Davenport, lütfen, yas tuttuğunuzu biliyorum, ama bu konu daha fazla bekleyemez. Bu gece yanınıza gelmemin nedeni bunları başka kime anlatabileceğimi bilmiyorum olmam. Gizli Servis’e gidemem – sanırım hastanede bana saldıran adam Gizli Servis’tendi. Ayrıca, Bayan Cooper öldüğünde de kendi Gizli Servis ajanından kaçıyordu. Ve... ve... bunun güvenli olduğunu hiç sanmıyorum işte. Yani FBI’a, yerel polise ya da herhangi bir emniyet teşkilatına gitmem imkânsız, çünkü hepsi birbirini tanıyor. Hepsi

birbirini koruyor. Hepsi konuşuyorlar. Biri birine bir şey söyleyecek, sonra bu işin arkasında her kim varsa benim bir şeyler hatırladığımı öğrenecek ve beni öldürecekler. Sessiz kalamam, çünkü bu bir *cinayet*, Birleşik Devletler'in First Lady'si ile iki kişinin öldürüldüğü bir olay, ayrıca sessiz kalmamın bir işe yarayacağını da sanmıyorum, çünkü onları suçlu çıkaracak bir şey hatırlamamdan korktukları için beni her halükârda ortadan kaldırmak isteyeceklerdir. Beni hakkında uyardığınız 'karanlık güçleri' biliyorsunuz değil mi? Sanırım hükümetten biri. Anlamıyorum..."

"Evet, anlamıyorsun," diyen Davenport sertçe sözünü kesti, sesi kalın, gözleri ıslaktı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Hiçbir şeyi anlamıyorsun. Evlenip çocuk sahibi olacak ya da önemli bir kariyer edinecek, ardında bir miras bırakacak kadar zamanın olmadı. Güç hakkında, eylemler ve sonuçları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İşlerin nasıl yürüdüğünü ya da insanların bazen ne tür şeyler yaptıklarını bilmiyorsun."

Davenport hıçkırdı, sonra bu hıçkırık sesi dudaklarının arasından kaçtığı için utanmış gibi dudaklarını sıkıca bastırdı.

Jess şaşkınlıkla patronuna bakıyordu.

"Haklısınız, bilmiyorum." Sesinin sakin çıkması için büyük bir çaba harcamıştı. Eğer Davenport da ona yardım etmeyecekse –ya da edemeyecekse– o halde ne yapacaktı? Bu düşünce karnının kasılmasına sebep oluyordu. Şüpheleri hakkında haklıysa –ki haklı olduğundan neredeyse emindi– failer onu bulup tereddüt etmeden öldüreceklerdi. Güçlü, kötü ve acımasızlardı ve en sonunda Jess'in gidecek ya da saklanacak bir yeri olmayacaktı. "Ama tehlikede olduğumu biliyorum, eminim siz de biliyorsunuzdur. Sizin de Bayan Cooper'ın ölümünde tuhaf bir şey olduğunu düşündüğünüz çok açık. Peki kiminle iletişime

geçeceğiz? Kime anlatacağız? *Bayan Cooper'in cinayete kurban gittiğini birine söylemeliyiz.*”

Davenport'un yüzüne bakarken benliğinde büyük bir panik dalgası hissetti. Patronunun yüzünde donuk bir üzüntü dışında hiçbir şey göremiyordu.

“Hep cesur bir adam olduğumu sanırdım.” Davenport, Chivas şişesinden geriye kalan son damlaları kadehine doldururken bakışlarını ondan kaçırdı. “Artık cesur olmadığımı biliyorum. Ben korkağın tekiyim. *Lanet olası* bir korkak.”

Kadehi alıp kaba sesler çıkartarak kana kana içti. Kadehi masasına bıraktığında bıyıkları ıslaktı. Bir kez daha ağzını gömleğinin koluna sildi.

Jess çaresizce onu izliyordu.

“Belki de doğruca başkana gidebilirsiniz,” diye önerdi. “Ona anlatabilirsiniz.”

Patronu acı acı gülüyormuş gibi bir ses çıkardı. Jess de eğer Gizli Servis için içindeyse o halde pekâlâ başkanın da bu işin içinde olabileceğini ancak o an, yani bu kahkahanın ne anlama geldiğini çözmeye çalıştığı sırada fark etti.

Gizli Servis başka kimden emir alabilirdi ki?

“Konuşabileceğimiz biri olmalı,” dedi. “Soruşturma açıp...”

Patronu viskisinin son damlasını yudumlarken Jess'in sesi incelerek duyulmaz olmuştu.

Bildiği, hatırladığı ve şüphelendiği şeyleri ortaya dökmek ve böylece üzerine düşen ahlaki görevi yerine getirdiği gibi birilerinin onu öldürme ihtimalini de ortadan kaldırmak için bir yol düşünürken, aniden *basın* diye geçirdi içinden. Basına gidip onlara her şeyi anlatacaktı. Davenport'un ona yardımcı olamayacağı açıktı; patronu istese bile –yani ayık ve farklı bir ruh halinde olduğu zaman– bunun için artık çok geç olabilirdi.

O zamana kadar karanlık güçler Jess'i çoktan bulmuş ve hiçbir hata yapmadan sonsuza dek çenesini kapatmış olurlardı.

Belki de tekrar denemek için hastaneden taburcu olmasını bekliyorlardı.

Bu düşünce Jess'in kalp atışlarını hızlandırdı.

Belki de Gizli Servis bu işin içinde değildi. Belki de güvende olmasını sağlayan tek şey onlardı. Ve Jess onlardan kaçmıştı...

Bir sürtünme sesi dikkatini çekti. Kaşlarını çatıp ne olduğunu anlamaya çalışırken, birkaç saniye sonra Davenport'un masasının üst çekmecelerinden birini açmış olduğunu fark etti.

"Yapabileceğim tek şey bu." Davenport ayağa kalktı, hafifçe sendeliyordu. "Benim için tek çözüm. Çocuklarım için koruyabileceğim her şeyi korumalıyım."

Jess patronunun elinde bir silah tuttuğunu fark etmişti ki, Davenport, "Tanrım beni affet," diye mırıldandı.

Jess'in gözleri kocaman oldu. Midesi kasıldı. Kalbi teklemeye başlamıştı.

"Bay Davenport..."

Davenport elleri fark edilir şekilde titrerken silahı ona doğrultup tetiği çekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aynı anda üç şey oldu.

Büyük bir gürültü koptu ve mermi sol yanağının o kadar yakınından geçti ki Jess sıcaklığını hissetti.

Çığlık çığlığa kendisini tekerlekli sandalyeden yere attı.

Ve bir şey yük treni gibi sırtına çarptı. Hâlâ çığlık atıyordu, döşemelerin ortasını kaplayan antika şark halısının üzerine yüzüstü düşerken büyük bir ağırlık sertçe üzerine yığılarak düşüşünü durdurup çapmanın etkisiyle onu nefessiz bıraktı.

Canı o kadar yanmıştı ki, sersemlemişti.

“Davenport! Silahını indir!”

Ses neredeyse kulağında çınlamıştı. O sırada üzerinde bir adam olduğunu, hayatını kurtarmak amacıyla üzerine yattığını anladı ve sonra bir silah sesi daha duyuldu, adam vücuduyla vücudunu örttüğü için bu kez ses boğuk çıkmıştı. Hemen ardından camların kırıldığı duyuldu, şangır şungur etrafa dağılan cam parçaları müzikal notalar oluşturdurdu.

Jess suratını buruşturdu, ezilen ciğerlerine hava çekmek için mücadele verirken çenesini göğsüne yaklaştırıp kollarıyla başını kavradı, halıyla bütünleşmeye çalışırken üzerindeki bedene minnettardı. Vücudundaki tüm sinir uçları merminin –bir sonraki merminin– koruyucusunun

vücuduna saplanıp muhtemelen içinden geçerek kendi teline ulaşmasını beklerken, kanı korkuyla buz kesmişti.

“Tanrım,” dedi üstündeki adam. Ses tonu dua eder gibiydi.

Başka bir ses yoktu. Artık mermiler uçuşmuyordu. Çınlamalar da kesilmişti. Çıt çıkmıyordu. Hiçbir şey.

Jess’in duyabildiği tek şey kulaklarında zonklayan kendi kalp atışlarıydı.

“İyi misin?” diye sordu adam üzerinden inerken.

Jess ona doğru düzgün bakmamış olmasına rağmen kim olduğunu anladı: Ryan. Sesini duyar duymaz bir yanının o olduğunu anladığını fark etti. Kendi kendine itiraf etmekten bile nefret etse de, nerede olursa olsun artık onun kalın sesini tanıyacağını biliyordu. Bir süre Ryan halının üzerinde ona bakarak yan tarafının üzerinde yattı, dikkatle yüzüne bakıyordu, suratında sert bir ifade vardı, normalde açık renk olan gözleri Jess’in anlam veremediği bir duyguyla kararmıştı.

Sağ elinde büyük bir silah tutuyordu. Jess silahın üzerine doğrultulmadığını görünce büyük bir rahatlama hissetti.

O halde Ryan’ı gördüğüne sevinmesi gerekiyordu.

Göz göze geldiler. Jess derin bir nefes aldı.

“İyiyim,” dedi.

Küçük, istem dışı bir gülümsemeyle Ryan’ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Ve sonra Jess büyük bir korkuyla eğer Ryan’ın yüzü ona dönükse sırtının tehlikenin kaynağına dönük olduğunu fark etti.

Gözleri kocaman oldu. “Bay Davenport...”

Korkudan sesi incelmışti. Bakışlarını Ryan’ın arkasında duran masaya, Davenport’un inanılmaz bir şekilde ayağa kalkıp ona silahını doğrulttuğu ve ateş ettiği noktaya çevir-

di; göreceği şeylerden, o anda olabileceklerden korkuyordu, ancak Davenport'u göremedi. O halde o ikinci kurşun Ryan'ın silahından mı çıkmıştı, Davenport vurulup etkisiz hale mi getirilmişti?

“O gitti.”

Ryan kendisi gibi iriyarı bir adama göre şaşırtıcı bir zarafetle ayağa kalktı. Biraz nefes nefeseydi ki aslına bakılırsa Jess'in kendisi de öyleydi. Sanki Ryan da Annette Cooper'ın cenaze töreni için giyinmiş gibi üzerinde siyah bir takım, siyah bir kravat ve beyaz bir gömlek vardı ve az önce başka birinin hayatını kurtarmak için kendisini ateş hattına atan bir erkekten çok daha iyi görünüyordu. Yere doğru doğrulttuğu silahını yanında tutuyordu.

“Gitti mi, nasıl yani?” Duyduğuna anlam veremeyen Jess kaşlarını çatı.

“Pencereye ateş etti. Sonra da aşağı atladı,” dedi Ryan omzunun üzerinden ve sonra odanın içinde yürüyüp aşağıya baktı.

Jess göğsünde büyük bir korkunun darbelerini hissetti. “Aman Tanrım.”

Kendisini iterek oturur pozisyona geçti ve Ryan'ın aşağıya doğru bakarken yanında durduğu uzak duvara doğru baktı; hayretle karışık bir şokla pencerenin metal çerçevesine sadece birkaç parça camın tutunduğunu gördü. Tüm pencere uçmuştu. Ofis karanlık gökyüzüne açıktı. Duyduğu gürültü kulaklarının ona oynadığı bir oyun değil, rüzgârın, trafiğin ve aşağıdaki insanların bağırış çağırışlarının bir birleşimiydi. İçeri giren temiz hava keskin ve taze kokuyor, ağır perdelerin kenarlarını kaldırarak Davenport'un masasındaki kâğıtların bazılarını düello yapan uçurtmalar gibi döne döne gökyüzüne gönderiyordu.

“Ayağa kalkabilir misin?” Sesi şaşırtıcı şekilde kibar çıkan Ryan pencerenin kenarından uzaklaşıp ona elini uzat-

tı. “Buradan çıkmalıyız. Hemen. Güvenlik buraya geliyor olmalı. Ve polis de. Ve... lanet olsun, kim bilir başka kimler!”

“Bay Davenport beni öldürmeye çalıştı.”

“Evet, bunu fark ettim.”

Jess hâlâ şaşkınlık içindeydi, ama korku onu harekete geçirdi. Ryan’ın elini tutup onu yukarı doğru çekmesine izin verdi. Doğrulurken sırtına saplanan keskin bir sancı suratını buruşturmasına sebep oldu ve tüm vücudunun titrediğini fark etti. Ryan yeni bir yara alıp almadığını anlamak için onu baştan aşağı süzdü. Yırtılan çorabı ve çizilen dizi dışında gayet iyiydi.

Ryan elini bıraktı. “Nerede şu lanet olası sandalye?”

Birkaç metre ötede devrilip yan yatmıştı.

“Kendini öldürdü.” Pekâlâ, bu çok açık olduğundan dile getirilmesi aptalcaydı. Ama Davenport az önce ölmüşken D.C.’nin ısıll ısıll parıldamaya devam ettiği yıldızlarla süslü gökyüzüne bakarken, kendisini aptal gibi, daha doğrusu aptallaşmış hissediyordu. Şokun ilk evrelerini yaşıyor olmalıydı. Kalp atışları hızlanmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. İleri doğru bir adım attı, sonra bir adım daha ve bir tana daha, karşı konulmaz bir güç tarafından o siyah boşluğa doğru çekiliyordu. Davenport’un az önce pencereden atladığına, yirmi kat aşağı düştüğüne ve şimdi aşağıdaki kaldırımında kanlar içinde vücudunun her yanı kırık bir şekilde yattığına inanmakta zorlanıyordu.

“İnan bana, bunu yapmak istemezsin.” Pencerenin kenarına varmadan Ryan onu kolundan yakaladı. “Otur.”

Sandalyesini getirerek onu neredeyse aşağı doğru itip çantasını kucağına koydu. Jess ürperip güçlkle yutkundu.

“Sakin kendini kaybetme. Bunun için vaktimiz yok.”

“Kendimi kaybetmiyorum.” Jess’in sesi şaşırtıcı derecede sakin çıkmıştı. “Hem senin burada ne işin var?”

“Hayatını kurtarmak dışında ne işim olduğunu kastediyor olmalısın? Bu konuşmamız gereken bir konu. Şöyle güzelce yerine yerleşip şimdi mi konuşmak istersin yoksa bir an önce bu lanet yerden gitmek mi istersin?”

Jess cevap vermek yerine ona solgun bir bakışla karşılık verdi.

“Gidelim öyleyse.”

Ryan konuşurken kapıya doğru ilerledi. Eli kontrol tuşlarına doğru giden Jess de tekerlekli sandalyesini kapıya doğru çevirip Davenport’u ve onun hakkında bildiğini sandığı her şeyi geride bıraktı. Motorun uğultusu kulaklarında bir jet motoru gibi çınlıyordu, ama bunun aklını yitirecek kadar diken üstünde olmasından kaynaklandığını biliyordu.

“Hazır mısın?” Ryan silahı elinde, kafasını karanlık oturma odasından dışarı çıkarıp dikkatle etrafa bakındı.

“Evet.” Jess ona katılmak için sandalyesini sürdü.

“O şeyin vitesini yükselt. *Hemen* gitmemiz gerekiyor. Ve bir arada olmamız.”

Jess’in önünden yürümeye başladı, silahı ateş etmeye hazırdı, hızlı ama dikkatli bir şekilde koridorda ilerlerken Jess’in onu takip ettiğinden emin olmak için arada bir arkasına bakıyordu. Jess dakikalar öncesine kadar Davenport’un ofisinin ön duvarını oluşturan ancak şimdi dışarıya açık olan panele son kez baktıktan sonra, oturma odasının kalın, gri gölgelerinin arasından çıkıp Ryan’ı olabildiğince yakından takip etmeye başladı.

Davenport’un ofisine girdiği sırada arkasında birinin olduğunu hissetmişti – artık o kişinin Ryan olduğundan neredeyse emindi.

Bu gece ölümle burun buruna gelmişti. Bir hafta içinde bu ikinci kez oluyordu. *Allah’ın hakkı üştür* derken neyi kastediyorlardı acaba?

“O şeyi hızlandıramaz mısın?” Resepsiyonun aydınlığına geçtikleri sırada Ryan omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı.

“Yapabilseydim, hızlandırırdım.”

Resepsiyon masasının önünden geçtiler. Jess ana koridorda elinden geldiğince hızlı ilerleyip tekerlekli sandalyesinin gaz pedalını adeta köklerken, Ryan’ın ona ayak uydurması için tek yapması gereken hızlı adımlar atmaktı. Davenport’un ölmüş olması ve onu öldürmeye çalışmış olması şu an için Jess’in idrak yeteneğinin çok çok ötesindeydi. Az önce olanları aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı. İlk olarak oradan uzaklaşması gerekiyordu. Loş ışıklandırma, her iki taraftaki kapalı kapılar, soyut siyah kesitleri olan devasa tablolar – artık her şey ona daha farklı geliyordu. İşyeri birdenbire içine korku salan bir yere dönüşmüştü. Dünyanın geri kalanı da.

Aniden bir mermi fırlayıp...

Korku dolu bir sesle, “Güvenlik muhtemelen şu anda bizi izliyor,” dedi aniden binanın detaylı kamera sistemini hatırlayınca. Yüreği ağzında, tavandan sarkan bir kameranın olup olmadığına baktı.

“Davenport geleceğini biliyordu, değil mi?”

“Evet.”

“İnan bana, birileri kontrol etmeye kalktığı anda buradaki kameraların şu veya bu sebepten dolayı çalışmadığını görecekler.”

Jess gözlerini kırıştırdı. *Doğru*. Davenport gereken hazırlıkları yapmış olmalıydı. Bunu planlamıştı. Jess’i öldürmeyi planladığı için ondan buraya gelmesini istemişti.

Davenport ilk denemesinde isabet sağlayamamıştı, ama eğer yalnız olsalardı, ikinci kez ateş ettiğinde ıskalaması neredeyse imkânsızdı, çünkü kendisini tekerlekli sandalyesinden attıktan sonra Jess’in yapabileceği başka hiçbir

şey kalmamıştı. Yanında yürüyen adam zamanında yetişmeseydi, şu anda ölmüş olurdu. Başını kaldırıp ona baktı. Mark Ryan her zamanki gibi yakışıklıydı, ama o sırada Jess'in önemseydiği şey bu değildi. Ryan'ın çenesi gergin, dudakları sımsıkı kapalıydı. Soğukkanlılıkla karşısındaki alanı taradı. Silahını onu nasıl kullanacağını biliyormuş gibi tutuyordu. İkisini de hayatta tutacağına güvenilebilecek biri gibi görünüyordu.

“Özel asansörün anahtarı bende,” dedi Jess ona. “Yukarı bu şekilde çıktım.”

“Asansörlerin şöyle bir sorunu var, eğer herhangi biri asansörde olduğumuzu anlarsa, bizi asansöre hapsedebilir.”

Koridorun sonuna varırlarken, Jess hâlâ birinin onu bir asansöre hapsedmek isteyebileceği düşüncesini anlamaya çalışıyordu. Bir şey, bir ses, bir içgüdü, bakışlarını piring kapıları parlayan asansörlere doğru çekti. Ve üzerindeki sayılara. Biri yanıyordu. Sol taraftaki asansör ikinci kattaydı, hayır, artık üçüncü kattaydı. Yukarı doğru çıkıyordu.

Kalbinin göğsünden fırlayacağını düşündü.

“Ah, lanet olsun.” Ryan da görmüştü. “Pekâlâ, dur.”

“Ne?”

Ryan silahını kılıfına soktu ve Jess söylediğini hemen yerine getirmeyince tekerlekli sandalyesinin arkasında bulunan kolları tutup onu durdurdu.

“Bu şey çok yavaş ilerliyor. Bir an önce gitmeliyiz. Buraya gel, kollarını boynuma dola.”

Jess, Ryan'ın kendisini kucağına almayı planladığını Ryan onu tam sandalyeden kaldırdığı sırada anladı: Kendisini onun kollarında bulurken el çantasına zar zor sahip çıkabildi.

“Ne? Ne yapıyorsun?”

“Hızlanıyoruz.”

Ryan çoktan onunla birlikte koşmaya başlamıştı bile, asansörle yukarı çıkan her kimse ondan hızla uzaklaşarak Jess'in yukarı çıkarken kullandığı özel asansörün bulunduğu binanın kuzey ucuna doğru gidiyorlardı. Jess kollarını boynuna dolayıp tüm gücüyle ona tutundu. Ryan'ın vücuduna doladığı kolları kaslı ve güçlüydü; onu onun için olabilecek en rahat şekilde, bir çocuk taşır gibi göğsüne yakın taşıyordu. Jess, Ryan'ın yaralarının farkında olduğunu ve onu incitmek istemediğini düşününce buna minnettar kaldı.

Yine de, çok rahat olduğu söylenemezdi. İki de bir hoplayıp duruyordu.

"Asansörü kullanmak istemiyorsan, buradan nasıl çıkmayı öneriyorsun?" diye sordu.

"Merdivenlerden."

"Merdivenlerden mi?"

"Evet."

"Birazdan burada olacaklar," diye uyardı Jess. Geçmiş tecrübelerinden binadaki asansörlerin hızlı olduklarını biliyordu.

"Biliyorum." Hızla koşarken Ryan'ın sert tabanlı ayakkabıları kaygan mermer zemine vuruyordu.

"Tekerekli sandalyeyi görecekler."

"Bunu düşünecek kadar vaktimiz yok."

Saniyeler sonra, nihayet uzun koridorun sonuna varmışlardı. Asansörle yukarı çıkan her kimse ondan yeterince uzaktaydılar, ama sol tarafına bakan biri yine de onları görebilirdi.

Uzaktan küçük bir *ping* sesi duyuldu.

"Geldiler," diye fısıldadı Jess panik içinde.

"Bekle."

Ryan bir kez daha sıçrayıp, üzerinde *Acil Çıkış* yazan kapının önünde durdu. Metal kapının kolunu tutup açarken

Jess bir kolunun kaydığını hissetti. Sonra dışarı çıktılar ve Ryan onu yine sıkıca tuttu. Çelikte güçlendirilmiş beton-
dan yapılan dar geçit yangına ve patlamaya karşı dayanıklı
olması için tasarlanmıştı, ama bej duvarları, gri metal basa-
makları ve demir tırabzanlarıyla şaşırtıcı derecede basit bir
teknoloji ürünü gibi görünüyordu. Ryan onunla birlikte
basamaklardan aşağı inerken Jess'in ona sıkıca tutunmak-
tan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Eğer... otoparka iniyorsan, aşağıda beni bekleyen...
birinin olduğunu bilmelisin. Sokak hizasında. Özel asan-
sörün yakınında... bu da binanın yakınında olduğu anla-
mına geliyor." Aşağıya inişleri giderek zorlaştığı için kesik
kesik konuşuyordu Jess. Düşme ya da aşağı bırakılma kor-
kusu tavan yaparken Ryan'a var gücüyle tutundu.

"Kim bekliyor?"

"Davenport'un sekreteri, Marian Young. Beni buraya o
getirdi." Jess birden midesinin bulandığını hissetti. Mari-
an'ın Davenport'un planlarından haberi var mıydı? Belki
de, ama Jess olduğunu sanmıyordu. Öte yandan, bu gece-
ye kadar Davenport'un onu öldürmeye çalışacağı da hiç
aklına gelmemişti.

"Yalnız mı?"

"Yanından ayrıldığımda yalnızdı."

"Pekâlâ."

Ryan'ın yanıtları kısa ve özdü. Fiziksel açıdan son dere-
ce zindeydi, bundan en ufak bir kuşku duyulamazdı. Ama
indikleri her basamakla birlikte Jess onun vücut ısısının
arttığını hissedebiliyordu. Başka bir çıkış kapısından oto-
parkın ikinci katına çıktığı sırada, nefes nefeseydi Ryan.

Jess daha kapı arkalarından kapanmadan siren sesleri-
ni duydu, merdivenlerin birçok şeyi iletmediği gibi sesi
de iletmediğinin kanıtıydı bu. Bir tür acil durum aracının
ışıkları beton duvarların üst yarısındaki dikdörtgen biçimli

açıklıktan içeri süzülerek otoparkı sersemletici bir maviliğe boyuyordu. Bağırışları, birbirine giren sesleri ve aşağıdaki caddede biriken kalabalığın seslerini duyabiliyordu Jess.

Bu iyiye işaretti, değil mi? Kalabalık güvenli bir ortam oluşturmaz mıydı?

Ama görebildiği kadarıyla, otoparkın bu kısmı ıssızdı. Onlara saldırmak isteyen biri varsa, burası son derece uygundu. Duvarlar, yerler, yüksek ve beton kirişli tavanlar tamamen griydi. Tavanın derinliklerine yerleştirilen ışıklar hemen aşağılarındaki alana daireler şeklinde bir ışık saçıyor ve bu geniş mekânın geri kalanını gölgeler içinde bırakıyordu. Acil durum ışıkları da eklenince, neredeyse insanı sersemleten saykodelik bir ortam söz konusuydu. Jess yalnız olduklarını, kimsenin onları takip etmediğini düşünüyordu, ama etraflarındaki şeylerin sürekli değiştiği düşünülürse, emin olması imkânsızdı.

“Araban var mı?” Her ihtimale karşı gözlerini kısarak Ryan’ın arkasındaki gölgeleri gözden geçirdi.

“Yolun karşısında.”

Bunun üzerine Jess, onun garajın öteki tarafındaki kapıya doğru ilerlediğini fark etti. Bir kat aşağıda, Marian’ın arabasını park ettiği garajın karşı ucunda buna benzer bir kapı doğrudan Connecticut Caddesi’ne açılıyordu. Jess arabanın içinde kendisini bekleyen ve tüm dünyasının az önce paramparça olduğundan habersiz olan kadını düşününce içini bir üzüntü kapladı. Davenport’un öldüğünü öğrenince Marian üzüntüsünden hasta olacaktı.

Ryan başka bir kapıyı açtı ve başka bir merdivenden aşağı indiler.

Ryan basamakların sonuna vardığında kapıyı iterek açtı. Caddeye çıkmadan önce garajın birkaç metre uzunluğundaki karanlık bir köşesinden geçmeleri gerekiyordu.

“Belki de Marian’a olanları anlatmalıyız.” Jess kısık bir sesle Ryan’ın kulağına fısıldamıştı.

“Hayır.”

Ryan kesin bir tavırla söylemişti bunu. Sanki bu tamamen ona bağlı bir kararmış gibi. Operasyonun bacakları o olduğuna göre, Jess kararı onun vermesinin normal olduğunu düşündü.

Karanlıkta zorlanan gözleriyle Marian’ın arabasını bulmaya çalıştı. Başka araçlar da vardı, bir geceliğine ya da daha uzun bir süreliğine park edilip bırakılmışlardı – ama, evet, Marian’ın arabası işte orada, Jess’in araçtan indiği yerde Volvo’nun lacivert çatısına hafif bir ışık yansıtan neon asansör ışığının altında bekliyordu. Arabanın içindeki ve dışındaki tüm ışıklar sönüktü, ama yukarıdaki asansör ışığı arabanın içini az da olsa aydınlatıyordu. Jess kaşlarını çatı. Marian’ı göremiyordu. Hatta, arabanın boş olduğuna yemin edebilirdi.

Hâlâ arabanın içini görmeye çalıştığı sırada, Ryan sokağa açılan kapıyı omuzladı.

Giderek sayısı artan, gürültülü kalabalığa çıktılar, insanlar kaldırımında toplanmıştı. Çoğu doğru düzgün hareket etmiyordu. Yerde yatan bir şeye aval aval bakıyorlardı.

Jess midesinin altüst olduğunu hissetti. Hiçbir şey göremiyordu, ki bu iyi bir şey olmalıydı, ama insanların neye baktıklarını biliyordu. Çoğu hâlâ uzakta olan çok sayıda siren sesi kalabalığın sesini bastırıyordu. Jess yaklaşık beş blok ötede, olay yerine ulaşmaya çalışan ambulansın yanıp sönen ışıklarını gördü.

“Artık beni yere bırakabilirsin. Merdivenlerden inmezdim, ama artık düz zemindeyiz,” diye fısıldadı Ryan’ın kulağına. Birkaç kişinin onlara doğru baktıklarını görünce sesini alçalttı. “Dikkat çekmeye başladık.”

Ryan homurdanarak onu yere bıraktı ama desteklemek için bir kolunu beline doladı. Jess'in bacakları lastik gibiydi, ama dişlerini sıkıp kolunu Ryan'a doladı ve onunla birlikte yürümeye başladı, sorgularcasına bakışlarına karşılık başını eğerek iyi olduğunu belirtti. Ryan omzunu tampon olarak kullanarak, kaldırımı tıkayan insanların arasında ilerledi. Jess vücudunda onun sağlam kuvvetini ve sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Başını eğ. İnsanların seni görmelerini istemiyorum.”

Elbette. Tüm televizyon kanallarına çıkmıştı Jess. İnsanlar onu tanıyabilirlerdi. Bunu unutmuştu. Ryan'dan ve Ryan'ın ona karşı niyetlerinden hâlâ şüphesi varsa, “Bu adam benim babam değil!” gibilerinden bir çığlık atıp etraflarındaki insanların gücünden destek alarak kaçmak için en uygun anın bu an olduğunu birdenbire kavrayıverdi.

Mesele gelip şuna dayanıyordu: Onunla mı yoksa on-suz mu daha güvendeydi?

Olumsuz tarafından bakılacak olursa Ryan bir Gizli Servis ajanıydı. Ve Jess serumuna test yaptırdığı konusunda yalan söylediğinden son derece emindi.

Ama Ryan hem bu gece hem de hastanede hayatını kurtarmıştı. Silahlı ve eğitimli bir koruma görevlisiydi.

Jess, Ryan'ın onu öldürmek istemediğinden ya da herhangi birinin öldürmesini istemediğinden oldukça emindi. Yoksa, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

O nedenle *onunla olmanın* daha güvenli olacağına karar verdi.

Sağıyla yüzünü örtmek için kafasını sallayıp başını eğdi ve yere baktı.

“Kaldırıma dikkat et,” diye kısıp bir sesle onu uyardı Ryan.

Sonra kaldırımdan caddeye indiler ve halen kalabalığı yarmaya çalışıp arada bir şampanya şişesinden kurtulan tı-

palar gibi ileri atılan araçların arasından ilerleyerek Ryan'ın arabasını bıraktığı yere doğru yürümeye başladılar.

Karşıya geçtiklerinde manzara daha iyiydi, çünkü kalabalığın büyük bir bölümü kaldırımında duruyordu. Şimdilik olay yerinde tek bir polis arabası vardı. İki polis memuru arabanın dışındaydı. Biri birkaç blok boyunca tıkalı yolda korna çalan araçları tek başına yönlendirmeye çalışırken, diğeri caddede durmuş yere bakıyordu.

Jess kendisine engel olamadı. Adamın bakışlarını takip etti. Gözüne siyah kumaş bir pantolonla beyaz bir gömlek ilişti, Davenport'un kaldırımında yüzüstü yattığını fark edince midesi altüst oldu ve hemen bakışlarını kaçırdı.

Aniden nefes almakta zorlandı. Sersemlemiş gibiydi, aklı karışmıştı. Ve sonra Marian'ı gördü.

Tepesinde topladığı saçları ve gri döpiyesiyle hemen seçilen kadın, yaklaşık altmış metre ötede kalabalığın arasından fırladı.

“John!” diye haykırdı Marian. Yüzündeki ifade histerik bir üzüntü maskesine dönüşürken Davenport'un bedenine doğru caddede çılgınca koşmaya başladı.

Saniyeler içinde Jess neler olacağını fark etti, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Küçük taba rengi bir araba trafiği durdurmaya çalışan polisi geçip Marian'a çarptı. Havaya uçan kadın arabanın tepesine çarptıktan sonra araba uzaklaşırken yola düştü.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Marian!” diye bağırdı Jess, Ryan’dan kurtularak. Kor-ku kalbini yumruğunun içine almış sıkıyordu adeta.

Birkaç kişi kafalarını ona doğru çevirdi.

“Kapa çeneni,” diye hırlayan Ryan adımlarını hızlandı-rırken onu daha sıkı tuttu. “Tanrı aşkına, dikkat çekmeyi bırak.”

Jess ona karşı koymadı, ama gözlerini alamıyordu. Ka-labalıktaki insanların kimi nefesini tutmuş bakıyor, kimi bağırsıyor ve kimi de ilerleyerek olay yerinin etrafında toplanıyordu. Polisler işlerini bırakıp Marian’ın caddede yattığı yere koştular. Biri yanında eğilirken diğeri trafiği yavaşlattı ve böylece trafik tamamen durdu, çünkü cad-de tamamen ve korkunç bir şekilde bloke olmuştu. Jess’in gözleri sadece Marian’ı görüyordu. Hareketsiz bir şekilde yerde yatan kadının sol bacağı doğal olmayan bir açıyla du-ruyordu. Başının altında kara bir sıvının toplandığını gö-ren Jess nefesini tuttu.

Sokak lambalarının aydınlatığı kan birikintisi petrol kadar karaydı.

“Plakasını aldım!” diye bağırان bir adam dirsekleriyle kalabalığı yararak polislere doğru yürüdü.

“Ambulansın geçmesine izin verin!” diye bağırdı başka biri.

“Başını eğmeye devam et.” Ambulans yanlarından geçerken Ryan, Jess’i kaldırıma doğru çekti. Ambulansın arkasından, acil durum ışıkları yanıp sönen ve sirenleri acı acı çalan iki polis arabası geliyordu. Diğer araçlar da bu sırada kaldırıma çıkarak, gelen bu yeni acil durum araçlarının geçebilecekleri tek bir şerit oluşturunuyordu.

“Aman Tanrım.” Jess doğru düzgün konuşamıyordu. Dişleri birbirlerine vuruyordu. Nefes alışı hızlı ve kesik kesikti. “Yanına gitmeliyim.”

“Öyle bir şey olmayacak.” Ryan’ın sesinde Jess’in daha önce hiç işitmediği bir sertlik vardı. Ryan kolunu onun etrafına dolayıp kalabalığı omuzlamaya başladı, olay yeriyle aralarına olabildiğince mesafe koymaya kararlıydı belli ki. Aniden, Jess insan selinden başka bir şey göremez oldu. “Hem zaten yapabileceğin bir şey yok.”

Ryan’ın sanki kaçmaya çalışmasından korkuyormuş gibi etrafına doladığı kolu demir gibi sertleşti. Ama Jess böyle bir şeye kalkışmadı. Çok kısa bir süre içinde çok kötü şeyler olmuştu ve tek bildiği korktuğuydu. Artık neredeyse kalabalığın dışına varmışlardı ve Ryan daha hızlı hareket ediyor, olay yerine doğru koşan insanları geride bırakırken onu da beraberinde sürükleyerek olabildiğince çabuk bir şekilde uzaklaşmaya çalışıyordu. Gelen diğer polis araçları duran trafikte güçlükle ilerliyordu. Arabalar onlara yol açmak için kenara çekiliyordu.

Bu arada yağmur yağmaya başladı, damlalar Jess’in çıplak tenine soğuk gözyaşları gibi yavaşça düşüyordu.

“Araba çekip gitti.” Az önce tanık olduğu şeye inanmakta güçlük çeken Jess, Marian’ın durumunu görmek için arkasına baktı, ama göremedi. “Ona çarpıp kaçtı.”

“Evet, aynen öyle oldu.”

Jess’in yüreği sızladı. Artık başı dikti ve Ryan bu konuda bir şey söylemediği için bunun yeterince güvenli

olduğunu düşündü. Yağmurun gözlerine girmemesi için gözlerini kırptırıp duruyordu. “Sence ölmüş müdür?”

“Söylemek zor. İnan bana, onun için yapılabilecek her şey yapılıyor.”

Bir köşeden dönüp yakındaki karanlığın içine daldılar. Rüzgâr saçlarını arkaya doğru savurunca Jess yüzüne serin damlaların çarptığını hissetti. İçki ve çöp kokusu ıslak toprak kokusuyla iç içe geçmişti. Jess kalabalığı geride bıraktıklarını fark etti. Bu düşünce onu korkuttu. Ürpererek dikkatle etrafına baktı. Her iki tarafında da yüksek binalar vardı; bir ara sokaktaydılar. Çöp tenekelerinin ve haklarında düşünmemeyi tercih ettiği şeylerin yığın yığın dizili olduğu, yıldızların görünmediği, yağmurlu bir ara sokakta. Bir dizi karanlık pencere kör gözler gibi onlara bakıyordu.

Yağmur yüzünden başını eğen Jess içgüdüsel bir şekilde Ryan’a sokulup vücudunun sıcaklığına sığındı. Marian’a olanları izlemek zihnindeki son yanılsamaları da alıp götürmüştü. Bu büyük bir şeydi, gerçektir ve kolay kolay geçmeyecekti. Her tarafı tehlikelerle sarılıymış gibi kendini korunmasız hissediyordu.

Güvenli hiçbir şey kalmamış gibi.

Şu an biri bizi takip ediyor olabilir mi?

Korkuyla arkasına baktı. Solgun bir hayalet gibi rüzgârda onlara doğru süzülen beyaz bir poşet onu yerinden sıçrattı. Bir ses –bir tıkırtı, belki de çöp kutularının kapaklarına vuran yağmurun sesi– nefesini tutmasına neden oldu. Sokağın girişine yansıyan kurtarma araçlarının mavi ışıkları yanıp söndükçe, dokundukları her şeye tuhaf bir yaşam veriyordu.

Ve sonra sokak genişledi, araçlarla dolu bir otoparka girdiler. Işıklar vardı, iki yandaki iki büyük halojen lamba puslu sarı bir ışık saçarken etrafta sıra sıra arabalar görülüyordu. *Birinin burada saklanması çok kolay olur.* Jess’in kalp

atışları hızlandı, ama etrafına ikinci kez bakmasına fırsat kalmadan, Ryan küçük, koyu renkli bir RAV4'ün yanında durup, "Bir saniye," dedi ve kapıların kilidini açmak için bir tuşa bastı. Sonra yolcu kapısını açıp onu arabaya bindirdi. Birkaç saniye sonra kendisi de direksiyonun başına geçti.

Arabaya biner binmez, kapıları kilitledi. Çıkan tık sesi bile Jess'i yerinden sıçratmak için yeterliydi. Bunun ne sesi olduğunu bilmesine rağmen, Jess onun da takip edilmekten kendisi kadar korkup korkmadığını merak etti.

"Bu bir kaza mıydı?" diye atılan Jess, Ryan arabayı çalıştırdığı sırada hâlâ etrafına ürkek bir şekilde bakıyordu. Islanmıştı, üşüyordu ve bir yaprak gibi titriyordu, ısınmak için kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Otopark şekiller ve gölgelerle doluydu ve birinin aniden karanlığın içinden üzerlerine atlama ihtimalini düşünüp durduğu için diken üstündeydi. "Kaza falan değildi, değil mi?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

Ryan hızlı bir şekilde geri geri giderek arabayı park ettiği yerden çıkarıp yola girdi. Bir dakika sonra M Caddesi'ne çıkmışlardı. Hareket halinde oldukları için Jess biraz daha güvende hissediyordu kendini.

"Emniyet kemerini tak."

Jess, Ryan'ın emniyet kemerini takmış olduğunu gördü ve elleri titreyerek, söyleneni yaptı.

"Nereye gidiyoruz?"

Ryan ona baktı. "Benim evime. Dale City'nin hemen dışında. Bu işi çözene dek orada kalabilirsin."

Jess karşı çıkacak halde değildi. Daha iyi bir önerisi olmadığından, karşı gelme zahmetine bile girmedii.

Connecticut Caddesi'nde olanların bir sonucu olarak, trafik şehir merkezine doğru tıkanıyordu. Ryan sıkışıklıktan uzaklaşmaya başladı, hızlıydı ama dikkat çekecek kadar

hızlı değildi, birbirlerini kesen caddelerde aşırı acele etmeden ilerlerken Jess'in güvende olduklarını düşünmesine fırsat vermeyecek kadar sık bir şekilde dikiz aynasına bakıyordu. Yağmur aralıksız yağıyordu, sileceklerin düzenli ritmi ıslak yolda tekerleklerin çıkardığı hışırtıya bezdirici bir tezat oluşturunuyordu. Jess titriyordu, ancak bunun üşüşmesi ve ıslak olmasından çok, az önce tanık olduğu iki vahşi ölümle ve atlattığı tehlikeyle ilgisinin olduğunu düşünüyordu. Ryan fark etmiş olmalıydı, çünkü klimayı çalıştırdı. Çok geçmeden arabaya ıslak kıyafetlerin kokusu yayılmaya başladı.

"Neden Bay Davenport beni öldürmeye çalışsın? Neden kendisini öldürmek istesin?" Ryan kırmızı ışıktaki durduğu sırada, Jess aklında dönüp duran soruları dile getirmişti. "Güvenebileceğimi sandığım tek kişi oydu."

"Bebegim, şu sıralar ailen dışında kimseye güvenmemen senin yararına olur." Ryan ona küçük, ciddi bir gülümsemeyle baktı. "Ben hariç, elbette."

Jess gözlerini ona çevirip kaşlarını çatı. Yaşadığı şokun etkisi azalıyor ve beyni işleme yetisine yavaş yavaş da olsa yeniden kavuşmaya başlıyordu. *Pekâlâ, odaklanma zamanı.* Tüm bu "bana güven" safsatasına bel bağlamadan önce, açıklanması gereken bazı şeyler vardı.

Gözlerini kısarak Ryan'a baktı. "Hazır konusu açılmışken, sen Davenport'un ofisinde ne arıyordun?"

"Durumu gözlemlediğimi söyleyebiliriz."

"Durumu mu?"

"Evet."

"Biliyor musun, nankör olmak istemem ama biraz daha fazla açıklamayı hak ediyorum."

Işık yeşile döndü, Ryan hızlanıp sola saptı ve Beltway'e doğru yol alan araçların oluşturduğu uzun sıraya katıldılar.

"Merak ediyorum, duyacağın şeyden hoşlanmazsan ne olacak?"

İyi soru. Jess de kendisine bunu sorup duruyordu. Hızla ilerleyen arabalarla dolu bir otobanda saatte yüz yirmi kilometre hızla giden bir aracın içindeydi. Yalnızlardı. Ryan oldukça iyi eğitilmiş federal bir ajandı, o ise oldukça iyi eğitilmiş bir avukat. Ryan iriyarıydı, Jess ise ufak tefek. Ayrıca, Ryan'ın bir silahı vardı. Jess hayatta kalmak için mücadele vermesi gerekirse hiç şansı olmayacağından emindi.

Suratını buruşturdu. "Bunu o zaman düşünürüm."

Ryan küçük ve neşeli bir sesle gülerek Jess'e kendini biraz daha güvende hissettirdikten sonra durup ona baktı.

"Seni takip ediyordum, tamam mı? Güvende olduğundan emin olmak için. Ama belli ki değilmişsin işte."

Jess kaşlarını çatı. "Nerede olduğumu nasıl bildin? Hastaneden özellikle sen ortalarda yokken ayrıldım. Bay Davenport ve Marian dışında kimsenin nereye gittiğini bilmemesi gerekiyordu."

"Çok kolay oldu."

Jess düşününce –Davenport'un sekreteri, Davenport'un helikopteri, muhtemelen helikopterin nereye iniş yaptığını öğrenmek zor olmamalıydı– bunun kolay olabileceğini anladı ve dairede güvende olduğunu sandığı için kendini aptal gibi hissetti. Bunca zamandır Ryan –ve kim bilir başka kimler– nerede olduğunu biliyordu. Kendisine söylemek istediği sözcük neydi? *Ah, evet: kalın kafalı.*

"Binaya nasıl girdin?"

"Bu tür işlerde iyiyimdir."

"Yirminci kata kadar mı?"

"O lanet olası merdivenler. Davenport'un ofisine doğru ilerlediğini gördüm ve seni takip ettim."

"Ona söylediğim her şeyi duydun yani." Jess bunun farkına yeni varıyordu. Konuşmayı aklından geçirince birden kaskatı kesildi.

"Evet, büyük ölçüde."

Ryan biliyordu ve onu öldürmemiştir. Ya da Davenport'un onu öldürmesine izin vermemiştir ki böylesi onun için çok kolay olurdu. Bu Ryan'a *güvenmesi* için yeterli kanıtı.

“Bayan Cooper'ın ölümünün bir kaza olduğunu sanmıyorum.” Meydan okurcasına söyleyiverdi Jess.

“Davenport'a bunu söylerken seni duydum. Nedenini söylemek ister misin?”

Jess kollarını etrafına daha sıkı doladı. Yüzüne vuran sıcağa rağmen iliklerine kadar üşüyordu. Dişlerinin birbirlerine vurmaması için elinden ancak bu kadarı geliyordu.

“Bir şeyden kaçıyordu. Gergindi, hatta korkuyordu.” Birden Ryan'ın bir Gizli Servis ajanı olduğunu hatırlayan Jess tereddüt etti. Ayrıca zihninde birleştirdiği kanıtların birçoğu, Bayan Cooper'ın ölümünde ve daha sonra – Ryan'ın hakkında yalan söylediği– Jess'in hastane odasında uğradığı saldırıda Gizli Servis'in parmağı olduğuna işaret ediyordu. Peki ya Davenport'un intiharında? Jess Gizli Servis'in bunu nasıl ayarlayabileceğini anlayamıyordu, ama her şeyin mümkün olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Peki ya Marian? Bir kaza mıydı, yoksa daha haince bir şey miydi? Bu noktada hiçbir şey bilmiyordu, ama en kötüsünü düşünmeye hazırlıklıydı. “Peşinde olan ajandan – Prescott'tan kaçmaya çalışıyordu, ama Prescott otelin köşesinde bize yetişti ve arabaya atlamayı başardı.”

Durup Ryan'ın bir tepki vermesini bekledi ama Ryan hiçbir tepki vermiyordu. Yüzü ifadesizdi. Gözleri yoldaydı. Bir tır sağ taraflarından geçerken araçları zangırdadı. Ryan tırın arkasındaki şeride girdi.

“Devam et,” dedi.

Jess derin bir nefes aldı. “Adam gelip ön koltuğa oturdu, bense şoförün arkasında Bayan Cooper'la birlikte oturdum. Bayan Cooper ona bağırıyordu, ona arabadan

inip kimseyi aramamasını, bunun onu ilgilendirmediğini söylüyordu. Prescott, ona bir yere gitmek istiyorsa onu da beraberinde götürmek zorunda olduğunu, yoksa istese de istemese de onu Beyaz Saray'a geri götürmek için destek çağıracağını söyledi. First Lady'ye güvende olmasını sağlamak için yanında olduğunu belirtti ve herhangi birini aramayıp kimseye müdahale etmediği sürece First Lady'nin yanında kalabileceğine karar verdiler. Bu Bayan Cooper'ı sakinleştirdi. Sonra 95 numaralı otoyoldan o iki şeritli yola sapıp ilerlemeye başladık, First Lady sinyali kaybedene dek birtakım aramalar yaptı. Sonra sinirlenip telefonunu fırlattı ve telefon benim önümdeki yolcu koltuğunun altına girdi. Benden telefonunu vermemi istedi, emniyet kemerimi çözüp aşağı eğilmem gerekti, koltuğun altına elimi sokup telefonu aradım. Tam o sırada arkamızdan gelen güçlü far ışığı arabayı aydınlattı. Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum, bir anda kendimi yerde bulmuştum, ama Bayan Cooper, 'Buradan gitmeliyiz,' diye bağırdı ve sonra Prescott'a, 'Onları aramışsın, seni adi herif' gibilerinden bir şey söyledi. Şoföre daha hızlı gitmesini emrettikten sonra şoför söyleneni yaptı. Birden hızlanmaya başladık, uçarcasına ilerliyorduk. Bu arada ben yerime dönmeyi başardım, emniyet kemerimi bağlamaya çalışıyordum ki bir şey gelip arabanın arkasına çarptı. Büyük bir sarsıntı yaşadık, ama hâlâ diğer arabanın farlarını görebiliyordum, yakındı, ama yeterince yakın değildi, anlatabiliyor muyum? O yüzden ne olduğunu bilmiyorum. Ama söylediğim gibi, çok hızlı gidiyorduk, sonra o sarsıntı oldu ve arabanın arka tarafı buz üstündeymiş gibi kaymaya başladı, sanırım şoför frene bastı ve araba yoldan çıktı. Hatırlıyorum... hatırlıyorum..."

Jess cümlesini tamamlamadı, korkunç görüntüler zihninde art arda sıralanırken titriyordu. Anlam vermeye ve onları sıraya koymaya çalışırken, ön camdan yağan yağmu-

ra baktı. Köprüdeydiler, Potomac'ın kara sularından yansıyan ışıkları görebiliyordu, ayrıca tekerleklerin çıkardığı ses de tutundukları zeminle birlikte değişmişti. I-95'i gösteren büyük yeşil tabelayı geride bıraktıkları sırada, muhtemelen o gece Davenport'un gönderdiği arabanın saptığı aynı yolda ilerleyeceklerini anladı. Buna anlam vermeye çalışırken, RAV4 rampadan aşağı doğru tırı takip edip 95 numaralı yola çıktı. Yaşadığı déjà vu hissi öylesine güçlüydü ki, Jess bir an sersemlemeler gibi oldu.

“Geri kalanını anlatacak mısın, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?” Ryan'ın sesi onu kendine getirdi.

Güçlkle yutkunan Jess, ajana baktı. I-95'in spagettiye benzeyen bağlantı noktasına vuran uzun farlar arabanın içini aydınlatıyor, karşı yönde ilerleyen araçların farları da doğrudan Ryan'ın yüzüne vuruyordu. Jess içinden, fark edilmek için giriştiği tüm utanç verici çabalarına rağmen hayatta olduğunun bile farkında olmayan bu seksi Federal ajana dair kendi zihnine işlemiş görüntüleri, şimdi bu adam hakkında bildikleriyle kıyasladı. Adamın nemli yüzü parlıyordu, saçları ve kıyafetleri de ıslanmıştı, gözleri ve ağzının çevresinde yorgun çizgiler vardı, ama buna rağmen yakışıklı görünmeyi başarıyordu. Aynı zamanda sert, işinin ehli ve evet, lanet olsun ki, güvenilir görünüyordu.

Jess ona güvenecekti. Yanılıyorsa, Tanrı yardımcısı olsun.

Derin bir nefes alıp devam etti.

“Hepimiz çığlık atıyorduk, birden araba takla atmaya başladı. Sonra ben de aniden arabadan dışarı fırladım, havada parendeler atıyordum, ama tepeden aşağıya doğru yuvarlanan arabayı hâlâ görebiliyordum, böylece dışarı fırlamış olduğumu fark ettim. Sonra yere çarptım ve...”

Tereddüt edince, “Bayıldın?” diye ona yardımcı oldu Ryan.

Jess kafasını salladı, kendisine bu kadar kolay bir çıkış yolu sunulduğu için rahatlamıştı. “Evet.”

“Hepsi bu mu?”

Jess dudaklarını ıslatıp Ryan’a temkinli bir bakış attı. Ağzı kurumuştur. Onu en çok korkutan kısım buydu. Ayrıca en çok anlatması gereken kısım da buydu.

“Jess?” diye üsteledi Ryan. Sessizliği ona Jess’in anlatabileceği daha fazla şeyin olduğunu söylemiş olmalıydı.

“Sonra gözlerimi açtım ve senin üzerime doğru eğildiğini gördüm,” diyebilirim. Bu çok kolay olur. İçinden şeytana uymak geliyordu. Sonra kafasını iki yana salladı. Hayır, bitir şu işi.

“Pekâlâ.” Yutkundu. “Bayıldım, ama çok uzun sürmedi. Gözlerimi açtığımı, gecenin ne kadar karanlık olduğunu, neden yıldızları görebileceğim bir yerde yattığımı ve neden canımın o kadar yandığını düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra tepeden aşağıya doğru küçük yuvarlak ışıkların geldiğini gördüm. Fener olduklarını anladım. İnsanlar geliyor olmalıydı. Fener taşıyan insanlara seslenmeye çalıştım –artık bir şeylerin ters gittiğini ve yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum– ama sanırım nefessiz kaldığım için hiç ses çıkaramadım. Orada yatmış güçlükle nefes almaya çalışırken, fener tutan karanlık figürlerin tepeden aşağı doğru koşarak yanımdan geçip gitmelerini izledim –dik zemine rağmen ellerinden geldiğince hızlı hareket ediyorlardı. Ve sonra birinin çılgınlık attığını fark ettim. Belki de kulaklarım cınladığı için daha önce fark etmemiştim. Bilmiyorum.”

O an zihninde canlanırken gözlerini kapattı ve ellerini nabzının şiddetle attığı şakaklarına götürdü. Kendisine nefes alması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldıktan sonra yavaşça birkaç nefes aldı.

O çılgınlıkları neredeyse hâlâ duyabiliyordu.

“Jess?”

Ryan'ın sesi onu bir kez daha kendine getirdi.

Gözlerini açtı. Elleri kucağına düştü. Ryan'a bakamıyordu, otomobilin ön camından dışarıya, yol kenarındaki kapalı alışveriş merkezlerine, araba tamirhanelerine ve apartman komplekslerine boş boş baktı.

“Çıglıkların geldiği yöne doğru baktım ve arabayı gördüm. Ön farlardan biri hâlâ yanıyor ve aracın yerini belli ediyordu, o yüzden bakar bakmaz gördüm, araba ters dönmüştü ve tekerlekleri hâlâ dönüyordu.” Yutkundu. “O sırada fenerli insanlar arabanın yanına vardılar. Işıkları içeri tuttular. Birisi... arabanın içinde birisi hareket ediyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ve hâlâ çıglıklar duyuluyordu.”

Jess yumruklarını sıkıp bakışlarını Ryan'a çevirdi. Aynı anda Ryan da ona baktı ve kısa bir süreliğine göz göze geldiler. Ajanın yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

Anlat gitsin. Her şeyi anlat.

Ryan gözlerini yine yola çevirmişti. Jess bakışlarını onun yüzünden ayırmadan, sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

“Küçük bir alev patlaması oldu. *Puff* gibi bir ses çıktı. Küçük bir meşale kadardı. Birkaç saniye yandı – izledim. Ve sonra tüm araba alev aldı.” Hatırladıkça kalbi sıkışıyor. “Herkes hâlâ içerideydi. Fenerli insanlar onları dışarı çıkarmak için uğraşmadılar bile. Orada durup arabanın yanmasını izlediler. Çıglıklar... daha da arttı, sonra kesildi.” Artık sözcükler kuruyan boğazından o kadar zor çıkıyordu ki, sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti. “Bir kadın çıglığı olduğundan eminim. Duyduğum kişinin Bayan Cooper olduğundan neredeyse eminim.”

Şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı. Diğerleri yanarak ölmüştü. Paylaşmak zorunda olduğu, saklayamayacağı bilgi buydu. Bu bilginin verdiği dehşet midesini bulandırıyor-

du, kusmak istiyor, olanları aklından sonsuza dek çıkarıp bir daha düşünmemek istiyordu. Her şey dönüyor gibiydi. Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı ve ısınmak için kollarını etrafına dolayıp nefes aldı.

Al, ver. Al, ver. Yavaş ve sakın, çok derin değil.

“Pekâlâ, bekle.” Araba yavaşladı ve sonra hafifçe sarsıldılar, bir dakika daha ilerledikten sonra tamamen durdular.

Jess gözlerini açtı. Midesi hâlâ bulanıyordu ve hâlâ sersemlemiş gibiydi, kurtulamadığı görüntülerin etkisi altındaydı. Parlak bir ışık aracın içini aydınlatıyordu, gözlerini açınca bir McDonalds’ta olduklarını gördü. Daha doğrusu arabaya servis yolundaydılar. Tam bağlantıyı kurduğu sırada, metalik bir ses elektronik iletişim sisteminin hoparlöründen siparişlerini sordu.

“Kahve ister misin?” diye sordu Ryan.

Jess başıyla onayladı.

“İki büyük boy kahve. Bol kremalı ve şekerli.” Ryan tekrar Jess’e baktı. “Akşam yemeği yedin mi?”

Jess hayır dercesine kafasını salladı.

“Hamburger ister misin? Big Mac? Ya da başka bir şey?”

Aslında Jess Big Mac’e pek bayılmazdı. Ama kendisini çok kötü, güçsüz ve bitkin hissettiği için biraz daha normale dönmesini sağlayacak herhangi bir şeyi denemeye razıydı.

“Bir hamburger,” dedi. “Sade.”

Ryan onun siparişini iletişim sisteminin hoparlörüne tekrarlayıp bir Big Mac ve iki büyük boy patates kızartması ekledikten sonra sipariş teslim penceresine doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra köpük bardaklarda iki kahveyle birlikte beyaz bir poşet şoför penceresinden içeri uzatıldı.

Ryan durmadı, yiyecekleri alıp hiç beklemeden tekrar yola çıktığı için Jess minnettardı. McDonalds’ın etrafında-

ki her yer kapalıydı, çevredeki otoparklar ve işyerleri gece ışıklarını açık bırakmış olmasına rağmen, Jess kendini korunmasız hissediyordu. Biri onları takip ediyor olabilirdi. Biri onları izliyor olabilirdi. Biri fırsat kolluyor olabilirdi.

Ne yapmak için? *Beni öldürmek için...* Jess bunu düşününce ürperdi.

Aç olduğu belli olan Ryan arabayı sürerken yemeğini yemeye başladı, sandviçinden ısırtıklar alırken patates kızartmalarını ikişer üçer yutuyordu. Jess hamburgerinden birkaç ısırtıktan fazla alamadı ve patates kızartmalarını da midesi kabul etmedi, ancak kahve iyi olmuştu. Jess hâlâ kahvesinin her sıcak yudumunun tadını çıkarmakla meşguldü ki, Ryan yemeğini bitirdi, Jess'e poşete tıkmaması için kendi çöplerini uzattı ve onu dikkatle süzdü.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Jess.

"Biraz daha konuşmak ister misin?"

Aslına bakılırsa, istemiyordu. Artık bu konuda konuşmayı hiç istemiyordu. Olanları düşünmeyi hiç istemiyordu. Sadece unutmak istiyordu.

Böyle bir şey olmayacak.

Ama acı gerçeğe yüzleşmek zorundaydı. Önlerinde uzanan yola, kıvrılan tepelere ve karanlığa gömülü tarlalara baktı ve bu yoldan en son geçişini hatırlamamaya çalıştı.

"Sanırım," dedi.

"Tepede seni bulduğumda oldukça sersemlemiş bir haldeydin. Az önce bana anlattığın her şeyi gerçekten gördüğüne emin misin? Tüm bunların olduğundan emin olup olmadığını ya da hayal görmüş olma ihtimalinin olup olmadığını soruyorum."

Jess'in yutmayı başarmış olduğu birkaç hamburger lokması aniden bیلardo topları gibi midesine oturdu.

“Hastanede uğradığım saldırı gibi mi demek istiyorsun?” Ses tonuna alaycılık hâkimdi.

Ryan en ufak bir tepki vermedi. “Evet, onun gibi.”

Jess şimdilik ters bir tepki vermemeyi tercih etti. “Elbette tam olarak emin olamam, çünkü korkunç bir kaza geçirmiş ve bilincimi yitirmiştim.” Gördüklerini ilk kez hatırlayıp da bunların kötü bir rüyadan ibaret olmalarını dilediğinde kendisi için yaptığı gibi Ryan için de olaya mantıklı bir açıklama getirmeye çalışmıştı. “Ama gerçek olduğundan son derece eminim.”

“İçinde bulunduğunuz arabaya bilinmeyen bir şeyin çarparak aracı yoldan çıkardığını ve sonra, muhtemelen arkanızdaki arabadan inen kimliği belirsiz kişilerin içinde hâlâ hayatta olan ve çılgılık atan bir insanın olduğu aracın etrafını sarıp ya aracı aleve verdiklerini ya da hiçbir şey yapmadan yanmasını izlediklerini mi düşünüyorsunuz?”

Jess yumruklarını sıkıp hatıralarının tekrar hücum etmesine izin vermemeye çalıştı. “Evet. Aynen böyle düşünüyorum.”

“Sonra da senin araçtan fırladığını fark etmeyen ve First Lady’nin öldürülmesinin yaşayan tek tanığını öldürmek isteyen biri tarafından o gece daha sonra hastanede saldırıya uğradın, öyle mi?”

“Evet,” dedi Jess tekrar. Sonra derin bir nefes alıp Ryan’a baktı. “Serum poşetine yaptırdığın testlerin negatif çıktığı konusunda yalan söyledin, değil mi?”

“Hayır.”

Jess gerildiğini hissetti. “Bu saldırıyı kafamdan uydurmadığımı biliyorum. Ben...”

“Bir dakika.” Ryan ona baktı. “Sana yalan söylemedim. Gerçeği söyledim. Ama ekipmana yapılan tüm testlerin standart tuz solüsyonu dışında negatif çıktığını senden gizledim. Dosyana göre serumunda olması gereken ilaç-

ların hiçbirisi serumunun içinde yoktu. Bu da ya testlerin hatalı olduğu ya da birinin serum poşetlerini değıştirdiği anlamına geliyor.”

Jess şüpheleri doğrulandığı için önce büyük bir korku, sonraysa kızgınlık hissetti.

“O halde doğruyu söylediğimi biliyordun. Birinin bana saldırdığını biliyordun. Bu yüzden mi beni takip ediyordun?”

Ryan yanıt vermedi. O sırada Dale City’ye varmışlardı ve trafik yine yoğunlaşmıştı. Ryan arabayı Potomac Hills Alışveriş Merkezi’nin çıkış kapılarının önünden geçirirken Jess ona konsantre olması için biraz zaman tanıdı; kendi alışveriş tecrübelerinden buranın Kuzey Virginia ve Waterworks Su Parkı’ndaki ikinci en büyük outlet alışveriş merkezi olduğunu biliyordu. Ama Ryan Clearbrook çıkışından çıkıp, bir 7-Eleven mağazası ile bir içki dükkânına ev sahipliği yapan bir kavşakta durduktan sonra trafikten yoksun çift şeritli bir yola çıktıklarında bile cevap vermedince, Jess gözlerini kısarak ona baktı.

“Bu yüzden Davenport’un ofisine kadar beni takip ettin, değil mi? Çünkü hastanede olanlar hakkında gerçeği söylediğimi biliyordun.” Arabanın farları bir ara, bel hizasına kadar gelen kenardaki altın rengi otları aydınlattı. Soluk bir şekilde parlayan yol gecenin içinde kıvrılıyordu.

Ryan ona doğru baktı. Sanki düşüncelerini geride bırakmakta zorlanıyormuş gibi hâlâ düşünceli görünüyordu.

“Tedbirli olmak amacıyla seni takip ediyordum,” dedi en sonunda. “İyi olduğundan emin olmak için.”

Jess’in cevap vermesine fırsat vermeden frene bastı ve kısa bir süreliğine durduktan sonra bir kavşaktan dar bir asfalt şeride saptı. Tam o sırada, tekerlekler pürüzsüz siyah yüzeyde kayarken dikkatini çevresine veren Jess, Dale City’yi arkalarında bıraktıklarını anladı. Hâlâ yağmakta

olan yağmur sayesinde gece kapkaranlıktı. Ağaçlar sık-tı, farlar vurdukça yolun her iki yanında görünen devasa ağaçlar sonsuz bir tahta perde gibi uzanıyordu. Tam ağzını açıp nerede olduklarını sormak üzereyken, Ryan bir araba yoluna saptı ve karşılarına iki katlı bir ev çıktı. Ahşap bir çiftlik eviydi burası; kenarları beyaza, diğer her yeri koyu griye boyanmıştı. Bir yanında müştemilatı vardı.

Ryan'ın evi. Elbette, burası onun evi olmalıydı.

İçeride tek bir ışık bile yanmıyordu.

Jess, RAV4'ün farları dışında görünürde hiçbir ışığın olmadığını fark etti.

Burası bir mahalle değildi. Etrafta başka evler ya da görebildiği kadarıyla başka binalar yoktu. Sadece uçsuz bucaksız karanlık vardı.

Endişeden kasları gerildi. Nabızı hızlandı. İyice doğrulup etrafına baktı.

“Burası senin...?” diye sormaya başlamıştı ki, Ryan arabayı evin sağ tarafındaki asfaltla kaplı küçük alanda durdurdu. Jess cümlesinin devamını getiremedi, çünkü Ryan vitesi boşa alıp farları kapatırken, o uzun boylu iki kişinin müştemilatın arkasından çıkıp hızla onlara doğru ilerlediklerini gördü.

Nefesi kesilip kalbi teklediği için o sırada konuşmayı kesti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mark arabadan inerken, Wendell ve Fielding'e "Hey," diye seslendi. Onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. Mark rahatça nefes almaya başladı. Davenport ve sekreterine olanlardan sonra, durumun kontrolden çıkmış olduğu açıktı. En azından, onun kontrolünden. Birilerinin bir işler çevirdiğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Henüz bunların kim olduklarını ya da tam olarak neler döndüğünü bilmiyordu. Ancak öğrenmeye çalışırken, yapması gerekeni yapacak ve Jess'in güvende olmasına özen gösterecekti. Bu nedenle, Jess'i RAV4'e bindirir bindirmez kendisi araca binmeden Fielding'e mesaj atıp ona Wendell ve Matthews'ı yanına alıp kendisini evinde beklemelerini söylemişti. Birkaç saat boyunca ya da Mark başka bir karara varıncaya dek koruma görevi yapacaklardı.

Davenport, Mark'ın şüphelendiği gibi önce Jess'i öldürüp sonra intihar etmeye bir şekilde zorlanmışsa ve sekreterine Mark'ın neredeyse çalıntı olduğuna emin olduğu bir araç çarptıysa, o halde her şeyi yakıp yok etme prensibiyle hareket eden tecrübeli bir suikastçıyla ya da suikast ekibiyle karşı karşıyaydılar.

Jess'in şüphelendiği gibi, ya First Lady'nin ölümünden sorumlu olan ya da ölümünden sonra ortalığı temizleme görevini üstlenmiş olan bir suikast ekibiyle. Hangisi olursa olsun, Jess için hiç de iyiye işaret değildi.

Mark'ın First Lady'nin cinayete kurban gitmiş olmasına inanmasını en çok zorlaştıran şey, bu cinayetin ardındaki sebepti. Evet, Annette Cooper'ın ilaç bağımlılığı önemli bir sorundu, ama öldürülmesini gerektirecek kadar büyük bir sorun değildi. Öncelikle, başkan ve adamları bu sorunla mücadele etmek için bir plan oluşturmuşlardı. İkincisi, küçük bir grup insandan başka kimsenin bundan haberi yoktu. Üçüncüsü, diğer politikacılar ve eşleri de geçmişte farklı ilaç bağımlılıkları olduğunu itiraf etmişlerdi ve sonucu hiç de yıkıcı olmamıştı. Hatta geçmişte eşlerin ilaç bağımlısı olduğu örnekler düşünüldüğünde, politikacılar halkın gözünde eskisine kıyasla daha çok sempati kazanmışlardı.

First Lady öldürüldüyse, bunun başka bir sebebi olmaydı, Mark'ın gözünden kaçırdığı ya da bilmediği bir sebep. Öte yandan, Annette Cooper'ın Beyaz Saray'dan kaçmasından Jess'in hastanede yaşadığını söylediği saldırıya ve Davenport'un intiharından Marian Young'ın ölümüne kadar tüm bu süreç, art arda düşen domino taşları gibi peş peşe gelişen bir dizi talihsiz olaydan oluşuyordu. Bağlantılı ama önceden planlanmamış gibi görünen olaylar. Dünyanın yarısında fırtına çıkaran bir kelebeğin kanatları gibi.

Tabii, diye içinden geçirdi Mark isteksizce, zaten Noel Baba'ya da inanıyordu.

“Kazadan kurtulan kişi o mu?” Arabanın önünde onunla buluşan Wendell başıyla, ön koltukta oturan ve küçük, karanlık bir şekil gibi görünen Jess'i işaret etti.

“Evet.” Mark arabanın etrafını dolaşip kapıyı açtı. Yağmur azalmıştı, düşen soğuk damlalar hissedilmeyecek kadar hafıftı. Umursamadı, anlaşılan Jess de umursamamayı planlıyordu, çünkü araçtan inerken başını korumak için çaba göstermemişti.

“Anladığım kadarıyla bu insanları tanıyorsun.”

Hava karanlık olduğundan Jess’in yüz ifadesi görülmüyordu, ama kadının sesi gergindi. Aniden karşısında yabancı insanları bulunca muhtemelen korkmuştu.

“Evet. Sanırım sana haber vermem gerekirdi.”

“İyi olurdu.”

Jess’in ayakkabıları –yürümekte zorlanan bir kadın için aptalca bir seçim olan siyah topuklu ayakkabıları– park yerinin sert zeminine değince gıcırdadı. Mark inmesine yardım etmek için eğildi, ama Jess ona kafasını salladı.

“Ben hallederim.”

Kanıtlamak istercesine, dengesini korumak için bir eliyle kapıya tutunarak ayağa kalktı.

“Pekâlâ.” Mark geri çekildi, ne yapmak istiyorsa ona izin verecekti. Hemen yanlarına gelen Wendell ve Fielding, Jess’in ve dışarıda bir yerde onları izliyor olabilecek birilerinin arasında insan bariyeri oluşturdular.

Eğer suikastçılar herkesi ortadan kaldırmayı göze almışlarsa, bir keskin nişancının mermisi her zaman olasıydı. Ama Mark bunu Jess’e söyleyecek değildi. Kadını yok yere korkutmaya gerek yoktu.

Onu diğerlerine tanıtmak amacıyla, “Jessica Ford,” dedi Wendell ve Fielding’e. Sonra Jess’e baktı. “Gizli Servis’ten Susan Wendell ve Paul Fielding.”

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Fielding.

Wendell, suskun yapısına uygun bir şekilde sadece başını eğerek selam vermekle yetindi. Jess de ona selam verdi. Bir seksen boyundaki Wendell çok sevdiği düz ayakkabısıyla bile Jess’in karşısında dağ gibi yükseliyordu. Fielding ve Mark grubun etrafında dururken, Mark bir an gözlerini Jess’e çevirip koskoca meşe ağaçlarının ortasında kalmış bir fidana bakıyormuş gibi hissetti.

Birden bu kadına karşı bir tür koruma dürtüsü hissetti.

Jess artık onun kanadının altındaydı ve ne olursa olsun bu kadının bu işten tek parça halinde kurtulmasını sağlayacaktı.

“Matthews nerede?” diye sordu.

Bu sırada Jess kapıyı bırakmış, eve doğru yavaş ve dikkatli adımlar atıyordu. Hemen yanında olan Mark düşecek gibi olursa onu yakalamaya hazırdı. Ama Jess ona bir kez olsun bakmıyordu bile. Evet, tepesi atmıştı belli ki.

Kadınlar.

“Etrafı kontrol ediyor,” diye yanıtladı Fielding.

Mark yan kapının kilidini açıp kapıyı itti ve Jess’in eve önden girmesi için geri çekildi. Eşikteki küçük basamağın ardından evin içinde de bir basamak vardı, Jess iki engeli de sorunsuz geçti. Mark peşinden içeri girip kapının yanındaki elektrik düğmesine bastı ve tepedeki eski moda aydınlatma donanımının arasındaki sarı ışık mutfağı aydınlattı. Arkasından içeri giren Wendell ve Fielding kapıyı kapatıp kilitlediler.

Evindeki tüm kilitler gibi bu da iyi bir kilitti: neredeyse kırılmaz bir yaysız kilit. Mutfaktaki en modern eşya sayılırdı. Geri kalan her şey, hasat sarısı mutfak aletleri, suni ahşap zemin, meyve desenli duvar kâğıdı, kırmızı ve altın rengi ekoseli perdeler evin bir önceki sahibinden kalmaydı. Mark neredeyse hiç yemek pişirmez ve eve doğru düzgün uğramazdı. Taylor onunla kalırken bile, yemeklerini genellikle dışarıda yerlerdi.

Arkasına döndüğünde, odanın ortasındaki meşe ağacından yapılmış yuvarlak masadan bir eliyle destek alan Jess’in, Rottweiler’ları andıran Wendell ve Fielding’i süzerken yarı boğulmuş bir kedi gibi gözlerinin kocaman ve yüzünün solgun olduğunu gördü.

“Planımız nedir?” diye sordu Jess bakışlarını ona çevirerek. Mark, kendisine yönelik sinirinin yanı sıra yüzün-

deki belli belirsiz ürkek ifadeyi bile fark edecek kadar onu tanımaya başladığını fark etti. *Ürkek olması çok doğal.* Son birkaç gün içinde yaşadıkları düşünülürse, kadının ürkek ve temkinli olmak için sayısız sebebi vardı. Ayrıca belirgin yüz hatlarına ve köşeli bir çeneye sahip, uzun boylu ve atletik görünümlü, sarı saçlarını arkaya doğru yapıştıran siyah döpiyesli Wendell ile meleksi yanakları ve kel kafasına rağmen, lacivert takım elbiseli Fielding'in sadece cüsselelerine bakılarak ürkütücü bir ikili oldukları söylenebilirdi. Wendell'in belindeki silah kılıfını gösterecek şekilde duruyor olması da eklenince, Jess'in onlardan neden korktuğu gayet anlaşılabilirdi.

Ne de olsa ufak tefek bir kadındı. Davenport'la görüşeceği için giydiği ciddi döpiyesi ve topuklu ayakkabılarıyla bile yirmi sekiz yaşında olduğunu unutmamak zordu.

"Burada kalıp biraz uyuyalım, sonra neler olduğunu anlamaya çalışırız," dedi Mark. "Neyse ki, çözmeye çalıştığımız şey her neyse seni bu süre içinde güvende tutacak kadar ateş gücüne sahibiz."

Fielding ve Wendell ona katılırcasına kafalarını salladılar. Bu sırada küçük bir çıtırtı duyuldu ve Wendell dikkatle dinledi. Sonra koluna doğru bir şey söyledi.

"Matthews etrafın güvenli olduğunu söyledi. Buraya geliyor," deyince Mark kafasını salladı.

"Konuşabilir miyiz, Ryan?" diye soran Jess doğrulup masadan uzaklaştı.

Belli ki baş başa konuşmayı kastediyordu.

"Elbette. Siz keyfinize bakın çocuklar," dedi daha önce çeşitli vesilelerle evine gelmiş olan ve neden burada olduklarını –Jess'i hayatta tutmak için burada olduklarını– çok iyi bilen arkadaşlarına. Küçük bir jestle, yemek odasına açılan dikdörtgen kapıya doğru kendisini takip etmesi için Jess'e işaret etti. Victoria dönemi tarzındaki çiftlik evi-

nin diğerk odaları gibi, burası da küçük ve kare biçiminde bir odaydı, güzelliğini dar bölmeli pencerelerine ve yüksek tavanına borçluydu. Mark yemek odasını da pek kullanmazdı, bu yüzden köşelerde örümcek ağları ve masada kalın bir toz tabakası vardı, o yüzden düz ekranlı büyük bir televizyon, büyük bir kanep ve içleri fazlasıyla doldurulmuş iki tekli koltuğun bulunduğu rahat bir şekilde döşenmiş oturma odasına doğru Jess'i takip etti. Perdeler örtülüydü. Kapı –evin ön kapısı, bodrumdaki kapı da dahil olmak üzere evin üç girişinden ikincisiydi– kapalı ve kilitliydi. Sağ tarafta, yemek odasının girişinin az ilerisinde ikinci kata çıkan merdivenler bulunuyordu.

Mutfaktan sadece hafif bir ışık geliyordu. Mark eğilip lambayı yaktı.

Küçük bir ışık birikintisi Jess'in etrafını sararken, kızıl kedi Zoey kanepenin köşesinde uyduğu yerden kafasını kaldırıp baktı, miyavlayarak selam verdikten sonra kalkıp gerindi ve tırnak izleriyle dolu olan kahverengi deri kanepayı adeta yağurmaya başladı.

Birkaç metre ötesinde olan Jess vurulmuş gibi sıçrayıp ona doğru döndü ve bu tür ani hareketler onun için hâlâ zor olduğundan dengesini korumak için en yakınındaki koltuğa tutundu.

“O da neydi...?” dedi nefesini tutarak.

Mark, Zoey'in çıkardığı küçük seslerin onu korkuttuğunu anlayınca güldü. Zoey'e işaret edince kedisi her zamanki gibi ona doğru yürüdü ve en sonunda kanepenin yuvarlak kolunda dengede durup başıyla bacağına sürtünerek ilgi göstermesini bekledi.

Kedi, ona ait olduğu yanılmasıyla hareket ediyordu.

“Bir kedin mi var?” Jess şaşkınlıkla ona baktı.

Mark, Zoey'in kulaklarının arkasını okşadı. Kedi her zamanki gibi aynı anda deriyi parçalamaya ve mırlamaya

başladı. Üzücü olan, Mark'ın kanepeyi satın aldığı anda son-
suza kadar dayanacağını umduğu için oldukça para ödemiş
olmasıydı.

“Kızımın.”

“Kızın mı var?”

Mark başıyla onayladı. “Taylor. On beş yaşında. Şu anda
burada değil. Eski eşimle birlikte McLean’de yaşıyor. An-
nesinin alerjisi olduğu için kedisine ben bakıyorum.”

Ya da Heather alerjisi olduğunu iddia ettiği için. Doğru-
su, Heather evinde –bankacı olan üçüncü eşi ve Taylor’la
paylaştığı McMansion’ında– mobilyalarını patileyip halıla-
rını parçalayan bir kedi istemiyordu. Böylece, Taylor’ın iki
yaz önce güneşli bir cumartesi günü bir komşudan alıp ge-
tirdiği kediye geri vermesine gönlü razı olmayınca, velayeti
Mark üstlenmişti. Çocuğun velayetini değil, kedininkini.

Bu da işe yaramıştı doğrusu. En azından Taylor’ın ge-
lip onu ziyaret etmesi için bir sebep oluşturunuyordu. Taylor
sosyal hayatı gittikçe hareketlendiğinden hafta sonlarını sık
sık dışarıda geçiriyor, babasını ziyaret etmeyi gitgide daha
fazla ihmal ediyordu. Alışveriş merkezi varken kimin bir
babaya ihtiyacı vardı ki?

Jess daha fazla soru sormak istermiş gibi görünüyordu.
Ama kaşlarını çatıp koltuktan uzaklaştı ve arkasına, yemek
odasına doğru baktı.

Mark, kadının Wendell ya da Fielding’in görünürde
olup olmadıklarını kontrol ettiğini fark etti.

Kediye okşamayı bıraktı ve hemen kanepeden uzaklaşa-
rak Zoey’in bir ağaçmış gibi üzerine tırmanmasını engel-
ledi. Jess’e oldukça yakın durup ellerini ceplerine soktu ve
genç kadının gözlerinin içine baktı. “Benimle ne konuş-
mak istiyorsun?”

Jess yine gerildi. Uzanıp kolunu tutarak onu yanına
çekti.

“Neden onları çağırdın?”

Fielding ve diğerlerinden söz ediyordu belli ki. Sesi fısıltıdan ibaretti. Başının tepesi Mark’ın omzuna kadar bile gelmediğinden Mark onu duyabilmek için başını ona doğru eğdi.

“Çünkü desteğe ihtiyacım var. Seni tek bir katilden hat-ta iki kişiden koruyabilirim – tabii uyanık olduğum sürece. Ama uyumak zorundayım. Hem ya ikiden daha fazla katille karşı karşıyaysak? Ya beni hazırlıksız yakalarlarsa?” Jess’in kaşlarını çatıldığını görünce ekledi: “Hey, senin kışını koru-maya çalışıyorum, tamam mı!”

“Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor.” Jess bunu söy-lerken bile emin görünmüyordu. Sonra asabileşti. “En azından sen arayıp arkadaşlarına haber verene kadar bilmi-yorlardı.”

Mark gözlerini kısarak ona baktı. “Takip edilmiş olabi-liriz. Ben –ya da biz– o binanın etrafında herhangi bir ka-meraya yakalanmış olabiliriz. Hastanedeyken gözüm üze-rindeydi, o yüzden kayıtları gören biri nerede olabileceğini tahmin edebilir. Şöyle söyleyeyim: Güvende olmanı sağla-yacak personelim olmasaydı seni buraya getirmezdim.”

Jess dudaklarını birbirine bastırdı. “Peki ama persone-linden beni kim koruyacak?”

“Ne?”

“Beni duydun?”

“Bu saçmalık.”

“Öyle mi?”

Mutfaktan bir gürültü duyuldu. Mark kaşlarını çatarak etrafına bakındı, ani sesin neden olduğu refleks adrenalinin etkisi dinerken Matthews’un, “Bu kadına ne olmuş gene?” diye sordüğünü duydu.

Wendell yanıtladı –Mark sesinden tanımişti– ama arka-daşının sesi o kadar alçaktı ki söylenen kelimeleri duyamadı.

Anlaşılan Matthews mutfığa alınmıştı. Bunda tehlikeli bir şey yoktu. Jess'e doğru döndü.

Ancak ağzını açıp onu temin etmeye fırsat bulamadan, genç kadın konuşmaya başladı.

“O insanlara sana anlattıklarımı sakın anlatma. Kazayı. Hatırladıklarımı. Hiçbir şeyden bahsetme.” Kısık sesle söylenmiş olsa da sert bir emirdi bu. Genç kadın gözlerini –ki muhtemelen oturma odasının loş ışığı ile kendi öfkesinin ortak çalışması sonucu şu an eladan çok yeşil görünüyorlardı– Mark'ın gözlerine dikti.

Gözleri oldukça güzeldi gerçekten de. Kadınsı, flörtçü gözlerdi. En azından, gözlerini haşın bir tavırla ona dikmemiş olsaydı, böyle görünürlerdi.

“Bahsetmeyecektim zaten.” Mark yumuşak bir sesle söylemişti bunu. Kadın korkuyordu ve geçerli sebepleri vardı, o nedenle Mark ona karşı hassas davranmak istiyordu. “Dinle, burada güvendesin. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bununla ben ilgilenirim.”

Jess şüpheli görünüyordu.

“Ryan?” Jess söylemek istediği şeyi söyleyemeden Wendell mutfaktan seslendi. “Bu küçük mutfakta bekleyerek sana hiçbir yararımız dokunmaz. Etrafa dağılmamız gerekiyor.”

Arkadaşını haklı olduğunu biliyordu Mark.

“Anlaştık mı?” diye sordu Jess'e.

“Evet canım, tabii.”

Genç kadının ciddi olmadığı alaycı ses tonundan belliydi. Çok yazık. Yine de alaycı ses tonuna bakmadan söyleneni doğru kabul edecekti Mark. Sonuçta, şu an buna ayıracak vakti yoktu. Önceliği onu hayatta tutmaktı. Onu mutlu etmekse listenin sonlarında yer alıyordu.

“Burada işimiz bitti,” diye seslendi. “Gelebilirsiniz.”

Jess'in haşın bakışları vahşi bir hal aldı.

Ayak sesleri onlara doğru yaklaşıırken, “Arabanın otelden ayrıldıktan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyorum,” diye atıldı. Uzanıp Mark’ın kolunu sıktı. Biraz daha cüseli olsaydı, canını yakabilirdi. “Anladın mı? Hiçbir şey. Onlara böyle söylersin.”

“Jess...”

“Anladın mı?”

Mark kahramanca olduğunu düşündüğü büyük bir çaba göstererek gözlerini devirmemeyi başardı. “Pekâlâ. Anladım.”

Jess elini kolundan çekti. Yüz ifadesi sihirli bir şekilde değişti, kaşlarının çatıklığı kayboldu, gerginliği belli belirsiz hoş bir hiçliğe dönüştü.

Wendell oturma odasına girdikten sonra onu bir doksan boylarında, kahverengi saçlı ve diğerleri gibi koyu renk bir takım elbise giymiş olan Matthews takip etti. Tipik Gizli Servis ajanı. Mark ona selam verip Jess’i tanıttı. Karşılıklı selamlaştılar.

“Duş alabilir miyim?” Mark’a bakarken Jess’in ses tonu bu kez oldukça yumuşaktı. “Ve kuru giysiler bulmamız mümkün mü?”

Genç kadının ıslandığını ve titrediğini hatırladı Mark. Ve çok kötü bir gün geçirdiğini. Her şey düşünüldüğünde, oldukça iyi dayandığını söyleyebilirdi. Hatta, şaşılacak kadar iyi dayanmıştı.

“Üst kattaki banyoyu ve yatak odasını kullanabilirsin,” dedi ona, Matthews’un ön kapıyı kontrol etmesini ve perdeyi kenara çekerek dışarı bakmasını izlerken.

Wendell koltuklardan birine yerleşmişti, gözleri merdivenlere doğru yürüyen Jess’in üzerindeydi. Jess’in onlara dönük olan sırtı dümdüzdü. Başını dik tutuyordu. Yavaş yürüyordu, ama şartlar düşünüldüğünde yürüyüşü şaşırtıcı derecede düzgündü. Bu şekilde yürümek onun için büyük bir çaba gerektiriyor olmalıydı.

“Alarm sistemin var mı?” Matthews pencereden uzaklaşarak onun dikkatini çekti. Mark’ın gözü bir an için çimenlerin ötesindeki zifiri karanlığa ilişti. Saat henüz on birdi ve uzun bir gece onları bekliyordu. Her şeyin olabileceği uzun bir zaman dilimi. Bu düşünce onu huzursuz etti.

“Hayır,” diye yanıt verdi.

“Alarm sistemi biziz.” Wendell’ın sesi tekdüzeydi.

“Başka bir giriş var mı?” diye sordu Matthews.

“Bodrum kapısı.”

Matthews bir şey söyledi, ama Mark duymadı, dik ve dar merdivenlerde yürüyen Jess’i gözleriyle olduğu kadar vücuduyla da takip ediyordu. Genç kadın yukarı çıkmaya teşebbüs etmeden önce tırabzan babasına tutunarak durunca, Mark arkasından yetişti.

“Yardım ister misin?” diye sordu kulağına doğru.

Jess kafasını salladı ve dönüp ona bakmadı. “Hayır.”

Pekâlâ, anlaşılan hâlâ asabiydi.

Omuzlarını dikleştirip yukarı çıkmaya başladı. Mark ihtiyacı olursa diye olduğu yerde kaldı ve büyük bir kararlılıkla basamakları teker teker çıkmasını izledi. Tırabzanı tutan elinden ve adımları arasında hafifçe tereddüt etmesinden, harcadığı çabanın büyüklüğünü görebiliyordu. İçgüdülerini yanına gidip tüm itirazlarına rağmen onu kucağına alıp merdivenlerden çıkarmasını söylüyordu, ama karşı koydu. Bunu yapacak olsa Jess sinirlenirdi. Ve utanırdı. Mark onu sinirlendirmeyi umursamıyor olsa da –sinirlenince çok sevimli oluyordu– başkalarının karşısında onu utandırma fikrinden hoşlanmamıştı.

Ama gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Üzerindeki ciddi kıyafete rağmen narin görünüyordu. Hatta kırılğan.

Dar omuzları, ince bir beli ve aptalca yüksek olan topuklu ayakkabılarının üzerinde ince baldırları vardı.

Mark'ı en çok şaşırtan şey ise, gerçekten sarsıcıydı.

Kadının güzel kalçaları vardı.

Çıkık, sıkı ve bir basketbol topu kadar yuvarlak. Merdivenlerden çıkarken dikkatini çekecek kadar kadınsı bir şekilde sallanıyordu.

Seksi.

Şaşkın beyninde bu düşünce yanıp sönerken Fielding odaya girip, "Ee, Ryan, bize olanları özet geçmeyecek misin?" diye sordu.

Mark, "Evet," diye karşılık verirken Jessica durup kaskatı kesildi. Genç kadının zihninden geçenler, arkasına dönüp Mark'a *Sakin sana anlattıklarımı onlara anlatma*, diye bağırması kadar açıktı. Mark'ın böyle bir şey yapmak gibi bir niyeti yoktu, Jess ondan bunu rica ettiği için değil. Zaten tedbirli olmakta fayda olduğuna inanıyordu. Arkadaşlarına güveniyordu, ama...

Her zaman bir *ama* vardı. Her zaman.

"Banyo sağdan ilk kapı," diye seslendi Jess'e doğru. "Yanındaki yatak odasını kullanabilirsin."

"Harika. Teşekkürler." Genç kadın tekrar hareket etmeye başladı, ama hâlâ ona bakmıyordu. Kadınlarla ilgili engin ve zaman zaman acı veren tecrübelerine dayanarak, Mark kadın dilinde bunun hâlâ onun gözüne giremediği anlamına geldiğini biliyordu. "Birazdan aşağıya dönerim."

"Aşağıya dönme. Yat. Uyumaya çalış. Herhangi bir değişiklik olmazsa, en azından sabaha kadar buradayız."

"Pekâlâ. Öyleyse, iyi geceler."

Jess merdivenlerin sonuna varıp omzunun üzerinden bile arkasına bakmaksızın gözden kaybolduğunda Mark hâlâ onu izlediğinin farkında değildi. Nihayet kendisine geldiğinde üç çift gözün ona baktığını gördü. En azından Wendell'ın gözleri şüpheyle ışıldıyordu. Onun diğerlerinden daha uyanık olup olmadığını ya da kadın sezgisi

diye bir şeyin gerçekten olup olmadığını ve kendisinin şu an buna tanık olup olmadığını merak etti Mark. Kaşlarını çatıp, Jess'in kalçalarını dikizlediğinin anlaşılmamasını umarak oturma odasının ortasına geri dönüp Jess'i aklından çıkardı. Zoey ayak bileklerine dolanıp dururken onlara akşamüstü olanları özenle anlatmaya koyuldu. Dikkatle onu dinlediler, o da bunu bekliyordu. O uğursuz cumartesi gecesi görevde olan ekibin bir parçası olarak, Wendell, Fielding ve Matthews da trajedinin sonuçlarından nasiplerini almışlar ve şefleri tarafından soruşturma süresince masa başı görevlere verilmişlerdi. Bu yüzden, gerekirse ateş gücü sağlayacak olmalarının yanı sıra, son derece hazır ve istekliydiler, bu işi çözmesi için Mark'a yardım etmeye kararlıydılar.

Hevesliydi. Zira onların kariyerleri de zedelenmişti.

"Wendell, senden Marian Young'ın durumunu kontrol etmeni istiyorum," diye sözlerini bitirirken, onun koltuğa yayılmasını izledi Mark. Wendell'in kelime dağarcığında kadınsı zarafet tabiri yoktu ve Mark onun bu yanını seviyordu.

"Tamamdır, patron." Wendell ayağa kalkıp ellerini saçlarının arasında dolaştırdı ve gerekli görüşmeleri yapmak için mutfığa doğru ilerledi.

"Eğer biri onu gerçekten öldürmek istiyorsa..." Fielding yaslandığı duvardan uzaklaşıp başıyla üst katı işaret etti. "... onu bulmaları pek zor olmayacaktır. Gizli Servis'te gözünün onun üzerinde olduğu açık bir sır gibi biliniyor."

"Fielding haklı." Matthews kanepeden kalktı. "Bu ev hedef olmaya mahkûm."

"O yüzden buradasınız," dedi Mark sertçe. "Yarın onu başka bir yere götürürüz. Sadece bir geceliğine onu güvende tutmamız gerekiyor."

“O halde sorun yok.” Fielding sırtıp belinde kılıfında bulunan Glock’a hafifçe vurdu. “Ellerinden ne geliyorsa yapsınlar. Fazladan bir şarjör bile getirdim.”

Fielding’in atış antrenmanlarında cephanesini çok çabuk tükettiği düşünülürse, bu aslında oldukça komikti.

“Marian Young ölmüş,” dedi mutfaktan dönen Wendell. “Üniversite Hastanesi’ne götürüldüğünde çoktan hayatını kaybetmiş.”

Gerginlik hemen arttı.

Şüpheci herifin teki olan Mark ise, hızlı bir telefon görüşmesi yapmak için yalnız kalana dek bekledi. FBI’daki bir arkadaşını arayacaktı; arkadaşını Wendell’in koridor-daki dolaba astığı ceketinin cebinden aşırıldığı telefondan aradı (dinleniyor olma ihtimaline karşın kendi telefonunu kullanmak istemiyordu, ayrıca Wendell’in da arama kayıtlarını kontrol edeceğini pek sanmıyordu); ricası kısa ve özdü: Herhangi bir çarpışma ya da aracı yoldan çıkaracak herhangi bir hasarın olup olmadığını anlamak için birinin yanmış Lincoln’ın arka kısmını kontrol etmesini istiyordu

İşini bitirince telefonu Wendell’in cebine geri koydu. Buzdolabından bir şişe su alıp Wendell’la ayaküstü lafladıktan sonra üst kata çıktı.

Uyumadan önce Jess’e sorması gereken bir soru daha vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jess duşa adımını attığında titriyordu. Ayrıca sırtı ağrıyor, bacakları sızlıyordu. Başı da zonkluyordu. Olduğu yere çöküp kalması ona son derece olası geliyordu.

Ancak bunun olmasına izin vermeyecekti. Güçlü olması gereken bir an varsa, o an bu andı. Dişlerini sıkıp suyu açtı ve duşun altına girdi.

Şu an en çok istediği şey evine gitmekti. Kendi banyosunda duş almak, kendi yatağında kıvrılmak ve bunların hiçbiri olmamış gibi yapmak istiyordu.

Zamanı geçen cumartesi gecesine geri alabilseydi, o telefonu asla açmazdı.

Ama zamanı geri alamazdı, o telefona yanıt vermişti ve işte şimdi buradaydı.

Güvenebileceğinden emin olmadığı yakışıklı bir Gizli Servis ajanının banyosunda duş alıyordu.

Duş perdesi her kıvıldığında ya da ani bir ses duyduğunda birinin onu öldürmeye çalışacağını düşünerek dehşete kapılıyordu.

Ryan dışında, aşağıda üç Gizli Servis ajanı daha vardı. İlk bakışta iyi bir şey gibi görünüyor olabilirdi. Jess emin değildi. Belki de Ryan'ın düşündüğü gibi bu üç kişi iyi Gizli Servis ajanlarındandı.

Belki de değillerdi.

Ve dört numaralı Gizli Servis ajanını, yani Ryan'ı henüz bu listeye dahil etmemişti. Ama Ryan'ın onu öldürmek istemediğinden neredeyse emindi.

O halde neden bu işte Gizli Servis'in parmağı olabileceğinden şüphelendiğini ona söylememişti?

Cevap ne yazık ki ortadaydı: Ryan'a güveniyor olabiliyordu, ama yeterince güvenmiyordu. Söz konusu o olduğunda, hâlâ içinde ufak bir şüphe vardı. Belki Ryan onu daha büyük ve tehlikeli bir şeye doğru iterken ona yardım ediyormuş gibi yapıyordu, belki de –eğer Jess'in Gizli Servis'in olanların bir parçası olduğundan şüphelendiğini biliyorsa– rol yapmayı bırakıp Jess'in ölümünü de içeren o büyük ve tehlikeli şeyi gerçekleştirmeye koyulacaktı.

Yine paranoyaklaşıyorsun.

Jess o kadar yorgundu ki, herhangi bir şey düşünmek yararsızdı, o yüzden vazgeçti. Zihnini boşaltmak amacıyla, kendini zorlayarak içinde bulunduğu yere ve zamana odaklandı. Sıcak su işe yaramış, ürpertilerini geçirip gerilen sinirlerini sakinleştirmişti. Uzun zamandır kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Sıcak suyun altında uzun bir süre kaldı, saçlarını yıkayıp tepeden tırnağa sabunlandı ve sırtıyla bacaklarındaki sızlamalar büyük ölçüde dinene dek sıcak suyun vücudundan akmasına izin verdi.

Duşa girmeden önce, el çantasındaki küçük bir şişede bulunan, hastaneden verdikleri iki ağrı kesicinin ikisini birden almıştı ve ilaçlar nihayet etkisini göstermeye başlamıştı.

En sonunda duştan çıktığında, lavabonun yanındaki havlu dolabından aldığı turuncu havluya sarınıp saçlarına da bir havlu sardıktan sonra aynadaki buharı sildi. Duşa girmeden önce lenslerini çıkardığı için aynadaki yansıması oldukça bulanıktı. Çantasından gözlüğünü çıkarıp taktı ve görüşü netleşir netleşmez suratını buruşturdu.

Hâlâ aynı, sıradan dört göz Jess'ti, ayrıca sararan birkaç çürüğü ve gözünün üzerinde dikişleri vardı.

Ne yani, daha farklı bir şey görmeyi mi umuyordu?

Farklı bir şey görmeyi umuyorsa, sebebi Ryan'dı ve bu hemen sona ermeliydi. Onun o kocaman, güçlü ve kaslı göğsünde kocaman, güçlü ve kaslı kollarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladıkça heyecanlansa da, bir kez daha onu hayal etmeye başlayacak kadar aptal değildi.

Kollarının arasındaydın, çünkü biri seni öldürmeye çalışıyordu, seni aptal.

Bu düşünce yüzüne bir tokat gibi çarptı. Ryan'ı aklından çıkardı. Hayatta kalmak için bir plana ihtiyacı vardı, yakışıklı bir erkeği düşünmeye değil.

Belki de her şeyi medyaya anlatıp ortaya dökmeliyim. İnsanlar bildiklerimi bilirse, kimsenin beni öldürmek için bir sebebi olmaz. Öyle değil mi?

Saçlarına doladığı havluyu çıkaran Jess bu düşünceyi aklında evirip çevirdi ve kesin bir sonuca varamadı. Her şey gibi, konuyu bu kadar yorgun olmadığı bir zamana bırakmak en iyisiydi. Aynı şekilde, gücünü yatmak için hazırlanmaya ayırmalıydı. Banyo sık sık bir kadın tarafından kullanılıyor olmalıydı, muhtemelen Ryan'ın kızı tarafından. Lavabonun yanındaki dolapta bir saç kurutma makinesi vardı, onu aldı ve çantasından da bir fırça çıkarıp saçlarını kurutmaya başladı. İşlem kısa ve basitti, sıcak hava tutup arada sırada fırçayla saçlarına kıvrım veriyordu, o kadar... Çok geçmeden işini bitirdi: işte, çene hizasında düz saçlar. Ve sonra her zaman çantasında taşıdığı diş fırçası ve Ryan'ın Crest markalı diş macunuyla dişlerini fırçaladı, kiraz aromalı dudak parlaticısı ve biraz nemlendirici sürdü, sonra da duruladığı iç çamaşırlarını bir havluya sararak yatak odasında asıp kurutacağı döpiyesiyle birlikte kolunun altına alıp kapıya yöneldi.

Koridor karanlıktı. Sadece alt kattaki oturma odasından sarı bir ışık geliyordu. İnsanların konuştuklarını duyabiliyordu – Gizli Servis iş üstündeydi. Bu düşünce ürpermesine neden oldu. Neyse ki, yatak odasının kapısı sadece birkaç metre ötede soldaydı. Işığı açık bırakmayı düşünmemiş olması çok kötüydü.

“Hey.”

Yatak odasına girer girmez karanlıkta aniden duyduğu Ryan’ın sesi sıçramasına neden oldu. Neyse ki, vücudu tamamen krize girmeden Ryan’ın kendisine özgü kalın sesini tanımıştı. Onu da tanımıştı, henüz bozulmamış yatağın üzerinde sere serpe yatan uzun bir siluetti.

“Burada ne işin var?” Dik dik Ryan’a baktı, elbette boşa çaba harcamıştı, çünkü onu doğru düzgün göremiyordu. Ryan uzun kolunu uzatıp yatağın kenarındaki lambayı yakınca tek bir perdeyle sıkı sıkı örtülmüş pencerenin yanındaki köşeye itilmiş başlıksız iki kişilik yatağın bulunduğu küçük yatak odası ortaya çıktı.

İşte o zaman dik bakışları işe yaradı.

“Seni bekliyordum. Bak, sana su getirdim.” Ryan açılmamış plastik su şişesini gösterip komodinin üzerine bıraktı. Ceketıyla ayakkabılarından kurtulmuş, beyaz gömleğini pantolonunun içinden çıkarmıştı, kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. “Ve pijama da.”

Ryan ayağa kalkarken Jess yatağın ucundaki yeni görünen pembe pijamaları süzmeye başladı. Yaka kısmı dik, önü firfırlıydı ve dans eden siyah köpeklerle süslüydü. Tutu giyen köpekler.

On beş yaşındaki biri için biraz çocuksu kaçsa da, Ryan’ın kızının olmalıydı.

“Kızının onun pijamalarını giymemden hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Merak etme. Bunları hiç giymedi. Noel hediyesi ola-

rak almıştım, pijamalara bir kez bakıp öğürdü. Asla giyme-yeceğini net bir şekilde belirtti.”

Anlaşılan, adam budalanın tekiydi. Kızının yatak odası koridorun karşısındaydı ve kapısı açıktı. Yatıştırıcı pastel renklerle boyanmış olan evin geri kalanının aksine, kızının odası koyu mora boyanmıştı ve duvarları Day-Glo posterleriyle dekore edilmişti. Bunu ve oturma odasındaki şömine rafında kot pantolon ve kuru kafa baskılı siyah bir tişört giymiş güzel sarışın kızın at sırtında çekilmiş resmini gören Jess, pembe pijamaların kızın zevkine neden hitap etmediğini anlayabiliyordu.

“Teşekkür ederim.” Ryan’a artık odadan çıkabileceğini belirtircesine kenara çekildi.

Ama Ryan kımıldamadı. “Aslına bakarsan, buraya pijama ve su getirmek dışında bir sebep için geldim.”

“Ne?” Ses tonunun biraz tuhaf çıkmasının nedeni kendisini rahatsız hissetmeye başlamasındandı. Pembe pijamaları tamamen gözden geçirmeyi bitirir bitirmez, üzerinde sadece küçük, turuncu bir havlu olduğu gerçeğini fark etti. Nokta. Omuzlarını ve bacaklarının büyük bir bölümünü açıkta bırakan küçük bir havluydu bu.

Sorun şu ki, Ryan da bunu fark etmişti. Adamın değişen yüz ifadesiyle Jess hemen alarma geçti. Ryan pijamaları incelemekle meşgul olduğunu sandığı sırada saklama gereği duymadan onu tepeden tırnağa süzmüştü. Jess gözünün ucuyla adamın bakışlarını görmüştü. Tam anlamıyla erkeksi ve seksi bir bakıştı ve sonuç olarak kalbi daha hızlı atıyordu. Ve şimdi göz göze geldikleri sırada, küçük havlunun durması gerektiği yerde durduğundan emin olmak için ellerini havlunun göğüslerinin arasında üst üste bindiği yerin üstüne koydu.

Tanrım, yüzüm mü kızarıyor?

Gözlerinin ve yanaklarıyla çenesindeki sakallarının et-

rafındaki tüm ince çizgileri ortaya çıkacak kadar dikkat kesilen haşın ve yakışıklı yüze kendisini savunurcasına kaşlarını çatarak bakarken, gözlüğünün gözünde olduğunu hatırladı. Bu, havluyla yakalanmaktan daha kötüydü. Gözlüğünü çıkarıp atmamak için kendisini zor tuttu.

Aptal olma. Bunun senin ve onunla hiçbir ilgisi yok. Bu...

“Kapıyı kapat,” diye kısık bir sesle ona emretti Ryan.

Jess kendisine engel olamadı. Gözleri kocaman oldu. Ağzı kurudu ve nabızı hızlandı. Aklına yaramaz düşünceler üşüşmesinin kapıyı kapatır kapatmaz yatağa gireceklerini düşünmesiyle ilgisi yoktu. Sebep, odanın çok ufak olması, birbirlerine yakın olmaları ve ayrıca neredeyse çıplak olmasıydı.

Hem bu tür hayaller kurmamış da değildi. Aslına bakılırsa, sayısız kez bunun hayalini kurmuştu.

Ne kadar utanç verici.

“Neden?”

“Çünkü kimsenin bu konuşmayı duymasını istemiyorum.”

Pekâlâ. Jess kapıya o kadar yakındı ki, tek yapması gereken kolunu uzatıp kapıyı itmekti ve öyle de yaptı.

Birden oda gözüne daha da küçük göründü.

“Ne oldu?” diye sordu havluyu göğsüne daha sertçe bastırırken.

“Öncelikle, Marian Young ölmüş. Üzgünüm.”

Haber onu şaşırtmasa da kalbi sızladı. Bunu zaten biliyordu.

“Zavallı Marian. Bunu hak etmedi.”

“Böyle bir şeyi kimse hak etmez.” Yüzü ifadesiz olan Ryan gözlerini kıstı, dudakları gerildi ve Jess şu anda baktığı yüzün bir ajana ait olduğunu anladı. “Sana sormak istediğim bir soru var: Nereye gidiyordunuz? O gece o arabayla sen, First Lady ve diğerleri nereye gidiyordunuz?”

“Ne?” Konu aniden değişince soruyu algılamakta zorlanmıştı Jess.

“Bana arabaya biner binmez Davenport’un arayıp First Lady’nin nereye gideceğini söyleyeceğini söylemiştin. Aradı mı? Nereye gidiyordunuz?”

Jess’in hatırlaması biraz zaman aldı.

“Bay Davenport aramadı. Tıpkı daha önceki gecelerde olduğu gibi o gece içiyordu ve Bayan Cooper’la uğraşmak istemiyordu. Onun yerine Marian aradı. Önce şoförü, sonra Bayan Cooper’ı aradı ve bu hanımefendiyi deliye döndürdü, çünkü sekreterle uğraşmak istemiyordu. Bay Davenport’la konuşmak istiyordu. Anladığım kadarıyla, Marian nereye gideceğimizi şoföre söyledi. Bayan Cooper’a da söylediğine eminim, çünkü Bayan Cooper gerekli hazırlıkların yapılması için birilerini aramaya çalışıyordu, ama sinyal zayıf olduğu için sinirlenip telefonunu fırlattı. Ama kimi aradığını ya da nereye gittiğimizi de bilmiyorum.”

Ryan bir süre kaşlarını çatarak ona baktı, düşünceli bir hali vardı. O kadar yakındı ki, Jess aralarındaki mesafeyi tek bir adımda kapatabilirdi.

Elbette böyle bir şey yapmayı istemiyordu, hatta böyle bir şey yapmayı akından bile geçirmiyordu.

“First Lady hiçbir isim vermedi mi?”

“Hayır.”

“Emin misin? İpucu sayılabilecek bir şey söylemiş olmalı.”

“Hatırladığım kadarıyla hiçbir şey söylemedi.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Bilmediğim bir şeyi söyleyemem.”

“Biliyor musun, bu işe son verip normal hayatına dönebilmen için ilk önce tam olarak neler olduğunu çözmemiz gerekiyor.”

“Aslına bakarsan,” dedi Jess, “kendimi bu işten kurtarmak için başka bir yol düşünmüş olabilirim.”

“Ne gibi?”

“Ya basına gidersem? *Post*’ta çalışan bir muhabir tanıyorum. Ya onunla iletişime geçer ve ona bildiğim her şeyi anlatırsam ve bunları yayınlarsa? Ya televizyona çıkıp her şeyi tüm ülkeye anlatırsam? Böyle bir şeyin ardından beni öldürmelerinin bir anlamı kalmaz. Bildiğim ya da şüphelendiğim her şey halkın gözü önünde olur.”

Ryan kafasını salladı. “Basına gitmek mi? Hiçbir kanıtın olmadan? Bu yapabileceğin en kötü şey olur.”

“Neden olmasın?” Jess çenesini kaldırdı. “Aslına bakarsan, düşündükçe bana daha mümkün geliyor. Bu işi bitirmeye hazırım.”

Ryan aralarındaki mesafeyi kapatacak bir adım atıp onu kolundan yakaladı. Vücudunun geri kalanı gibi eli de büyüktü. Jess’in dirseğinin üst kısmını kavrayan parmakları sıcak ve güçlüydü. Tutuşu sağlam ve neredeyse sertti.

Bunun –ve Ryan’ın– son derece farkındaydı Jess. İstese de istemese de.

“Bunu yapmayı aklından bile geçirme.” Ryan’ın başkışlarında söylediği her kelimedede ciddi olduğunu belirten bir yoğunluk vardı. “Bana anlattıklarını seni destekleyecek hiçbir kanıtın olmadan halka açıklarsan, çok tehlikeli insanları Birleşik Devletler’in First Lady’sini öldürmekle suçlamış olursun ve başka insanları da. Bu onlar için sorun yaratır. Peki bu sorunun icabına nasıl bakarlar? Senin icabına bakarak. Tanık yoksa, sorun da yoktur. Puf! Böyle bir şey yaparsan her şey biter.”

“İnsanlar yine de araştırır...”

“Araştırabilirler, ama ölmüş olacağın için bu konu hakkında hiçbir şey bilmezsin.” Ryan kolunu biraz fazla sıkı tuttuğunu anlamış olacak ki elini çekti. “Bu işten sağ çıkmak istiyorsun, değil mi?”

Jess bakışları yeterince açık bir cevap oluşturunuyordu.

“O halde dayan. Bu konuyu araştıran insanlar var. Kanıt bulabilirsek, halka açıklama yapmayı düşünebilirsin. O zamana kadar bekle.”

“Pekâlâ.”

Ryan onu inceledi. İfadesi yavaşça yumuşadı. “Dinle, bu konuyla ben ilgileniyorum, tamam mı? Her şey yoluna girecek.”

“Şimdi de hafifçe başımı mı okşayacaksın?”

Ryan bir an şaşırılmış gibi göründü. Sonra sıırttı. “Yapardım, ama denersem kolumu kıracaktımsın gibi bakıyorsun.”

“Aynen öyle, yanlış anlaşılma olmasın da.”

“Gayet iyi anlaşılmıştır. Hadi uyu, Jess.” Ryan yanından geçip kapıyı açtı ve duraksayıp ona baktı. “Bu arada, havlunun içinde harika görünüyorsun.”

Tepki vermesine fırsat vermeden kapıyı kapatıp gitti, Jess’in kalbi zavallı bir şeymiş gibi çarpıp duruyordu.

Çirkin pembe pijamaları giyip yatağa girdiğinde o kadar yorgundu ki, başı dönüyor ve doğru düzgün düşünemiyordu.

Bu iyi bir şeydi. Çünkü düşünmek istemiyordu.

Çünkü Ryan zihnini meşgul etmiyorken, aklına daha kötü şeyler geliyordu: Davenport’un silahı ona doğrultup ateş etmesi, kocaman cam duvarın aniden parçalanıp ofisin geceye açılması, Davenport’un caddede cansız yatması ve Marian’ın havaya uçması.

Ve tüm bunları kazaya dair hatıraları takip ediyordu.

Ryan onun hatırladıklarını hiç kimseye söylemeyecekti. Söz vermişti, onun tarafındaydı ve...

Annette Cooper bugün toprağa verildi.

Pekâlâ, yeter. Koyunları saymaya başlayan Jess, yünlü küçük hayvanların yemyeşil bir çayırda çitlerin üzerinden atladıklarını hayal etti.

Bir küçük koyun, iki küçük koyun...

Kendine geldiğinde uyanıyordu. Bu da uyumuş olduğu anlamına geliyordu. O kadar derin uyumuşt ki, sersemliğini üzerinden atıp kimin yatağında uyuduğunu ve nerede olduğunu hatırlaması bir dakikayı aldı.

Oda o kadar karanlıktı ki, sadece altından ince bir ışığın süzüldüğü kapının ne tarafta olduğunu biliyordu. Yatağın yanında dokununca parlayan türden bir saat vardı, o yüzden dokunup parlamasını bekledi. Saat ışıldadı ama rakamlar bulanıktı. Gözlüğünü takınca saatin sabah dört kırk dokuz olduğunu gördü. Beş buçuk saattir uyuyordu.

Tuvalet gitmeliydi.

Yatmadan önce içtiği bir şişe suyu düşününce suratını buruşturdu. Bunun olacağını tahmin etmeliydi.

İsteksizce yataktan kalkıp ışıkları açmaya gerek duymadan tuvalet gitti.

Ev sessizdi. Üst kat karanlıktı, ama merdivenlerden aşağıya bakınca ışıklardan bazılarının hâlâ açık olduğunu gördü. Alt kattaki iyi Gizli Servis ajanları onu korumayı görev edinmişlerdi, o yüzden tüm gece boyunca uyumayıp onu koruyacaklardı. Belki de nöbetleşe uyuyorlardı.

Banyodan çıkınca kendisini koridorun sonundaki büyük yatak odasına bakarken, Ryan'ın orada olup olmadığına ve uyuyup uyumadığını düşünürken buldu.

Zihninde beliren görüntü içinde küçük bir sıcaklık hissetmesine neden oldu.

Havlunun içinde harika görünüyorsun.

Adamın bunu söylediğini hatırlamak bile küçük sıcaklığı daha da ateşledi.

O...

Alt kattan gelen sesler dikkatini dağıttı.

"... kahvaltı ister misin?" Ses boğuk olduğu için sesin kime ait olduğunu anlayamadı, ama Ryan'a ait olmadığı

kesindi. Her kimse oturma odasına daha yeni girmişti ve Jess bu yüzden cümlesinin ancak sonunu duyabilmişti.

“Bunun için biraz erken değil mi?” Jess sesin Wendell’a ait olabileceğini düşündü. Kadının sesi gibiydi, ama konuşan kişiyi görmeden emin olması zordu.

“Kahvaltı için asla erken değildir, tatlım.”

Jess aniden felç geçirmiş gibi, yürümeyi kesti. Koridorun ortasında durdu, alt kattan gelen ışık çıplak ayaklarının hemen önünde kesiliyordu. Kendisine engel olamayıp merdivenlerden oturma odasına doğru baktı. Tırabzan babası ve merdivenin sonundaki dikdörtgen zeminin dışındaki hiçbir şey göremiyordu. Aniden sıkışan göğsüne karın boşluğuna çöken bir ağırlık hissi eşlik etti.

Kulaklarındaki uğultu o kadar güçlüydü ki, hâlâ konuşuyorlarsa bile, duyamıyordu.

Ama yeterince duymuştu: o kelime, *tatlım*.

Şiddetli bir mide bulantısı hissetti, bu kelimeyi daha önce nerede duyduğunu biliyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu uyumana yardımcı olacak, tatlım.

Kumaş pantolonunun altından parlak siyah ayakkabıları görünen ve üzerine küçük gelen bir hastane önlüğü giymiş olan adam onu öldürmeye çalışmadan önce böyle söylemişti.

Jess aynı sevgi sözcüğünü aynı tonlamayla tekrar duymuştu.

Bu gerçeğe yüzleşirken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden fırlamaya çalışıyor gibiydi.

Onu öldürmek isteyen kişi buradaydı. Başından beri şüphelendiği gibi bir Gizli Servis ajanıydı, Ryan'ın alt katta onu koruması gereken sözde "iyi" Gizli Servis ajanlarından biriydi.

Kulaklarının çınlaması dinince duyma yetisi geri geldi.

"... çırpılmış iki yumurta, öyleyse. Sosisle birlikte."

"Sen pişireceksen, varım. Ben de aynısından istiyorum."

"Ne yazık ki, hiç sosisim kalmadı." Bu ses Ryan'a aitti. Jess onu nerede olsa tanırdı. Ryan da aşağıdaydı. Onlarla birlikteydi.

Onlardan biri. Serum poşetine yaptırdığı testlerin sonuçları hakkında yalan söylemişti. En azından, Jess gerçeği yüzüne vurana kadar.

“Peki domuz pastırması var mı?”

“Olmalı.” Konuşan yine Ryan’dı. “Dolaba bak.”

Biri karşılık verdi, ama ses boğuk olduğu için Jess kelimeleri seçemedi. Konuşan kişi her kimse mutfağa doğru gidiyor olmalıydı.

Jess daha fazla dinlemek istemedi. Son derece sessiz bir şekilde yatak odasına dönüp kapıyı kapattı. Kilidi olmadığı için şansına küfretti.

Uzun bir süre, kafasını kapıya yaslayıp zifiri karanlıkta öylece durdu, panik damarlarında buz gibi dolaşırken nefes alışını kontrol etmeye ve gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Ne yapacağım?

Ryan’a gitmek gibi bir seçeneği yoktu. Öncelikle, terazinin ibresi ona güvenmemesi gerektiğini gösteren tarafa doğru sertçe eğilmişti. İkincisi, adam aşağıda diğerleriyle birlikteydi.

Tüm içgüdüleri bir an önce evden çıkmasını söylüyordu. Parlak Ayakkabılı –bundan sonra ondan böyle bahsedecekti– onu öldürme şansını tekrar eline geçirmeden çıkıp gitmeliydi.

Belki de hepsi bu işin içindeydiler. Ryan bile.

Bu düşünce soğuk terler dökmesine ve kesik kesik solumasına neden oldu.

Bilmiyordu. Bilmesi imkânsızdı. Tek bildiği “tatlım” kelimesini tanımış olmasıydı ve bu kadarı yeterliydi.

Buradan çıkmalıyım.

Bu düşünceyle birlikte içini panik duygusu şardı.

Hepsinin uyuduğunu sanması iyi haberdi. Günün aydınlanmasına bir belki bir buçuk saat daha vardı, o nedenle kaçışını gizlemek için karanlıktan yararlanabilirdi. Muhtemelen saat sekizden önce kimse onu kontrol etmeyi ak-

lından geçirmezdi. En kötü ihtimalle, onlarla arasındaki mesafeyi olabildiğince açması için üç saati vardı.

Nereye gideceğim?

Hiçbir fikrinin olmadığını fark edince ağzı kurudu. Evine dönemezdi: Grace orada değilse bile, ilk kontrol edecekleri yer orası olurdu. Annesinin evine gidip ailesini tehlikeye atamazdı. Aynı sebepten ötürü arkadaşları da seçenekleri dışındaydı: Onların yanına gitmesi ve bu işe onları da bulaştırması ne kadar korkunç olurdu.

Saklanabileceğim bir yer bulmalıyım.

Ama neresi? Olanlar düşünüldüğünde, peşindeki kişi her kimse onu nereye giderse gitsin bulacağından emindi. Nereye giderse gitsin onu bulacaklardı. Onu bulmak için ellerinden geleni yapacaklar ve bulduklarında ona karşı acımasız olacaklardı.

Sonuç olarak ortadan kaybolması gerekiyordu. Ama nasıl?

Evden kimseye fark ettirmeden uzaklaşma şansı giderek azalıyordu. Buradan çıkar çıkmaz ne yapacağına yolda karar vermek zorundaydı.

Derin bir nefes aldı. Öncelikle; üzerini giyinmeliydi. Yanına alması gereken şeyleri toplamalıydı. Sonra da evden çıkmalıydı.

Alabama ulaşabilirsem...

Gri bir Acura TL'si vardı. Hâlâ evinin yanındaki garajda olmalıydı. Anahtarları çantasındaydı.

Araba D.C.'de.

Işığı açmak kötü bir fikirdi. Muhtemelen herkes evin içindeydi. Herhalde fark etmezlerdi. Ama Jess böyle bir riske girmeyecekti, çünkü elindeki tek avantaj, uyuyor olduğunu sanmaları ve daha önce onu öldürmeye çalışan kişinin aralarında olduğunu keşfettiğini bilmiyor olmalarıydı.

Arabamı aldığımı anladıklarında muhtemelen arama bülteni çıkarırlar.

Anahtarlığında hani şu sonsuza dek pili bitmeyen küçük fenerlerden vardı. Bunu hatırlayan Jess, el çantasının olduğu komodine koşup el yordamıyla anahtarlarını buldu ve fenerin düğmesine bastı.

İşte, ince beyaz bir ışık.

Ajanlar ortadan kaybolduğumu anlayana dek en azından birkaç yüz kilometre uzaklaşmış olurum. Sonra arabadan kurtulurum ya da plakasını değiştiririm. Belki de değiş tokuş ederim.

Bir kitabın altına sıkıştırdığı iç çamaşırları pencerenin kenarından sallanıyordu. İpeksi kumaşı tam olarak kurumamıştı, ama Jess yine de aldı. Elbisesi ve gömleği de kurumamıştı. Ve ayakkabıları – onları hatırlayınca sızlandı.

Neden topuklu ayakkabı giydim ki?

Mark'ın kızının dolabında kullanabileceği şeyler olmaydı, ama emin değildi ve birinin onu duyup neler olduğuna bakmak için gelmesinden korkuyordu. Riske girmeye değmezdi.

Arabaya nasıl gideceğim?

Odadaki dolabı hızla gözden geçirmesi sonuçsuz kaldı. Dolabın içinde askıdan başka bir şey yoktu.

Pekâlâ.

Islak kıyafetlerini olabildiğince çabuk giyip çantasını omzuna astı ve topuklarının ahşap zeminde ses çıkarmaması için ayakkabılarını eline alıp yalın ayak pencereye doğru gitti. Kenara doğru ittiği perdelerin beyaz astarlı, kalın düğümlü bir tür iplikten olduğunu gördü. Perdeleri açar açmaz çok bölmeli yüksek pencereden içeri hemen ay ışığı girdi. Yağmur dinmişti, bu hem iyi hem de kötüydü. Dışarı çıktığında fenerini kullanmadan ne yaptığını görebilecekti. Öte yandan, bakan biri olursa, fark edilmesi de kolay olacaktı.

Jess kilidi gördü ve fenerini üzerine tuttu. Kilit şaşırtıcı bir şekilde parlak pirinçtendi ve yepyeni görünüyordu. Açması kolay olacaktı. Ancak pencerenin kendisi eskiydi. Cesaret verici tek işaret, çerçevenin altındaki tutamaçların da kilit gibi parlak ve yepyeni pirinçten olmasıydı. Biri parçaları kısa bir süre önce değiştirmişti ve bu büyük ihtimalle pencereyi de açtıkları anlamına geliyordu.

Feneri çantasına atıp pencere çerçevesinin tutamaçlarını tuttu ve yukarı doğru itti.

Lütfen açıl.

Pencere açıldı, ama mümkün olabilecek en kulak tırmalayıcı bir ses eşliğinde.

Kalbi hızla atan Jess yarı açık duran pencereden ellerini ayırmadan donup kaldı ve sanki kötü bir adamın anında arkasında belirmesini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Duydular mı?

Hiçbir şey olmadı. Bağırış yoktu. Çıkan gıcırtıyı kontrol etmek amacıyla yukarı çıkan birinin ayak seslerini duymıyordu. Ev az önceki gibi sessizdi, tek fark dışarıdaki rüzgârın hafif uğultusuydu. Açık pencereden içeri giren soğuk ve nemli hava etrafını sararak perdelerin sallanmasına ve bir paltoya ihtiyacı olduğunu düşünmesine neden oldu. Ancak palto arayacak zamanı yoktu.

Çık. Şimdi.

Pencerede dışarı çıkmasını engelleyen bir tel vardı. Jess görmekten ziyade hissederek elini dikkatlice açıklığa koydu. Mecbur kalmadıkça feneri kullanmaktan korkuyordu. Parlak ışıltı onu ele verebilirdi. O yüzden parmaklarını telin soğuk yüzeyinde gezdirerek malzemeyi test etti. Böceklerin pencereden odaya girmesini engellerken aynı zamanda içeri hava girmesini de sağlamak için tasarlanmış ince bir teldi. Jess teli kaldırmayı denedi. Ama sıkışmıştı.

Kes şunu.

Çantasından anahtarlarını çıkarıp evinin anahtarını (arabasının anahtarına zarar vermekten korkuyordu, çünkü arabasına çok ihtiyacı vardı) bir bıçak gibi kullanarak teli önce sağ alt köşeden sol üst köşeye doğru, sonra da her iki yanından kesti. Çıkan ses ona kumaşın yırtılırken çıkardığı sesi hatırlatmıştı. Ancak dışarıda, hemen aşağıda olan biri bu sesi duyabilirdi.

İşini bitirdiğinde, sinirleri o kadar gergindi ki, aklı başından gitmek üzereydi.

Çık.

Artık önü açıktı. Pencere denizliği ile çerçevesinin arasında iki adımlık boşluk vardı. Az önce çıkan sesi düşününce, pencereyi daha fazla kaldırmaya cesaret edemedi. Derin bir nefes alan Jess, başını dışarı çıkarıp dikkatle etrafına bakındı. Pencerenin altında çimenlerden başka bir şey yoktu. Yağmurun ardından oluşan ıslak toprak kokusu güçlüydü.

Rüzgâr hafif bir hışırtıyla evin içine giriyor, yakındaki ağaçların tepelerinin el sallıyorlarmış gibi dalgalanmasına sebep oluyordu. Hava soğuktu, dört derece civarıydı. Yatak odası evin arka tarafında, orta kısımlarda yer alıyordu ve penceresi sağ tarafında bir tür avlunun olduğu küçük, düzenli bir bahçeye ve avlunun bitiminden birkaç metre ötedeki çitlenmemiş çimenlerin üzerinde uzanan ağaçlara bakıyordu. İlk amacı o ağaçlıklara varmaktı.

Mutfağın ışığını görebiliyorum.

Çimenlerin üzerine vuran kare biçimli ışığı fark edip ne olduğunu anlayınca bir kez daha paniğe kapıldı. Işık parlak değildi, bu da önünde bir tür ince perdenin olduğu anlamına geliyordu –mutfaktaki kırmızı ekoseli çirkin perdeyi hatırlayınca kendi kendine kafasını salladı– ama ışığın açık olduğu kesindi.

Mutfaktakilerden birinin tek yapması gereken arka bahçeye bakmak...

Büyük ihtimalle şu an mutfaktalar. Yemek pişiriyor ya da yiyorlar.

Jess mutfağı gözlerinin önüne getirdi, masanın, ocağın ve buzdolabının nerede olduğunu hatırladı. Hiçbiri oturan, yemek yapan ya da buzdolabını açan birinin arka bahçeyi rahatça görebileceği şekilde yerleştirilmemişti.

Direkt aşağı atlarsa, ışığın olduğu kısma atlamamış olacaktı. Aşağıdaki yoğun gölgelerin içine inmiş olacaktı. Bir şey duyup bakarlarsa bile, onu görmeleri mümkün olmayacaktı. Pencere yerden aşağı yukarı üç metre yukarıdaydı. Zemin temiz görünüyordu. İki eliyle pencerenin kenarına tutunabilirse ancak bir buçuk metrelik bir atlayış yapmış olacaktı. Sakatlanmamayı ya da çok fazla ses çıkarmamayı umuyordu.

Sonra var gücüyle koşacaktı.

Deneme amacıyla ayakkabılarını pencereden aşağı bıraktı ve ayakkabıların yere çarpması sırasında hiçbir ses işitmedi. *Güzel.* Anlaşılan zemin yağmur yüzünden yumuşamıştı. Tek bir şey kalmıştı, hafifçe telin çerçevesinin alt kısmına dokundu ve tıpkı korktuğu gibi, dışarı çıkmaya çalıştığı sırada tenini çizecek kadar keskin ve pütürlü olduğunu fark etti.

Havlu.

Daha önce sarındığı turuncu havlu. Dolabın tokmağında asılıydı. Geri çekilip havluyu kaptı ve telin çerçevesinin üzerine koyup sivri kenarlarını olabildiğince düzleştirmek için bastırdı, sonra teniyle tellerin arasında bariyer oluşturması için havluyu orada bıraktı.

Elimden ancak bu kadarı geliyor.

Neyse ki, ufak tefekti. Eteğini kaldırıp bir ayağını pencerenin kenarından attı ve serin rüzgârı teninde hissededi-

rek dışarı çıktı, bir süre beceriksizce asılı kaldıktan sonra ellerini bıraktı. Havlu da onunla birlikte düştü – neyse ki düşmüştü; rengi açık turuncu olduğundan evin arkasına bakan biri gün doğar doğmaz kaçtığını hemen anlardı. Havlu yanında uçuşarak ıslak ve yumuşak çimenlerin üzerine düştüğünde vücuduna bir sancı saplandı. Gözlüğü kaymıştı. Tekrar gözüne yerleştirip hemen çömeldi ve kalbi hızla atan küçük bir hayvan gibi etrafına bakındı.

Keşfedildiğine dair bağırışlar ya da kırsal kesimde gün doğmadan önce duyulan normal sesler dışında hiçbir ses yoktu. Çimenlere vuran kare biçimli ışığa ve mutfak penceresine baktı, hiçbir değişiklik yoktu: Mutfağın ışıkları hâlâ yanıyordu ve görebildiği kadarıyla kimse dışarı bakmıyordu.

Uzanıp ayakkabılarını aldı, sonra parlak renginin onu ele vermemesi için havluyu kaptı.

Koş.

Kendisini ileri doğru atınca korkunç bir şey keşfetti: Koşamıyordu. Koşmak onu aşıyordu.

Ama yine de hareket edebiliyordu, omurgasına ağırlar saplanmasına neden olan düzensiz bir yürüyüşle ağaçların güvenilmez sığınağına doğru ilerledi. *Belki de kendime zarar veriyorum, belki sakatlığım bu tempoyu kaldıracak kadar geçmedi...* Bu düşünce paniğe kapılmasına neden oldu. Ama başka bir seçeneği var mıydı? Yoktu, o nedenle kendisini ilerlemeye zorladı, çıplak ayakları buz gibi soğuk çimenlerin içine batarken, korkuyla etrafına ve omzunun üzerinden arkasına bakıyor, birinin onu duymasından korktuğu için birbirine vuran dişlerine engel olmak amacıyla çenesini kısıyordu.

Hâlâ geceydi, hava hâlâ karanlıktı ve yukarıdaki solgun ayla saklambaç oynayan bulutların yere vuran kalın gölgeleri çimenlerin üzerinde dans ediyordu. Sağ tarafında

kalan park yerini, Ryan'ın RAV4'ünü ve artık iki araba alan müstakil bir garaj olduğunu anladığı müştemilatı görebiliyordu. Müştemilatın yan tarafına bir bisiklet yaslanmıştı ve –muhtemelen diğer ajanlar tarafından kullanılan– başka bir araba da yapının arkasındaki asfaltla kaplı küçük alana park edilmişti.

Bisiklet fikri aklını çelse de, Jess ağaçlığın başlangıcındaki karanlığa can havliyle atladı. Islanan ayakları o kadar üşüyordu ki, tamamen uyuşmuşlardı, ağaçların altında toplanan kaygan yapraklar, sivri dallar ve diğer birikintiler düşünülrse bu iyi bir şey olmalıydı. Sık çalıların dikenli dalları bacıklarını çiziyor. Yakın bir mesafede hiç kırılmayan bir çift altın rengi gözün bir ağacın alt dallarından ona doğru baktığını gördü. Baykuş –baykuş olduğunu umuyordu– kanatlarını kabartıyormuş gibi bir hışırtı sesi çıkardı. Evden uzaklaştığı için böceklerin korusu artık daha işitilebilirdi. Toprağın kokusu daha güçlüydü. Hava daha soğuktu.

Ayaklarını havluya silip ayakkabılarını giymek için durduğunda –soğuk ve hain zeminden kendisini korumak için her şeye razıydı– tüm vücudunun titrediğini fark etti. Dışlerini sıkıp titremesine engel olmaya çalıştı. İş bitince havluyu yere attı ve güneş doğduğunda görülmesinin imkânsız olacağından emin olana kadar üzerini kuru yapraklarla örttü.

Doğrulup korkuyla eve baktı ve kaçışının hiç de yeterli olmadığını anladı. Her an onu kontrol etmek isteyebilirlerdi. Her an peşinden gelebilirlerdi...

Bu düşünce kalp atışlarını hızlandırdı.

Bir plana ihtiyacım var. Buradan arabama kadar yürümem mümkün değil. O kadar uzak bir mesafeyi bisikletle gitmem de imkânsız. Ryan'ın arabasını da çalamam. Ryan'ın anahtarlarını aldığını çok iyi hatırlıyordu. Diğer arabayı da alamam. Ne yapacağım?

Evdekilerle arasına kilometreler koymadıkça, kaçtığını anladıkları anda kurt sürüsü gibi peşine düşeceklerdi. Birkaç saat içinde, tek başına ve yaya olarak ne kadar uzaklaşabilirdi?

Cevap belliydi, arabasına ulaşamazdı. D.C.'ye bile ulaşamazdı.

Seçenekleri saklanmak ya da bir araç bulmakla sınırlıydı.

Ağaçlık söz konusu olamazdı. Eve fazla yakındı. Burayı mutlaka ararlardı. Jess bir an, vahşi tazılarla izini süren takipçilerinden koşarak (ama sendeleye sendeleye koşarak) kaçtığını görür gibi oldu. Yakalanırsa öldürüleceğinden hiç şüphesi yoktu. Parlak Ayakkabılı bunu daha önce denemişti, tekrar denemesine ve bu kez başarılı olmasına engel olacak hiçbir şey yoktu.

Ryan dışında. Ama buna güvenemezdi Jess. Ona güvenemezdi. Güvenmek hayatını riske atması demekti.

Önceki planı –yani Ryan'ın onu bu işten sağ salım çıkaracağına güvenmesi de– artık söz konusu değildi.

Bu da onu *bir önceki* planına geri götürüyordu. Basına gitmek. Daha doğrusu *Post*'ta tanıdığı muhabire gitmek. Geçen sene boyunca, Davenport'un bazı haberler hakkındaki derinlemesine bilgi vermek amacıyla adamla bulunduğu ya da müvekkillerine yararı dokunacak “sızdırma haberler” için Jess'e adamı arattığı pek çok durumda Jess, Marty Solomon'la çalışma imkânı bulmuştu. Şimdi adamın yanına gidecek olsa, hayatının fırsatını yakalayan Solomon sevinçten havalara uçardı. Ayrıca, sıcak yatağından fırlayıp Jess'i almak için hemen yola çıkmaya hazır olurdu.

Numarasını hatırlıyor muydu? Jess bir süre düşündükten sonra bir zafer parıltısı görür gibi oldu. Evet, hatırlıyordu.

Bu sırada arka kapı açıldı. Öylece, aniden. Jess bu bek-

lenmedik hareket karşısında sıçradı ve Ryan eşiğe çıkar-ken, o en yakın ağacın karaltısına doğru birkaç sessiz adım attı. Tek görebildiği, Ryan'ın ışıklarla çevrili olan siluet halindeki iri yarı cüssesiydi, ama Jess'in bunun kim olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Mutfakta konuşanlar her kimse onların sesini duyabiliyor ve yüzüne çarpan esintiyle domuz pastırmasının kokusunu alabiliyordu. Gözleri kocaman oldu, kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarparken sırtını ağacın sert gövdesine verdi ve Ryan'ın kapıyı kapatıp RAV4'e doğru ilerlemesini izledi.

Ryan yalnızdı.

Yanına gidip hastanede beni öldürmeye çalışan kişinin oradaki arkadaşlarından biri olduğunu söyleyebilirim. Arabaya atlayıp birlikte buradan uzaklaşabiliriz. Belki...

Hayır.

Bunu bütün varlığıyla istese de, onun yanına gidemeyeceğini büyük bir hayal kırıklığıyla kabul etti. Ayrıca yaşadığı çekimin gayet güçlü olduğunu ve başka bir şeye dönüşmek üzere olduğunu da fark etti.

Ryan'ın hastanede onu öldürmeye çalışan kişiyi kendi evine çağırdığı düşünülürse, tehlikeli bir şeye dönüşmekte olduğu da söylenebilirdi. Belki de amaçları onu öldürmek için yeni bir girişimde bulunmaktı.

Ryan'ın da bu işin içinde olmadığını düşünmek aptallık olurdu.

Ona güvenmek hayatına mal olabilirdi.

O nedenle ağaca iyice sokulup Ryan'ın RAV4'ün kapısını açmasını, aracın içinde yanan ışığın açık renk saçlarını, yakışıklı yüzünü ve geniş omuzlarını aydınlatmasını, tekrar kapıyı kapatıp araçtan uzaklaşırken omzunun üzerinden anahtarın düğmesine basıp kapıları kilitlemesini izledi. Aracın içindeki ışık sönmeden önce, Jess yakışıklı ajanın tek eliyle tutabileceği kadar ufak bir şey taşıdı-

ğını görmüştü. Derken Ryan eşiğe varıp kapıyı tıklattı ve Jess'in göremediği biri tarafından içeri alındı. Kapının kapanmasıyla gözden kayboldu.

Bir kez daha soğuk karanlıkta yalnızdı Jess, kapalı kapıya bakmaya devam ederken kendini tamamen terk edilmiş gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Kendine gel.

Ryan'ın ardından üzülerken zaman kaybetmek aptallıktı. İçlerinden biri her an üst kata çıkıp odada olmadığını keşfedebilirdi. Yatak odasının kapısının kilidi yoktu. Pencere açıktı. Pencereden kaçtığını anlamaları çok zor olmazdı. Ve hemen peşine düşerlerdi.

Korkudan tüyleri ürperdi.

Buradan uzaklaşmalıyım.

Yaya olarak fazla uzaklaşamayacaktı. Bu noktada, bacaklarına güvenemezdi.

Gözlerini bisiklete çevirdi. Pedalları çevirebilir miydi? Araba yolunda hafif bir eğim vardı. Hatırladığı kadarıyla yollarda da aşağı doğru eğim vardı. Tırmanması gereken yüksek bir tepe olduğunu hatırlamıyordu. Bu şartlar altında, pedal çevirebileceğini düşündü.

Bir gözünü evden ayırmadan –etrafında göremediği bir yerden, arkasından ya da garajın diğer tarafından gelebilecek bir gölgeye ya da ağacın arkasına gizlenmiş herhangi bir tehlikeye karşı da tetikteydi– garajla aynı hizaya gelene dek ağaçlıkların arasında ilerledi. Sonra ay ışığının aydınlattığı bahçede kalbi gümbür gümbür çarparken yürüme-ye devam etti.

Garajın ahşap duvarının gölgesine yaslı bisiklete ulaşırken bunun en tehlikeli kısım olduğunu fark etti. Etrafta onu görebilecek biri varsa, yakalanması an meselesiydi. Beceriksiz bir hareketle bisikleti çekip yola doğru çevirdi, çıt çıkarmamaya çalışarak çantasını bisikletin koluna takıp

eteğini kaldırdı ve tedirgin bir şekilde etrafına bakarak bisiklete atladı. Saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Bu on vitesli bir kız bisikletiydi, muhtemelen Ryan'ın kızınındı. Derin bir nefes aldı, her an arka kapıdan birinin çıkabileceğini ya da arazide bulunan birinin onu görebileceğini (ya içlerinden biri yine araziyi kontrol etmeye çıktıysa?) bilerek yola koyuldu, hâlâ uyuşuk olan bacaklarını pedalları çevirmeye zorlarken ayakkabıları kayıyordu.

Ama bu çabası yola çıkması için yeterliydi.

Durmasını emreden hiçbir ses ya da bağırış yoktu. Taze, yağmur kokan rüzgâr yanaklarına vurup saçlarını uçuştururken, sessizce araba yolundan aşağı indi, ayakları gibi onu uyuşmakla tehdit eden çıplak bacakları ve elleri soğuk nedeniyle çoktan karıncalanmaya başlamıştı. Sırtı ağrıyordu. Baş zonkluyordu. Korkudan kesik kesik nefes alıyordu. Yine de azimle pedallara asıldı, bisiklet zincirinin şingirtisinden ve tekerleklerin hışırtısından nefret ediyordu, dengesini korumak istediği için omzunun üzerinden arkasına bakma isteğiyle mücadele halindeydi. Arkasında biri varsa, bunu yakında öğrenecekti. Bu düşünce dehşet vericiydi.

Kürek kemikleri gerildi, bisikletin gidonuna doğru eğilirken her an arkasından atılan bir mermiyle durdurulmayı bekliyordu.

Böyle bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Sakin ve soğuk gecenin huzuru bozulmamıştı. Nihayet ulaştığı yol, ay ışığının altında gümüş bir kurdele gibi uzanıyordu önünde. Araba yolundan dönüp anayola çıktığında tamamen açıkta kaldığını fark edince içini yeni bir korku dalgası sardı. Solomon'la buluşup buradan kurtulana kadar kimsenin onu aramaya çıkmaması için dua etmekten başka şansı yoktu.

Başını eğip kendisini yokuştan aşağı bıraktı ve evle arasına olabildiğince mesafe koymaya konsantre oldu, hızını

artırmak için arada sırada pedal çevirirken araba yolunun aşağıya doğru eğiminin ona kattığı hıza minnettardı.

Her ne kadar istemese de, hemen fark edilmeyecek kadar evden uzaklaştığını anlar anlamaz frene basıp yolun kenarına çekti. Hızla giderken yapması gereken görüşmeyi yapamazdı. Bir yandan bisikleti yolda tutmaya çalışıp diğer yandan telefonla konuşmaya çalışırken kaza yaparsa kaybedeceği çok şey vardı. Kendisini hafif bir eğimin tepesinde bulunca, buranın durmak için uygun bir yer olduğuna karar vermişti. Selesinden indi ve bisikleti bacaklarının arasında tutup sırtını esnetirken aniden yolun iki tarafındaki ağaçlıklar üzerine doğru gelir gibi oldu. Karanlık her yanını saran bir battaniye gibi üzerine çöküyordu. Kendisini çok küçük ve yalnız hissetti. Çok korkuyordu.

Çevresindeki her şeyin farkındaydı, nabızı kulaklarında öylesine şiddetli zonkluyordu ki etrafındaki sesleri doğru düzgün duyamıyordu. Cep telefonunu çantasından çıkarıp açtı ve titreyen elleriyle Solomon'un numarasını tuşladı.

Ya cevap vermezse? Ya telesekreteri çıkarsa?

Numaranın düşmesi normalden uzun sürdü. Telefonun çalmasını yüreği ağzında dinledi. Ekranın ışığı onu geriordu. Hiç şüphesiz uzaktan görülebilirdi. Ayrıca, cep telefonunu kullanmasının riskli olduğunun, sinyalin takip edilebileceğinin ve cihazın konumunu ele verebileceğinin farkındaydı. Ama şimdilik kimsenin onu aramaya başlamamış olması ihtimaline güveniyordu, ayrıca onu aramaya başladıklarında buradan çok uzakta olacağı için herhangi bir sorun da kalmayacaktı. Acı gerçek, Ryan ya da evdekilerden birinin er ya da geç kaçtığını fark edecek olmasıydı. Ve sonra peşine düşeceklerdi. Hepsi olmasa bile en azından biri onu öldürmek istiyordu. Jess'e göre, hayatta kalma şansı onlara fark ettirmeden olabildiğince uzaklaş-

masına bağılıydı. Bunu gerçekleştirmesinin tek yolu da Solomon'dan gelip kendisini almasını istemekten geçiyordu.

Bu aramadan sonra telefonunu bir daha kullanmayacaktı. Ondan kurtulacaktı. Sonra da...

“Jessica? Jessica Ford?”

Solomon'un sesini kulağında duyunca olduğu yerde sıçradı. Elbette, ismi Solomon'un telefonunun ekranında çıkmış olmalıydı. O kadar şaşkındı ki, bunu düşünememişti. Adamın bu kadar çabuk cevap vermesine şaşırmamalıydı. Zira şu an gazetecilerin konuşmayı en çok istediği kişi o olsa gerekti.

“Evet, Marty, benim.” Etrafta onu duyabilecek kimse olmamasına rağmen, sesini alçak tutup kaygılı bir şekilde çevresini süzdü. Uçsuz bucaksız gökyüzü kapkaranlıktı ve yıldızlarla süslüydü. Yolun iki yanında ağaçlar heybetli duvarlar gibi yükseliyordu. *Ürkütücü* aklına gelen ilk kelimiydi. *Dehşet verici* ise ikincisi. “Dinle, acil bir durum var. Senden hemen...”

“Buna inanamıyorum. Neredesin? Davenport'tan haberin var mı?” diye sözünü kesti Solomon, Jess'in onu uyandırdığı düşünülürse sesi şaşırtıcı derecede akli başında geliyordu. Muhtemelen yatağında doğrulmuş olmalıydı, Jess adamın kel kafasındaki seyrek siyah saçlarının komodin üzerindeki lambanın ışığında parladığını ve tel çerçeveli gözlüğünü koca burnuna takmış olduğunu getirdi gözlerinin önüne. Elli yaşlarında, kısa boylu ve tombul bir adamdı Solomon, gömleğinin altına giydiği atletinin dış hatlarını birçok kez görmüştü Jess. Muhtemelen onunla uyuyordu – her neyse. Jess bunu daha fazla düşünmek istemiyordu. “Dün gece intihar etmiş. Ofis penceresinden atlamış.”

“Evet. Oradaydım. Seni bu yüzden arıyorum. Seninle konuşmak istediğim...” Jess cümlesinin devamını ge-

tirmedi, telefonda ona ne kadar bilgi vermesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa, Solomon ondan istediğini aldıktan sonra ona ihtiyacı olmayacaktı. Ve sahip olduğu tüm içgüdüleri Jess'e bu karanlık ve potansiyel olarak ölümcül yoldan bir an önce uzaklaşması gerektiğini söylüyordu. Yapması gereken, Solomon'u olabildiğince çabuk bir şekilde buraya gelmeye ikna etmektir. "Gelip beni alabilir misin? Hemen? Sana o zaman her şeyi anlatırım. Özel olarak. Bay Davenport, kaza ve her şeyi. Ama acele etmelisin."

"Bebeğim, şu an seni almak için dünyanın sonuna bile gelirim." Jess, Solomon'un yapmayı umduğu haberin ayrıntılarını alma umuduyla salyalarını akıttığını duyabiliyordu neredeyse. "Bana yerini tarif et."

Jess, Ryan'ın saptığı yolu hatırladı ve Solomon'a oraya nasıl geleceğini söyledi. Sonra ne tür bir arabayla geleceğini sordu.

"Mavi bir Saturn." Solomon bunun söyledikten sonra da plakasını verdi: EGR-267

"Seni bekliyor olacağım. Köşedeki 7-Eleven'a park et." Söylediği yerin şu an bulunduğu noktadan yaklaşık on kilometre ötede olduğunu tahmin ediyordu Jess. Bisikletle on kilometre kat etmesi ne kadar sürerdi? Hiçbir fikri yoktu. "Park et ve bekle. Eğer beş dakika içinde arabanda olmazsam, beni aramaya çık. Çift şeritli küçük bir yolda olacağım..." Ryan'la birlikte geldikleri yolu hatırlamaya çalıştı; yolun adını söylemesi imkânsızdı, çünkü bilmiyordu. "... şey, kavşaktan sola dön. Kuzeydoğuya doğru ilerle."

"Seni bulacağım," diye ona söz verdi Solomon. Jess de bundan emindi zaten. Davenport, Solomon'un haber peşindeyken her zaman bir pitbul gibi olduğunu söylerdi. "Yarım saat içinde 7-Eleven'da olabilirim."

"Pekâlâ." Jess bir anlık bir endişe yaşadı. Hikâyeyi öğ-

rendikten sonra Solomon'un hayatı da tehlikeye girebilirdi. Ta ki halka duyurulana kadar. Sonra ikisi de güvende olacaklardı. "Marty, çok fazla şey oldu. Tehlikeli şeyler. Dikkatli ol."

"Ben bu tür şeyler için yaşıyorum," dedi Solomon neşyle. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Sonra da telefonu kapattı. Jess elinde hâlâ parlayan telefona baktı, sonra kapatıp çantasına attı. Solomon'la buluşana kadar telefonundan kurtulmayacaktı. O zamana kadar yeni bir arama yapmasının gerekip gerekmeyeceğini bilmiyordu. Solomon'un gelmeme ihtimaline karşı ya da kim bilir neye karşı.

Aklından cep telefonlarıyla ilgili çok sayıda dehşet verici senaryo geçerken nabızı kontrolsüz bir şekilde atmaya başlayınca, kendi kendine, henüz onu aramaya başlamadılarsa telefonundan yerini saptayamayacaklarını hatırlattı. Bu düşünceleri aklından çıkarıp derin bir nefes aldı ve tekrar bisiklete bindi. Gidonu sıkıca kavrayıp pedalları çevirmeye başladı. Bacakları güçsüzdü ve sırtı çok ağrıyordu, ama dişlerini sıkıp ilerlemeye devam etti.

Yaklaşık on dakika sonra, sızlayan bacaklarını dinlendirmek için pedal çevirmeden bir virajı aldığı sırada, bir şey omzunun üzerinden arkasına bakmasına neden oldu. Ve gördüğü şey neredeyse yoldan çıkmasına neden oldu.

Bir araba hızla ona doğru gelirken ön farları beyaz lazer ışınları gibi karanlığı yarıyordu.

Jess'in kanı dondu.

Tanrım, onlar mı?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Freni sıkınca neredeyse bisikletten düşecek gibi olan Jess ağaçlıkların arasına kaçacak kadar zamanı olmadığını anladı. Araba avlanan yırtıcı bir kuş gibi üzerine doğru gelirken çok hızlı yaklaşıyordu ve şimdiden Jess'in az önce geride bıraktığı virajın tepesindeydi. Çimenlerin uzun olmasına minnettardı Jess! Yarı koşup yarı sendeliyor, topukları yumuşak toprağa batıp çıkıyor, bisikleti geride bırakmaktan, bisikletin onu ele vermesinden korktuğu için aracı beraberinde itiyordu; bu sırada neredeyse beline kadar gelen otların arasına daldı, birkaç metre ilerleyip korkuyla omzunun üzerinden arkasına bakınca arabanın neredeyse üzerinde olduğunu fark etti. Bisikleti bırakıp kendisini çimenlerin arasına attı ve yüzünün beyaz solgunluğunun onu ele vermemesi için kollarıyla başını kapatıp, arabanın ön farları buğday renkli otların ve onun üzerinden geçen çaktırmadan baktı. Arabayı –Jess, RAV4 olduğundan emindi– tekerleklerin sesi takip etti. Derken araç hızla yol almaya devam etti.

Jess nefesini verene dek soluğunu tuttuğunun farkında değildi. Kalbi göğüs kafesinde öylesine güçlü atıyordu ki, kaburgalarında hissedebiliyordu. Midesi düğümlenmişti.

Bir şey yok. Araba gitti.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp 7-Eleven'dan ne

kadar uzakta olduğunu tahmin etmeye çalışırken –muhtemelen üç kilometre kadardı, doğru düzgün yürüyebilirse yürünebilecek bir mesafedeydi– tekrar yola çıkmanın intihar olacağını düşündü. Az önce geçip giden aracın RAV4 olmadığına inanmayı her ne kadar istese de, inanamıyordu. Yapabileceği en akıllıca şey, ortadan kaybolduğunu beklediğinden daha çabuk anladıklarını ve şimdi de onu aramaya başladıklarını düşünmekti.

Tanrım, ne yapaca–

Jess düşüncesini tamamlayamadı. Ağzı kupkuru olmuş bir şekilde arabanın ardından bakarken kırmızı stop lam-balarının yandığını gördü.

Donup kaldı.

Araba durdu, geniş bir U dönüşü yaparken farları ağaçlıkları taradı, geri dönüyordu.

Neden geri dönüyor?

Jess ne yazık ki neden geri döndüğünü biliyordu. Arabayı kullanan her kimse onun orada olduğunu belli eden bir şey görmüştü.

Ne gördüğünün önemi yoktu.

Jess'in kalbi gümbür gümbür atıyordu, ellerini üzerinde yattığı soğuk, ıslak çimenlere koydu ve araç ona doğru gelirken doğrulup çömelir pozisyona geçti. Çimenlerin hizasını geçmemeye dikkat ederek iki büklüm oldu, sonra ağaçlıklara doğru dönüp sendeleyerek koşmaya başladı; ayakkabıları kaygan çimenlere tutunamıyor, topukları çamura batıyor, düşecek gibi olunca elleriyle kendisine engel olmaya çalışıyordu. Islak otlar yüzüne çarpıyordu. Böcekler etrafında vızıldıyordu. Hava o kadar karanlıktı ki gözlerinin önündeki soluk renkli otlar ve arkasından hızla yaklaşan farların parlak ışıltısı dışında hiçbir şey göremiyordu.

Bu sırada tiz bir fren sesi duyuldu. Arabanın kapısı sert-

çe kapandı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atan Jess omzunun üzerinden arkasına küçük bir bakış atmaya cesaret etti.

Araç birkaç metre ötedeki yumuşak çakıllı bayırın üzerinde sağa çekmiş, geldiği yöne doğru dönük olan ve karanlığı yararcasına ışıldayan farlarını kapatmadan durmuştu. Jess farların ışığında siyah bir kumaş pantolon ve kolları kıvrılmış mavi bir gömlek gördü.

“Jess!”

Aman Tanrım, arabayı görür görmez Ryan olduğunu anlamıştı zaten. Nefesini tutup dizlerinin üzerine çöktü, çimenlerin hareketinin onu ele vermesinden korkuyordu.

“Jess!”

Kıvrılıp kendisini olabildiğince küçük bir hale soktu ve Ryan’ı rahatça görmesine yetecek kadar dönüp, bir köpek- le karşı karşıya kalmış ürkek bir tavşan gibi hareketsizce durdu. Ryan ondan ne istiyordu? Aptal kalbi Jess’e bu adama sığınmasını, ona güvenmesini söylüyor, ama mantığı buna kalkışmamasını öğütüyordu. Eğer Ryan hakkında yanılıyorsa, bu hayatına mal olabilirdi.

Hiç kırılmayan bir göz gibi küçük yuvarlak beyaz bir ışık belirdi aniden. Bir fener. Ryan elinde tuttuğu fenerle Jess’in yoldan ayrıldığı yeri tarayarak etrafına bakıyordu. Nasıl oluyordu da bu kadar isabetli bir yer tahmininde bulunabiliyordu? Jess bunu bilmiyordu. Önemi de yoktu. Öyle ya da böyle Ryan onun orada olduğu biliyordu işte.

Bir dakika sonra, Ryan’ın bisikleti bulduğunu fark edince yüreği ağzına geldi.

“Lanet olsun, Jess! Bana yanıt ver!” Ağaçlardan yankılanan bir kükremeydi bu ses adeta. Ryan tekrar karanlığı taradı, fenerinin ışığı otların tepelerini sıyırdı. “Jess!”

Fener alçaldı, daire çizip durdu ve sonra yakışıklı ajan kusursuz bir kesinlikle Jess’in bulunduğu yere doğru ha-

reket etti. Onun çimenlerin üzerinde bıraktığı izi takip ediyordu belli ki, Jess bunu fark edince büyük bir dehşete kapıldı. Çok geçmeden onu bulacaktı Ryan. Jess koşacak olursa kesinlikle yakalanırdı. Ryan iriyarı, ondan daha güçlü ve hızlıydı, hem bu haldeyken Jess'in kurtulmak gibi bir umudu yoktu.

Ayrıca, silahı da vardı Ryan'ın.

Düşündükçe soğuk terler döküyordu.

Belki ona güvenebilirsin...

"Jess!" Ryan fenerini önüne tutarak ona doğru dümdüz ilerledi. Jess'in nabızı kulaklarında zonkluyordu. Göğsü sıkışmıştı.

Şimdiye kadar hayatta kalman için elinden geleni yaptı...

Ryan hâlâ ona doğru ilerliyordu ve artık aralarında sadece birkaç metre vardı. Kulaklarındaki zonklamaya rağmen ajanın ayakkabılarının otları ezerken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

"Ryan? Sen misin?" Bacakları titreyerek doğruldu.

"Jess?"

Ryan iki uzun adımda aralarındaki mesafeyi kat etti, onu dirseğinden yakaladı ve kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı. Jess de kendini bırakıp onun göğsüne yaslandı, çünkü başka seçeneği yoktu, sonra kendisini Ryan'ın vücudunun sıcaklığında ve etrafını saran güçlü kollarında tescilli ararken buldu. Ona güvenmekte zorlanmasaydı, onu gördüğünde yaşadığı mutluluktan başının dönebileceğini fark etti. Kabul etmekten nefret etse de, kollarını etrafında hissetmek ona doğru geliyordu. Her şeye rağmen, Ryan'ın kollarındayken tam olarak olmayı istediği yerde olduğunu anladı.

"Beni çok korkuttun! İyi misin?"

Jess'in kalbi hâlâ kapana kısılmış bir kuşunki gibi atıyordu. Yanağını Ryan'ın geniş göğsüne yaslayıp kollarını

beline dolarken zihninden birçok düşünce geçiyor ve ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Ryan'ın silahı belindeki kılıfındaydı, gömleğinin altından yaptığı çıkıntıyı hissedebiliyordu. Rahatlatıcı mı – yoksa ürkütücü müydü? Seçim yapma şansının elinden alındığı fark edince yakışıklı ajanın kokusunu içine çekti – taze, misk kokuyordu. Kaçmak gibi bir umudu olmadığına göre, ona güvenmek zorundaydı artık... En azından güveniyormuş gibi yapabiliirdi.

Ona güvenmeyi çok istiyordu.

“Arkadaşların nerede?” diye sordu, sesi hafifçe titreyerek.

Kollarından tutan Ryan onu kendinden uzaklaştırıp yüzüne dikkatle baktı. Jess topuklu ayakkabılarını giymemiş olsaydı, Ryan karşısında dağ gibi yükselirdi, yine de yüzüne bakabilmek için Jess'in başını kaldırması gerekti. İfadesini okuyamıyordu: Gece çok karanlıktı. Ryan'ın da onun yüz ifadesini görebildiğini sanmıyordu.

“Nerede olduklarını sanıyorsun? Elbette seni arıyorlar.” Sesinden gergin olduğu belliydi Ryan'ın. “Wendell duş almak için üst kata çıktığında kapının altından gelen serin havayı hissetmiş. Seni kontrol edince bil bakalım ne görmüş? Pencere açılmış. Ve sen ortada yokmuşsun. Kendi isteğinle kaçtığını sanıyorum? Kimse seni saçından sürükleyerek götürmedi, değil mi?”

“Bu konuyu başka bir yerde konuşabilir miyiz, lütfen?” Jess, Ryan'ın arabasında yalnız olduğundan emindi. Yine de, diğerlerinin her an ortaya çıktığına dair korkunç görüntüler belirliyordu zihninde. Ryan'ın arabasına binmek, burada açıklıkta durup o korkunç görüntülerin gerçekleşmesini beklemekten daha güvenli geliyordu.

“Tüm gece aklına gelen en iyi fikrin bu olduğunu söylemem gerek.”

Ryan onu elinden tutup RAV4'e doğru yürümeye başladı. Jess'in bacaklarının ancak paket lastikleri kadar dayanaklı olduğu, sırtının apse yapmış bir diş gibi sızladığı ve yorgunluktan solduğu düşünülürse, Ryan'a ayak uydurması zordu.

"İyi misin?" Jess sendelerken, Ryan omzunun üzerinden ona baktı.

"Evet. Hemen arkanda değiller, öyle değil mi?" Jess büyük bir çaba harcamasını gerektirse de, yürümeye devam etti ve başka bir aracın gelip gelmediğini görmek için yola baktı.

Ryan elini sıktı. "Bu seni geriyor mu?"

"Onlara güvenmiyorum."

"Bu yüzden mi...? Boş ver. Bu konuşmayı daha sonra yaparız. Arabaya bin."

Bu sırada arabaya varmışlardı. Ryan yolcu kapısını açıp, Jess'in belli ettiğini umduğundan daha büyük bir rahatlıkla koltuğa yerleşmesini izledi. Jess hiç aklına gelmeyen yerlerinin ağrıdığını hissediyordu.

"Bir yere kıpırdama." Ryan kapıyı kapattı. Soğuktan ve gerginlikten titreyen Jess kontağa baktı – anahtarlar yoktu. O kadar şanslı olmayı ummuyordu elbette. Anahtarlar kontağın üzerinde olsa gerçekten de arabayla uzaklaşıp Ryan'ı yolun kenarında bırakabilir miydi? Düşünmek bile istemiyordu: Evet, bunu yapabilirdi.

Söz konusu olan hayatıydı. Üstelik Ryan'ın kimin tarafında olduğu hâlâ belli değildi. Asıl mesele, arabaya bindiğinde Ryan'a ne kadarını anlatacağıydı. Doğruyu, her şeyi, bu işte Gizli Servis'in parmağı olduğunu düşündüğünü ona söylerse, acaba Ryan içten içe korktuğu o kötü adama dönüşür müydü?

Ryan arabanın arkadaki bagaj kapısını açarken içerideki ışık yanınca Jess yerinden sıçradı. Ryan bisikleti kaldırıp

içeri ittikten sonra kapıyı kapattı. Bir saniye sonra sürücü kapısı açıldı ve Ryan onun yanına binip el çantasını kucağına attı. Aracın içindeki ışıktaki yorgun, huysuz ve tıraşsız olduğunu görebiliyordu Jess. Kızgındı da.

“Teşekkürler.”

“Konuş bakalım.” Ryan kapıyı kapatıp anahtarı kontağa sokarken ona sert bir bakış attı.

“Söylediğim gibi, arkadaşlarına güvenmiyorum.”

“Bu kadarını anladım.”

Arabanın içi yine karanlıktı. Ama bu, Ryan’ın profilden görünen o keskin ve klasik hatlarına hayran olmasını engellemedi. Kasvetli bir şekilde tıpkı annesi gibi olduğunu fark etti Jess: Yakışıklı adamlar karşısında aptal gibi davranıyordu. Arabanın yan aynasında kendisine bakınca, gözlüğünün hâlâ gözünde olduğunu gördü. *Olursa olsun.*

“Sana anlattıklarımı onlara söylemedin, değil mi?” Gerçi artık bunun önemi olduğunu sanmıyordu. En azından içlerinden biri onu öldürmek istiyordu ve Ryan’a daha fazla gerekçe vermesi onu daha ölü yapmayacaktı. Ryan gülümsemeden ona baktı.

“Söyleyeceğimi mi sandın?”

“Emin değildim.”

Tereddüt eden Jess deli gibi düşündü. Ona geri kalanını da anlatmalı mıydı? Elbette, eğer Ryan kötü biriye, zaten yeterince şey anlatmıştı ve Ryan onun bildikleri hakkında şimdiden yeterince bilgi sahibiydi, kaderine karar vermek için daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ama kendini tehdit altındaymış gibi hissetmiyordu Jess. Hatta, içten içe Ryan’ın onu bulmuş olmasına seviniyordu. Aptalca olsun ya da olmasın Ryan’ın yanındayken kendisini güvende *hissediyordu.*

“Bunu bilmek güzel oldu işte.” Ryan’ın ses tonuna gerginlik hâkimdi. Çoktan yola çıkan RAV4 virajı alırken hız-

landı. Ryan ona tekrar baktıktan sonra klimayı açtı, Jess'in titrediğini fark etmiş olmalıydı. "Ee, pencereden atlayıp korunaklı bir alandan bilerek kaçmak kadar aptalca bir şey yaparken aklından neler geçtiğini söylemek ister misin bana?"

"Bilmek istediğin için söylüyorum, kendimi pek de güvende hissetmiyordum."

"Dışarıda daha güvende olduğunu mu sanıyorsun? Tek başınayken? Aklını kaçırmış olmalısın." Ryan'ın sabrı tükeniyormuş gibiydi. "Wendell odada olmadığını söyleyince neredeyse kalp krizi geçirecektim. Neden biliyor musun? Çünkü dışarıda bir yerde seni öldürmek için eline bir fırsat geçmesini bekleyen bir katil olabilir. First Lady'nin ölümü hakkında söylediklerinde haklıysan, bu seni ne yapar biliyor musun? Yaptığı işin yanına kâr kalmasını isteyen bir kişinin karşısındaki tek engel." Durup Jess'e baktı. İçerisi karanlık olduğu için yüz ifadesi görülmüyordu, ama ses tonu her geçen dakika daha da sinirlendiğine hiç şüphe bırakmıyordu. "Tanrım, birinin seni eline geçirdiğini sandım."

Arabayı çok hızlı sürüyor, adeta bir silah gibi kullanıyordu. Jess ise bu sırada bisikletle kat ettiği mesafenin gülünç sayılabilecek kadar kısa olduğunu fark etti. Solomon ile telefon görüşmesini yaptığı yeri geride bıraktıkları sırada kalbi hızla atmaya başladı. Birkaç dakikanın ardından Ryan'ın evinin önündeki araba yolu karşılarında belirdi.

Titremesini durdurmak amacıyla kollarını etrafına doladı ve Ryan'ın dudaklarının kasıldığını fark etti. Belki hata yapıyordu, ama içgüdülerini dinleyip ona güvenecekti. Ne de olsa, Ryan'ın onu öldürmek için yeterince fırsatı olmasına rağmen hâlâ hayattaydı. Ayrıca Ryan klimayı da açmıştı. Bir insan öldürmeye hazırlandığı bir kadının ısınması için elinden geleni yapmazdı. Böyle düşünüyordu Jess.

“Pekâlâ, neden pencereden atlayıp kaçtığımı bilmek mi istiyorsun? Bana hastanede saldıran kişinin evindeki ajanlardan biri olduğunu düşünüyorum.”

“Ne?” Ryan kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Jess pencereden içeri süzülen ay ışığında yakışıklı ajanın kaşlarını çatıldığını, ona inanmakta zorluk çektiğini ve evet, kızgın olduğunu görebiliyordu – ama yüzünde Jess’in söylediklerinin doğru olduğunu önceden bildiğine yorulabilecek herhangi bir belirti ya da suçluluk ifadesi bulunmuyordu.

Bunu görünce midesindeki düğümün biraz olsun rahatladığını hissetti Jess. Titremeleri dinmeye başladı. Ona güvenmek yapabileceği en doğru şey olabilirdi.

“Sana tüm hikâyeyi anlatırım, ama önce geri dönmelisin. Evine geri dönemem.”

“Ciddi olamazsın.”

“*Geriye dön.*”

Kısa süren bir sessizlik oldu ve Jess bu sırada konunun havada asılı kaldığını hissetti. Sonra, Tanrı’ya şükür ki, Ryan frene bastı ve arabanın tekerlekleri çakıllı banketi çığnerken yolda geniş bir U dönüşü yaptı.

Jess rahat bir nefes verdi.

“Pekâlâ, saçmalamayı kes.” Ryan arabayı hâlâ çok hızlı sürüyordu, ama en azından doğru yöneydi. Bu kez Jess hızla ilerledikleri için minnettardı. “Neden böyle bir şey düşünüyorsun?”

“Çünkü hastanede, bana saldıran kişi serum tüpüne bir şey enjekte etmek üzereyken, ‘Bu uyumana yardımcı olacak, tatlım,’ demişti. Ve bu gece aynı sesin yine ‘tatlım’ dediğini duydum. Uyanmıştım, tuvalete gitmek zorundaydım, banyodan çıkıp merdivenlerin tepesinde durduğumda bir erkek sesinin alt katta, ‘Kahvaltı için hiçbir zaman erken değildir, tatlım,’ dediğini duydum.”

“Erkek sesinin mi? Fielding ya da Matthews’tan mı bahsediyoruz yani?”

“Kim olduğundan emin değilim. Yirmi dakika önce evinde alt katta olan biriydi. Ve bir erkek olduğundan neredeyse eminim.”

“Hiç kimsenin böyle söylediğini duymadım. Elbette, her an yanlarında değildim.”

“Ben ne duyduğumu biliyorum.” Ses tonuyla ona meydan okumuştı Jess.

“O halde, Fielding ya da Matthews.” Ryan duraksadı, tekrar düşünür gibi oldu ve sonra kafasını salladı. “Bu mümkün değil.”

“Mümkün değil diyerek ne demek istiyorsun? Sana *doğruyu* söylüyorum.”

“Ne kadar çok erkeğin kadınlara, ‘tatlım’ dediğinden haberin var mı?”

“Ama aynıydı. Aynı ses, aynı vurgu. Hayaller görmeye başladığımı mı sanıyorsun?” Son cümlesini söylerken sesi sertleşmişti.

Bu sırada Jess’in Ryan’dan saklandığı yerin önünden geçtiler ve 7-Eleven’a doğru ilerlemeye devam ettiler. Jess bir an tam o sırada o yöne doğru büyük bir hızla yol almakta olduğundan en ufak bir şüphe duymadığı Solomon’u düşündü. Ona bazı şeyleri açıklamayı hâlâ istiyordu, ama uyarılarına rağmen bir gazeteciyi aradığını öğrenince Ryan’ın tepesinin atmayacağından emin değildi. Yine de içgüdülerine güvenmek zorundaydı, zira bu meseleden tamamen kurtulmanın tek yolunun olanları kamuoyuna açıklamaktan geçtiğine inanıyordu. Ama belki, Solomon’la görüştükten sonra, kendini tekrar güvende hissedene kadar Ryan’la kalabilirdi.

Tabii Ryan ona izin verirse.

“Eğer böyle düşünüyorsan, neden gelip bana söylemedin?”

“Off, bilmiyorum, belki de alt katta ‘tatlım’ dediğini duyduğum kişiyle birlikte olduğun ve sen de bir Gizli Servis ajanı olduğun içindir?”

“Pencereden atlayıp karanlıkta kaçmanın daha iyi bir fikir olacağını mı düşündün?”

“Başka seçeneğim yoktu.”

“Bana gelmeliydin.” Başka bir virajdan dönüyorlar ve Jess uzakta belli belirsiz parlayan I-95’in ışıklarını görabiliyordu. Çok geçmeden karanlık kasaba yolundan çıkıp yollarına devam edeceklerdi... ama nereye doğru? Her neyse, buna Ryan’ı anlattıklarına ikna ettikten sonra karar verirlerdi. “Biliyor musun, o üç ajanı yıllardır tanırım. Çok iyi insanlardır.”

“Biri hariç.” Jess artık titremediğini fark etti. Isı işe yaramıştı – yanlış bile olsa Ryan’ın yanındayken güvende olduğu fikri de öyle. “Neden bana inanmakta zorlanıyorsun?”

“Gizli Servis’te hiçbir zaman bir hain olmamıştır. Asla.”

“O halde yeni bir şey. Düşün biraz. Sana gerçeği söylüyorum.”

“Yalan söylediğini söylemedim. Ben sadece yanılıyor olabileceğini söylüyorum. Eğer onlardan biri hastanede seni öldürmeye çalıştıysa, sebebi First Lady’nin ölümünü bir şekilde örtbas etmek istemeleri olmalı ve bu da bu işin içinde oldukları anlamına gelir. Buna inanmıyorum. İnanamam.”

Ryan kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu sanki.

“Başka bir şey daha var,” dedi Jess. “Kazadan sonra, sana bahsettiğim yanımdan geçip aşağı inen fenerli insanları hatırlıyor musun? Arabanın etrafını saran, sonra da ya arabayı ateşe veren ya da yanarken izleyenleri?”

“Evet?”

“Sanırım onlar da Gizli Servis ajanıydı.”

Bunun üzerine arabaya ölüm sessizliği çöktü. Jess, Ryan’a bakıp değişen karanlıkta yüz ifadesini okumaya çalıştı. Tek görebildiği profilydi ve aniden taşa dönüşmüş gibiydi.

“Bunu nereden çıka–”

Aniden “William Tell Overtürü” çalmaya başlayıp konuşmalarını bölünce Jess yerinden sıçradı. Bunun Ryan’ın cep telefonunun melodisi olduğunu anlaması –Ryan’ın pantolonunun cebinde telefonunu aradığını görmesine rağmen– biraz uzun sürdü. Ryan ekranda arayan kişinin ismini görünce bir süre tereddüt ettikten sonra telefonu açtı.

“Evet?” dedi telefona.

“Sorunu çözdün mü?” Hattın öteki ucundaki ses bir erkeğe aitti. Zayıf ve cızırtılıydı, Jess bu sesi tanımıyordu ama söylenenlerin her kelimesini duyabiliyordu.

“Hallettim.”

“Onu buldun mu?”

“Evet.”

“Seninle mi?”

“Evet.”

Jess’in kendisi hakkında konuştuklarını anlaması için Ryan’ın göz ucuyla yüzüne bakmasına gerek yoktu. Kasatı kesilerek dikkatle Ryan’ı izlemeye başladı. Verdiği cevapların kısalığına bakılırsa, Ryan, Jess’in konuşmanın her iki tarafını da duyabildiğinin farkına henüz varmamış olmalıydı.

Ses devam etti: “Biriyle konuşmuş. Bir gazeteciyle.”

Jess dehşete kapıldı. Bunu nasıl bilebilirdi?

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Ryan. Keskin bir virajı almak üzereyken frene basarak arabayı yavaşlattı. Jess artık uzun çam ağaçlarının gövdelerini teker teker seçebiliyordu. Soluk gri ay ışığı ön camdan içeri girerek arabanın

içini aydınlatıyordu. Değişen ışık Ryan'ın bir yabancı gibi görünmesine neden olmuştu.

“Söylediğim şey doğru. Adam şu an onunla buluşmak için yolda.”

Ryan, Jess'e sert bir bakış attı. “Ne?”

“Evet. Bildiğinden daha fazlası var. Berbat, ama bu işi halletmemiz lazım.”

“Ben hallediyorum.”

Virajın sonunda bir dur işareti vardı. Jess hatırladı: Bu işarette durup kavşağa sapacaklar ve sonra I-95'le 7-Eleven'a giden yola gireceklerdi.

Ses tekrar cızırdadı. “Hiçbir gazeteciyle görüşmemesi gerekiyor.”

Ryan ona yine ciddi bir bakış attı. “Görüşmeyecek. Söz veriyorum.”

Jess telefondaki kişinin içini çektiğini duydu. “Korkarım bu artık yeterli değil. Neden onu evine geri getirmiyorsun? Orada buluşuruz.”

“Evimde olmadığımı nereden biliyorsun?” Ryan'ın sesi aniden gerildi.

Kısa bir sessizlik oldu. “Sanırım bunun cevabını biliyorsun. Hep bir takım oyuncusu oldun, Ryan. Bunu takdir ediyoruz. Etmediğimizi sanma. Ve bunu unutmayacağız.”

Jess, Ryan'ın telefonu tutan elinin kasıldığını gördü.

“Davenport ve sekreterine olanlarla bir ilgin var mı?” Artık Ryan'ın sesinde çirkin bir ton vardı.

Jess kendisine engel olamadı. Yüzüne bakarken gözleri kocaman oldu. Kalp atışlarını göğüs kafesinde hissedebiliyordu. Terleyen avuçlarını eteğine sildi. Gözünün ucuyla neredeyse dur işaretine geldiklerini gördü. RAV4'ü yavaşlıyordu.

“Hayır. Elbette, yok. Dinle, kadını evine getir. Seninle orada buluşur ve bu konuyu konuşuruz.”

Ryan bir kez daha Jess'e baktı. Yüzünde yine anlaşılmaz bir ifade vardı.

Tanrım, lütfen ona güvenebileyim. Jess aniden bir hata yaptığını ve ona güvenemeyeceğini, ondan hoşlandığı için mantıklı düşünemediğini sanıp paniğe kapıldı. Ağzı kurudu.

“Peki, tamam.” Ryan’ın sesindeki çirkinlik gitmişti. Ses tonu yine son derece normaldi. “Konuşmaktan başka bir şey olmayacağına ikimiz de hemfikirsek olur.”

Jess nefesini tuttu. Midesi altüst oldu. Ryan’ın onu evine geri götürmesine izin vermeyecekti. Asla. Ryan’ın evine giderse öldürülecekti. Kırk beş dakika sonra güneşin doğacağından emin olduğu gibi bundan da emindi.

Ve Ryan da işin içindeydi. Bu düşünce her şeyden daha dehşet vericiydi.

“Kesinlikle.” Adamın sesi rahatlamış gibi geliyordu. “Oraya varmam yarım saat sürebilir.”

“Pekâlâ.”

“Kız yanında kalsın. Gözünün önünden ayırma.”

Ryan artık ona bakmıyordu, ama üzerinden dalgalar halinde yayılmaya başlayan yeni gerginlik hissi her şeyi açıklıyordu. “Anlaşıldı.”

Yanıtı Jess’in ruhuna korku saldı. Sesi tamamen duygusuzdu. Arabanın içinde aniden baş gösteren huzursuz atmosferle birleşince, Jess’e bilmesi gereken her şeyi açıklıyordu. Yutkunarak, bakışlarını Ryan’dan uzaklaştırıp büyük bir çabayla etrafına odaklandı. Dört yolda bir durma noktası. Küçük bir rampa, Jess’in arasında saklandığı çimenlere benzeyen yüksek otlara açılıyordu, otlar da bir ağaçlığa. Ağaçlık fazla geniş olamazdı, çünkü ağaçlığın arasından geçen yol, üzerinde bulundukları yolu T şeklinde kesiyordu. Kesişim yerinden geçtikten sonra 7-Eleven’a giden yola çıkacaklardı. Solomon orada onu bekliyordu ya

da birazdan bekliyor olacaktı. Tabii Jess 7-Eleven'a varabilirse...

Tüm bunlar Ryan telefonu kapatırken aklından geçmişti. Bu esnada RAV4 dur işaretinin yanında sarsılarak durdu ve Jess kapıyı hızla açtı.

"Jess!" Ryan onu yakalamaya çalışırken kaçtı.

"Beni rahat bırak!"

"Lanet olsun, Jess!"

Bu kez Ryan onu ceketinin ucundan yakaladı. Ama Jess arabadan atlarken ondan kurtulmayı başardı.

Lanet olası topuklu ayakkabılarının içindeki ayakları çakıllı zemine sertçe çarpınca Jess sendeledi, neredeyse düşecekti, dizlerinin üzerine düşmeden önce kendisine zor hâkim oldu. Ayakkabılarından biri ayağından çıkar gibi olunca tekmeleyerek ondan kurtuldu ve diğerini de çıkarıp tepeden yalınayak inmeye başladı. Karanlık hemen etrafını sardı, ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Arkasında, RAV4'ün içindeki sarı ışık parlıyor ve yürüdüğü yolu aydınlatırken acımasızca onu ele veriyordu. Çakıl taşları ayak tabanlarına batıyordu. Samansı çimenler ayaklarının altında kaygandı ve bacaklarını kamçılıyordu. Kendisini beline kadar gelen çimenlerin arasına atıp ağaçlara doğru deli gibi sendeleyerek ilerlerken kalbi hızla atmaya ve adrenalini roket yakıtı gibi vücudunda dolaşmaya başladı. Bacakları beton çizmeler giyiyormuşçasına ağırlaşmıştı, Ryan'dan kaçmanın imkânsız olduğunun farkındaydı – ama denemek zorundaydı. Az önce kulak misafiri olduğu telefon görüşmesi her şeyi açıklıyordu – Ryan da onlardan biriydi. Belki isteksizdi, belki gönlü razı olmuyordu, ama diğer adamın da söylediği gibi yine de bir takım oyuncusuydu.

Acı gerçek şuydu ki, Jess onlar için tehdit oluşturunuyordu. Ryan'ın da işin içinde olmasının ve bunu şu ana kadar

anlayamadığı için kendisinin de şüphelendiği kadar aptal olmasının şaşkınlığını yaşarken, ona ne yapmayı planladıklarını düşünerek dehşete kapıldı. Bir kaza... Acaba Marian'ın ölümü gibi kaza süsü mü vermek isteyeceklerdi? Ya da Davenport gibi intihar mı ettireceklerdi? Yoksa...

Arkasında çok küçük, metalik bir klik sesi duydu. O kadar önemsiz bir sesteki ki, ne olduğunu anlamak için omzunun üzerinden arkasına bakmasına neyin neden olduğunu bilmiyordu.

Ama baktı ve RAV4'ün hem büyük bir gürültüyle hem de bir ev büyüklüğünde koca bir alev topu oluşturarak havaya uçmasını görmeyi başardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jess iki eliyle açık kalan ağzını kapatarak patlamaya doğru döndü. Bir süre şaşkınlık içinde öylece dururken sıcak hava dalgası ona kadar ulaştı ve kalıntılar gökyüzüne fırladı. Bir saniye sonra arabanın parçaları yola ve çevresine düştü, ancak hiçbiri yüksek otların arasında Jess'in donmuş bir şekilde durduğu on metre öteye yaklaşmadı. RAV4'ü tamamen saran alev kocaman bir kamp ateşi gibi geceyi aydınlatıyordu. Kara dumanlar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yanık kokusunu alınca aklına yanan başka bir araba geldi...

Ama geçmişin yerini yeni bir korku alırken, "Mark!" diye bağırdı. "Mark!"

Mark arabadaydı.

Bir daha asla sahip olabileceğini sanmadığı bir çeviklikle hızla arabaya doğru ilerledi, vücudunun saldığı adrenalin titrek bacaklarına güç vererek onu çimenlerin arasında, kaçarken olduğundan daha hızlı bir şekilde arabaya doğru götürdü. Kalbi hızla atıyor ve nabızı zonkluyordu, hayretle bakarken alevlerin aracı yutmasını izledi, elinden hiçbir şeyin gelmeyeceğini, hiçbir yardımının dokunamayacağını biliyordu.

Çok geç, çok geç – bu düşünce çaresizce çalan bir davul gibi zihninde tekrarlanıp duruyordu.

Eğimden yukarı doğru tırmandı. Isıyı yüzünde ve teninde hissederken alevlerin çıtırtısını işitti, yanık lastik ve yakıt kokusu alıyordu, bu sırada aracın bulunduğu asfaltın alevlerin aşırı ısısından çoktan erimeye başladığını ve fokurdadığını gördü.

Sonra yola çıkıp RAV4'ün önünden dönerek şoför tarafına doğru gitti, gözleri yanıyor ve boğazı acıyordu, faydasız olduğunu biliyordu ama...

Kurtarma çabalarını hem imkânsız hem de faydasız kılan felaketi idrak etmeye çalışırken, onu gördü. Kalbi tekledi.

Mark arabada değildi. Yolun diğer tarafında yüzüstü yatıyordu. Geceye uzanan alevler onu turuncu bir parlaklıkla aydınlatırken gövdesi karanlıkta seçilebiliyordu.

Tanrı'ya şükür, arabadan fırlamış.

“Mark!” Jess ona doğru koşmaya başladı. *Yaralı mı? Öldü mü?* “Mark!”

Yanında dizlerinin üzerine çöküp ona baktı, ellerini omuzlarına koyup güçlü kaslarını hissetti ve sonra hâlâ nefes alıp almadığını anlamak amacıyla göğüs kafesinin hareket edip etmediğini hissetmek için elini sırtının ortasına doğru kaydırды, arkalarındaki yangının güvenilirmez ışığında elinden geldiğince yaralarının boyutunu kontrol etti.

Lütfen, Tanrım, lütfen Tanrım, lütfen Tanrım...

Mark homurdanarak sırtüstü döndü, sonra doğrulup gözlerini kırıştıtarak ona baktı.

“Mark!”

Jess kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı ve yüzünü yüzüne bastırdı, sıcak ve hafif sakallı yanağını birkaç kez öptü, yaşadığına o kadar sevinmişti ki, her şeyi unutmuştu. Mark da güçlü kollarından birini ona doladı ve Jess beceriksizce sırtını okşadığını hissetti. Bu onu biraz olsun gerçekliğe geri döndürdü. Yakışıklı ajanı bırakıp tekrar kalçalarının

üzerine çöktü ve kaşlarını çatarak ona bakarken, donan ayak parmakları sert asfaltın üzerinde kıvrıldı. Ryan sırtını hafif hafif okşamayı bırakmıştı, ama gevşek bir şekilde olsa da kolu hâlâ Jess'in belindeydi.

Jess'in arkasına, yanan arabaya doğru bakarken yüzünde dakikalar önce Jess'in yüzünde olduğu gibi şaşkın bir ifade vardı.

"Vay canına," dedi.

"Yaralandın mı?" Jess'in sesi ince çıkmıştı.

Mark Ryan kaşlarını çatıp kafasını salladı. "Sanmıyorum. Biraz sersemledim. Tanrı aşkına, eğer aptal gibi arabadan atlamasaydın ve senin peşinden ben de atlamış olmasaydım, ikimiz de şimdi kebab olmuştuk."

Bu Jess'in aniden her şeyi anımsamasına yol açtı. *Beni öldürmek için evine geri götürecekti.* Kocaman olan gözleri Ryan'ın kısılan gözleriyle kenetlendi ve sonra adamın kolunu kenara itip ayağa kalktı.

Ryan ileri doğru atılıp onu bileğinden yakaladı ve uzun parmaklarını kelepçe gibi etrafına doladı.

"Ah, hayır gidemezsin."

Jess kolunu ondan kurtarmak için elinden geleni yaptı. "Bırak beni, seni aşağılık..."

"Senin neyin var böyle?" Ryan onu sıkıca tuttu. "Ölmeye mi çalışıyorsun?"

"Aptal olduğumu mu sanıyorsun? Sağır olduğumu mu düşünüyorsun? Telefon görüşmenizi *duydum*. O adamın sana beni evine geri götürmeni söylediğini ve senin de bunu kabul ettiğini *duydum*!"

Ryan suratını buruşturup bileğini bırakmadan ayağa kalktı. "Biraz zaman kazanmak için onunla aynı görüşte olduğumu belirttim. Tanrım, buna ayıracak vaktimiz yok. Ben senin yanıdayım, tamam mı?"

Senin yanında. “İkna edici bir şey istiyorsan, arabama bak. O bomba beni de götürecekti.”

Bomba. Olanları ilk kez tam anlamıyla kavıyordu Jess. RAV4 bir bombayla havaya uçmuştu.

Araçtan geriye kalan, alevler içindeki kalıntılara bakmaya çalışmaktan vazgeçti. Alevler büyük bir hızla RAV4’ü yakıp kül ediyordu. Araba sıcak ve turuncuydu, patlayıp çıtırdıyor ve tıslıyordu, havayı ışıldatacak ve ayaklarının altındaki zemini ısıtacak kadar sıcaklık saçıyordu. İkisinden biri arabada olsaydı, şimdiye kadar küle dönüşmüş olurlardı.

“Bana el çantanı ver.” Anlaşılan Jess’i ikna ettiğine ya da Jess’in kendisinden kaçmasına imkân olmadığı için bunun bir önemi olmadığına karar vermiş olan Mark, bileğini bırakıp çantasını kolundan aldı ve çantanın yan tarafındaki fermuarlı küçük gözü açtı.

“Ne yapıyorsun?” Ryan’ın hareketine öylesine şaşır-mıştı ki kaçmaya kalkışmayıp kızgınlıkla çantasını geri almaya çalıştı Jess.

“Burada sinyal gönderen bir cihaz var. Seni nasıl bulduğumu sanıyorsun?” Ryan fermuarlı bölmeden bir şeyi çekip çıkardı ve ileri doğru küçük bir adım atarak cihazı alevlere fırlattı. Nutku tutulan Jess, düğme büyüklüğündeki cihazın alevlere doğru uçuşmasını izledi. “Telefonun nerede?”

Ryan çoktan çantasının büyük bölmesini karıştırmaya başlamıştı bile.

“Ne? Hayır...”

Çok geçti. Ryan telefonu alevlerin içine attıktan sonra aynı şekilde kendi telefonunu da fırlattı.

“Bunlarla nereye gidersek gidelim takip edilirim.” El çantasını Jess’e attı. “Al. Hadi gidelim. Onlar buraya gelmeden gitmeliyiz.”

Onlar. Kelime bombadan bile daha etkiliydi. Yüreği hoplamıştı.

Ryan uzanıp elinden tuttuktan sonra onu yarım saat kadar önce bisikletle kaçtığı yöne doğru çekiştirirken, Jess kafasını şöyle bir çevirip yükselen alevlerin arasından yakışıklı ajanın evinin bulunduğu istikamete doğru baktı.

Ve gördüğü şey içine büyük bir korku saldı.

Ağaçların arasında yuvarlak beyaz ışıklar yanıp sönüyordu, hâlâ uzakta oldukları için küçüklerdi ama büyük bir hızla onlara doğru ilerliyorlardı.

Bir araba.

Jess donup kaldı.

Elbette, illa onlar olmak zorunda değil...

Sabahın bu saatinde? Kimi kandırıyorsun? Başka kim olabilir?

“Farlar,” dedi nefes nefese ve Ryan’ın elini tutup işaret etti. “Bir araba geliyor.”

“Lanet olsun.” Ryan, onun bakışlarını takip etti. Yakışıklı ajan tam eğimden aşağı inmek üzereyken, Jess hâlâ yol seviyesinde yangına ısısını sırtında hissedecek kadar yakın bir yerde duruyordu. Ryan hemen uzanıp onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Bu kez üşüyen çıplak ayaklarında çakılların sivrililiğini pek hissetmedi Jess. Büyük bir soğukkanlılıkla, yanından geçerken ayakkabılarını yerden aldı. Topuklar problemdi, ama çıplak ayakla yürümenin çok daha zor olduğunu anlamıştı. “Hadi gel.”

Aşağı vardıklarında sendeledi ve dizlerinin üzerine düşecekken Ryan onu yakaladı. Sabırsız bir ses çıkarıp onu kollarına aldı ve ağaçlıklara doğru koşmaya başladı.

“Beni taşımak zorunda değilsin.”

“Bebeğim, yaşamak istiyorum.”

Pekâlâ, adam haklıydı. Anlaşılan, bu tür bir acil durum anında, kendi kendine koşmayı denemesinden ziya-

de Ryan'ın ikisini de hızla tehlikeden uzaklaştırması daha kolaydı. Ayakkabıları işe yaramazdı ve zemin ayaklarının altını yarıyordu. Bacakları daha önceki çabalarından dolayı sızlıyor, sırtının alt kısmı da zonkluyordu. Bir an çantasındaki ağrı kesicileri düşündü, ama vakitleri yoktu. Ayakkabılarını kendisine yakın tutup çantasını karnının üzerine bastıran Jess, Ryan'ın işini kolaylaştırmaya karar verdi ve kollarını boynuna dolayıp göğsüne sokularak ona sıkıca tutundu, Ryan'ın omzunun üzerinden farların yaklaşmasını izlerken dehşet içerisindeydi.

Tam çimenlerin arasından çıkıp ağaçlıkların derinlerine girmek üzereyken, farlar yavaşladı ve yanan arabanın birkaç metre gerisinde durdu.

İçine buz gibi bir korku saplandı.

“Mark,” diye fısıldadı. Yakışıklı ajanın gergin yüz hatlarını seçebiliyordu. Arkasına baktığında arabanın iç ışığının yandığını gördü, ama Ryan devam ettikçe, görüş alanına giren ağaçlar başka bir şey görmesini engelledi, sanki duran araçtan biri inmişti, öyle olduğunu sanıyordu. “Buradalar. Arabadalar.”

Ağaçların altındaki bitki örtüsünün ayaklarına dolaşması Ryan'ın yavaşlamasına neden oldu. Artık koşturmuyor, Jess'in bacaklarına dek yükselen dikenli dallarla arada sırada yüzüne soğuk ve ıslak tokatlar gibi çarpan sarmaşıklar arasında kendilerine bir yol açıyordu adeta. Bitkilerin topraksı kokusu çok güçlüydü. Ağaçların arasındaki böcek korosunun sesi uzaktaki yangının kükremesini bastırarak kadar yüksekti. Ryan oldukça sık çalılarla kaplı bir alandan geçmek için manevra yaparken, onu etraflarındaki dikenli bitkilerden korumak amacıyla neredeyse gereksiz bir çaba harcayarak göğsüne doğru kaldırdıktan sonra arkasına küçük bir bakış attı, ama ne durdu ne de yavaşladı. Jess onun bakışlarını takip edince, bir zamanlar arabası olan o parlak

ve turuncu alev topuna doğru tutulan iki donuk beyaz ışık demetinin dışında hiçbir şey göremediğini anladı.

“Şanslıysak, önümüzdeki on beş dakika boyunca arabanın içinde olduğumuzu düşüneceklerdir.”

“Şanslı değilsek ne olacak?”

“Bizi aramaya daha çabuk çıkarlar.”

Jess’in midesi düğümlendi. Sakin kalmak için derin bir nefes aldı.

Plan. Plan. Plan ne? Aha, bir planı vardı.

“Telefonda konuştuğun kişi her kimse haklıydı: Bir gazeteciyle görüştüm. *Post*’tan Marty Solomon. Yolun ileri-sindeki 7-Eleven’da onunla buluşmam gerekiyordu. Şimdi orada olmalı. Eğer zamanında yanına varabilirsek...”

Cümlesinin devamını getirmede, çünkü “zamanında” derken ne demek istediği açıktı. Yakalanmadan.

“Basına gitmenin kötü bir fikir olabileceğini sana söylememiş miydim?” Ryan’ın sesi nefes nefeseymiş gibi çıkıyordu. Gömleğinin ince kumaşının üstünden vücudunun giderek ısındığını hissedebiliyordu Jess. Kaslı bir vücuda sahip olması iyiydi, çünkü Jess ne kadar ufak tefek olsa da, yine de şartlar düşünüldüğünde kol altında taşınması ağır bir yükü. Baldırları ağrımaya başlamıştı, Ryan’a sıkıntı vermeden esnemeye çalıştı. “Kendi telefonunu kullandın, değil mi?”

“Evindeki telefonu kullanamayacağıma göre!”

“Bak o zaman sana ne söyleyeceğim? Görüşmelerin dinleniyor. Gazeteciye aradığında biri seni dinliyordu. Söylediğin her kelimeyi duyular.”

“Ve sen bunu biliyordun, öyle mi?” Jess’in sesi hâlâ fısıltıdan ibaret olsa da, sinirinden tizleşmişti.

Ryan cevap vermedi. Aksine, dudaklarını büktü. Ve bu Jess için yeterince açık bir cevaptı.

“Biliyormuşsun. Biliyormuşsun!”

“Evet, biliyordum.”

“Çantama bir takip cihazı yerleştirdin! Telefon görüşmelerimi dinlediklerini biliyordun! Serumuma yaptırdığın test hakkında yalan söyledin! Öldürüleceğimi biliyor olmana rağmen beni evine geri götürmeyi kabul ettin! Ve hâlâ senin benim yanımda olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Dikkatinden kaçtıysa tekrar edeyim, lanet olası bir ormanda senin kıcını kurtarmaya çalışıyorum ve az önce neredeyse içinde olduğum sırada arabam havaya uçtu. Sanırım seni hayatta tutmaya çalıştığıma güvenebilirsin.”

Pekâlâ. Haklı olabilir.

“Her neyse, sanırım asıl önemli olan noktayı kaçırıyorsun,” diye devam etti Ryan. “Eğer 7-Eleven’da gazeteci arkadaşınla görüşmeyi kararlaştırdıysan ve konuşmayı dinleyen kişi bunu duyduysa ve az da olsa kafaları çalışıyorsa, şu anda oraya gittiğimizi anlayabilirler.”

Jess midesinin kasıldığını hissetti.

“Öyle kararlaştırmıştık,” dedi kısık bir sesle.

“Tahmin etmiştim.” Ryan paniğe kapılmaktan çok tiksiniş gibiydi. “İyi haber şu ki, hâlâ biraz vaktimiz var. İpler kimin elindeyse bombanın işe yaradığını umuyor olmalı. Olay yerindekiler bombanın işe yaramadığını anladıklarında, kötü haberi vereceklerdir ve konuşmanı kimler dinlediye 7-Eleven’da buluşacağınızı hatırlayacaktır. Gazeteci oradaysa ve yeterince çabuk olursak, onlar bütün parçaları birleştirip yerimizi tahmin etmeden kaçma şansımız olabilir.”

Jess söylenenleri kısa bir süre düşündü.

“Sen telefonda kiminle konuşmuştun?”

Ryan cevap vermek istediğinden emin değilmiş gibi kısa bir süre duraksadı. “Harris Lowell.”

Jess’in ağzı açık kaldı. “Beyaz Saray’ın personel şefiyle mi?”

“Ta kendisi.”

“Aman Tanrım.” Jess dünyası sarsılıyormuş gibi hissetti. “En azından, bana artık Gizli Servis’in işin içinde olduğuna inandığını söyle.”

“Öyle görünüyor.”

“Ve hastanede bana saldıran kişi de evdeki ajan arkadaşlarından biriydi.”

“Sanırım.”

Ryan söylediği şeyleri büyük bir inançla kabul ediyor değildi, ama şimdilik bu kadarı yeterliydi, çünkü tam o sırada ağaçlığın bitimine varmışlardı. Önlerinde uzanan alan ay ışığı altındaydı. Arkalarında bıraktıkları karanlığa ve sıkı bitki örtüsüne kıyasla son derece açık görünüyordu. Jess her şeyi net bir şekilde görebildiğini fark etti: yaklaşık on metre genişliğinde, uzun otların kapladığı başka bir alan, dar bir su yolu ve sonra RAV4’ün hâlâ yanmakta olduğu yolla kesişen başka bir yol. Bu yolun diğer tarafında başka bir ağaçlığın içine doğru uzanan başka bir çimenlik vardı. Dört yol sol tarafta kalıyordu. Jess bulundukları yerden orayı göremiyordu. 7-Eleven’a giden yol –RAV4’ün bulunduğu yolun devamı– yolun karşısındaki ağaçları kesen siyah bir uzantı şeklinde görülüyordu.

Jess bu kadar çok şey görebilmesinin sebebinin ay ışığı olmadığını anladığı sırada Mark otların arasına daldı ve aniden Jess’in nefes almak için daha fazla uğraşması gerekti. İçinde küçük korku dalgaları dolaşıyordu. Artık hava eskisi kadar karanlık değildi. Gecenin kömür karasının yerini soluk gri tonları alıyordu. Yakında gün doğacaktı...

Aklına korkunç bir düşünce gelirken nefesi kesildi.

“Şimdiye kadar anlamadıysa bile, gün doğar doğmaz arabanın içinde olmadığımızı anlayacaklar. Çimenlerde bıraktığımız izi görecekler.”

“Evet.” Mark bu sözleri şaşkınlıkla karşılamamıştı. An-

laşılan aynı şey onun da aklına gelmişti. “Gazeteciyle yaptığın küçük görüşmenin pratikte kötü bir fikir olduğunu düşünsem de, şu anda bel bağlayabileceğimiz tek şey bu. Orada olması için dua etsen iyi olur,       zamanımız azalıyor.”

“Orada değilse ne yapacağız?” diye sordu Jess, gerginlikten sesi tizleşirken Ryan suyoluna vardı ve gücünü toplayıp öteki tarafa atladı. Jess kollarını onun boynuna sıkıca dolarken arkada bıraktıkları yola korkuyla baktı. Ağaçların arasından yangının turuncu parlaklığını görebildiğini fark etti – ama yanan aracın arkasına park etmiş arabanın karanlık hatlarını göremiyordu. Görmesi gerekir miydi? Daha önce görebilmiş miydi? Tanrım, hiç hatırlamıyordu.

Aniden kasılan ciğerlerine hava çekmekte zorlandı.

“B planına geçeriz.” Ryan eğimi tırmanıp yolun iki tarafına baktıktan sonra hızla yolun karşısına geçti.

“B planı mı?” diye şaşkınlıkla sordu Jess. Başka bir planları olduğundan habersizdi.

“Evet.” Ryan kısaca yanıt verip başka bir suyolunun daha üzerinden atladı ve bir kez daha yüksek otların arasına daldı. Vücudu giderek ısınıyor, Jess’in onunla özdeşleştirdiği bebek pudrası kokusu giderek güçleniyordu.

Jess kibarca karşılık vermeye çalıştı: “Ne olduğunu bilmeyi çok isterim.”

“şimdi mi?” Ryan ona kaçamak bir bakış atarken hafifçe sırtıttı. Çok gergin olmasına rağmen bunu görmek Jess’i rahatlattı. Bu adam, yani Mark –otomatikman ilk ismi aklına gelince Jess onu yalnızca soyadıyla düşünmeye çalışıp zihinsel olarak kendisinden uzakta tutma konusunda başarısız olduğunu anladı– onun için hayatını tehlikeye atıyordu. Kazadan önce onu hiç fark etmemiş olmasını bir şekilde telafi ediyordu.

“Evet, şimdi.”

“Doğaçlama takılacağız.”

Jess yakışıklı ajana soğuk bir bakış attı, ama gördüğünü pek sanmıyordu.

“Biliyor musun, oradaki insanlar her kimse, RAV4’ün yanından ayrılmış olabilirler,” dedi ağaçların arasından geçip başka bir yola çıktıkları sırada. Birdenbire 7-Eleven’in bu yolun üzerinde olduğunu anladı. RAV4’ün olduğu yol. Şu an kavşağın öteki tarafındaydılar. “Bizi arıyor olabilirler. Bu tarafa doğru gelebilirler.”

“Doğru.” Ajanın ses tonu ona bunu çoktan düşündüğünü söylüyordu. “Bu yüzden farlara karşı tetikte olmanı istiyorum. Yola çıkarsak zaman kazanabiliriz.”

Suyolundan atlayıp yola çıktığında Jess’in yüreği ağzına geldi, Ryan’ın ayakkabıları asfaltın üzerinde korkudan büzülmesine neden olacak kadar çok ses çıkarıyordu. Biri onları duyabilir miydi? Ancak yeterince yakınlarsa duyabilirlerdi ve bu hiç de rahatlatıcı bir düşünce değildi. Ama daha büyük problemleri vardı. Ağaçlıkların arasındayken Jess her geçen dakika havanın daha çok aydınlandığını fark etmişti. Çimenlerin üzerinde bıraktıkları izleri karanlık daha fazla saklamayacaktı. Peşlerindeki adamlar bunu fark ettikleri anda, takip tam anlamıyla başlayacaktı. Belli ki bunun farkında olan Mark Ryan daha hızlı hareket ediyor, Jess’in bir sonraki virajın ardında olduğunu tahmin ettiği 7-Eleven’a doğru hızla yürüyordu. Jess arkalarındaki yola bakmayı sürdürdü, etraf ıssız görünüyordu.

Şimdilik.

Ama yaklaşıyorlardı. Jess dikkatle dinlediğinde I-95 üzerindeki trafiğin uğultusunu duyabiliyordu ve bir de siren sesini. Evet, siren sesi duyduğuna emindi. Hatta çok sayıda siren sesi geliyordu. Yoksa bu siren sesleri onlara doğru mu ilerliyordu?

Aniden içinde bir umut belirdi.

“Sirenleri duyuyor musun?” Ryan’ın cevap vermesini beklemedi. Eğer kendisi duyabiliyorsa, ağır ağır nefes almasına rağmen o da duyuyor olmalıydı. “Belki de biri it-faiyeyi aramıştır. Ya da polisi. Yanan araba için. Gelirlerse, belki biz de—”

“Hayır.” Ryan sözünü kesti, artık nefes nefeseydi. Karanlık yeterince dağıldığından yüzünün rengini ve alnında beliren ter damlalarını görebiliyordu Jess. Ama Ryan’ın kolları vücudunun etrafında hâlâ güçlüydü ve adam şaşırtıcı bir hızla ilerliyordu. Elbette, o da günün doğduğunu görebiliyordu. Kalbi hızla atan Jess yola temkinli bir bakış daha attı. Hâlâ kimse yoktu. Ancak bu, birilerinin, ağaçların arasında bıraktıkları izleri takip etmediği anlamına gelmezdi... “Rozetimi gösterip korunma talep edebilirim, ellerinden geleni yaparlar ama sonuç olarak seni o adamlardan koruyamazlar. Onlar tehlikeli. Son derece ciddiler ve kesinlikle ölmeni istiyorlar. Artık peşimizden geldiklerini bildiğimizi bildiklerine göre, son sürat takip edeceklerdir. En iyi şansımız –daha doğrusu tek şansımız– işin içinde kimlerin olduğunu anlayana kadar saklanmak. Daha sonra da kimin bu işin içinde olmadığını öğrenip yardım almak için o kişiye gitmek.”

Jess midesinin bulandığını hissetti. “Ya yanlış tahminde bulunursak?”

Mark cevap vermedi, ama ifadesi yeterince açıktı. Böyle bir şey olduğu takdirde, öleceklerdi.

Jess kendi yüzüne oldukça yakın olan gergin ve kararlı yüze baktı. “Biliyor musun, onlar senin değil benim peşimdeler. Beni bırakabilirsin.”

Ryan alaycı bir şekilde ofladı. “Bebeğim, seni bırakmayacağım. Kesinlikle olmaz. Bu düşünceyi aklından çıkar.”

“Sadece söyledim,” dedi Jess. Ama kendini hiç olmadığı kadar rahatlamış ve minnettar hissediyordu; Ryan’ın

boynuna doladığı kollarını biraz daha sıkıp sıcak göğsüne sokulurken virajı dönmeleriyle birlikte 7-Eleven'in nihayet görüş alanlarına girdiğini fark etti.

"Gazeteci arkadaşına ne tür bir arabayla geleceğini sormuş muydun?"

"Mavi bir Saturn'le geleceğini söyledi." Artık 7-Eleven'a neredeyse seslenme mesafesindeydiler. Tabii iş oraya varırsa çılgılık atmaları da gerekebilirdi.

Hissettiği büyük rahatlamayla neredeyse gevşeyen Jess, dükkânın önünde benzin almakla meşgul olan park etmiş araçları heyecanla gözden geçirdi.

Zor değildi. Sadece dört araç vardı.

"Burada değil." Ryan da onun gibi araçları gözden geçirmişti.

Aynı mide bulandırıcı kaniye varan Jess tekrar etrafına baktı.

"Burada olacak," diye çaresiz bir vaatte bulundu ve konuştugu sırada tedbirli olmak amacıyla Ryan'ın omzunun üzerinden etrafa küçük bir bakış atınca, gördüğü şey karşısında saf bir korku hissetti.

Az önce geride bıraktıkları dört yoldan bir araba geliyordu. Hava hâlâ tam olarak aydınlanmadığı için, bulundukları mesafeden arabanın ne model olduğunu anlamaları zordu, ama yaklaşan farları ağaçların arasından net bir şekilde görebiliyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Mark. *Mark.*” Jess’in bir anda kaskatı kesilmesi ve kulağına doğru ismini kekelemesi –henüz hiçbir şey söylememiş olsa da– başka bir kötü haberin onlara doğru gelmekte olduğu konusunda Mark için anlık bir uyarı işlevi gördü. “Bir araba geliyor. Onlar olabilir. Saklanmalıyız.”

“Lanet olsun.”

Mark arkasına hızlı bir bakış attıktan sonra otoparkın kenarını saran gölgelerin arasından dükkâna doğru koştu. Başka bir seçenek bulamadığından, koşarken park alanını gözden geçirdi. İçerideki müşterileri ve sıkılmış görünen kasadaki erkek kasiyeri görmesini sağlayacak kadar iyi aydınlatılmış olan dükkânın önünde 1990’lı yıllara ait bir Escort, 2005 ya da 2006 model gri bir Jetta ve 2008 model yeşil bir PT Cruiser duruyordu. Benzin pompalarının olduğu yerde de 1986 model beyaz bir Silverado kamyonet vardı. Öylece duruyordu, benzin pompası araca bağlı değildi. Araçların hiçbirinde insan yoktu ve görebildiği kadarıyla kimse bakmıyordu. Ani bir kararla gözlerini tekrar Silverado’ya çevirdi. Zihninde çoktan karar vermişti, görsel olarak kontrol etmeye devam ederken kamyonete doğru ilerledi. Arkasında birkaç merdiven ve üstleri mavi brandayla örtülmüş bazı ekipmanlar vardı. Bagajın siyah plastik kasası yıpranmış ve lekelenmişti. İş aracı olduğu belliydi.

Bingo. Tam da ihtiyaçları olan Şeyi bulmuşlardı: bir çıkış yolu.

Aalıkların arasında saklanıp gazetecinin gelmesini beklemeyi içeren diğerk seçenek çok daha riskli bir hal almıştı. Jess'e sylediğigibi, Lowell ve ekibi adamın 7-Eleven'a geleceğini biliyordu ve bu da ilerideki aracın, eğerk gerçekten bir takip arabasıysa, neden onlara doğrugeldiğini açıklıyordu. İçindeki her kimse –Mark düşünmekten nefret etse de, Fielding, Wendell, Matthews ya da üçü birden olabilirdi– park edip o ve Jess'in gazeteciyle buluşmasını bekleyecekti. Jess'in bir basın mensubuylabuluşmasını izin vermeleri isteyebilecekleri en son Şeydi. Ne olursa olsun buna engel olurlardı.

Bu Şartlar altında, en mantıklı senaryo gazeteci geldiğinde Mark ve Jess'in burada olmamalarıydı.

"Ne yapıyorsun?" Jess sakinliğini korumaya çalışıyordu, ama yüzü günün mora çalan ilk ışıkları altında kamyonetten daha beyaz görünüyordu. Anlaşılan dükkâna sığınacaklarını sanmıştı.

"Bizi buradan kurtarıyorum. Eşyalarına sahip ık." Mark kamyonetin arkasında durup etrafına son kez baktı –temizdi– ve sonra Jess'i ayakkabıları ve çantasıyla birlikte kaldırıp kasanın içine attı. "Brandanın altına gir. Hemen."

"Ne?" Jess şaşırmışa benziyordu. Kasaya iniş yaptığısırada kamyonet hafifçe sarsıldı. Sorusuna rağmen, Jess anlaşılan ne yapması gerektiğini anlamıştı, çünkü Mark onu bıraktığı anda hemen gözden kayboldu. Bu sırada bir Şey düşürmüş gibi küçük bir tıngırtı duyuldu, muhtemelen aptal ayakkabılarından biriydi.

Mark da atladı. Bir ayağınıtampona koyup kamyonabindi ve ömelipectrafına bakındı. Tahmin ettiğigibi Jess'in dşürdüğüy ayakkabı neredeyse kendi ayaklarının dibindeydi. Ayakkabıyı aldı. Böylesine sıra dışı bir Şeyi or-

tada bırakamazdı, kasaya bakan biri ya da kamyonun sahibi kolayca görebilirdi. Benzin pompalarının bulunduğu alan oldukça iyi aydınlatılmıştı ve birden ortaya çıkan topuklu bir ayakkabının fark edilmesi zor olmazdı. Brandanın kenarını kaldırmış, ayakları önde altına girmeye çalışan Jess kocaman gözlerle ona baktı. Gözlüğü hafifçe kaymıştı, dudakları aralıktı, siyah plastiğin üzerinde çıplak ayakları solgun görünüyordu ve döpiyesinin dar kesimli eteği ince ve çıplak bacaklarında yukarı doğru epeyce kaymıştı. Mark da fark etmişti, ancak ikisi birden aydınlanan gökyüzünü delen farları gördükleri anda yeni bir araç –muhtemelen az önce fark ettikleri araç– park alanına girdi. Mark çenesinin kasıldığını hissetti ve eteği unutuverdi.

Tesadüfen dükkâna gelen masum insanlar yahut onu ve Jess'i yok etmek amacıyla arayışa çıkmış eski dostları veya tanımadığı katillerden oluşan daha ölümcül bir ekip: Arabada bu üç seçenekten herhangi biri olabilirdi.

“Ya biri kamyonete bakarsa?” Artık neredeyse örtünün altında olan Jess paniklerken, far ışıkları kamyonetin kasasının üzerinde dolaştıktan sonra dükkâna doğru döndü.

“O zaman çaresine bakarız.”

Pek de içini rahatlatmayan bu yanıtın üzerine dudakları kenetlenen Jess, tek bir kelime daha etmeden brandanın altına girmeye devam etti.

Mark başını eğdi ve Jess'in yanına doğru emeklerken silahına uzandı. Glock'unun kılıfını açıp ayakkabısını Jess'e verdi ve sonra bacaklarını brandanın altına sokup Jess'in yanına doğru kaydı, böylece sert plastiğin üzerine göğüs göğse uzanmış oldular; Jess'in başının tepesi çene hizasına gelirken, ayakkabılarıyla çantası karnına batıyordu. Brandayı üzerlerine çekince ikisi de boya kokusu aldı: Jess'in arkasındaki açık plastik kutuda boya tenekeleri ve farklı aletler bulunuyordu. Bunun ardından Mark silahını

kılıfından çıkardı. Şimdilik kalçasına yakın tutuyordu. Silahının tanıdık pürüzsüz metalini elinde hissetmek güven vericiydi. Olası bir saldırı anında o da saldırarak karşılık verecekti.

“Sence ne yapıyorlar?” diye sordu Jess başını geriye atarak. Sesi fısıltıdan ibaretti.

“Bilmiyorum. Park ediyorlar herhalde.”

Asıl cevap *avlanıyorlar* olacaktı, ama bunu dile getirmesine gerek yoktu. Açıkçası, peşlerindeki insanlar eğer onları bulurlarsa, ateş açılması kesindi. Köşeye sıkıştıkları ve kaçacak bir yerleri olmadığından, ateşle karşılık vermesi tek seçeneği idi.

Fielding, Wendell ya da Matthews’a kurşun sıkıldığını düşününce, midesi bulandı. Yapabilir miydi? Jess’in ürpertiğini hissetti. Onun için? Ah, evet. Yapabilirdi.

Tıpkı onların ona kurşun sıkacağı gibi.

Gelen aracın tekerleklerinin yolda çıkardığı sesi duyunca gerildi. Ne olacaksa yakında olacaktı. Glock’unu sıkıca kavradı.

Jess de aracı duymuştu. Ürpererek ona sokulduğu için kalp atışlarını hissedebiliyordu Mark. Ya da gümbür gümbür atan kendi kalbiydi. Kestirmesi zordu.

Dikkatle dinleyip duymaya, kamyon kasasının dışındaki sesleri algılamaya çalıştı. Hayatında kendisini nadiren bu kadar çaresiz hissetmişti. Jess’le birlikte altında oldukları mavi branda görüş alanını engellediği için, geriye bir tek kulakları kalmıştı.

Ödülü, güçlkle duyduğu arabanın art arda kapanan kapıları oldu. Jess yerinden sıçradı. Soluk alırken nefesi tıslar gibi çıkıyordu.

Gelenler en az iki kişiydi.

Mark dışarı bakmayı, kendisini bu lanet olası brandadan kurtarmayı, neler olduğunu kendi gözleriyle görmeyi

çok istiyordu. Eğer evdeki arkadaşlarından biri ya da birkaçı geldiyse, onlarla yüzleşmek, gözlerinin içine bakıp ne yaptıklarını sandığını sormak istiyordu, ama yapmadı. Yapamazdı. Jess'i düşünmek zorundaydı.

Eğer buradaysalar, artık onun arkadaşları değillerdi. Onun düşmanlarıydılar ve artık onları bu gözle görmek zorundaydı.

En çok korktuğu şey, bir suikast ekibiydi. Bu ekipler operasyonlarını gizlilik içinde yürütür ve Jess gibi problemleri hata yapmadan, acımadan ve soğukkanlılıkla ortadan kaldırmak için para alırlardı.

Mark seçimini yapmış ve Jess'in kaderini paylaşmaya karar vermişti, o nedenle dışarıdakiler her kimse artık onun da problemi oluyorlardı. Bomba –bu arada hâlâ iki senelik ödemesi olan arabasını havaya uçuran Lowell'a ya da bu işi her kim yaptıysa ona lanet olsun– artık onun kimin tarafında olduğunu bildiklerini gösteriyordu. Artık hiç kimse için bundan geri dönüş yoktu. Bu, ölümüne bir mücadele olacaktı.

“Solomon, yani gazeteci buraya gelirse nereden anlayacağız?” diye fısıldadı Jess.

“Anlamayacağız. Şşş.”

Mark yakınlardan bir ses duydu – ya da duyduğunu sandı. Ayak sesleri, kıyafet hışırtıları...

Taş gibi kaskatı kesildi, çok hafif nefes alıyordu; duyuları brandanın öteki tarafında olanlara o kadar odaklanmıştı ki kendisini açıkta kalmış bir sinir gibi hissediyordu, Glock'u tutan elini hafifçe Jess'in omzuna koydu.

Yeterince hızlı davranırsa, ayağa kalkıp birkaç ateş atabilir ya da ne olduğunu anlamalarına fırsat vermeden bir ya da ikisinin hakkından gelebilirdi.

Evet, belki suyun üzerinde bile yürüyebilirdi.

Sessizce Jess'in kirpiklerinin aşağıya doğru kırışmasını

ve silahını görünce donup kalmasını izledi. Sonra Jess dudaklarını ıslattı.

Bu hareketi Mark'ın kalbinin sıkışmasına neden oldu. Genç kadının kıpırtısız ve kaskatı bir şekilde durmasından, göğsüne doğru hızla inip kalkan göğsünden, düzensiz nefes alışlarından ve elini belinin üzerinde yumruğunu sıkmış bir şekilde tutmasından, ne kadar korktuğunu anlayabiliyordu. Ama Jess ona bakınca genç kadının iyi olduğunu, bu işin en başından beri hep şahit olduğu gibi kendine hâkim, soğukkanlılığını yitirmemiş bir görüntü çizdiğini gördü ve bu yüzden ona büyük bir hayranlık beslediğini fark etti.

Kız gerçekten de cesurdu.

Yakınlardan bir yerden gelen *klik* sesiyle ikisi de nefeslerini tuttu. Kamyonet sarsıldı ve kapı sertçe kapandı.

Şoför kamyonete geri dönmüştü. Direksiyonun başındaydı. Mark bunu fark ettiği sırada çalışmaya başlayan motorun sesi düşüncesini doğruladı.

Büyük bir rahatlama hissetti.

“Peki ya Solomon?” Jess endişeli bir şekilde fısıldarken kamyonetin motoru birkaç kez tekleyip Mark'ın gerginliğini artırdıktan sonra, araç yakıt pompalarının etrafından dönerek yavaşça yola çıktı.

“Onunla burada buluşamayız. Artık çok geç. Çoktan peşimize düştüler. Bu yüzden buraya bu kadar çabuk geldiler.”

Yolculuk öylesine çok gıcırdama ve gürültüyle doluydu ki, en azından artık birinin onları duymasından endişe etmelerine gerek kalmamıştı. Jess, Mark'ın söylediklerinde haklı olduğu sessizce kabul ederken, kamyonet bagaj kapağının açılmasına neden olacak kadar sert bir hoplamayla park yerinden ayrıldı. Mark duyduğu ani tıngırtının bagaj kapağından geldiğini biliyordu, çünkü tam o sırada içeri

biraz hava girmesi –ve 7-Eleven’da kimin beklediğini görmek– için brandanın kenarını kaldırmıştı.

Park yerine yeni giren araç Virginia BCW-248 plakalı siyah bir BMW’ydi. En son garajının arkasına park etmiş halde gördüğü Fielding’in Saab’ı değildi. Daha önce gördüğü bir araca benzemiyordu. Ancak bu herhangi bir şey ifade etmiyordu.

Bulduğu ilk fırsatta plakayı kontrol etmesi gerekecekti. Şimdilik tek yapabileceği tahmin yürütmekti.

Boya kokusu boğucuydu. Gözleri çoktan sulanmaya başlamıştı. Jess’in ise son nefesini vermek üzere olduğunu düşündü, zira genç kadın ona o kadar yakın duruyordu ki boynunda hissettiği sıcak nefesinin yanı sıra, ayakkabılarından birinin karnına batan sivri topuğu ile o ufak tefek ama tatlı gövdesinin yerini kamyonet sürücüsünün aletlerine bırakmamış olan tüm boşluk ve kıvrımlarını da hissediyordu.

“En azından kimse bizi takip etmiyor.” Jess’in nefesi tizdi. O da içeriye akan oksijene belli ki müteşekkir kalarak yüzünü brandadaki açıklığa doğru çevirdi. Mark açıklığı olabildiğince genişlettikten sonra eliyle tutmak zorunda kalmamak için brandanın kenarını gövdesinin altına sıkıştırdı. Kamyon I-95’e giden rampada ilerliyordu. Bagaj kapısı açık olduğundan arkalarında bıraktıkları yolu neredeyse 7-Eleven’a kadar görebiliyordu Mark. İyi haber, görünürde hiçbir araç olmamasıydı.

“Sence nereye gidiyoruz?” Jess de dışarıya bakıyordu.

Kamyon hızla kuzeye doğru yol alıyordu. Sarsıntı da artmıştı. Mark mide boşluğuna sert bir darbe aldıktan sonra Jess’in aralarında duran ayakkabılarını ve çantasını alıp daha güvenilir bir yer olan ayaklarının altına doğru itti. “Bilmiyorum. D.C.’ye doğru. Bakalım soluğu nerede alacağız.”

“Vazgeçmeyecekler değil mi?”

“Hayır.”

Şimdilik tehlikenin geçtiğini düşünerek silahını kılıfına geri koyan Mark, kendisinin ve Jess’in rahat edebilmesi için elinden geleni yaptı. Kamyonun ineri inmez, muhtemelen yaya olarak, kaçmaya devam edeceklerdi ve hiç uyumadığı için birkaç dakika dinlenmesi akıllıca olurdu. Kamyonun şoförünün dikiz aynasında şüpheli bir hareket görüp brandanın altını kontrol etmek için durmaması ya da brandanın altını kontrol ettirmek amacıyla polisi aramaması için fazla hareket etmeyip Jess’e fısıldayarak yakına sokulmasını söyledi. Jess isteğini yerine getirince de, onu yolculuğun kaçınılmaz sarsıntılarından vücuduyla korumak için kollarını etrafına doladı. İkisi de yüzlerini havaya doğru çevirmişti; genç kadının sırtı göğsüne dayalı, başı kolunun üstünde ve vücudu da muhallebiye yapışan fıstık ezmesi misali onunkine yapışmışken Mark kendisini farklı şeyler hissederken bulmasına şaşırdı. Ne yazık ki rahatlık bunlardan biri değildi. Birden, üzerinde havludan başka bir şey yokken Jess’in ne kadar seksi görüldüğünü hatırladı ve sonra görüntüyü aklından çıkarmak için uğraştı. Genç kadının rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyormuş gibi kıpırdanıp durması ona hiç yardımcı olmuyordu. Havaya uçuşunu sandıktan hemen sonra Jess’in onu tekrar tekrar öpmesini hatırladı. O sırada, patlamanın etkisi altındayken yüzüne kondurduğu küçük öpücükleri fark etmemişti Mark, ama şimdi çok iyi hatırlıyordu.

“Mark.” Boğuk fısıltısı kanını kaynattı.

“*Hmm.*” Genç kadının eteği yine yukarı doğru kayıyordu. Kumaşın kalçalarından yukarıya kaydığını hissedebiliyordu. Eteği bacaklarında yukarıya kayarken Jess’in ne kadar seksi görüldüğünü hatırladı. Sonra kendisini işi daha ileriye götürüp, ne tür bir iç çamaşırı giymiş olabile-

ceğini düşünürken yakaladı. Anneanne donu mu? Bikini mi? Yoksa tanga mı?

Hayır. Baştan çıkarıcı görüntüleri aklından çıkarmak için mücadele etti.

“Sol bacağıma kramp girdi. Öteki tarafa dönmeliyim.”

Jess yine ona doğru kıpırdanınca Mark genç kadının aslında bacaklarını doğrultmaya çalıştığını anladı. İçten içe talihsizliğine lanet ederek belini tutan ellerini gevşetti.

Bunun üzerine Jess öteki tarafa döndü ve bacağına uzatırken rahat bir nefes verdi.

Dehşetle vücudunun onunkine alıştığını fark eden Mark da, göğsünde ezilen göğüslerinin küçük, yumuşak yuvarlarını hissedince başka bir şeye odaklanmaya çalıştı – ama ne yazık ki, kamyonetin sarsıntısı ikide bir Jess’i ona doğru hoplattığı için başarılı olamadı.

“Bir plan yapmalıyız,” diyen Jess kolunu onun belinin etrafına dolayıp tekrar kıpırdandı, bu kez sırtına batan plastik kovanın kenarlarından uzaklaşmaya çalışıyor olmalıydı. Baş hâlâ Mark’ın kolunun üzerindeydi ve Mark çenesinin alt kısmını gıcıklayan sıcak nefesini hissedebiliyordu. Aşağı doğru bakınca genç kadının yüzünü ona çevirmiş olduğunu gördü. Gözlüğü kütüphaneci gibi görünmesine neden oluyordu, ama gözlüğüne aldırmadığında Mark onun kocaman ela gözlerini, yumuşak ve dolgun dudaklarını, pürüzsüz olduğunu düşündüğü kremsi tenini ve kolunun üzerine dökülürken çok çekici görünen koyu renk saçlarını görebiliyordu.

Genç kadının gözlüğü yine kaymıştı. Mark kendisinin bile şefkatli bulduğu bir hareketle gözlüğünü onun için düzeltti ve gözlerindeki ani şaşkınlığı fark edince, gezinmek isteyen elini yine ait olduğu yere; Jess’in sırtına geri koydu.

“Bir planımız var zaten.” Sesi biraz boğuk çıkmışsa, bu

kendisini kontrol etme çabasının karşılığında ödediği küçük bir bedel sayılmalıydı.

“Öyle mi? Ne peki?”

“Hayatta kalmak.”

Aralarındaki cinsel gerilimi dağıtmak için bakışlarını kaçırды, anlayabildiği kadarıyla buna kendisi sebep olmuştu. Gün artık gerçekten doğmak üzereydi, gökyüzü yavaşça koyu mordan lavanta rengine dönüyordu. Her geçen dakika görüş mesafesi artıyordu ki bu şartlar altında bunun iyi bir şey olduğu söylenemezdi. Sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen trafik yoğundu. Ekspres yolların işe gidiş-geliş saatlerinde ne kadar ağır ilerlediğini bilen birçok insan şimdiden yola çıkmıştı. Bu sırada sallanarak yanlarından geçen on sekiz tekerlekli bir tırın gölgesi kamyonet kasasının üzerine düştü. Tırın neden olduğu rüzgâr brandayı hışırdatıp altına egzoz kokan bir hava kütlesi gönderdi. Bu bile boya kokusundan daha iyi sayılırdı. Şaşkınlıkla midesinin az da olsa bulanmaya başladığını fark etti.

Olumlu açıdan bakması gerekirse, mide bulantısı kollarının arasındaki kadını düşünmesine engel olacak bir şeydi. Olumsuz yanı ise, peşinde hükümet tarafından yetkilendirilmiş bir ölüm ekibi varken, kusmayı istemek bir artı sayılamazdı.

“Komik değil.” Jess kaburgalarına vurunca tekrar ona baktı Mark. Genç kadın ayıplararcasına kaşlarını çatmıştı. Ya midesi Mark’inkine kıyasla daha dayanıklıydı ya da sıkıntısını saklamak konusunda ondan daha başarılı. “Sanırım en mantıklısı ilk fırsatta ankesörlü bir telefondan Solomon’u aramak.”

Mark kafasını iki yana salladı.

“Onunla bir daha görüşemezsin. Artık onu da izliyor olacaklar ve eğer onu ararsan haziranböceğinin peşinden koşan ördek gibi peşimize takılıp tepemize binerler. An-

lıyor musun, seni önceden bulunduğun yerlerde ararlar. Saklanmanın ilk kuralı, tanıdığın kişilerle asla iletişime geçmemektir. İnsanları bu şekilde bulurlar.”

Daha devam edebilirdi, ama havaya ihtiyacı vardı. Brandadaki açıklığa doğru başını çevirip derin bir nefes alırken, Jess’in ne söylediğini kaçırdı. Tek bildiği, “Ama...” ile başladığıydı.

Elbette genç kadın ona karşı çıkacaktı: Bu, Jess’in yapısında vardı. Ama Mark onu dinleyemeyecek kadar güçlü bir mide bulantısı çekiyordu. Ufka odaklanmaya çalıştı, ancak ne yazık ki şeritlerde sürekli yer değiştiren ve fazlasıyla egzoz yayan araçlar görüşünü engelliyordu.

“... başkan olmalı,” dedi Jess, ses tonundan bunun uzun bir cümlelerin son sözcükleri olduğu anlaşılıyordu.

“Ne?” Mark gözlerini ona çevirdi. “Özür dilerim, söylediklerin dikkatimden kaçtı.”

Jess sabırsızca ona baktı. “Başkanın bu işin içinde olduğunu hesaba katmalıyız. Lowell onun personel şefi ve arabayı havaya uçurmadan önce içinde olduğumuzdan emin olmak için seni arayan kişi de oydu. Hem Gizli Servis’e kim bu şekilde emir verebilir ki?”

Mark beyninin tam anlamıyla çalışmadığının farkındaydı ama mide bulantısına rağmen emin olduğu iki şey vardı: David Cooper eşini gerçekten çok seviyordu ve Gizli Servis’te daha önce hiç hain olmamıştı.

“Varsayımlar tehlikeli olabilir.” Jess’e söylese bile biraz da kendine söylüyordu bunu. “Gerçeği görmeyi engelleyebilirler. Örneğin, arabam havaya uçmadan önce Lowell’ın beni aramış olması aracı onun havaya uçurduğu anlamına gelmez. Kesin olarak.”

Daha derin sonuçlar çıkarmaya kalkışmadan önce bir kez daha hava almaya ihtiyaç duydu. Hayatta kalmayı istiyorlarsa, bu işin arkasında kimin olduğunu çözmesi ge-

rektiğini biliyordu, ama şu an beyin jimnastiği yapabilecek durumda değildi. En azından biraz temiz havaya ve toprağa ihtiyacı vardı. Büyük bir hızla aynı yöne doğru seyreden çift sıra yapmış araçlar, arkalarındaki yolu göz alabildiğine doldurup tıkamıştı. Orta şeridin bahar bayramındaki çiçekli direklerden hiç farkı yokmuş gibi sürekli orta şeride girip çıkıyorlardı. Şimdilik orta şeridi kamyonetin şoförü işgal ediyordu. Eski kamyonet egzotik bir dansçı gibi gıcırdayıp sallanıyordu.

Jess bir şey söyledi ama Mark onu duymadı.

Mark gözlerini kapatabilirdi, ama içinden bir ses bunu yaparsa sonucunun hayatı için olmasa da midesi için tehlikeli olabileceğini söylüyordu.

Sonra birdenbire, trafik yavaşlamaya başladı.

Şoförün frene basmasıyla kamyonet hafifçe yalpalayıp sağ şeride girdi -diğer arabalar da hemen ona katıldılar- ve yavaşlamaya başladı. Neredeyse sarsıntısız bir yavaşlıkta ilerliyorlardı. Mark bundan memnun olsa da içinde midesinden kaynaklanmayan kötü bir his olduğunu fark etti, bu iyi bir şeydi, en azından midesinin yatıştığını gösteriyordu. Trafiğin sıkışmasının da muhtemelen onlarla bir ilgisi yoktu, ama yine de aynı yolda seyreden bir şoförün bir kamyonet kasasındaki brandanın altında şüpheli bir hareketlilik gördüğü için cep telefonu ile polisi aramış olabileceğini düşünmeden edemedi. Neredeyse bunun kadar kötü olabilecek bir başka seçenek ise, alkol muayenesi nedeniyle yolun tıkanması ya da...

“... bir sorun mu var? Yüzün bembeyaz oldu.” Yine Jess’in ona fısıldadığını duydu ve bu kez riske girip ona baktı, boya kokusunu alır almaz midesinin bulanmadığını fark edince de sevindi. “Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Jess yorgun, gergin ve solgun görünüyordu. Mark’ın

kolunun üst kısmına yasladığı başını ona doğru çevirmişti, birbirlerine o kadar yakınlardı ki Mark Jess'in burnu ve yanaklarındaki tüm çilleri tek tek sayabilirdi.

"Hayır."

Jess kaşlarını çatı, daha gergin görünüyordu. "Sana inanmıyorum. Beni dinlemiyorsun ve hiçbir şey söylemiyorsun. Bir sebebi olmalı." Dudaklarını ıslattı ve vücudu gerildi. Mark, sırtında duran elin kasıldığını hissedebiliyordu. "Bilmediğim şey ne? Eğer bir şey varsa, lütfen bana söyle. Ne olduğu umurumda değil, bilmeyi tercih ederim."

Etrafına ısı saçar gibi endişe saçıyordu. Gözlerini Mark'ın yüzüne dikti, kendisinden saklanan korkunç gerçeği aramaya koyulmuştu adeta.

"Dinle, endişelenme tamam mı?"

"Mark, lütfen."

Mark acı acı dudaklarını büktü.

"Boya kokusu ve sarsıntı seni hiç rahatsız etmedi mi?"

"Ne?" Jess anlam veremeden ona bakarken kaşlarının çatıklığı derinleşti. Sonra ani bir farkındalıkla gözleri ışıldadı. "Midenin bulandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi Mark gözünün önünde canlanan çıtkı-rıldım görüntüden tiksinererek. "Hayır, bunu söylemeye çalışmıyorum. Sadece bir an boya kokusunun fazla ağır geldiğini söylemek istedim."

"Senin miden *bulanıyor*." Jess sırtı, sonra Mark'ın yüzündeki ifadeyi görünce kıkırdadı.

"Olabilir." Mark kaşlarını çatarak ona bakmak üzereydi, ama genç kadın o kadar neşeli ve keyifli görünüyordu ki gönlü buna razı olmadı. Aksine, biraz gücenmiş gibi gülümsedi ve ilk kez onu kahkaha atarken gördüğünü fark etti. "Komik, öyle mi?"

"Biraz."

Jess'in anın tadını çıkarmasını izlerken bunun için kendisini aptal yerine koymasının değdiğine karar verdi.

“Biliyor musun? Gülünce çok güzel görünüyorsun,” dedi ona ve genç kadın gülmeyi bırakıp aniden ciddileşerek biraz da utangaç bir hale bürününce, Mark onun gözlerindeki bakıştan o kadar etkilendi ki, eğilip aralarındaki on beş santimlik mesafeyi kapatarak onu öptü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mark onu öpüyordu.

Mark onu öpüyordu.

Jess'in şaşkın beyninin bunu algılaması bir iki saniye sürdü, ama sonra kalbi gümbür gümbür atmaya, nabızı hızlanmaya ve vücudu alev almaya başladı. Yakışıklı ajanın dudaklarının sıcak ve belirgin baskısı dudaklarının aralanmasına ve ağızlarının kusursuz bir şekilde birleşmesi için başını geriye atmasına neden oldu, derken aralarında sıkışıp kalmamış olan diğer elini tutkulu bir şekilde Mark'ın sırtına koyup gömleğinin altındaki gergin kaslarını hissetmenin tadını çıkardı – ama daha neler olduğunu da tam fark edememişti.

Fark edince, sersemleyip ürperdi. Gözlerini kapattı ve Mark o zamana kadar kurduğu tüm erotik hayallerin doruk noktasıymışçasına –ki öyleydi– yakışıklı ajanı öptü. Dudaklarını dudaklarının üzerinde aralayıp az önceki şefkatli öpücüğü başka bir boyuta taşıdı ve yirmi sekiz yıllık hayatı boyunca daha önce hiç hissetmediği bir açlıkla karşılık verdi.

Seni çok istiyorum. Ama bu sarsıcı itirafı yüksek sesle dile getirmedi. Aksine, bedeni onun yerine konuşuyordu, kemiklerini eriten yakıcı bir telaşla Mark'ın ağzını keşfederken titriyor, yanıyor ve arzuluyordu. Kalbi öylesine

şiddetli çarpıyordu ki, atışlarını kulaklarında hissedebiliyordu. Kanı buharlaşmıştı sanki.

Yakışıklı ajanın dudaklarından az da olsa kahve tadı alıyordu. Kahve tadı aniden dünyadaki en sevdiği aroma oluvermişti. Ona doyamıyordu. Mark kendisini ona bastırınca, Jess onun da tahrik olduğunu gösteren kanıtı hissetti ve bunu bilmek onu çılgına çevirdi.

Mark nefes almak için bir anlığına geri çekilirken, “Tanrım,” diye mırıldandı dudaklarına doğru.

“Bu delilik.” Yakışıklı ajanın gözlerinin karanlık ve ateşli olduğunu görebiliyordu Jess.

“O halde delilik gayet iyi bir şeymiş.” Mark hafifçe gülmüştü, sonra tekrar dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Elini ensesine doğru kaydırды ve üzerine doğru eğilecek şekilde kıpırdadı. Jess’in başını kendi kolunun sert kaslarına yasladı ve ona içinde bulundukları tehlikeyi, gıcırdayan kamyoneti, boya kokusunu, brandayı ve her şeyi unutturacak kadar tecrübeli bir öpücük verdi. Kendisi hariç her şeyi.

Mark’ı öpüyordu.

Bunun bilinciyle başı dönerken, kollarını onun boynuna doladı.

Sıcaklığını, vücuduna değen vücudunun gücünü, göğüslerine bastıran göğsünün ağırlığını ve kendi göğüslerinin şişerek ona karşılık verişini hissedebiliyordu. Çıplak ayak parmakları kıvrıldı. Parmakları Mark’ın başının arkasındaki kısa saçların arasında dolaştı. Vücudunun derinliklerinde hissettiği şiddetli zonklama o ana dek hissettiği en güzel şeydi.

Mark’a âşığım.

Bu sırada kamyonet sarsılarak durdu.

Fark etmesi biraz zaman almıştı. Hatta Mark –tahminine göre, ne olduğunu kontrol etmek amacıyla– dudak-

larını ondan ayırmasaydı, muhtemelen bunu fark etmezdi bile. Bir süre gözlerini kırıştıtarak ona baktıktan sonra artık hareket halinde olmadıklarını anladı. Dudakları arasında hâlâ birkaç santimetre olmasına rağmen Mark ona bakmıyordu. Brandanın arkasındaki açıklıktan dışarı bakıyordu. Ve yüzü bir an maviye çaldı.

Renk geri gelip tekrar kaybolurken ve aynı şey saniyelik aralıklarla tekrarlanırken, *dönüp duran* bir mavi, diye düzeltti kendini.

Nefesini tutup fal taşı gibi olmuş gözleriyle bakabilmek için kıpırdadı.

Geçiş şeridine park etmiş, sirenleri çalmayan boş bir polis aracı vardı. Yanıp sönen mavi ışıkları griye çalan şafağı aydınlatacak kadar güçlüydü. Kamyonet tekrar hareket etmeye başlayınca, polis arabasının önünde başka bir polis arabasının daha park etmiş olduğunu gördü, o da boş ve sessizdi, ama ışıkları yanıp sönüyordu. O ve Mark yüzünden orada olabileceklerini Jess hiç düşünmemişti.

Ambulansı, üzeri beyaz örtüyle örtülü bir kişinin sedyeyle ambulansın arkasına kaldırıldığını ya da çimenli refüjde çaprazlamasına uzanan arabayı görmeden bile, bir kaza olduğunu düşünmüştü.

Haklı olduğunu anladığı sırada, trafik kaza yerinin yanından tek şeritte ilerlemeye başlamıştı. Görebildiği kadarıyla tek bir araba kaza yapmıştı.

Kaza mahallinin yanından geçtikleri sırada, ellerini sallayarak trafiği yönlendiren polisi ya da diğer polis arabalarını ve itfaiye kamyonunu zar zor seçebildi.

Dikkati kaza yapan arabanın üzerindeydi.

Mavi bir Saturn'dü. Hava hâlâ plakayı tam olarak okuyamayacağı kadar karanlıktı ve araba da uzak bir mesafede bulunuyordu, ama ilk iki harfin EG olduğuna neredeyse emindi.

Bunu görmek karın boşluğuna bir darbe almak gibiydi.
“Mark.”

Mark dirseklerinin üzerinde doğrulmuş manzaraya bakıyordu. Kamyonet kaza mahallinden uzaklaşıp tekrar hızlanırken bile Jess arkasına bakmayı sürdürdü. Kalbi yavaş ve uzun aralıklarla atıyordu. Ağzında safra tadını alabiliyordu.

“Evet.”

“Bu Marty Solomon’un arabasıydı. Muhabirin.”

“Evet.” Mark’ın ses tonu bunu çoktan fark ettiğini gösteriyordu.

Jess derin bir nefes aldı. “Haklıymışsın: Telefon görüşmelerimi dinlemişler. Onu ellerine geçirdiler. Onu *öldürdüler*. Benim yüzümden.”

Son cümlesinde sesi titremişti.

“Senin yüzünden *değil*.” Mark yanına uzanıp onu kollarına aldı. Mahvolan arabayı görebilmek için bakışları brandadaki açıklığı ararken ve tüm benliği suçluluk duygusu, şok, korku ve birçok farklı duyguyla sarsılırken, Mark çenesini tutup onu kendisine doğru çevirdi. “Senin yüzünden *değil*, duyuyor musun? Yaşadığımız bu hastalıklı şey neyse o yüzden. Bayan Cooper ve diğerleri gibi o da bir kurban. Senin gibi.”

Gözleri kenetlendi. Mark yanağını okşamak için çenesini bıraktı.

“Anladın mı?”

“Evet, anladım, biliyorum.” Jess kendisine hâkim olmaya çalışıyordu, ama çok sarsılmıştı. “Aman Tanrım, konuşmamızın üzerinden o kadar kısa bir zaman geçti ki. Uyuyordu. Muhtemelen bu saatlerde uyanıp işine gidecekti. Ama *öldü*.”

Hızlı ve kesik kesik soluduğunu fark etti, belki de hiperventilasyon geçirmek üzereydi, nefes alışını yavaşlatmak ve kontrol etmek için bilinçli bir şekilde çaba gösterdi.

“Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok.” Mark’ın çenesi gergin görünüyordu. Loş ışıkta bakışları koyu ve sertti. “Bu işi çözmek için hayatta kalmak ve aşağılık heriflerin hakkından gelmekten başka.”

“Bundan nefret ediyorum.” Tüm öfkesine rağmen sesi fısıltıdan ibaretti Jess’in.

“Biliyorum.”

Mark onu kendisine doğru çekip kollarını etrafına doladı ve sessizce teselli etmeye çalıştı. Jess de başını göğsüne yaslayıp sıcaklığına sokuldu ve kalbinin düzenli atışlarını dinledi. Gözlerini kapattı, iki eliyle gömleğinin ön kısmını kavrayıp sıkıca tuttu ve sakinleşmeye, duygularını kontrol etmeye çalıştı. *Solomon’u aramamalıyım.* Aklında dönüp duran düşünce buydu. Ama *yapmamalıyım, etmemeliydim* gibi sözcükler faydasızdı: Olan olmuştu ve geri alması mümkün değildi. O “tatlım” kelimesini duymamış olsaydı, muhtemelen şu anda yaşamıyor olurdu. Ya da Mark’ın arabasından atlamamış olsaydı ya da Mark onu Davenport’un ofisine kadar takip etmemiş olsaydı – *ya da*’yla başlayan düzinelerce cümle kurabilirdi. O –ve Mark da– her an ölebilirdi. Peşlerindeki katiller onlardan muhtemelen bir adım uzaktaydı. Bu gerçeğe yüzleşirken, bir kalıp buz kadar soğuk ve katı olan korku midesine yerleşti.

Ölmek istemiyorum. Mark’ın ölmesini de istemiyorum.

Acı dolu düşünce hem gülünç hem de doğrudu.

Tanrı aşkına, kendine gel.

Bırakırsa ikisinden biri ortadan kaybolacakmışçasına Mark’a tutunup, kendine gelmek için elinden geleni yaptı. En sonunda, doğal kararlılığı ortaya çıktı. Eğer onun ve Mark’ın hayatta kalmalarının tek yolu bu meselenin arkasında kimin olduğunu bulmalarından geçiyorsa, o halde bunu yapmaya çalışacaktı.

Diğer her şeyi aklından çıkarıp, bulmacanın parçalarını zihninde evirip çevirmeye başladı.

Kamyonet 14. Cadde Köprüsü'nün iskeleti andıran yapı iskelesinin üzerinden geçip D.C.'ye doğru ilerlemeye başladığında, daha sakin hissediyordu kendini. Ayrıca, bir planı vardı.

“Telefon kayıtlarını kontrol etmeliyiz.” Mark'ın gömleğini bırakıp kumaşın üzerinde yol açtığı kırıksıklıkları düzeltme isteğine karşı koyan Jess başını geriye atıp yakışıklı ajana baktı. Az önceki ateşli öpüşmeleri yüzünden kendisini mahcup hissettiyse bile, şu anda bunu belli etmeyecekti. *Hey, ben senin gibi iriyarı erkekleri her zaman öpüyorum zaten.* Takınması gereken tavır buydu. Etrafındaki en yakışıklı erkeğe âşık olacak kadar aptallık ettiyse bile, en azından bunu bilmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı. Buna uygun olarak da, şu an ona tam bir avukat gibi, soğukkanlı gözlerle bakıyordu.

“Telefon kayıtları mı?” Mark bakışlarını yüzünde gezdirirken hafifçe kaşlarını çatı.

Jess kafasını salladı. “Bayan Cooper'ın, Davenport'un ve belki Harris Lowell'in. Kayıtları dinlersek o gece Bayan Cooper'ın nereye gittiğini ve başka kimlerle görüştüğünü öğrenebiliriz. Belki de bu bize işe nereden başlamamız gerektiği konusunda bir fikir verir.”

“İyi fikir, ancak içimde bu tür şeylere erişim iznimi kaybettiğime dair kötü bir his var.”

Kamyonetin aşağıya doğru eğimli bir virajı alırken biraz yavaşlamasıyla, açıklıktan dışarı bakan Jess bir giriş rampasında olduklarını fark etti.

“Ben yapabilirim,” dedi.

Mark şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Bay Davenport'un telefon kayıtlarını sürekli kontrol ederdim. Tek ihtiyacım olan şey bir bilgisayar.”

Mark anladığını belirtircesine yavaşça gülümsetti. “Be-beğim, bütün hayatım boyunca sen neredeydin?”

Jess cevap veremedi –ki doğru cevap “Burnunun dibindeydim,” olacaktı– kamyonetin aniden sarsılarak durmasıyla dikkatleri dağıldı. Brandadaki açıklıktan tekrar dışarı baktıklarında bir rampanın bitiminde olduklarını anladılar, muhtemelen bir trafik ışığında bekliyorlardı.

“Yapmamız gereken ilk şey bu kamyonetten inmek,” dedi Mark, kamyonet tekrar hareket etmeye başlayıp kavşaktan geçtikten sonra hızını artırırken. “Er ya da geç şoför gerçekten duracak. Ya da biri bizi görecektir.”

Jess başıyla onayladı.

Kamyonet tekrar durunca mesken ve işyerlerinin bulunduğu bir mahallede olduklarını gördüler, Jess etrafta birçok trafik ışığının olmasını umuyordu. Bundan daha iyi bir fırsatları olmayacaktı. Anlaşılan Mark da öyle düşünüyordu, çünkü çantasını alıp eline tutuşturmuştu.

“Arkaya doğru sürünerek ilerleyeceğim.” Jess’in ayak-kabıllarını tutuyordu, anlaşılan onları kendi taşımaya niyetliydi. “Beni takip et. Kamyonet tekrar durduğunda atlayacağız.”

“Şoför bizi görürse ne olacak?”

“Bu riske girmek zorundayız. Ne yapacak, polisi mi arayacak? Onlar buraya gelene kadar gitmiş oluruz.”

Mark brandanın altından çıkıp bagaj kapağına doğru süründü ve köşede çömelip ona baktı. Jess giderek tutulan bacaklarını hareket ettirmeye çalışırken Mark’ı net bir şekilde gördüğünü fark etti ve büyük bir çaba harcayarak sürüne sürüne yanına doğru ilerledi. Doğuda gün doğuyordu. Açık pembeyle altın renginin çeşitli tonları gökyüzünün doğusunda belirirken, yükselen güneş iki-üç katlı tuğla binaları aydınlatarak etraflarını ışıltılı bir altın rengiyle sarıyordu. Hava taze ve serindi, özellikle de brandanın altındaki boğucu sıcak havadan sonra. Jess, Mark’ın yanına varıp hızla etrafına bakınca, anladığı kadarıyla he-

nüz hiçbirini açık olmayan küçük restoranlar ve dükkânlarla dolu bir caddede ilerlediklerini gördü. Neyse ki, kaldırımlar boştu. Gergin bir şekilde etrafına bakarken, kamyonet tekrar yavaşladı. Mark kamyonet hâlâ hareket halindeyken aşağı atladı, sonra da araç sarsılarak durduğu sırada ona uzanıp koltuk altlarından tutarak onu bagaj kapağına nispeten uzak bir köşeden aşağı indirdi.

Jess'in dizleri titriyordu ve beton buz gibi soğuktu, ama Mark kolunu beline dolayıp onu kaldırıma kadar götürdü. Temkinli bir şekilde tekrar kamyonete baktıklarında, beyzbol şapkası takan şoförün kavşakta ilerlerken hâlâ önüne baktığını gördüler. Kaçak yolcu taşıdığını biliyorsa bile, bunu belli etmemiştir.

“Bizi gördüğünü sanmıyorum,” dedi Jess.

“Her ihtimale karşı, buradan gitmeliyiz.”

Mark kolunu etrafında tutup onunla birlikte kaldırımda hızla ilerledikten sonra bir sokağa saptı.

“Ayakkabılarımı giymeliyim,” diye ona hatırlattı Jess caddeden uzaklaşır uzaklaşmaz. Zavallı çıplak ayakları donuyordu.

“Ah, tabii.” Mark durup ayakkabılarını ona verdi ve giymesini bekledi. Jess ayakkabılarını giyip gözlerini ona çevirdiğinde, Mark'ın ayakkabılarına hoşnutsuzlukla baktığını gördü.

“Topuklu ayakkabı giymeye karar verdiğimde, hayatta kalmak için kaçmak zorunda kalacağımı bilmiyordum,” dedi kendini savunurcasına.

Mark alaycı bir ses çıkardı. “O şeylerle yürüyebilmene şaşıyorum, hepsi bu.”

“Bacaklarım biraz titriyor,” diye itiraf etti Jess. Az bile söylemişti. Bacakları kaskatıydı, dizleri titriyor ve sırtının alt kısmı zonkluyordu.

“Şaşırmadım.” Göz göze geldiler. Mark’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İstersen seni taşıyabilirim.”

“Gerek yok. Haydi, gidelim.” Jess yürümeye başladı. Mark’ın dikkatle onu izlediğini hissedebiliyordu.

“Fikrini değiştirirsen haber ver.”

Mark ona yetişip, şartlar farklı olsaydı neredeyse cencilmence sayılabilecek bir hareketle kolunu uzattı. Jess de desteğine minnettar bir şekilde koluna girdi. Ona yaslandıktan sonra dikkatle yürüyerek bacaklarını açmaya çalışırken bir şeyi fark etti: Hayatının geri kalanı boyunca ona sokulmaktan son derece memnun olacağını.

Ona âşığım. Bu neşeli bir düşünce değildi. Daha çok içini korkuyla dolduruyordu. *Bayan Cooper’ın ofisinde seni hatırlamadığında ne kadar üzüldüğünü düşün. Bu iş bittikten sonra çenene hafifçe dokunup kendi yoluna gideceği zamana kadar bekle.*

Elbette, bu neşeli düşünce bu işin biteceği, ikisinin de bu işten sağ çıkacağı varsayımına dayalıydı ve şu anda bu en iyi ihtimalle şüpheli görünüyordu. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarını hatırlayan Jess, Mark’a olan hisleri konusundaki acı gerçeği zihninin bir kenarına attı. Uğraşmak zorunda kalacağı bir problem haline gelmeden önce, bu işten sağ çıkmaları gerekiyordu.

“Kütüphanede herkesin kullanabildiği bilgisayarlar var. Oraya gitmeliyiz,” dedi. Evinin oturma odasında bıraktığı yerde onu bekleyen dizüstü bilgisayarını düşündü. Evine dönmeyi her şeyden çok istiyordu ama böyle bir seçenek söz konusu bile değildi.

“Daha sonra. İlk iş olarak bu bölgeden bir an önce ayrılmalıyız.” Mark omzunun üzerinden küçük bir bakış atınca Jess içinin ürperdiğini hissetti.

“Takip edilmedik” –neredeyse emindi bundan– “o halde nerede olduğumuzu nasıl bilebilirler?”

“Şimdiye kadar 7-Eleven’da bizi ellerinden kaçırdıklarını muhtemelen fark etmişlerdir. Er ya da geç, ya kamyoneti hatırlayacaklarını ya da dükkânın güvenlik kameralarını kontrol edip her şeyi göreceklerini tahmin ediyorum. Birçok şekilde takip edebilirler, plakasını kontrol edip aracın sahibiyle konuşmak gibi basit bir yöntemden uydu görüntüleriyle bu sabahki rotasını saptamaya dek birçok şekilde.”

“Uydu görüntüleri mi?” Jess midesinin bulandığını hissetti.

“Bebğim, gökyüzünde bir binanın çatısındaki sivrisineği bile görebilecek gözlerimiz var. Peşimizdekiler her kimse, her şeye erişebileceklerinden emin olabilirsin. Sorun nereye bakmaları gerektiğini bilmekte. Ve bölgede, bakabilecekleri birçok insan var.”

Sokağın sonuna varıp işarete göre 2. Cadde’ye çıktılar. Jess ellili yıllarda inşa edilmiş kutu gibi dikdörtgen beton binalar ve restore edilmiş tuğla binalarla dolu olan bu bölgeye az da olsa aşınaydı. Federal Havacılık İdaresi, Eğitim Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı da dahil olmak üzere birçok devlet binası buradaydı. Hiçbiri turistlere açık değildi ve daha da önemlisi hiçbiri bu kadar erken bir saatte açılmıyordu. Sokağın ilerisinde köpeğini yürüyüşe çıkarmış yaşlı bir kadın vardı. Onun hemen arkasında da evsiz bir adam bir alışveriş arabasına koyduğu eşyalarını itiyordu. Arabanın engibeli kaldırımında tıkırdayan tekerlekleri Jess’in sinirini bozuyordu. Bunların haricinde, bu cadde de boştu.

Mark’ın D.C.’de daha fazla insan olduğu için burada bulunmalarının daha zor olacağı yolundaki teorisi çökmüştü. *Burada* çok fazla insan yoktu. Ayrıca bir uydunun şu an her hareketlerini kaydediyor olabileceği fikri Jess’i geriyordu.

Ayak parmağı bir şeye takılınca sendeledi.

“İyi misin?” Mark durup onu tuttu. Jess dengesini sağlayınca kafasını salladı ve Mark ekledi: “Metroya binip, kamyonetten indiğimiz yerle aramıza biraz mesafe koymamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Bir saniye,” dedi Jess. Mark darmadağınktı, ama bu haldeyken bile yakışıklı görünüyordu. Jess kendisinin de darmadağınık olduğunu ve tecrübelerine dayanarak o haldeyken hiç de güzel görünmediğini düşündü. Çantasının fermuarını açıp içini karıştırırken konuşmaya başladı: “Olabildiğince normal görünürsek daha iyi olur. Saçlarımı fırçalamama izin ver.”

“Şimdi mi?” Mark şaşkınlıkla ona baktı, ama Jess çoktan saçlarını fırçalamaya başlamıştı. İşini bitirince, fırçasını onun saçlarının üzerinde gezdirdi.”

“Hey.”

“Saçın dikilmişti.”

“Kimse *beni* fark etmez.”

“Fark edebilirler.”

“İnsanlar bize o kadar yakından bakacaklarsa, belki de yüzünde çamur lekesi olduğunu bilmen iyi olur.”

“Gerçekten mi?”

“Şaka yapıyordum.” Jess çantasını karıştırıp her zaman yanında taşıdığı ıslak mendillerden çıkardıktan sonra dikkatle yüzünü silerken Mark homurdandı. Derken Jess açık pembe rujunu çıkarıp dudaklarına sürdü. Zaten çok fazla makyaj yapmadığından artık normale daha yakın görüldüğünü düşündü. Çürükleri ve dikişleri hariç elbette.

“Tamam mısın?” diye sordu Mark.

Jess onun alaycı ses tonuna aldırmadı. “Evet.”

“Güzel.” Mark koluna girip yürümeye başladı ve o da ona ayak uydurmaya çalıştı. “Dinle, bu bölgeyi biliyorum. İki blok ötede bir metro istasyonu var. Bizi öldürmek isteyen insanlar yetişmeden oraya gitsek iyi olur.”

Bu hatırlatma Jess'in tüylerini ürpertti. Birkaç dakika sonra, Jess metro istasyonunu gösteren ve üzerinde M işareti olan kahverengi direği gördü. Metronun yakınlarında birçok insan vardı. Kapüşonlu eşofman üstü giymiş ve sırt çantası takmış üniversiteli çocuklara, bir dişçi ya da çocuk doktoru asistanının giyebileceği türden önlüğe benzer açık renkli polyester bir üniforma giymiş orta yaşlı sarışın kadına, evrak çantası taşıyan takım elbiseli yaşlı bir adama ve Denny's üniformalı onun yaşlarındaki bir kadına gergin bir şekilde göz gezdirdi. Hiçbiri ona ya da Mark'a dönüp bakmamıştı. Ve hiçbiri tehditkâr bir görünüm taşımıyor-du.

Mark bir anda olduğu yerde durdu. Jess şaşkınlıkla gözlerini ona çevirince, hayalet görmüş gibi tam karşısındaki dört yola baktığını gördü. Kırmızı ışık trafiği durdururken, bir taksi hızla yanlarından geçti.

"Ne?" diye sordu Jess. Mark'ın yüzündeki ifade tek bir kelime dahi etmesine gerek kalmadan midesinin kasılması için yeterliydi.

"O siyah BMW'yi görüyor musun?" Ajanın sesi oldukça kısıktı. Jess'in kolunu daha sıkı tutup tekrar yürümeye başladı ve onu da metro istasyonuna doğru yürümeye zorladı. Gözleri belki çeyrek blok ötedeki yol ayırımındaydı.

Jess bakışlarını takip edince yeşil ışığın yanmasını bekleyen art arda dizili üç araç gördü: kırmızı bir Honda ya da ona benzer bir araba, yan tarafında bir tür yazının olduğu beyaz bir Econoline minibüs ve siyah BMW. Parlak ve yeni görünen BMW'nin renkli camları ve parlak krom jantlı tekerlekleri vardı.

"Ee, ne olmuş ona?" diye sordu Jess, yeşil ışık yanar ve araçlar sırayla yola çıkıp onların önünden geçerken

"7-Eleven'daydı." İstasyona inen merdivenlere neredeyse ulaşmışlardı. "Sanırım o bir Karanlık Araba."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Karanlık araba mı? Bana bunun ne demek olduğunu söylemek ister misin?”

Jess soruyu sorarken bile cevabın kötü bir haber olacağını biliyordu. Mark’ın çenesinin kaskatı kesilip dudaklarının gerilmesinden ve ona bakarken aniden gözlerinin etrafında oluşan derin kırıksıklıklardan bunu anlamıştı. Güçlkle yutkundu. Zaten çok hızlı atan kalbi gümbürdemeye başladı.

“Bir özel kuvvetler aracı.”

Jess metro peronuna inen uzun merdivenlerin başında tereddüt edip korkuyla aşağıya baktı. Belli belirsiz bir ses çıkaran Mark hiç vakit kaybetmeden onu kucağına alıp aşağıya inmeye başladı. Jess de hemen omuzlarına sımsıkı tutundu. Acı gerçek, merdivenlerin şu an için inemeyeceği kadar dik olduğu ve ikisinin de bunu bildikleriydi.

“Hep siyah, ithal arabalar kullanırlar. Plakalar, kayıtlar ve her şey sahte bir şirkete bağlıdır. Takip edilemez.”

“Gizli Servis’e mi ait? CIA’e mi? Neye?” Jess sesinin tiz çıkmaması için elinden geleni yaptı. Artık perondaydılar, Mark onu yere bıraktı. Kalabalık olmasa da, sabahın erken saatleri için oldukça doluydu. Jess bakışlarını etrafta gezindirdi – aradığı neydi? Koyu takım elbiseli adamlar mı? Eğer öyleyse, birkaç koyu takım elbiseli adam vardı, ama

tehdit oluşturan bir halleri yoktu. Acaba hükümet adına çalışan herkesin koyu renk takım elbise giydiklerini ve Mark kadar iriyarı olduklarını düşünerek korkunç bir hata mı yapıyordu? Ama Mark da kalabalığı gözden geçiriyordu ve alarma geçmek için taze bir sebep bulmuşa benzemiyordu. Metrolara özgü koku her yere sinmişti; ter, idrar ve alkol kokusuyla karışmış rutubetli hava ve egzoz kokusu o kadar da kötü sayılmazdı. D.C. temiz istasyonlarıyla bilinirdi. Jess bu sırada trenin onlara doğru geldiğini gördü. Kükreyişi beton duvarlardan yankılanıyordu.

“Daha karanlık kişilere. Özel kuvvetlere. Artık hükümet tarafından yetkilendirilen kiralık katillerden bahsediyoruz.”

“Aman Tanrım.”

Tren tıslayarak istasyonda durdu. Jess’in görebildiği kadarıyla kimse onlara dikkat etmiyordu. Güvende olmak için girişe doğru gergin bir bakış attı: Üniversite çağındaki bir kız bisikletini merdivenlerden aşağıya indirirken, kırmızı elbiseli orta yaşlı bir kadın treni yakalamak için acele ediyordu. Görünürde tehdit edici kimse yoktu.

“Bir dakika yalnız kalabilir misin?” diye sordu Mark.

Bu Jess’in dikkatini çekti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Şu tarafa. Yerinden kımıldama.”

Mark, basamakların sonuna vardıktan sonra tren bekleyen diğer insanların arasına katılan yeni yolcuları tepeden tırnağa süzdükten sonra, kalabalığı yararak yarım peron uzaktaki bilet makinesine gitti. Etrafında sayıları giderek artan insanlara temkinli bakışlar atan Jess de, onun birkaç dolar verip ikisine bilet almasını izledi. Mark geri dönüp biletlerden birini ona uzattı.

“Benim seyahat kartım var,” dedi Jess, kendisine uzatılan bileti alırken. D.C. sakinlerinin çoğunun seyahat kart-

ları vardı; çünkü metro bu bölgede gezinmenin en kolay ve ekonomik yöntemiydi.

“Benim de var, ancak ikimiz de kartlarımızı kullanamayız.” Mark’ın yüzünde acı bir ifade belirdi. “Öyle aptalca bir şey yapmamızı umuyorlar. Kredi kartı, bankamatik kartı veya o tür bir şey de kullanamayız, yoksa bizi yakalarlar. Bundan sonra sadece nakit kullanabiliriz.”

Jess parmağının ucunu biletin kenarında gezdirdi. Midesi o kadar kasılmıştı ki canı yanıyordu.

“Çantamda yirmi dört dolar var.” Annesinin acil durumlar için yerine yenisini koyduğu yirmi dolar da buna dahildi, annesi katladığı banknotu ona gösterdikten sonra fermuarlı göze koymuştu.

“Bende de yüz on iki dolar var, bu durumda kumbaramızda...”

“Yüz otuz altı dolar var.” Jess’in ses tonu karamsardı. Bu miktar onları uzun süre idare edemezdi. Dehşet verici gerçekle yüzleşti. “Sonsuza dek kaçamayız, Mark.”

“Sonsuza dek kaçmamıza gerek yok. Onları alt etmenin bir yolunu bulana kadar onlardan bir adım ötede olmalıyız, hepsi bu.”

“Hepsi bu mu?” Jess ona sert bir bakış attı. “Bunun bana kendimi iyi hissettirmesi gerekiyorsa, başarısız olduğumu söylemek zorundayım.”

Mark gülümsedi.

“Başını yere eğ. Son zamanlarda sık sık haberlerde göründün.” Dirseğinden tutup onu hareket etmesi için teşvik etti. “İhtiyacımız olan en son şey birinin seni tanıması.”

Jess itaatkâr bir şekilde başını eğerken bu düşünceyle birlikte sinir uçlarına kadar büyük bir korkunun yayıldığını hissetti. Haberlerin hiçbirini izlemediği için, Annette Cooper’ın ölümüyle bağlantılı olarak tüm kanallara çıktığını unutmuştu.

“Sence tanırılar mı?” Başını yere eğerken savunmacı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. Sonra da Mark’ın yanına yaklaştı.

“Sanmıyorum. Gözlükler iyi. Seni televizyonda her gördüğümde, gözünde gözlük yoktu.”

“Çünkü onlardan nefret ediyorum.”

“Öyle mi?” Mark şaşırmış gibiydi. “Gözlük takarken sevimli görünüyorsun. Zeki. Ve çekici.”

Korkudan aklını kaybetmek üzere olmasaydı Jess’in yaklaşımları kızartabilirdi. Ona yan gözle küçük bir bakış attı.

“Yirmi dört dolarımın peşindeysen, unutabilirsin,” dedi sert bir sesle.

Mark güldü. “Ciddiyim. Zeki ve çekici. Bu kombinasyon öldürücüdür.”

Jess ona karşılık vermedi. Aksine, trene binen insanlarla birlikte kuyruğa girdikleri sırada bu sözcüklere sıkı sıkıya sarıldı. Hayatta kalmak için kaçarken bile, ondan bir iltifat aldığı anda içinde sımsıcak ve baş döndürücü bir hissin oluşması ne kadar da aptalcaydı! Aniden o yakıcı öpücüğü hatırladı. *Mark...*

“Dikkat et.” Trene yaklaşıp adımını attığı sırada Mark onu dirseğinden sıkıca tuttu; metronun kumaş kaplı kol-tuklarına çoktan oturmuş insanları çabucak incelemenin zorunluluğu da, romantik hayallerini aklından çıkarmak konusunda, yüzüne bir kova soğuk su çarpılması kadar etkili oldu.

Âşık olmayı aklından çıkar. Burada konsantre olman gereken şey hayatta kalmak.

Bacakları sandığından daha fazla titriyordu, o yüzden boş bir yer bulunca sevindi. Mark da yanına oturdu ve etraflarındaki insanları süzdükten sonra belli ki herkesin görüldüğü kadar zararsız olduklarına karar verdi.

Tren homurdanarak ilerlemeye başladı.

“Bana birinin Gizli Servis’teki dostlarının bu işi beceremediğine karar verip gerçek profesyonelleri görevlendirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Jess kısık bir sesle. Durum o kadar kötü bir hal almıştı ki, neredeyse komikti. *Hiç de değil.*

“Benim yüzümden.” Mark’ın bakışları hayal edemeyeceği kadar soğuk ve sertti. Dudakları gergin, ifadesi ciddiydi. Jess onun kemerinde tabanca taşıyan bir ajan olduğunu tekrar hatırladı. *Tanrı’ya şükür.* “Dün gece, daha doğrusu bu sabah erken saatlerde, bu işin arkasındaki kişi her kimse, belli ki seni öldürürlerse bundan hoşnut olmayacağımı ve sonra benimle de uğraşmak zorunda kalacaklarını anladı. O nedenle ikimizi de ortadan kaldırmak istiyorlar.”

“Bomba,” dedi Jess hayretle.

“Evet.”

İçindeki panik duygusuna rağmen elinden geldiğince mantıklı düşünmeye çalıştı.

“Bunun bunca zamandır haklı olduğum anlamına geldiğini fark ediyorsun, değil mi?” Etrafına attığı gergin bakışlar kimsenin onlara kulak kesilmediğini doğrulasa da, fısıltıdan biraz daha yüksek çıkan sesini daha da alçaltıp ekledi: “First Lady’nin cinayete kurban gitmiş olması gibi büyük bir şeyin üzerini kapatmak istemeselerdi, peşimize hükümetin kiralık katillerini takmazlardı.”

“Farkındayım.”

“Başka bir deyişle, başımız büyük belada.”

Mark hafifçe kafasını salladı.

“Daha önce başımı soktuğum belalardan çok daha büyük bir belada hem de.”

“Kesinlikle.” Mark bakışlarını ona çevirdi. Gözlerinde alaycı bir ışıltı belirdi. “Elbette, artık beni de öldürmek istiyorlar. İşin biraz daha zor olacağını anlamış olmalılar.”

“O yüzden profesyonellere başvurdular, *öyle mi?*” Kol-

tuğun kol kısmını daha sıkı tutmaya başlayan Jess derin bir nefes aldı. Paniklemek faydasızdı. Düşünebilmesi için sakin kalmaya ihtiyacı vardı. “Sence bu işin arkasında kim var? Kim bir kiralık katil ekibine insanların peşine düşüp onları öldürmesi için emir verebilir ki?”

Tüm çabasına rağmen sesi titriyordu. Amerika Birleşik Devletleri’nde başına böyle bir şeyin geldiğini düşünmek akıl almazdı.

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş olan Mark koltukta kamburunu çıkarmış ve uzun bacaklarını önüne doğru uzatmış bir şekilde oturuyordu. Sıradan biri için, duruşu sıradan görünebilirdi. Ta ki gözlerine dikkatle bakana dek. Gözlerinde Jess’e çeliği hatırlatan soğuk bir ihtiyatlılık vardı. Sorumlu olduğu insanların hayatlarını öle- rek –ya da öldürerek– koruması için eğitilmiş bir adamın gözleriydi bunlar.

Jess içinin rahatladığını hissetti

“Sadece birkaç kişi.” Mark devam etmeye isteksiz görünüyordu.

“Başkan?”

Yakışıklı ajan hafifçe kafasını salladı. “Başdanışmanlarından oluşan küçük bir grup da buna dahil. Dışişleri bakanı. Savunma bakanı. İç güvenlik bakanı. Bu tür insanlar.”

“Ya Harris Lowell?”

“Tek başına yapamaz. Ancak başkanın emirlerine dayanarak hareket edebilir.”

Mark’ın yüz ifadesi giderek daha düşünceli bir hal alıyordu. Son cümlesini tamamladığında, zihninde bir şeyi tartıyormuş gibi kaşlarını çatarak boşluğa bakıyordu. Jess tam ne düşündüğünü sormak üzereyken frenlerin gıcirtısı duyuldu ve tren başka bir istasyonda durdu.

Mark hemen yerinden kalktı. Jess merakla ona baktı. Kaçırıldığı bir şey yoksa, inmeleri gereken istasyon bu değildi.

“Herhangi bir şey yapmadan önce suyu bulandırmalıyız.” Mark elini tutup onu ayağa kaldırdı. Kapılar açıldı ve yolcular vagonu terk ederken başkaları binmeye başladı. Jess gergin bir şekilde pencereden dışarı bakarken bu istasyonun bir öncekinden daha işlek olduğunu fark etti, hatta öylesine kalabalıktı ki, birkaç dakikanın ardından her yüzü ve koyu takım elbise giymiş her adamı incelemekten vazgeçti. Sabahın yedisi işe gidiş saatlerinin başlangıcıydı ve karşı duvardaki büyük saate göre saat yediyi on iki geçiyordu. Mark onu ustaca bir manevrayla önüne aldıktan sonra, destek vermek için ellerini hafifçe beline koyup vagondan inerken kulağına fısıldadı. “Kamyonu saptayıp şehre kadar takip etmeyi başardıkları açık. Artık hiçbir yere doğrudan gidemeyiz. Takip edilmemiz çok kolay olur.”

Kütüphane cam ve çelikten inşa edilmiş dört katlı bir binaydı ve dokuzuncu caddenin kuzey batısındaki G Sokak’ta yer alıyordu. Jess bilgisayarlardan birinin başına geçtiğinde, saat öğlen ikiye geçiyordu. Üzerinde kendisi için yeni olan kot pantolonu, gerçekten yeni olan üçlü bir paketten çıkardığı beyaz bir Hanes tişörtü ve kendi ceketini, ayaklarında ise bir çift siyah Converse vardı. Başına da bir D.C. United beysbol şapkası takmıştı. Mark’ın üzerinde ise hâlâ tüm gün boyunca giydiği kıyafetler vardı. Tek fark, yeni Redskins şapkasıydı. Onun ısrarı üzerine, o sabah bir Goodwill mağazasına gitmişlerdi. Jess için satın aldıkları üçlü pakette satılan ucuz penye iç çamaşırları ile Mark için aldıkları bir çift boxer yedi dolar yirmi iki sent etmişti. Mark yerlerinin tespit edilmesini zorlaştırmak için giysilerini değiştirmelerinin gerekli olduğu konusunda ısrar et-

mişti ve Jess yeni giysiler, özellikle de spor ayakkabılar için minnettardı, ama para harcadıkları için pişmanlık duyuyordu. Taco Bell’de yedikleri –toplam dört dolar doksan dokuz sent tutan– öğle yemeğinden sonra, ceplerinde yüz yirmi üç dolar seksen sekiz sent kalmıştı.

Bunu düşünmek bile Jess’te kalp çarpıntısına neden oluyordu.

Ama şimdilik tüm bunları dehşet verici diğer şeylerle birlikte daha sonra endişe etmesi gereken konular klasörüne kaldırmıştı. Bilgisayarın başına geçtikten sonra yaptığı ilk şey, Davenport’un ölümünü öğrendikten sonra endişeden deliye döndüğünü adı gibi bildiği annesine elektronik posta göndermek oldu. Birilerinin annesinin elektronik postalarını kontrol etme ihtimaline karşı Grace’in hesabını kullanarak, gayet iyi durumda ve Gizli Servis’in koruması altında olduğunu, eline geçen ilk fırsatta onunla iletişime geçeceğini yazdı. Sonra ihtiyaçları olan bilgileri sağlamasını umduğu telefon kayıtlarına erişebilmeye konsantre oldu. Normalde bu tür bir şey çocuk oyuncağıydı. Giriş kodlarını ve şifreleri nasıl geçeceğini, telefon şirketinin ya da internet hizmet sağlayıcısının veya kimin bilgi sistemi söz konusuysa onun içine nasıl sızacağını ve ilgilendiği kişinin kayıtlarını bulup gerekli verilere nasıl ulaşacağını biliyordu: Davenport için bu kadar değerli olmasının sebeplerinden biri de buydu.

Ama çok geçmeden bir sorunla karşılaştı.

Yazı yazmayı bırakıp kaşlarını çatınca, “Ne?” diye fısıldadı Mark. Omuz yüksekliğindeki açık kabinin arkasından eğilmiş onunla birlikte ekrana bakıyordu. Ekran, ne yazık ki, Jess’in daha önce yalnızca bir kez gördüğü bir kod dışında bomboştu.

İyi değil.

“Şşş. Görünüşe bakılırsa biri kayıtları silmiş.” Odadaki

bilgisayarların başında belki on iki kişi daha vardı. Hepsiz zararsız ve tamamen kendi işlerine odaklanmış görünüyordu, yine de istedikleri en son şey dikkat çekmekti.”

“Kimin?”

“Şşş.”

Annette Cooper’ın, Davenport’un, Marian’ın, Presscott’un, şoförün – Jess ismini bilmiyordu ama sorunca Mark söylemişti. Örüntü korku verecek kadar netleşince, Marty Solomon’u da kontrol etti. Ve aynı kodla, aynı boş ekranla karşılaştı.

Büyük bir korku yaşayarak gerçekle yüzleşti. Böyle bir şeyi bu kadar kısa bir süre içinde yapabilecek bir güç gerçekten dehşet vericiydi.

“Hepsini silmişler. Öldürülen herkesin kayıtları gitmiş. Burada hiçbir şey yok.”

“Lanet olsun.”

“Şşş.”

Pekâlâ. Bir sonraki adım, olası şüphelilerin kayıtlarına ulaşmaktı. Harris Lowell gibi. Jess iyimser değildi ve bu kötümserliğinin karşılığını aldı: Lowell’in kayıtlarına da ulaşamıyordu. Elbette başkanın, dışişleri, savunma ve iç güvenlik bakanlarının –Mark’ın hükümetin kiralık katillerini görevlendirecek kadar güçlü olduklarından söz ettiği kişilerin– kayıtlarının yanı sıra başkan yardımcısı ya da Beyaz Saray sözcüsü gibi rasgele denediği birkaç kişinin kayıtlarına da ulaşamıyordu.

Hepsi boştu.

Parmakları klavyenin üzerinde kalan Jess, normalde telefon numaralarıyla dolu olması gereken ekranda yanıp sönen koda bakarken düşündü. Kurbanların son saatlerinde kimlerle konuştuklarını anlamamanın hiçbir yolu olmadan, tam anlamıyla alt edilmiş görünüyorlardı. Başka bir yöntem bulmalıydılar.

Bir dakika.

Tıpkı bilgisayar dosyalarına sızmak gibi, ihtiyaçları olan bilgilere ulaşmak için de arka kapıdan girmeyi denemeliydiler.

Yüksek düzeydeki devlet görevlileriyle ilgili bilgiler, yetenekli bir amatörün halka açık bir bilgisayar kullanarak ulaşamayacağı kadar sıkı korunuyor olmalıydı. Ve bu işin arkasındaki kişi her kimse, öldürülen insanların kayıtlarını silmeyi akıl edecek kadar zekiydi. Hiç kimse o kayıtlara erişemeyecekti.

Peki hâlâ işin içinde olan insanların kayıtlarını da silmişler miydi? Küçük oyuncuların, emir erlerinin ve figüranların?

Başlangıç olarak limuzin şirketine bir göz atmak nasıl olurdu? Aztec Limuzinleri: Jess şirketin adını biliyordu çünkü Davenport sürekli bu şirketi kullanırdı.

Jess gülümsedi, itiraf etmesi gerekirse kesinlikle parlak bir fikrinin sonucu olarak dudaklarında beliren memnun bir gülümsemeydi bu.

“Ne?” Mark gülümsediğini görmüş olmalıydı, çünkü yanına geçti ve ellerini pantolonunun ceplerine sokup ekrana bakmak için eğildi.

“Limuzin şirketini kontrol edeceğim.”

Kayıtlara ulaşmak kolay oldu. Hiç kimse onları erişilmez kılmaya çalışmamıştı. Jess söz konusu geceye geçip Davenport’un cep telefonu numarasını buldu. Onu en çok ilgilendirense, daha sonra gelen aramalardı.

“Bir şey bulabildin mi?”

“Bulmuş olabilirim. Bu Davenport’un numarası.” Jess eliyle işaret etti. “Daha sonra şirkete gelen şu aramaları görüyor musun? Davenport’un numarasından sonraki üç numara aynı. Tahminimce aramalar limuzinin gittiği yer neresiyse oradan yapılmış olabilir, neden oraya planlandığı

saatte gitmediğini öğrenmek için aramış olabilirler. Dikkat et, tüm aramalar saat birle bir on beş arasında yapılmış ve sonra kesilmiş.”

“Çünkü kazanın haberi yayılıyordu.”

“Evet.” Son üç numaradan sonra neredeyse her dakika gelen aramalara işaret etti Jess. Art arda yüzlerce arama vardı. “Bunlar muhtemelen gazetecilerin ve haber ajanslarının numaraları. Ama emin olmak için onları da kontrol etmeliyiz.”

“Kopyalarını alabilir misin?”

“Jess yazıcı tuşuna bastı. Yazıcının uzaktan gelen uğultusunu duyan Mark kâğıtları almaya gitti.

Lincoln yoldan çıkarılmadan önce, Annette Cooper Prescott’u birini, muhtemelen destek kuvvetlerini aramakla suçlamıştı.

“Dün gece senin evinde olan Gizli Servis ajanlarının tam isimlerine ihtiyacım var.” Jess kütüphane çalışanları tarafından düşünceli bir şekilde kabine bırakılmış olan kâğıt ve kalemi eline alıp Mark’a döndü. “Ayrıca biliyorsan telefon numaralarını ve adreslerini de ekle. Prescott’unkileri de.”

“Neden?”

“Bayan Cooper, Prescott’u destek istemekle suçlamıştı. Eğer öyleyse, Prescott’un aradığı kişi ya arkamızdaki arabadaydı ya da arabayı gönderen kişiydi.”

“İsimlerini, adreslerinin bir kısmını ve Fielding’in numarasını biliyorum.” Mark eğilip yazdı. “Diğer numaralar telefonumdaydı.”

Bu da kayboldukları anlamına geliyordu. Ama isimler olduğu sürece, Jess bu sorunu halledebilirdi.

Fielding’in kayıtları sorunsuz bir şekilde belirdi. Onları hızla gözden geçiren Jess, Prescott’un numarası olmadan çalışırken, tarihi ve aramanın yapıldığı saati yaklaşık olarak bilmenin yeterli olacağını fark etti.

Bingo.

Büyük bir sevinç yaşayıp neredeyse Mark'a seslenecekken durdu. Emin olmak için Matthews'un kayıtlarını kontrol etti.

Bir bingo daha. Aynı numara iki dakika sonra Matthews'u aramıştı ve muhtemelen Prescott'a aitti.

Kaşlarını çatarak Wendell'in kayıtlarına geçti.

"Ne buldun?"

"Prescott kazadan on dakika önce Fielding, Matthews ve Wendell'a ayrı ayrı mesaj göndermiş. Hatta Wendell'a iki kez mesaj atmış."

"Üçüyle de iletişime mi geçmiş? Dalga geçiyorsun."

"Hayır."

Ama Prescott'un üç ajanla da iletişime geçmiş olması bu bilgiyi faydasız hale getiriyordu. Aralarındaki hainin kim olduğunu saptamaları için hiçbir yardımı dokunmuyordu. İkisi de sessizce bunu kabullenirken, Jess kayıtları daha sonra dikkatle gözden geçirmeleri için yazıcı tuşuna bastı. Mark başka kimseye fırsat vermeden gidip kopyaları aldı.

Prescott o aramaları yaptığı sırada onlarla birlikte Lincoln'de olmalıydı. Jess deliye dönmüş bir şekilde ajan arkadaşlarına mesaj atmaya çalıştığı anla hatırladıklarının örtüştüğünü fark etti. Prescott bu yüzden ön koltukta sessiz sessiz oturmuş ve arkada yaşanan öfke krizlerine pek dikkat etmemişti. First Lady bir konuda haklıydı: Prescott destek istemişti. Hatta Jess düşününce, hanımefendinin şimdiye dek her konuda haklı olduğunu fark etti.

Ben lanet olası bir mahkûmum. Kelimeler Jess'in zihninde yankılandı. Annette Cooper bu sözlerle kendisini korumakla görevli olan Gizli Servis görevlilerinden bahsediyor olmalıydı, Jess bundan neredeyse emindi.

Mark'ın başında olduğu Gizli Servis görevlileri.

Sırf bu yüzden ve artık *Paranoyaklar Aramızda* derneğinin fahri başkanı olduğundan ve bir de hastalıklı şüphelerinin aslında yersiz olduğundan emin olmak istediğinden, Jess Mark'ın bilgilerini de kontrol etti.

Ajanın cep telefonu kayıtları sorunsuz bir şekilde ortaya çıktı.

Kayıtları gözden geçirirken Jess'in gözleri kocaman oldu ve kalbi hızla atmaya başladı. Kazadan önce ilgisini çeken hiçbir şey yoktu. Ama kazadan sonraki günlerde, tanıdık bir numara giderek artan bir sıklıkla belirliyordu: Davenport'un numarası.

Hatta, Mark'ın Davenport'u son kez araması, Davenport'un Jess'e ateş edip pencereden atlamasından iki saat önce gerçekleşmişti.

"Jess. Gitmeliyiz." Mark dönmüştü, konuşurken katladığı kâğıtları pantolonunun cebine soktu. Jess dosyadan çıkmak için *çıkış* tuşuna basmayı zar zor akıl ettikten sonra kafasını kaldırıp ona baktı.

Ama gözlerinde dalgın bir ifade vardı.

"Kalk. Gidiyoruz." Mark kapama/açma tuşuna basıp bilgisayarı kapatırken onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. Jess hissettiği kadar şaşkın görünüyor olmalıydı, çünkü Mark kolunu hafifçe sarsmıştı. "Jess. Buradalar."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Ne?” Bu, adrenalinini harekete geçirmeye yetmişti. Mark ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, benliğinin derinliklerinde ondan korkmadığını keşfetti. Ancak peşle-
rindeki adamlardan, dişlerinin birbirlerine vurmasına ne-
den olacak kadar korkuyordu.

“Kopyalarla birlikte geri dönerken pencereden dışarı baktım.” Mark konuşurken çantasını ve eski kıyafetleriyle Goodwill’den aldıkları yeni giysilerinin bulunduğu nay-
lon torbayı kaptı. “Karanlık Araba’nın geçtiğini gördüm. Bu bölgedelerse, burada olduğumuzu bildikleri için bura-
da olduklarından emin olabilirsiniz.”

Konuştukları sırada yürüyorlardı ve Jess hissettiği saf korkunun verdiği kuvvetle Mark’ın uzun adımlarına ayak uydurmayı başarabiliyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor-
du. Nabız atışları kulaklarında zonkluyordu.

“Biri dosyaları işaretlemiş olmalı.” Jess bundan kor-
kuyordu. Elbette, biri bu bilgileri ortadan kaldırma zah-
metine girdiyse, dosyalara erişmek istenildiğinde bilgilen-
dirilmek bir sonraki mantıklı adımdı. Jess biri fark edip harekete geçene kadar en azından biraz daha zamanlarının olacağını umut etmişti. “Dosyalara erişmeye çalıştığımda, sistem uyarı göndermiş olmalı.” --

“Ve böylece buradaki bilgisayarlardan birini kullan-

dığımızı anladılar.” Mark’ın sesi karamsardı. Konuştukları sırada üçüncü katın açık ana koridorunda ilerliyorlar ve Jess’in anladığı kadarıyla, muhtemelen katlar arası bir merdivenin ve ana asansörler dışındaki bir asansörün bulunduğu, binanın uzak köşesine doğru yol alıyorlardı. Cuma öğleden sonraydı, anlaşılan okullar yeni kapanmıştı ve sıra sıra dizilmiş yüksek rafların önleri oldukça kalabalıktı. Jess tuvaletlerin ve acil çıkış kapısının bulunduğu arka koridora vardıklarında bir köşede, küçük sandalyeler ve sarı önlüklü bir kütüphaneciyle tamamlanan küçük bir hikâye okuma seansının başlamaya hazırlandığını gördü.

“Çıkışın nerede olduğunu nasıl bildin?” Mark elini sırtına tutmuş çıkışa doğru hızla giderken Jess telaşla fısıldamıştı. Dile getirmeseler de, ikisi de çok az vakitleri olduğunun farkındaydı; direkt bilgisayar odasına çıkmış olan takipçileri aradıkları kişilerin kaçmış olduğunu anlamış olmalıydılar. Kütüphanenin yer aldığı köşenin açık olduğunu hatırlayan Jess, binadan çıkar çıkmaz saptanmalarının çok kolay olacağını anladı.

“İşaretleri okudum.”

Jess’in kapıyı açarsa alarmin devreye gireceğini söylemesine fırsat kalmadan –tecrübelerine göre, acil çıkış kapıları böyle çalışıyordu– Mark çıkışın yanındaki duvara monte edilmiş küçük kırmızı dikkörtgenin üzerindeki küçük plastik kapağı açtı ve yangın alarmini çekti.

Bir anda büyük bir gürültüyle tiz bir zil sesi çınlamaya başladı. Mark acil çıkış kapısını açtığı sırada Jess’in ağzı açık kaldı; gerçekten de alarm devreye girmişti, ama çıkan zayıf ses yangın alarminin yanında neredeyse kaybolup gitmişti. Mark onu merdivenlere doğru çekip kucağına aldı ve onunla birlikte koşarak aşağı inmeye başladı.

Jess karşı çıkmadı, çünkü hızlı davranmaları gerektiğini biliyordu.

“Bu harikaydı,” dedi sıkıca tutunup hayranlıkla Mark’a bakarken.

“Kesinlikle.”

Zemine vardıklarında, arkalarında bıraktıkları merdiven, aşağı inen insanlarla doluydu. Merdivenlerin bitimindeki çıkış kapısından da başka insanlar çıkıyordu. Taze bahar havasına çıktıklarında çaresizce etraflarına baktılar, parlak gün ışığı sabahın serinliğini yok ederken onları korkunç bir şekilde görülebilir kılıyordu, ama Jess etrafta binadan çıkıp kaldırımlarda toplanan ve durup olanları izlemek için yakınlardaki işyerlerinden gelen birçok insanın olduğunu fark etti. Kütüphaneciler çocukları gruplar halinde toplayıp aynı zamanda caddeden uzakta tutmaya çalışıyorlardı. Artan kalabalığa ellerinde kitapları ve dergileriyle yeni müşteriler katılıyordu. Üç ya da dört katlı binaların, ebeveynlere hitap eden dükkânların bulunduğu ve trafiğin oldukça yoğun olduğu bir bölgeydi burası ve yavaşlayan tüm araçlar korna çalmaya başlamıştı. Jess olay yerine gelen araçların siren seslerini duyabiliyordu.

Mark yere bırakıp kolundan tuttuktan sonra onu koşarcasına caddenin ortasına çekti. Onu takip eden Jess de, kamyonet kullanan ve şaşkın görünen bir anne tarafından neredeyse ezilecekken, tam o sırada uzun boylu, siyah takım elbise giymiş ifadesiz bir adamın köşedeki insanların arasında ilerlediğini gördü.

Bir şey aradığı belliydi. Jess neyi – daha doğrusu kimi aradığını fark ederken içine bir korku saplandı.

“Mark,” diye bağırdı, gözlerini insanları yararak onların bulunduğu yöne doğru ilerleyen ve henüz onları görmediğinden emin olduğu adama dikmişti. “Onlardan biri burada.”

Mark’ın ani bir nefes aldığını duydu – ve aynı anda siyah takım elbiseli adam onları gördü. Korkudan boğazı

kasılan Jess, kötü adamın bakışlarının üzerlerinde gezmesini, durup dönmesini izledi. Yüzünde aradığı kişileri bulmanın getirdiği şaşkın bir ifade olan adam, elini ceketinin altına soktu. Jess'in korku dolu zihninde tek bir kelime belirdi: *tabanca*.

Kalbi duracak gibi oldu.

“Mark,” diye sızlandı onu uyarırcasına, ama Mark adamı çoktan görmüş ya da kim bilir, belki görmemişti; belki de plan çoktan uygulamaya konmuş ve Jess bunu kaçırmıştı, çünkü Mark hiç vakit kaybetmeden onu tutup ileriye doğru itti ve önüne geçirdi.

“Bin.”

Jess nefesini tutup olanları görmek için yeniden odaklandığı sırada, Mark onu bir arabanın açık kapısından içeri ittiriyordu. Kalçası çatlaklarla dolu deri koltuğa yerleşince, Mark'ın onu bir taksiye bindirdiğini anladı.

“Kenara kay,” diye bağırdı Mark, ama bunu söylemesine gerek yoktu. Jess kuyruğu tutuşmuş bir köpek gibi kenara kaydı ve Mark yanına binip kapıyı sertçe kapattıktan sonra, şoföre, “Union İstasyonu’na, hemen,” dedi ve yola çıktılar.

Arkasına bakarken Jess'in ağzı hâlâ açıktı. Siyah takım elbiseli adam kalabalığı yararak peşlerinden koşarken eli hâlâ ceketinin altındaydı. Mark'ın kolunu tutup kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ağzından anlamlı bir cümle çıkmadı. Ve sonra, taksinin köşeyi dönmesiyle birlikte adam görüş alanlarından çıktı.

Jess koltuğun üzerinde eriyerek küçük bir heyecan birikintisine dönüşeceğini sandı.

“Arkadaşlarından biri mi?” diye sordu. Gözlerini ona uyarırcasına bakan Mark'a çevirdi. Anlaşılan taksi şoförünün duyabileceği bir mesafede tartışılmaması gereken bir konuydu. Ah, tabii, nedeni belliydi. Adamın yolcularını

kurşuna dizmek amacıyla taksisini takip eden katillerin olduğunu bilmesi pek de iyi olmayabilirdi. Hatta düşünce tarzı Jess'inkine benziyorsa, şoför her an frene basıp aracı terk etmelerini emredebilirdi. Kendisi için iyi, onlar için ise kötü olurdu.

Cuma akşamüstü şehirden uzaklaşmak isteyen insanların durma noktasına getirdikleri trafik nedeniyle oldukça ağır ilerliyorlardı. Ama arkalarında, yanlarında ya da herhangi bir yerde tehlikeli bir araba göze çarpmıyordu. Tüm araçlar tampon tampona ilerliyorlardı.

Union İstasyonu'nun Beaux Arts tarzı binası görüş alanlarına girince, Mark giderek azalan paralarının arasından bir onluk çıkardı. Taksi Columbus heykelinin önünde durduğunda Jess parayı şöyle bir düşündükten sonra hızla arabadan indi.

Bazı şeyler için para harcamaya değermiş. Örneğin hayatta kalmak için.

Mark hemen arkasındaydı. Elinden tutup römorkörün arkasındaki bir mavna gibi onu peşinde sürükledi. Bacakları ve sırtı daha önce Jess'e sıkıntı veriyordu. Ama şimdi, peşlerinde bir suikast timinin olduğunu bildiği için ağrı ve sızıları onu yavaşlatmayan ufak tefek sancılara dönüşmüştü.

“Onu tanıdın mı?” diye sordu nefes nefese.

“Hayır.”

Binanın içinde ve çevresinde yüzlerce insan vardı. Jess binanın kartallarla süslü ön cephesine ya da hemen yakındaki Özgürlük Çanı'nın kopyasına pek dikkat etmemişti. Aksine, caddeden uzaklaşıp, yaklaşan arabaların görüş alanından çıkmaya odaklanmıştı ve binanın içindeki geniş alanda bulunan kalabalığa karışmak için kapıları ittiklerinde, büyük bir rahatlama hissetti.

“Bizi takip etmedilerse...” –fazla iyimser olabilirdi,

ama kötü adamların nereye gittiklerini görebilecek kadar taksiye yaklaşamadıklarından emindi- “... nerede olduğumuzu bilmelerine imkân yok, değil mi?”

Mark’ın onu bir futbol sahası kadar uzun görünen ve otuz metre yüksekliğinde kemerli bir tavanı olan Ana Salon’da hâlâ sürüklediği gerçeği düşünülürse, iyimserliğinin yersiz olduğunu gösterircesine dudaklarını bükmüş olmasına pek şaşırمامıştı Jess.

“Ana kütüphanenin önünden yolcu alan taksinin onları nerede indirdiğini bulmaları çok kolay. En fazla beş dakikamız var.” Mark etrafına bakındı, yiyecek alanında pizzalarını kemiren turistlerden sinemalara çıkan asansörlere kadar her şeyi tararken arada sırada Jess’in başının üzerinden arkaya bakıyordu. Jess de sık sık arkasına baktığından onun ne gördüğünü biliyordu. Etrafta o kadar çok insan vardı ki, adamlar onları bulana kadar onca insanın arasında siyah takım elbiseli kiralık katilleri seçmeleri mümkün değildi.

“Bu taraftan,” dedi Mark. Jess’in nabızı kulaklarında o kadar şiddetli zonkluyordu ki, Mark konuşurken ona bakmamış olsaydı, kelimeleri kesinlikle duymazdı. Bu sırada Mark onu bir yürüyen merdivene doğru çekti; yavaş hareket eden bu merdivende yolu tıkayan insanların oluşturduğu geçit vermeyen engeli kaba kuvvetle dağıtmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Ama bunun yerine durdu ve hiçbir şey yapmadı, yine de yürüyen merdiven yavaş yavaş aşağıya doğru inerken güçlkle gizleyebildiği rahatsız edici bir sabırsızlıkla mücadele ettiği çok belliydi.

Jess bir şeyler söylemek isterdi, ama o da soluklanmakla meşguldü. Kütüphaneden can havliyle kaçmalarından beri ter döküyordu, yorulmuştu, dehşete düşmüştü ve vücudu kaybetmekte olan bir ödöl dövüşçüsününki gibi sızıyordu. Daha önce patates cipsiyle birlikte birkaç ağrı kesici

yutmuştı, ama böylesi bir günde etki göstermeleri mümkün değildi.

Yürüyen merdivenden inip Mark onu tekrar sürüklemeye başladığında, metroya doğru gittiklerini anladı.

“Hemen dönerim.” Perona varır varmaz Mark elini bırakıp uzaklaştı. Jess artan kalabalığın arasında kalınca korkuyla etrafına bakındı. Tamamen paniğe kapılmasına fırsat vermeden geri dönen Mark eline bir bilet tutuşturdu. Bir dakika sonra trene bindiler.

Jess büyük bir rahatlamaıyla koltuklardan birine oturdu. Birkaç kez derin derin nefes alıp terminaldeki koşuşturmaları sırasında kayan gözlüğünü düzelttikten sonra, yanına oturan Mark’a hoşnutsuz bir bakış attı ve nefes nefese kalanın sadece kendisi olmadığını görünce sevindi – Mark da nefes nefese ve ter içindeydi. Pencereleden içeri sızan parlak gün ışığı gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu ve gözaltılarının şiştiğini gösteriyordu. Yanaklarındaki ve çenesindeki sakalları bir günden uzun bir süredir tıraş edilmemişti. Gömleği gevşemiş ve birkaç düğmesi düşmüştü, berduş gibi görünüyordu. Seksi bir berduş ve bu sinir bozucu bir şeydi, çünkü seksî sözcüğünün, *kendisinin* şu anki halini tarif etmek isteyen bir insanın kullanacağı en son sözcük olduğundan oldukça emindi. Mark’ın Davenport’a yaptığı aramalar aklının büyük bir bölümünü meşgul ediyordu, ama onunla bu konuda yüzleşmek için ne doğru yer ne de doğru zamandı. En iyisi, güvenli bir yere varana dek içinde bulundukları durumu korumaktı.

“Sürekli kaçıp duramayız,” dedi nefes nefese, tren istasyonundan ayrılırken. Vagon neredeyse doluydu, dolayısıyla sesi ancak Mark’ın kulaklarının duyabileceği kadar yüksekti. “Bir plana ihtiyacımız var.”

“Bir planımız var.”

Bunu daha önce de duymuştu Jess. “Ah, öyle mi? O halde, söyle.”

“Güven bana.”

Yüz ifadesi görülmeye değer olmalıydı, çünkü Mark güldü ve sonra onun kucağında duran elini alıp dudağına götürdü ve öptü.

Başını eline götürdüğünü görmek ve sıcak dudaklarını teninde hissetmek şartlar farklı olsaydı Jess’i kendinden geçirebilirdi. İçinde bulundukları duruma rağmen, bir an için kalbi pır pır etti, bocalamanın eşiğindeydi.

Sonra kendisine geldi, elini çekip kollarını göğsünün üzerinde birleştirdikten sonra ona sert bir bakış attı. “Hayır.”

“O halde bekleyip görmek zorundasın.”

Hâlâ biraz gülümsüyordu. Yanlarındaki yolcuların farkında olan Jess, kendisine hâkim oldu. İki istasyon boyunca sessizce oturdular. Tren üçüncü istasyona doğru hareket etmeye başladığında, normal bir şekilde nefes alıyordu ve kalp atışları da düzene girmişti. O sırada ayağa kalkan Mark onu da ayağa kaldırıncaya kalbi yine huzursuz bir şekilde atmaya başladı.

Mark, “Bizim istasyonumuz,” dediğinde neredeyse inleyecek gibi oldu. Bitkindi, acı çekiyordu ve çok korkuyordu, bıkmıştı, huzursuzlukla ve firar ortağına karşı genel bir güvensizlikle doluydu; özetle bu işin bitmesine hazırdı.

Ancak bunların hiçbirini ona söylemedi. Ne gereği vardı ki? Kararlılığına sarılıp tek bir kelime etmeden Mark’la birlikte istasyondan ayrıldı. En azından, el ele caddede ilerlerken Mark eskisi kadar hızlı yürümüyordu ve bu da şimdilik güvende olduklarına inandığını gösteriyordu. Veya belki de, Jess’in hâlâ yeterli olmayan fiziksel durumunu göz önünde bulundurarak düşünceli davranıyordu. Dupont Circle’daydılar, çoğunlukla meskenlerden oluşan

bir bölgeydi burası; çoğu apartmana dönüştürülmüş İç Savaş döneminden kalma malikânelerden kutu gibi yeni ofis binalarına uzanan çok çeşitli yapılarla doluydu. Birçok restoran, birkaç sanat galerisiyle müze ve çok sayıda insan vardı. Ne yazık ki, Jess sokaklarda dizili olan küçük barları ve butikleri takdir edecek ruh halinde değildi. Ancak etrafta insanların olmasından memnundu. Kötü adamların onları bulmak için gökyüzündeki göz teknolojisini kullanma ihtimallerine karşı, etrafında olabildiğince çok insanın olmasını istiyordu.

Yeğenlerine bebek bakıcılığı yaparken arada sırada Waldo kitaplarını çözmeye çalışırdı. Şimdiyse o ve Mark birer Waldo olmuş, oyun da Mark ve Jess Nerede'ye dönüşmüştü.

Nefes alışını kontrol etmeye çalışarak Mark'a baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Aralarında kaybolabilecekleri çok daha az yayanın bulunduğu sakin bir caddeye sapsmışlardı. Derken Mark onu beyaz alınlıklı kapıları ve yeşil panjurlarıyla birbirlerine tıpatıp benzeyen dört katlı iki tuğla binanın arasında uzanan dar, çimenlerle kaplı bir sokağa çekti. Sokakta hiç insan yoktu. Yukarı bakan Jess gökyüzünü açık mavi bir şerit halinde görünce ürperdi.

"Kongre üyeleri seçmenlerle ilişkilerini güçlendirip ailelerini görmek için hafta sonları evlerine uçarlar. Evlerinin kendi seçim bölgelerinde olması gerekiyor. Çoğu -dürüst olanlar- boş evlere kanunsuz olarak yerleşmezler. O nedenle, Washington'da kalmaları gereken hafta içleri boyunca oldukça ucuz daireler kiralarlar."

Sokağın sonuna vardıklarında kendilerini mavi gökyüzünü daha fazla gören daha geniş bir sokakta buldular. Sokağın ortasında asfalt kaplı bir yol ve her iki yanında çöp bidonları ile tenekeler vardı. Günün ilerleyen saatlerinin

azalan ışığı sokağa vuruyordu, ama binalar sayesinde gölgedeydiler. Jess gökyüzüne endişeli bir bakış daha atarken hafif çöp kokusu karşısında burnunu buruşturdu. Yolun karşısındaki binanın ikinci katının penceresinden üç renkli bir kedi onlara bakıyordu. Onun dışında, etrafta kimse yoktu.

“Ee, bu ne anlama geliyor?” Şimdilik, duydukları Jess için işe yarar bir şey ifade etmiyordu.

Mark onu tuğla istinat duvarının köşesine çekip elini bıraktı. “Bu gecelik evlerden birini ödünç alacağımız anlamına geliyor.”

“Ne?” Jess kafasını hızla çevirdi. Bakışları Mark’a odaklanırken kötü adamları bulma fikri aklından tamamen uçup gitti. Mark tuğla binaların yanındaki kahverengi taş binanın sahanlığında durmuş, kapı topuzundan sarkan kilitte numaralar tuşluyordu. Derken topuzu çevirdi ve kapı açıldı.

“Emlakçılık yapan bir kadınla görüşüyorum. Sürekli bu binalardaki daireleri kiraya verir. Şifresini biliyorum.” Konuşurken Jess’i loş, parke kaplı bir hole çekti ve Jess içeri girerken onun numara tuşladığı kilidin bir emlakçı kilidi olduğunu fark etti.

Kapıyı arkalarından kapatırken etrafa bakınan Jess neredeyse dilini yutacaktı. Holün duvarlarında sıra sıra piring posta kutuları vardı. Mark onu posta kutularının önünden geçirip asansörün tuşuna basarken, Jess kutuların üzerindeki isimlerden bazılarını tanıdı: Sahlinger, Cristofoli, Urton, Guenther. Hepsi kongre üyeleri idi.

Asansöre bindikleri sırada, “Boş bir daireye mi gireceğiz?” diye sordu hafif bir endişeyle, sonra kapı kapandı ve asansör gıcırdayarak tırmanışına başladı.

“Bunu düşündüm, ama şöyle bir durum var: Bu adamların hakkımızda her şeyi bildiklerini düşünmek zorunda-

yız. O nedenle, emlakçı arkadaşımın erişimine açık olan bir daireyi kullanmak seçenek dışı kalıyor. Er ya da geç, bizi bulamadıklarında, muhtemelen bunu düşüneceklerdir.”

Asansör dördüncü katta durdu. Koridorun iki yanında ikişer kapı vardı ve numaraları sırasıyla 13, 14, 15 ve 16’ydı. Numaraların altındaki küçük pirinç levhalarda da isimler yazıyordu.

“Eee?” Mark 14 numaralı daireye yaklaşıp kapıyı tıklattıktan sonra beklemeye koyulurken, Jess’in sesi incelerek duyulmaz oldu. Ama kapı açılmıyordu.

“Kongre üyesi Cristofoli’nin dairesini ödünç alacağız.”

Sonra Mark cebinden küçük bir Leatherman çakısı çıkarıp kilitteki eklentilerden birine soktu.

Jess öteki dairelerden birinin çıkıp yaptığı şeyi görmesinden endişe ederek etrafına korku dolu bakışlar atarken Mark kapıyı açıp elini tuttu.

“Acele et, alarmı devre dışı bırakmalıyım.”

Hâlâ bir kongre üyesinin dairesine izinsiz girdiklerini bilmenin şaşkınlığıyla onun arkasından hızla içeri giren Jess, güvenlik alarmının kulak tırmalayan uyarı biplemelerini duyunca endişesinin başka bir boyuta ulaştığını hissetti.

“Bu yasadışı. Yakalanırsak, hapse gireriz. Avukatlık ruhsatımı kaybedebilirim...”

“Bebeğim, yakalanırsak, bu en önemsiz problemimiz olur.”

Kapıyı itip arkasından kapatan Mark, elini bırakıp başka bir odada gözden kayboldu.

Mark’ın söylediği şeyde haklı olduğunu fark eden Jess de ellerini birleştirip titrek bir sesle arkasından seslendi: “Lütfen bu lanet olası alarmı nasıl kapatacağını bildiğini söyle.”

Bir süre sonra dehşet verici bip sesi kesildi. Sonra Mark iki odanın arasındaki kapı girişinde belirip sıırttı.

“Ne yaptın?” Jess kollarını etrafına sardı, dişlerinin birbirlerine vurmaması için çaba harcıyordu. Üstelik bunun üşümesiyle ilgisi yoktu. Korkudandı. Ve fiziksel yorgunluktan. Bitkinlikten. Ve... ve her şeyden. Tüm vücudu cehenneme gidip dönmüş gibiydi.

“Alarmı hallettim.”

“Nasıl?” Soruyu sorduktan kısa bir süre sonra cevabını bilmek istemediğini fark etti.

“Ne diyebilirim ki? Bu tür işlerde iyiyim.” Mark bakışlarını üzerinde gezdirdikten sonra kaşlarını çatı. “Berbat görünüyorsun. Dinle, bir süreliğine endişe etmeyi bırakabilirsin. Tekrar harekete geçmeden önce yaklaşık yirmi dört saatimiz var.”

“Harika.” Bu, huzursuz geçecek bir günün ardından tekrar yola düşecekleri anlamına geliyordu – tabii Mark yanılmadı ve öldürölmedikleri sürece. Yine de, her ne kadar sinir bozucu ve ürkütücü olsa da mola fikri zihnine sızarken yavaşça nefesini verdi. Biraz gevşeyene dek ne kadar gergin olduğunu farkına varmamıştı.

“Aç mısın? Görünüşe bakılırsa mutfakta yiyecek bir şeyler var.” Mark diğer odaya doğru ilerledi.

Jess gerçekten de acıkmıştı. Aynı zamanda, firar ortasına duyduğu sağlam güvenin aslında o kadar da sağlam olmadığını fark etmişti. Oldukça تنها bir yerde tek başlarındaydılar. Ya Mark birine onlarla burada buluşması için haber verdiyse? Ya...?”

Buzdolabının kapısının açıldığını duydu ve sanki karşılık verircesine karnı guruldadı. *Olasılık* içeren tüm cümleleri kararlı bir şekilde aklından çıkardı.

Sonuç olarak, şüpheli telefon numaralarından daha somut bir kanıta rastlamadıkça, gökyüzündeki gözün görüş

alanına tek başına çıkmayacaktı. Bir diğer deyişle, Mark'la birlikte kalacaktı.

Küçük dairede onu takip etti. İçeri girdikleri ön kapı doğrudan oturma odasına açılıyor, oturma odası da evin büyük görünmesi için açık bir planla tek kişilik bir yatak odası ve küçük bir mutfığa bağlanıyordu. Bej ve kahverengi tonlarında dekore edilmiş odalar, Jess'in ancak "ucuz otel mobilyası" olarak niteleyebileceği mobilyalarla doluydu. Ucuz görünen bej halı oturma odasından yatak odasına ve mutfığa kadar uzanıyordu. Hem oturma odasında hem de yatak odasında geniş pencereler olmalıydı, çünkü her iki odada da örtülü perdeler tüm duvarı kaplıyordu. Evdeki tek banyo –aynı zamanda gerçek bir kapısı olan tek oda– mutfakla yatak odasının arasında yer alıyordu. Jess vakit kaybetmeden banyoya girip ellerini ve yüzünü yıkadı, birkaç dakika sonra dışarı çıktığında kendini daha iyi hissediyordu.

Mark küçük mutfağın ortasında, bar tarzı üstü cam kaplı masanın yanındaki iki bambu sandalyeden birinde oturuyordu. Küçük panjurları olan uzun, dar bir pencere duvar boyunca uzanarak beyaz dolapları, aletleri, duvarları ve fayans zeminiyle mutfağı evin en aydınlık odası yapıyordu. Mark'ın önündeki kâğıt tabakta lahana salatası, elinde de koca bir ısırık aldığı bir sandviç vardı. Kâğıt tabağın yanında bir meyve suyu kutusu duruyordu. Jess bir sandviç, lahana salatası, meyve suyu ve çatalın tamamladığı başka bir kâğıt tabağın masada onu beklediğini gördü.

Mark lokmasını yutarken tabağa işaret etti. "Sana sandviç yaptım."

Jess bakışlarını tabaktan ona çevirdi. Sandviçinden koca bir ısırık daha alıyordu Mark. Mavi gözleri onunkilerle dürüstçe buluştu.

"Teşekkürler." Jess mutfakta ilerleyip lavabonun ya-

nındaki rulodan iki kâğıt havlu aldı –peçete görememişti– ve karşısına otururken kâğıt havlulardan birini ona verdi.

Isırınca sandviçin jambonlu olduğunu anladı. Salata baharatlıydı. Ve meyve suyu da portakal suyuydu. Midesi sevinçle kıpırdanır gibi oldu.

Mark'ın kongre üyesinin buzdolabında bulunan yiyecek miktarı hakkında yaptığı hevesli bir yoruma karşılık verirken Jess beklemenin ve merakta kalmanın kendi tarzı olmadığını anladı. Sandviçini tabağına bırakıp Mark'ın gözlerinin içine baktı ve en sonunda sordu:

“Davenport beni vurmaya çalışmadan birkaç saat önce neden onu aradın?”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mark jambonlu sandviçini yerken boğulacak gibi oldu. Jess o anda yanılmadığını anladı: Yakışıklı ajanın yüzünde şaşkınlıkla karışık bir suçluluk ifadesi vardı, bunu görmek bir çocuk kitabını okumak kadar kolaydı.

Mark yutkunup biraz öksürdükten sonra meyve suyundan içti.

“Sana onu aradığımı düşündüren ne?” diye sordu en sonunda.

İyi deneme. Ama işe yaramıyor. “Mark.”

Ajan sandviçinden bir ısırık daha aldı –Jess bunun bir oyalama taktiği olduğundan emindi– ve çiğneyip yutkundu. Sonra meyve suyu kutusundan aldığı yudumla midesine gönderdi. Tüm bunları zaman kazanmak için yapıyordu.

Jess kaşlarını kaldırarak ona bakıp bekledi.

Mark içini çekip pes etti. “Sana para teklif etmekle görevlendirilmiştim. Paranın Cooper ailesinden geldiğinin bilinmemesi için, parayı Davenport aracılığıyla sana ulaştırmaya karar vermiştik.”

Marian’ın yüklü bir para alacağını söylediğini hatırlayan Jess’in gözleri kocaman oldu. Miktarın ne kadar olacağını hiçbir zaman öğrenememişti, ama belki de böylesi daha iyiydi. Kaybettiği şeyle kendisine işkence etmesine gerek yoktu.

“Vermiştik derken?”

“Daha doğrusu onlar vermişti. Cooper ailesi.”

“Cooper ailesi neden bana tazminat ödemek istesin ki? Kazayla hiçbir ilgileri yok. Sorumluluk limuzin şirketi, şoför ve bir ölçüde Bay Davenport ile Davenport, Bascomb & Kelly’ye ait, çünkü teknik olarak kaza olduğunda onlar adına çalışıyordum.”

“Teklif ettiğimiz tazminat bir gizlilik anlaşmasını şart koşuyordu.” Mark sandviçinden bir ısırık daha aldı.

“Gizlilik anlaşması mı?”

“Yemeğini yer misin?”

“Konuşur musun?”

Mark lahana salatasını yemeye başladı. Ağzına bir çatal dolusu salata attıktan sonra, “Başkan ve danışmanları First Lady ile geçirdiğin süre boyunca onun hakkında zarar verici bir şey öğrenmiş olabileceğini düşünüyorlardı. Sana öğrendiklerini unutturmaya yetecek kadar para teklif etmekle görevlendirilmiştim.”

Jess ona baktı. “Ne öğrenmiş olabileceğimi düşünüyorlardı? First Lady’nin başkanla tartıştığını mı? Kavga ettiklerini mi?”

Mark dudaklarını büktü. “Kavga ederlerdi, ama mesele bu değildi. Bayan Cooper’ın ilaç bağımlılığı sorunu vardı, tamam mı? İlk düşünce senin bununla bir şekilde bağlantılı olabileceğin, hatta belki de First Lady’nin ilaçları senden alıyor olabileceği yönündeydi. Bunu bir şekilde bildiğinden emindiler.”

“Ne?” Jess gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “İlaç bağımlılığı sorunu mu vardı? Annette Cooper’ın mı?”

“Son bir haftadır aldığın ağrı kesicileri hatırlıyor musun? Onun için de aynen o şekilde başladı. Sekiz sene önce ata binerken bir kaza geçirip kaburga kemiklerini kırdı, o zamandan beri sürekli ağrıları oldu ve ağrılarla mücadele

etmek için de haplar almaya başladı. Tam anlamıyla bir bağımlı haline gelene dek devam etti.”

Jess kocaman gözlerle ona bakıyordu. “Bunu nereden biliyorsun?”

Mark omuzlarını silkti. “Güvenlik ekibinin şefiydim.”

“Bekle. Bir dakika. Washington’da bulundukları süre boyunca Annette Cooper’ın bağımlılık sorunu olduğunu mu söylüyorsun?” Jess, Cooper’ları ilk kez yeni başkan yardımcısı ve eşi olarak tanıdığı dönemi düşündü. Neredeyse beş sene önceydi. O dönemde Annette Cooper’a dair hatırladığı tek şey çocuklar ve yardım kuruluşları için yaptığı çalışmalardı. Kocasına tamamen bağlı, klasik bir politikacı eşine benziyordu.

Mark başıyla onayladı.

“Onu bu yüzden öldürdüler. Eşine yaşatabileceği potansiyel utanç yüzünden.” Jess buna inanamıyordu. Sebep buydu. “İlaç bağımlılığı olduğunu biliyorsan, öldürülme sebebinin bu olduğundan şüphelenmiş olman gerekir. Neden bana söylemedin?”

“Konuşmamı istiyorsan, yemeğini yemek zorundasın.”

“Mark.”

“Ye.”

Jess onun haklı olduğunu, bir şeyler yemeye ihtiyacı olduğunu anladı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı.

“Önce ölümünün kazadan başka bir sebebi olabileceğine inanmadım,” dedi Mark. “Şimdi bile kaza olmadığını bilmeme rağmen, sebebin ilaç bağımlılığı olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Bununla biz mücadele ediyorduk. Ve oldukça başarılıydık.”

“Nasıl mücadele ediyordunuz?” Jess şaşkınlıkla ona bakarken meyve suyundan içti.

“Giderek azaltıyordu. Onu tedarikçilerinden uzak tutuyorduk. Hatta sürekli kullandığı, tercih ettiği ilaçları al-

mayı bırakmasını büyük ölçüde sağlamıştık. Arada sırada, radarımızda olmayan biriyle buluşup biraz daha ilaç almayı başarırdı. Kazanın olduğu gece kaçtığında Prescott ve diğerleri yine böyle bir şey yapmaya çalışıyor olabileceğini sanmıştı. Bu yüzden büyük bir alarm düzeyine geçmeyip meseleyi kendi başlarına halletmeyi denediler. Basının First Lady'nin ilaç satın aldığını öğrenmesinden endişe ediyorlardı.”

“Ancak Bayan Cooper Beyaz Saray'dan kaçıyordu.” Jess düşüncesini dile getirirken, First Lady'nin söylediği sözcükler yeni bir anlam kazandı. “İkimiz de Prescott'un onu aradığını gördük. Ajana el sallayıp dikkatini çekmemi istemedi. Bana, ‘Anlamıyor musun? Ben lanet olası bir mahkûmum,’ demişti.”

“Evet.” Mark sandviçini bitirdi. “Bu onun iyiliği içindi.”

Jess meyve suyundan bir yudum daha alırken başka bir şey yiyemeyeceğini fark etti. Kaza gecesini hatırlamak iş-tahını kaçırmıştı.

“Peki bu ne kadar zamandır devam ediyor?”

“İlaç bağımlılığı mı? Söylediğim gibi, neredeyse son se-kiz senedir. Giderek daha da kötüleşti, en sonunda başka-nın etrafındaki insanlar durumun farkına varıp meseleyle baş etmek için bir plan yaptılar.”

“Demek istediğim, ne kadar zamandır First Lady'yi ilaçlardan uzak tutmaya çalışıyorsun?”

“Beni geçen ağustosta göreve aldılar. O zamana dek başkanın güvenlik ekibinde çalışıyordum, ama Bayan Co-oper'ın güvenlik ekibine geçmem teklif edildiğinde, öyle yaptım.”

Jess kaşlarını çatı. “Neden sen?”

“Onları tanıyordum. Ayrıca ben de Teksaslıyım. Abi-lene'den. Aslına bakarsan, Lowell, Davenport ve yakın

çevreyi oluşturan diğer birçoğunu da tanıyorum. Yıllardır tanıyoruz. Hepimiz aynı yerden geliyoruz. Hassas bir durumdu ve bana güvenebileceklerini düşündüler.”

“Cooper’ları Washington’a gelmeden önce tanıdığını mı söylüyorsun?”

Mark başıyla onayladı. “Ben dört yaşındayken babam bir petrol kulesinde ölünce, annem yaşlı Cooper’ların – Wayne ve merhum eşi Virginia’nın– baş hizmetçisi olarak çalışmaya başladı. Onların Abilene’deki çiftliklerinde büyüdüm sayılır. David ve kız kardeşi o sıralar evden ayrılmışlardı –yetişkinlerdi, politikaya girmeden önce David Houston’da avukatlık yapıyordu– ama ayda birkaç kez ziyarete gelirdi. Hepsini çok yakından tanıdım.”

Jess ona endişeyle karışık bir şaşkınlıkla bakıyordu. Cooper’larla olan ilişkisi onu daha az güvenilir mi kılıyordu? Eğer Cooper ailesiyle arasında güçlü bir bağ varsa...

“Annen hâlâ onlar için mi çalışıyor?”

Mark kafasını iki yana salladı. “Tekrar evlenip Florida’ya taşındı. Elimden geldiğince onu görmeye gidiyorum. Onun tek çocuğuyum.”

“Onlara... yakın mısın peki? Başkana ve ailesine yani?”

“‘Yakın’ derken neyi kastettiğine bağlı. Onları tanıyorum. Onlar da beni tanıyorlar. Yaşadıkları sorunla ilgili olarak onlara en iyi şekilde yardım edeceğime güvenebileceklerini biliyorlardı.” Mark bakışlarını Jess’in yüzüne dikti. “Eğer bana onlar için cinayet işleyip işlemeyeceğimi soruyorsan, hayır. Cinayet işlemek için komplo kurduklarını bilsem çenemi kapalı tutar mıydım? Hayır. Bunu da biliyorlar. Kanıta ihtiyacın varsa, tek yapman gereken arabamda patlayan bombayı düşünmek.”

Yine bomba. Ama Jess itiraf etmek zorundaydı ki, patlayan bomba kesinlikle güven vericiydi.

“Peki nasıl Gizli Servis ajanı oldun? Cooper’lar sayesinde mi?”

“Dolaylı olarak. Lisede ve üniversitedeyken futbol oynardım. Aslında, tek yapmak istediğim buydu. İyiydim de. Profesyonel olacak kadar iyi. Üniversitedeyken Cowboys tarafından transfer edildim ve bir sezon onlar için oynadım. Sondan bir önceki maçta dizimin altına bir darbe aldım ve bir şey koptu: Hayatım boyunca hiç böyle bir acı hissetmemiştim, sonra sakat listesine alındım. Önce geri dönebileceğimi sandım. Ameliyat oldum, fizik terapi gördüm, ama dizim eskisi gibi olmadı. Hızımı ve çevikliğimi kaybetmiştim. Profesyonel olarak futbol oynayamayacağımı kabullenmem bir senemi aldı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geri dönemeyecektim.”

Ses tonu üzücü bir kabullenmeden başka bir şeyi ele vermiyordu, ama gözlerindeki ışıltı durumun onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyordu.

“Korkunç olmalı.”

“Bu tür şeyler her zaman oluyor işte.”

Jess, onun kızını düşündü. “O zaman evliydin, değil mi?”

Mark başıyla onayladı. “Heather ve ben üniversitedeyken tanıştık. Son senemizde evlendik ve kısa bir süre sonra Taylor doğdu. Heather güzel ve hırslıydı, bir futbolcunun eşi olma fikrinden hoşlanıyordu. Kariyerim sona erince, evliliğimiz de bitti. Elbette, bunu anlamam da biraz zaman aldı. İnsanlar artık profesyonel olarak futbol oynayamayacağımı anladıklarında, başkanın babası Wayne Cooper Gizli Servis’e girmem konusunda bana yardımcı oldu. Şu anda bildiklerime dayanarak söyleyebilirim ki, Wayne Cooper o sıralar Teksas Senatosu’nda olan David’in bir gün Washington’da politika yapacağını biliyordu. Böylece Heather ve Taylor’la birlikte buraya taşındım, yeni kariyerimi

düzene sokmak için gece gündüz çalıştım ve bu sırada evliliğimi kaybettim.”

Jess merakla Mark'ın yüzüne baktı. Hayatına burnunu sokmak istemiyordu, direkt sormayı da istemiyordu, ama eşinden ayrılmasına neyin neden olduğunu bilmeyi çok istiyordu. Mark bunu gözlerinde görmüş olacaktı ki suratını buruşturdu.

“Neden bittiğini mi öğrenmek istiyorsun? Klasikti, sanırım böyle olacağını bilmem gerekirdi, ama düşünemedim. Heather'ın beni aldattığını öğrendim. Tanıdığım bir adamla, FBI ajanı olan Ted Parks'la. Arkadaşım olduğunu sandığım bir adamla. Bunu atlatamadım. Taylor için bile yapamadım, ama çok denediğime yemin edebilirim. Açıkçası –bu arada ancak son birkaç senedir bu kadar dürüst olmayı başarabiliyorum– bir daha futbol oynayamayacağımı öğrendikten sonra birlikte yaşanması zor bir insan oldum. Kötü anlarım oldu. Çok içiyordum. Birkaç yılını kaderime lanet ederek geçirdim. Sonra çok fazla çalışmaya başladım. Gizli Servis yedi gün yirmi dört saat süren bir iş ve Heather her zaman ilgi isteyen bir kadındı. Çok fazla ilgiye ihtiyaç duyardı. Boşanma sırasında ve sonrasında aramızda inişli çıkışlı bir ilişki oldu, ama artık aramız daha iyi. Taylor'ın hatırı için. Elbette Taylor bizi birbirimize düşürdüğü için arada sırada kavga ettiğimiz oluyor. Yaz tatilinde annemi görmesi için Taylor'ı Florida'ya götürdüm. Oradayken ne yaptı biliyor musun? Kalçasına bir dövme yaptırdı. Duyduğum kadarıyla bir kelebek dövmesi. Onu alışveriş merkezine götürmüştüm, alışveriş yapması gerekirken dövme yaptırmış, Heather beni arayıp dövme yaptırmasına izin verdiğim için azarlayana kadar bundan haberim bile olmadı. Dövme. Hem de henüz on beş yaşındayken. Buna inanabiliyor musun?”

Mark o kadar üzüntülü görünüyordu ki Jess gülümse-

mesine engel olamadı. Kızıyla henüz tanışmamış olmasına rağmen ondan giderek daha çok hoşlanıyordu. “Moda bu. Genç kızların çoğunda var.”

Mark’ın gözlerinde yadsınamaz bir ilgi parıltısı belirdi. “Peki sende var mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Jess. “Dövmem yok. Ayrıca, ben genç bir kız değilim. Yirmi sekiz yaşındayım, unuttun mu? Ama Mandy’nin dövmesi var.”

Mark’ın gözleri kocaman oldu. “Tanrım, tam da duymayı istediğim şey. Hiç şüphem yok tabii. Önce dövme yaptırır, sonra da hamile kalır. Otuz yaşına kadar onu bir odaya kilitlemem gerekecek.”

Jess gözlerini kısarak ona baktı. Kendisi Mandy’nin hamile kalmasından pek memnun olmayabilirdi, ama Mandy onun kardeşiydi ve aile dışından birinin kardeşini eleştirmesine izin veremezdi.

“Biliyor musun? Bu tür şeyler her zaman oluyor işte.” Mark’ın sözcüklerini yine ona karşı kullanmıştı.

“Biliyorum, biliyorum.” Mark özür dilercesine ellerini kaldırdı. “Sadece... Taylor benim kızım, anlıyor musun? Bunu düşünmek bile istemiyorum. Henüz çıktığı biri bile yok...” –aniden kaşlarını çatı, emin değilmiş gibi görünüyordu– “... yani galiba.”

Erkeklerle özgü bu bariz şaşkınlığı öylesine sevimliydi ki, Jess yine gülümsedi.

“Her neyse,” diye devam etti Mark esas konuya dönmek istercesine, “alacağın para hakkında Davenport ile uzun bir süre görüştüm. Gerçi gizlilik anlaşmasını imzalamanın iyi bir fikir olduğuna hiçbir zaman inanmıyordum. Seninle konuşmaya başlar başlamaz, First Lady’nin ilaç bağımlılığı hakkında hiçbir şey bilmediğini anladım.”

“Evet, bilmiyordum,” diyerek ona katıldı Jess.

“Bu yüzden birinin seni öldürmek istediğine inanma-

dım. First Lady'nin ölümünün bir cinayet olduğunu bana söyleyene kadar herhangi bir sebep göremedim. Eğer haklıysan tabii, ki haklı olduğun açık, ama olan olduktan sonra anlamı yok, böylesine mühim bir şeye tanıklık etmiş olman bile yeterli." Mark kaşlarını çattı. "Yine de, Annette Cooper'ın öldürölme sebebinin ilaç bağımlılığıyla ilgili olmadığı konusunda sahip olduğum her şey üzerine bahse girmeye hazırım. Başka bir sebebi var. Bundan eminim."

Jess de bunu düşünüyordu ki, Mark'ın kendisine dikkatle baktığını fark etti.

"Kütüphanedeyken telefon kayıtlarımı kontrol ettin, değil mi?"

Jess yutkundu. Ama itiraf etmekten başka seçeneğı yoktu. "Evet."

"Biliyor musun, çok ciddi bir güven sorunun var."

Bu haksızlıktı, Jess şaşkınlıkla gözlerini kırparak ona bakmayı becerebildi yalnızca.

"Güven sorunum mu var? Tanrım, neden acaba? Bilerleri First Lady'yi trafik kazası süsü vererek öldürüyor, bu arada ben de ölümle burun buruna geliyorum; sonra hayatta kaldığımı anladıkları anda hastane odamda saldırıya uğruyorum; sen de dahil olmak üzere insanlara neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum: Bana inanmıyorsun, kimse bana inanmıyor. Patronuma anlatmaya çalışıyorum, beni öldürmeye çalışıyor. Sana beni güvende olacağıma söz verdiğin evine götürmene izin verecek kadar güvenmeye başlıyorum ve oradayken hastanede beni öldürmeye çalışan Gizli Servis ajanının sesini duyuyorum. Aptal olmadığım için kaçıyorum, ama sen beni buluyorsun. Sana tekrar güveniyorum, ta ki arkadaşlarından biriyle beni evine geri götüreceğini kararlaştırana dek, ki ikimiz de bunun öldürüleceğim anlamına geldiğini biliyoruz. Arabadan atlıyorum ve araç havaya uçuyor. Sonra başka seçeneğim

olmadığı için yine sana güvenmeye başlıyorum ve derken, sen bana hâlâ söylememişken, telefon kayıtlarını kontrol ediyorum ve beni öldürmeye çalışan patronumla önceden bir ilişkin olduğunu keşfediyorum. Bir ya da birkaçının beni öldürmek için uğraştığından emin olduğum başkan ve beraberindekilerle güçlü bir bağın olduğunu öğreniyorum.” Derin bir nefes alıp ona sert bir bakış attı. “Güven sorunun varsa, sence sebebi şaşırtıcı mı?”

Göz göze geldiler. Sonra Mark ona gülümsedi.

“Pekâlâ, ne demek istediğini anlıyorum.”

“*Anlıyor musun?* Tüm söyleyebileceğin bu mu?”

“Ne söylememi istersin?”

“Başka bir şey.”

“Çok güzelsin?”

Jess gözlerini kıstı. Mark ikinci kez ona güzel olduğunu söylüyordu ve bu ona kendisini –ilk seferinde olduğu gibi– yine kırılğan hissettirmişti.

“Yanlış cevap.” Aniden yerinden kalktı, yemeğinden geri kalanı alıp çöp kutusuna giderek döktü.

“Jess. Sadece takılıyordum.” Mark masadan kalkıp çöplerini aldı ve çöp kutusuna attı, sonra da Jess kanepeye oturmak üzereyken onun peşinden oturma odasına girdi. “Ama öylesin. Demek istediğim, güzelsin. Aslına bakarsan, yeşile çalan iri gözleri olan ve gözlük takan minyon kızlardan hoşlanmaya başladım.”

Yürümeyi bıraktı, omzunu kapıya yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi ve ona gülümsedi. Ona *baş döndürücü* bir şekilde gülümsüyordu hem de.

Jess’in ona attığı bakışsa bir yumurtayı havada kızartabilirdi.

“Eğer bana bazı şeyleri *anlatmamak* için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, bu işten vazgeçsen iyi olur,” dedi. Birden pejmürde kılığından, karmakarışık saçlarından,

morluklarından, dikişlerinden, makyajsız yüzünden, vücuduna oturmayan, uyumsuz, çekicilikten uzak giysilerinden ve lanet olası gözlüğünden utandı. Sorun kendisini güzel hissetmemesiydi, hiçbir zaman hissetmemiştii ve muhtemelen hiç hissetmeyecekti, onu asıl sinirlendiren şey de buydu. “O yüzden saçmalamayı kesebilirsin, yakışıklı çocuk, çünkü işe yaramıyor.”

Mark’ın gözleri kocaman oldu. Gülümsemesi genişledi. Kapı çerçevesinden uzaklaşıp ona sıırttı.

“Yakışıklı çocuk’ mu?” Bir anda kıkırdamaya başladı. “Yakışıklı çocuk’ mu?”

“Off, git başımdan.” Jess onunla birlikte kıkırdama dürtüsünü zor bastırdı. Kasti bir vurdumduymazlıkla dikkatini kanepenin önündeki sehpaıa çevirdi, günün gazetesi katlı bir şekilde okunmak için hazırdu.

“Pekâlâ,” dedi Mark. Jess, Mark’ın onu incelediğini hissedebiliyordu, ama kafasını kaldırmadı. Gazeteyi alıp açtı, başlıklara göz attı ve bilerek onu görmezden geldi. “Dün gece hiç uyumadım ve uykumun gelmeye başladığını hissediyorum. Duş alıp canlanmaya çalışacağım.”

“Pekâlâ.”

“Televizyon seyretmek istiyorsan, sesini kısık tut. Ve kapııa bakma. Lanet olası bilgisayardan uzak dur. Telefondan da.”

Bunun üzerine Mark onu yalnız bıraktı. Bir dakika sonra, Jess banyo kapısının kapandığını işitti. Duşun boğuk sesini dinlerken gazeteyi karıştırmaya başladı – ilk sayfa neredeyse tamamen First Lady’ye, cenaze törenine katılan önde gelen kişilere, kalabalığa ve sıradan vatandaşların düşüncelerine ayrılmıştı, içinden hiçbirini okumak gelmiyordu. Teni tuhaf bir şekilde karıncalandı. Gerçekten de duş alması gerekiyordu. Uzun, sıcak bir duş...

Mark da içindeyken.

Sakın oraya gitme, diye kendisini sertçe azarladı.

Kaşlarını çatıp Davenport ya da Marian'a olanlar hakkında bir şeyler görmeyi umarak sayfalara göz gezdirdi –ölüm ilanı ya da hiçbir haber yoktu, Marty Solomon hakkındaysa herhangi bir haber görmek için henüz çok erkendi– ve tam o sırada duşun kapandığını duydu. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Bu sesin ardından halının üzerinde ilerleyen çıplak ayakların yumuşak sesi duyuldu. Mark yatak odasına doğru gidiyordu. Muhtemelen üzerinde havludan başka bir şey yoktu.

“Duş almak istiyorsan, banyo senindir,” diye seslendi.

Jess bir süre daha ayak sesi duydu, bunu daha sonra bir naylon hışırtısı –giysilerinin bulunduğu poşet olmalıydı– ve ardından uzun bir gıcırta takip etti. Sonra hiçbir ses duyulmadı.

En sonunda Jess buna daha fazla dayanamadı. Gazeteyi katlayıp kalktı ve Mark'ı kontrol etmeye gitti.

Mark yataktaydı, sere serpe sırtüstü uzanmıştı ve beyaz bir yorgan vücudunu beline kadar örtüyordu. Kalın perdeler sayesinde oda loştu, ama geniş ve çıplak omuzlarıyla kaslı kollarının *enfes* olduğunu bilecek kadar görebiliyordu Mark'ı – evet, *enfes*, aklına bundan başka bir sözcük gelmiyordu

Zihinsel olarak caymak üzereyken, bir horlama sesi duyunca yakışıklı ajanın uykuya daldığını anladı.

Evdeki tek yatak buydu. Şu an yorgundu ama pek uykusu yoktu, yatmaya hazır olmadığı kesindi. Ama daha sonra, bu gece bir ara, onun yanına, o son derece rahat görünen yatağa kıvrılmak ya da bir yastık ve bir battaniye alıp kanepede yatmak gibi bir seçeneği vardı.

*Kanep*e, dedi kendi kendine. Diğer seçenek öylesine aptalcaydı ki, kendi kendisine zarar vermesi işten bile olmazdı.

Mark uyurken duş aldı, saçlarını yıkayıp kuruttu, dişlerini fırçaladı, dudaklarına nemlendirici ve yüzüne biraz krem sürdü –çantasındaki malzemelere minnettardı– ve bir de ağır kesici aldı. Mark'ın First Lady'nin sorunlarıyla ilgili anlattıklarından sonra mecbur kalmadıkça daha fazla ağır kesici almayacaktı. Ama daha önce aldığı hapların etkisi geçmek üzereydi, bacakları ve sırtı sızlamaya başlamıştı. O nedenle sadece bir tane almaya karar verip işe yaramasını umdu.

Saat onda Mark hâlâ uyuyordu. Kesik kesik ama kulağa keyifli gelen horlamaları ona yakışıklı ajanın ince bir duvarın ötesinde olduğunu hatırlatıp duruyordu. Jess kanepedeydi, yatmadan önce üzerine Mark'ın tişörtlerinden birini –üzerine o kadar büyük gelmişti ki, eteği üst bacaklarının ortasına kadar iniyordu– ve bir de beyaz bir penye iç çamaşırı giymişti. Yataktan bir yastık yürütüp yatak odası dolabının rafından katlı bir yorgan bulduktan sonra da, kendini olabildiğince rahat ettirmeye çalışmıştı.

Kiralık katillerin saklandıkları yeri keşfettikleri ve şu anda silahlarını çekmiş bir halde gizlice onlara yaklaştıkları ihtimalini düşünmemek için, televizyonu açtı. Ama sesi kısıktı, hatta o kadar kısıktı ki pek de ilginç olmayan CSI bölümünü duymak için epey kulak kabartması gerekiyordu. Bir ara dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyunca kalp atışları hızlandı, neredeyse Mark'ın yanına koşacaktı, ama her kimse başka bir daireye girmiş ve daha sonra tekrar sessizlik çökmüştü. Işığı açamayacak kadar kendini gergin hisseden Jess televizyonun loş ışığında gazeteden seçtiği yerleri okumaya çalıştı. Karikatürler, Ann Landers ve spor haberleri, içinde kalıcı bir şekilde yer etmiş benzeyen korku duygusunu bir süreliğine unutmaya yardımcı olmuştu.

Tam uykusu gelmek üzereyken sayfayı çevirince kendi

resmini buldu. Aslına bakılırsa, iki resmi vardı. Biri küçük bir kızken çekilmişti. Sırılsıklamdı, battaniyeye sarılmıştı ve fotoğraf makinesine kocaman gözlerle bakıyordu. Diğeri ise yeni bir resimdi. Gözlerinde gözlüğü değil numaralı lensleri vardı ve ehliyetinden alınmıştı.

Ölüm Arabasından Sağ Kurtulan Kadın Daha Önce De Ölümle Burun Buruna Gelmiş, diyordu başlık.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Haberin içeriğini bilmesi için Jess'in yazının geri kalanını okumasına gerek yoktu. Gazete ellerinin arasından düşerken, kendisi için oldukça tanıdık olan üzüntü ve acı dalgalarını tüm benliğinde hissetmeye başladı. Üzerinden uzun bir süre geçmişti – artık düşünmüyordu bile. En derin rüyalarının en gizli köşeleri dışında hiç aklına gelmiyordu. Uzun zaman önce olan, geçmişine ait bir trajediymiş bu. Geride kalmıştı.

Artık ona bu tür duygular yaşatamazdı.

Ayağa kalktı ve banyoya doğru gidecekken ayak parmağını sehpaye sertçe vurdu.

“Of! Lanet olsun!” İncittiği ayağını tutarak birkaç kez hopladıktan sonra tekrar kanepeye oturdu ve yere düşen gazetenin daha çok dağılmasına neden oldu. Ayağını kucağına koyup ileri geri sallanırken sessiz bir küfür savurdu ve aşağı bakınca fotoğrafının ona baktığını gördü. İncitmediği ayağıyla gazeteye tekme atıp gözlerini kapattı.

Tüm olanlardan sonra bir de buna hiç ihtiyacı yoktu.

“Hey. Bağırdiğını duydum. İyi misin?” Mark'ın sesini duyunca sıçradı. Gözlerini açıp kafasını çevirince, Mark'ın kapının girişinde kaşlarını çatarak ona baktığını gördü, üzerinde sadece iç çamaşırı ve elinde silahı vardı.

“İyiyim.”

“Ağlıyor musun?”

Jess korkuyla ağladığını fark etti: Sıcak, ıslak gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissedebiliyordu.

Başını çevirip iki eliyle yanaklarını sildi. “Hayır.”

“Ne oldu?” Mark ona doğru yürüdü ve silahı sehpanın üzerine bıraktıktan sonra karşısında durdu. Jess de art arda gözlerini kırptırıp iradesini kullanarak gözyaşlarını kontrolü altına aldı. Gözünün ucuyla, oldukça erkeksi görünen çıplak bir ayak ve uzun, güçlü görünen bir bacak gördü. Kaslı bir karın, geniş bir göğüs kafesi ve kaslı bir kol da dahildi bunlara. “Bir şey mi oldu?”

Jess henüz ona bakmaya hazır değildi. “Ayak parmağımı sehpaye çarptım, tamam mı?”

“Ağlamana neden olacak kadar sertçe mi? Bakabilir miyim.”

“Bir şey yok. Endişelenme.”

Mark’ın içini çektiğini duydu. Sonra Mark daha da yaklaşp kanepede yanına oturdu. Erkeksi teninin sıcak çıplaklığını hisseden ve kanepenin öteki ucunda duran yastık ve yorgan yüzünden ondan yana kaymasını isteyemeyeceğini bilen Jess, yasaklayıcı bir ifadeyle gözlerini ona çevirdi. Mark kucağına koyduğu ayağına doğru uzanırken oldukça kaslı olan çıplak omzu ve biçimli göğsü görüş alanına girdi. Yakışıklı ajan elini ayağının üst kısmına koyup ayağını sabit bir şekilde tuttu, parmakları uzun ve güçlüydü. Eğilip parmaklarına baktı.

“Kan yok. Hareket ettirebiliyor musun?”

Jess ayağını çekip halının üzerine koydu ve ona “geri çekil” dercesine bir bakış attı. “Sana söyledim. Bir şeyim yok.”

Ama Mark ona bakmıyordu. Aşağıya bakıyordu.

“O sen misin?”

Öne doğru eğildiği sırada onun neye uzandığını bili-

yordu Jess. Televizyonun ışığı ajanın sırt kaslarının üzerinde dalgalanıyordu; Jess yaklaştığını hissettiği anı ertelemek için elinden geleni yaparken büyülenmiş gibi onu izledi. Gazetenin hışırdadığını duyunca dişlerini sıkıp kafasını çevirdi. O sırada Mark'ın haberi okuyacağını ve bu konuda konuşacaklarını, hiçbir şeyin bunu durduramayacağını ve kendisini hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu anladı.

Bir süre sonra Mark, “Burası çok karanlık, başlık dışında hiçbir şey okuyamıyorum,” deyince Jess küçük bir rahatlama hissetti. “O nedenle iki seçeneğimiz var: Ya bana gazetede ne yazdığını söylersin ya da ışığı açıp kendim okurum.”

Işığı açma fikri Jess'in ürpermesine neden oldu; perdelerin kenarlarından, mutfaktaki panjurların arasından ve kapının altından görülebilecek küçük bir ışık, hâlâ peşlerinde olan katillerin onları bulmasına neden olabilirdi.

Mark hâlâ gazeteyi o iki fotoğraf yukarıda kalacak şekilde tutuyor, Jess fotoğraflara bakamıyordu.

“Küçükken babam beni ve kız kardeşimi kumsala götürmüştü.” Başka bir seçeneği olmadığına göre, cesaretini toplayıp donuk bir sesle anlatmaya başladı: “Dip akıntısına yakalandık. Bizi kurtarmak için peşimizden geldi. Courtney –kız kardeşimin adı Courtney’di– ve babam boğuldu. Bense kıyıya çıkmayı başardım.”

Bir süre sesi havada asılı kalırken, anıları –başının üzerine gelen su, ona tutunmaya çalışan kız kardeşinin küçük elleri, onları birbirlerinden ayıran dalgalar– aklına geldi.

“Tanrım. Çok üzgünüm, bebeğim.” Mark gazeteyi sehpanın üzerine bıraktıktan sonra kolunu ona doladı, sabun ve sıcak erkek teni kokuyordu. Jess omuzlarını saran güç kolun ağırlığını, koluna koyduğu elinin rahatlatıcı dokunuşunu hissedince gerildi. Hatıralarını tekrar kontrol

altına kadar, ihtiyacı olan en son şey sempatiydi. Dayanıklı ve güçlü olup hatıralarını zihninin bir köşesine itmeliydi. “Şimdi hatırlıyorum. Bu hafta boyunca hakkında bir sürü televizyon haberi yayınladılar, içlerinden biri de bundan bahsediyordu. Doğrusu, yüreğimi parçalamıştı.”

“Televizyon haberi mi?” Tüm dünyanın böylesine kişisel bir şeyi izlediğini duyan Jess güçlükle nefes almaya başladı. Mark ona bakıyordu, ajanın bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu, ama dönüp ona bakamazdı. Bunun yerine dümdüz karşısına bakıyordu, kendisini hazırlamazsa büyük bir acının etkisi altına girebilirdi.

“Evet.”

Jess birden hatırladı, hastanedeyken Grace “kurtulan kişi” olduğu için basının onunla konuşmak istediğine dair bir şey söylemişti. Sanki özel bir önemi varmış gibi de vurgulamıştı. Annesi ise, “Grace, kardeşini üzme,” demişti. Bu haber hakkında konuşuyor olmalıydılar. Judy’nin ikinci eşinden olan çocukları Sarah ve Mandy gibi, Grace de kazanın olduğu sırada henüz doğmamıştı bile, o nedenle tüm olay onun için sadece bir meraktan ibaretti, ama annesi trajedinin Jess’in ruhunun derinliklerine işlediğini biliyordu.

Jess ve Courtney birbirlerinden asla ayrılmazlardı.

“Artık bunu düşünmek bile istemiyorum. Uzun zaman önceydi.”

“Beş yaşındaydın, değil mi? İnsanın sevdiği kişileri kaybetmesi için zor bir yaş.”

Jess, Mark’ın babasını dört yaşındayken kaybettiğini söylediğini anımsadı.

“Babana yakın mıydın?” diye sordu güçlükle nefes alarak. Sanki göğsünün etrafında, içine çektiği havayı kısıtlayan demirden bir kayış vardı.

“Pek değilmişim. Bana anlatılanlardan anladığım kada-

rıyla, sürekli çalışıyormuş.” Mark kolunu daha sıkı tutup onu yanına doğru çekti. Jess ona sokularak rahatlamak istemiyordu. Üzüntüsünü aklından çıkarmaya niyetliydi. “Doğrusu, onu pek hatırlamıyorum. O sadece eski fotoğraflarda annemle benim yanımda duran biri.”

Ajanın sesinde hüzünden çok pişmanlık vardı. Sanki hatırlamak istiyor ama hatırlayamadığı için üzüntü duyuyordu. Jess yavaşça nefes aldı.

“Ben de babamı hatırlamıyorum. Annem ve babam boşanmışlardı ve babam pek ortalarda görünmezdi, sanırım bu yüzden. Ama kız kardeşimi hatırlıyorum.”

“Senden küçüktü, değil mi? Üç yaşındaydı sanırın?” Jess başıyla onayladı, Mark’ın bu kadar çok detayı hatırlamasına şaşırmişti. Programı dikkatle izlemiş olmalıydı, bunu bilmek Jess’i hem duygulandırdı hem de teselli etti. Mark ne demişti? İzlemek yüreğini mi parçalamıştı?

Bunu bilmek başını döndürdü. Hissettiği tutukluğun bir kısmı vücudunu terk etti. Yumuşadığının pek farkına varmadan, Mark’a yaslandı.

“Bana anlatmak ister misin?” Ajanın sesi neredeyse katlanılmaz derecede yumuşaktı.

Jess’in trajediye dair hatırladıklarını bilmek isteyen insanlara verdiği otomatik yanıtı “hayır”dı. Ama bu Mark’tı. Ve nedense onun bilmesini istiyordu.

Derin bir nefes daha aldı, bu kez ciğerleri yeterince hava almak için genişledi.

“Sığ sularda sörfte biniyorduk. Babam ve kız arkadaşı kumsalda havlularının üzerinde yatıyorlardı ve benim Courtney’e göz kulak olmam gerekiyordu. Kollarında kollukları vardı ve suyun içinde oturup dalgaların onu taşımasına izin veriyordu. Ancak dalgalardan biri onu çekti. Gülüyordu; dalganın üzerinde süzüldüğü için harika olduğunu sandı. Onu yakalamaya çalıştım –biraz yüzebili-

yordum– ama yüzemedim. Sonra kolluklarından biri çıktı. Üzerinde beyazlı sarılı balık desenleri olan şeffaf bir kolluktu ve suyun üzerinde süzülüyordu. Bu sırada Courtney suya battı, birinin yardım etmesi için bağırmaya ve ona doğru köpekleme yüzmeye çalıştım, ancak artık onu göremiyordum. Sonra tam yanımda sudan çıktı ve onu yakaladım, ellerini tuttum ve ikimiz birlikte suyun altına çekildik, sonra o benden koptu. Suyun yüzeyine çıkınca onun da yüzeye çıktığını gördüm ama bu kez onu tutamayacağım kadar uzaktaydı, bana bakıyordu. O sırada diğer kolluğunu da kaybetmişti ve gözleri –annem gibi gözleri maviydi ve benim gibi koyu renk saçları vardı– kocaman ve korku doluydu, başka bir dalga üzerine vururken ağzını açıyordu – bana seslenmek için ağzını açtığını düşündüm ama emin değilim. Sanırım o sırada babam yanımdan geçerek onu kurtarmaya gitti, ama bunu doğru düzgün hatırlayamıyorum. Hatırladığım şey Courtney’in gözleri, sonra üzerimize vuran dalgalar, benim bir şekilde kumsala yakın bir yerde suyun yüzeyine çıkmam ve birilerinin beni kıyıya çekmesi.” Susup gözlerini kapattı. “Onu tekrar gördüğümde kilisemizin önünde beyaz bir tabutta yatıyordu. Ona dokundum –dokunursam uyanacağını sandım– ama soğuktu. Ve hareketsizdi. Uyanmadı.”

Anlatmayı bitirdiğinde içini saran üzüntü öylesine yoğundu ki, titremesine neden oldu. Kendisini tutup ağlamayı reddetti ve yıllar boyunca yapmayı öğrendiği şeyi yaptı: Geçene dek dayandı.

“Jess.” Mark’ın iki kolu da etrafındaydı. Ürperdiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü onu alıp kucağına oturtup yakınında tuttu. Jess bir şeyin başının tepesine dokunduğunu hissetti ve bunun Mark’ın dudakları olabileceğini düşündü. “Bu çok korkunç bir şey. Bunu tekrar yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

Jess nefes almak için kendisine bir dakika tanıdı. Acısının keskinliği, bıçak gibi kesen sert kenarları yavaş yavaş gidiyordu. Geriye kalan donuk acı da rahat bırakılırsa geçecek, bir şey onu çağırana dek bilinçaltının derinliklerine gömülecekti.

“Uzun bir süre diğer kardeşlerime elimi süremedim. Bu yüzden annem bana o kadar sinirlenirdi ki.” Gülümsemeye çalıştı, ama işe yaramadı. Keder ve acıya teslim olmasına izin vermeyen Judy’nin çelik gibi kararlılığı Jess’i o günlerde epey zorlamış, ama Jess bunun ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini ancak yeterince büyüdüğünde anlayabilmişti.

“Bebğim, senin suçun değildi. Beş yaşındaydın.”

Yirmi üç sene önce olmasına rağmen, hâlâ suçluluk duygusu hissediyordu Jess. Zamanın ve aklın katmanlarının altına gömülü olsa da, hâlâ oradaydı. Mark yıllar boyunca ona işkence eden şeyin tam kalbine inmişti.

“Biliyorum.” Sessizce ekledi: *Ama yine de içim acıyor.* “Aslına bakarsan, artık bunu düşünmüyorum. Bir şey bana hatırlatmadıkça.”

“Örneğin o lanet olası gazetedeki haberi görmek gibi.” Mark teselli edercesine kolunu ovuşturup duruyordu. Tahmin ettiği gibi üzüntüsü hafifleyince, Jess başını onun omzuna yasladı. “Tanrım, keşke bu işe hiç bulaşmasaydın.”

Bu Jess’i neredeyse gülümsetecekti. Gözlerini kısarak Mark’a baktı. “İnan bana, ikimiz de bulaşmamalıydık.”

“Ama o zaman tanışamazdık.”

Kaşlarını çatan Jess tekrar kafasını kaldırdı. Gözlüğünü düzeltip Mark’a ciddi bir bakış attı. “Bilmeni isterim ki, biz aylar önce tanıştık. First Lady’yi Bay Davenport’un ofisine getirdiğinde. Bana gülümsedin. Konuştuk. Ondan sonra da birkaç kez konuştuk.”

“Hatırlamıyorum.”

“Bu hiç de onur verici değil.”

Mark ona neredeyse şaşkın bir ifadeyle baktı. Sonra gülümsedi.

“Çalışırken koruduğum kişi ve onun güvenliğine tehdit oluşturabilecek şeyler dışında gözüm hiçbir şey görmez. Angelina Jolie karşımda çıplak dans etse bile fark etmem.”

Jess tanışıklıklarının tarihine aniden farklı bir gözle bakmaya başladı.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Öyle mi?”

Jess düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. Beni görmemişsin –ben de öyle düşünmüştüm– ama geçerli bir sebebin vardı. Böylesi çok daha iyi.”

“Seni anlamıyorum.”

Jess gülümsedi. “Boş ver. Önemi yok.”

Birden Mark’ın kucagında oturduğunu ve üzerinde bir tek boxer’ı olan yakışıklı ajanın kollarını etrafına sarmış olduğunu fark etti. O ana dek küçük detayların dikkatinden kaçmış olması inanılmazdı. Üzerindeki tişört yukarı doğru kalkmıştı ve yeni iç çamaşırı epeyce büyüktü, ama Mark’ın yakıcı sıcaklığını ve üst bacaklarındaki güçlü kaslarını hissedebiliyordu. Kendi çıplak bacakları onun bacaklarının üzerindeydi, böylece ipeksi teni ikisinden biri her hareket ettiğinde Mark’ın tüylü ve sert teninin üzerinde kayıyordu. Omzu yakışıklı ajanın çıplak göğsüne sokulmuştu. Bu geniş ve kaslı göğüs, karın bölgesine doğru kül rengi tüylerle kaplıydı.

Kafasını kaldırınca Mark’ın ona baktığını gördü. Daha doğrusu, ona bakmasına bakıyordu. Yüz ifadesinde, gözlerinde aniden beliren ışıltıda ve dudagının köşesindeki

kıvrımında, kalp atışlarını hızlandıran bir şey vardı. Kasıkları daha sert, kolları daha gergindi.

Seni öylesine çok istiyorum ki. Göz göze geldikleri sırada Jess'in aklından bu düşünce geçiyordu, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ancak bu kez, Mark'ın kocaman olan gözleri yakıcı bakışlarla ona karşılık verirken Jess düşünmekle kalmayıp bunu *yüksek sesle dile getirdiğini* anladı.

Eliyle ağzını kapatmamak için kendisini zor tuttu.

Ancak şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Mark gülümsedi ve dudaklarının çekici bir yavaşlıkla kıvrılması Jess'in karnının kasılmasına, kanının kaynamasına ve kalbinin tepetaklak olmasına neden oldu.

Mark, "Bunu bilmek güzel," dedi ve sonra başını eğip dudaklarını dudaklarına götürdü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hafif bir öpücüktü, sert ya da talepkâr değildi, ama sıcaklığı ve bütünlüğü başını döndürmüştü. Dudaklarını aralayıp gözlerini kapattı. Elleri Mark'ın göğsünü bulurken kalbi gümbür gümbür atmaya başladı – ve sonra Mark kafasını kaldırdı.

“*Hmm.*” Jess karşı çıktığını belirten istemdişi bir ses çıkardı. Gözlerini açınca Mark'ın yüzüne bakmakta olduğunu gördü, yakışıklı ajanın gözleri karanlık ve ateşliydi, dudakları neredeyse hassastı.

“Tesadüfe bak sen.” Mark'ın yüzü nefesini dudaklarında hissedecek kadar yakındı. Aralık duran, ıslak, arzulu dudaklarında. Ellerini sessizce ve yalvarırcasına Mark'ın göğüs kafesine koydu. *Beni yine öp...* Ama bu kez yüksek sesle dile getirmedi; hâlâ biraz kontrole sahip olduğunu keşfedince rahatladı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum: Seni çok istediğimi.”

“Ben buna tesadüf derim işte,” diyebildi Jess, düşünme yeteneğini korumaya, kendisini tamamen kaybetmemeye çalıştı ve Mark bir kez daha seksi bir gülümsemeyle ona baktı.

Sonra onu tekrar öptü, başını kaslı koluna yaslayacak şekilde onu geriye doğru yatırdı, dudaklarını onunkilere değdirdi, ürperip gözlerini kapatana ve işkenceye son ver-

mesi için ona doğru hamle yapana dek onu kıvrandırdı. Jess'in ağzı açgözlülükle onunkiyle kenetlendi ve aralarındaki teması uzatıp damarlarına alevler gönderen, kemiklerini eriten, nabzının deli gibi atmasına neden olan bir istekle öpüşmeyi derinleştirdi.

Düşünmeyi unut. Kendini kaybetmemeyi aklından çıkar – çok geç. Tanrım, başım gerçekten belada.

Kendisini gelecekte bekleyen acının farkındaydı, ama umurunda değildi. Ellerini Mark'ın göğsünün yukarısına doğru kaydırıp ona dokunma özgürlüğünün tadını çıkar-
dı, teninin sıcaklığını ve kaslarının sertliğini hissetmek ona ani ve büyük bir keyif verdi. Omuzları geniş ve oldukça kaslıydı, onlara dokunmaya da bayılıyordu, ellerini pürüzsüz adalelerinde gezdirdikten sonra kollarını boynuna dolama ve onu tutkuyla öpme ihtiyacına teslim oldu.

Mark duyularını sersemleten kavurucu bir erotizmle onu öperek karşılık verirken kollarını ona sıkıca doladı. Onu kendisine o kadar yakın tutuyordu ki, Jess göğsündeki ve kollarındaki tüm gergin kaslarını, atletinden yayılan sıcaklığını ve hızla atan kalbini hissedebiliyordu. Temasları nedeniyle göğüsleri şişip dikleştirdi ve karıncalandı. Küçük, zevk dolu bir sesle, içgüdüsel bir şekilde ona doğru yükselip alçalırken Mark'ın kasıklarındaki ritmik hızlanma yoğunlaşıp tüm vücuduna yayılarak beklenti ve ihtiyaçla neredeyse aklını yitirmesine neden oldu. Göğüslerini ona doğru bastırıp kucağında kıvranmaya başladı.

"Jess." Mark'ın dudakları yanağından boynuna doğru kayarken ona ateşli öpücükler vermeye devam etti. Eli göğsünü buldu, onu okşadı, hassas yuvarlağın boyutunu ve ağırlığını yumuşak penyenin üzerinden test ederken parmakları sıcak ve güçlüydü, sonra göğüs ucunu bulup oynamaya başladı.

Jess gözlerini açtı. Bakışları, göğsünü örten beyaz tişör-

tün üzerinde Mark'ın elinin ne kadar büyük ve erkeksi olduğuna odaklandı. Görüntü inanılmaz derecede seksiydi. Ağzı aniden kuruduğu için diliyle dudaklarını ıslattı.

“Bu... çok güzel.”

“Öyle mi?” Sesi boğuk çıkmıştı Mark'ın.

“Mmm.”

Mark durmadı, göğüs uçlarına dokunup göğüslerini okşamaya ve aynı zamanda Jess'e çok büyük gelen tişörtün yakasının etrafına yakıcı öpücükler bırakmaya devam etti. Jess ona tutundu, arzudan ve açlıktan başı dönüyor, Mark'ın sakallı çenesini öpüp kulak memesini ısıırıyordu. Derken Mark başını tişörtünün önüne doğru indirip göğüs uçlarından birini ağzına aldı ve emdi, öylesine ateşli, ıslak ve erotik bir histi ki, Jess inleyerek onu daha sıkı tuttu ve kalbi göğsünden fırlayacak gibi atarken Mark'ın kulağını unuttu. Mark diliyle kumaşın üzerinden göğüs ucunu buldu ve nefesi kesilip sırtı kedi kabarana ve onunla sevişmesi için yalvarması dışında ona her şeyi yaptıran dek Jess'e sataşmayı sürdürdü. Sonra diğer göğsüne geçip aynı şeyi yaptı.

“Mark.” Yakışıklı ajan en sonunda kafasını kaldırdı ama Jess kendi kontrolünü yeterince çabuk sağlayamadığından, Mark'ın omuzlarına tutunup o küçük, içgüdüsel itirazda bulunmasına engel olamadı.

“Hımm?”

Biraz daha, diyecekti aslında, ama demedi; dudaklarının ucunda titremesine rağmen isteğini dile getirmede. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu; ihtiyacı olan şey, akli başında olan her kadının bu son dakikada bile fark edeceği gibi, *daha azıydı*.

“Belki de bu...”

Beyninin hâlâ sakın ve hissiz kalmayı başaran küçük bir parçası onu, *Belki de bu pek iyi bir fikir değildir*, demeye

zorluyordu. Ama geri kalanı karşı çıktı. İsteddiği buydu. İsteddiği *oydu*.

“Ne?”

Mark’ın kollarının arasındaydı, zevkten mest olmuştu, güçlükle nefes alıyordu, yüzü kızarmıştı ve Mark’ın dudaklarıyla ellerini yeniden üzerinde hissetmek için yanıyordu. Mark’ın ona baktığını, bakışlarının sıcaklığının her yerine dokunduğunu hissedebildiğini düşündü ve gözlerini açtığında haklı olduğunu gördü; ajanın bakışları yine üzerindeydi, kanepeye doğru kıvrılan çıplak bacaklarının hatlarını, kucağında yatan vücudunun kıvrımlarını, tişörtünden belli olan göğüs uçlarını ve dudaklarının kısa bir süre önce orada bıraktığı ıslak daireleri aklına kazıyordu belli ki.

Mark da onun kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü aniden göz göze geldiler. Gözleri gölgeli ve istekliydi. Yüzünde tutkulu sert bir ifade vardı.

“Öp beni,” dedi Jess. Çünkü söylemek istediği şey buydu.

Mark’ın gözleri alev aldı. “Önce üzerindikileri çıkar-mamıza ne dersin?”

Ses tonunun boğukluğu kalbinin teklemesi için yeterliydi. Mark’ın karşısında –*Mark için*– soyunma düşüncesi teninde binlerce şiddetli ürpertiye neden oldu. Kesik kesik nefes alıyordu, nabızı hızlanmıştı ve vücudunun derinliklerinde harekete geçen müthiş zonklama aniden daha ateşli ve yoğun bir hal almıştı.

Soyunmak için *sabırsızlanıyordu*. Ama bu söyleyebileceği türden bir şeye benzemiyordu, ayrıca kalbi gümbür gümbür atıyor ve mantıklı bir şeyler söyleyemeyecek kadar hızlı soluyordu, o nedenle söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmaktan korktuğu için hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

Mark'ın kucağında doğrulup, olduğundan daha az tahrik olmuş gibi görünmeye ve sükûnetini korumaya çalışarak gözlüğünü çıkarıp arkasındaki sehpa koydu.

“Hey, gözlüğün hoşuma gidiyor.”

Jess ona kafasını salladı. Gözlüğü varken kendisini seksi hissetmiyor değildi –Mark'ın yanındayken bazen, hani zaman zaman öyle hissedebiliyordu– ama gözlüğünü takmadığında kendini daha seksi hissettiği kesindi.

“Nasıl olsa gözümünden çıkacak.” En azından bu kısmı doğrudu.

Mark'ın gözlerinde aniden beliren ısıltı dizlerinin titremesine neden oldu. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

Mark başını kanepeye yasladı ve vücuduna doladığı kollarını ona hareket özgürlüğü tanıyacak kadar gevşetti ama kolları hâlâ belindeydi. Tembel bir ilgiyle Jess'i izliyordu, eğer Jess onun gözlerindeki pervasızlığı ve dudaklarındaki şehveti göremeyecek kadar uzakta olsaydı, kararsız kalabilir, hatta utanç duyabilirdi. Ama gözlerini görebiliyor, bacaklarının altındaki vücudunun sertliğini hissedebiliyordu, o nedenle hareketsizliğini fırtına öncesi sessizlik olarak algılamaya karar verdi.

“Seni görmeme izin ver, bebeğim.” Mark'ın sesi kısık ve boğuktu. Gözleriyle onu tüketiyordu adeta.

Jess derin ve titrek bir nefes alıp tişörtünün eteğinden tuttu ve başının üzerinden çıkardıktan sonra kanepenin yanında yere bıraktı. Tişört yere düşerken nasıl göründüğü gözlerinin önüne geldi; Mark'ın kucağında oturmuştu, üzerinde sıradan beyaz bir iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu ve sessiz televizyondan gelen mavi ışık kremi tenine tezat oluşturan koyu ve dikleşmiş göğüs uçları ile küçük göğüslerinin üzerinde titreyip duruyordu. İnce kemikli ve zayıftı, küçük bir beli ve dar kalçaları vardı. Kıv-

rımlı olmaktan ziyade erkek çocuğu gibiydi, ama tam o anda, Mark'ın gözleri üzerindeyken kendini hiç olmadığı kadar kadınsı hissediyordu.

“Tanrım, çok güzelsin,” diye mırıldandı Mark. Bu kez, sözcükler ağzından çıkarken bakışları Jess'i duyduklarına inandırdı. Kalbi göğüs kafesinde hızla çarpmaya başlayan Jess bir an nefessiz kaldı. Sonra Mark'ın bakışları vücudunda aşağıya doğru kaydı. Jess ona doğru eğilirken, Mark kafasını kaldırıp kollarını ona dolarken ve onu kucağına çekerken, elleri sırtından aşağıya doğru inip iç çamaşırının düz kumaşı üzerinde kaydı.

“Ah, annee donu. En sevdiğim.”

“Ne?” Jess neredeyse kaşlarını çatmak üzereydi. Mark'ın boğuk, erotik ve halinden memnun mırıltısı hiç mantıklı gelmiyordu, ama tutkudan öylesine sersemlemişti ki, umursamadı.

“Unut gitsin.”

O sırada dudakları onunkileri bulan Mark ellerini iç çamaşırına soktu ve kalçalarını avuçlayıp sıktı, sonra bacaklarını iki yana açınca Jess söyleneni yaptı – her şey bir anda unutuverdi. Mark'ın kollarında eriyor, göğsüne değen göğüsleri yanıyor ve şişiyor, teninde ellerini hissetmek çok güzel olduğundan her yeri titriyordu, benliğine dek sarsılırken onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Üzerinde kıpırdanırken aralarındaki ince penyeden sıcaklığını ve sertliğinin baskısını hissedince kemiklerinin kora dönüştüğünü ve içinin alev aldığını sandı.

Mark onu sabit tutup vücuduna sürtünüyor, ona kasıtlı bir şekilde kendini hissettiriyordu. Derken başını aşağı indirip aynı anda göğsünü emince, Jess kendini tutamayıp haykırdı.

“Bu kadarı yeter. Aklımı kaybetmek üzereyim.” Sesi tanınmayacak kadar boğuktu. Mark ayağa kalkıp onu ya-

tak odasına taşırken dünyasının sarsılmasına neden olan bir açlıkla dudaklarını öpmeye devam etti. Jess de kollarını boynuna dolayıp onu öperek karşılık verdi.

Hayatında hiçbir şeyi bundan daha çok istememişti.

Mark dudaklarını onunkilerden çektiğinde, karşı çıktığını belirten küçük bir ses çıkarıp gözlerini açtı. Gözlüğü olmadan dünyası bulanıktı ve yatak odası uzaktan gelen televizyonun ışığı dışında karanlıktaydı, ama Mark'ı görebiliyordu, gözlerinin ne kadar tutkulu ve ateşli olduğunu görebiliyordu, yüzünün keskin düzlüklerinin ve açılarının kontrolünü korumaya çalışıyormuş gibi sertleştiğini görebiliyordu, dudaklarının hassas kıvrımlarını görebiliyordu.

Derken Mark başını çevirdi ve onu beceriksizce sarstı. Jess Mark'ın ne yaptığını anladığı sırada –yakışıklı ajan yatak örtülerini aşağıya çekiyordu– sırtı da çarşafın serinliğine temas etti. Ama Mark üzerine uzanmak yerine –Jess bunu o kadar çok istiyordu ki beklentiyle dişlerini birbirlerine kenetlemiş ve Mark'ın omuzlarını kavramıştı– ondan uzaklaşıp karşısında durdu ve ona baktı. Sırtı ışık kaynağına dönük olduğu için Jess'in gözüne aniden güçlü ve boyu çok uzun göründü. Dar kalçaları ve güçlü görünen uzun bacaklarının üstünde oldukça geniş omuzları vardı. Bir zamanlar olduğu profesyonel futbol oyuncusu gibi oldukça iriyarı ve zindeydi. Hatta göz korkutucuydu.

Ama onun gözünü korkutmuyordu.

“Mark...”

Ama Mark parmaklarını beline sokup iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdikten sonra yere bıraktığında ismi Jess'in boğazında bir fısıltıya dönüştü. Jess birden çıplak kalmıştı ve Mark ona bakıyordu, ona bakması hoşuna gidiyordu, hatta o kadar hoşuna gidiyordu ki kalbi gümbür gümbür atarken tırnaklarını yatağa geçirdi.

Göz göze geldiler. Aralarındaki elektrik şimşek kadar

güçlüydü. Jess ürpermesine neden olacak kadar güçlü bir tutku hissetti.

Mark boxer'ını çıkarınca dizlerinin üstünde doğrulup onu ağzına aldı.

Bu sırada Mark'ın aniden nefesini tuttuğunu duydu. Yakışıklı ajan bir süre hareketsiz bir şekilde durdu. Sonra elleri başını buldu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Jess." Neredeyse inlemişti. Sesindeki şaşkınlığı, hissettiği büyük zevki ve artan tutkusunu işitebiliyordu Jess.

Kalçaları dik, yuvarlak ve sıkıydı, tıpkı bir sporcunununki gibi. Ona dokunmak içinin erimesine, içindeki zonklamanın daha da şiddetlenmesine neden oluyordu. Aralarında ki yakınlık ve dalgalar halinden ondan yayıldığını hissettiği yakıcı karşılık başını döndürüyordu.

Mark geriye çekilince gözlerini kırıştırarak Mark'a baktı, hâlâ sersem bir haldeydi. Ellerini bacaklarından aşağıya kaydırды. Kaslı ve tüylerle kaplı bacaklarından...

"Mark."

"Yavaş ol, bebeğim. Bekle."

Mark dişlerini kasarak konuşuyordu sanki, ama Jess'in bunu düşünecek vakti olmadı, çünkü Mark onu sırtüstü yatırıp üstüne çıkmakla meşguldü, ağırlığı ve sertliği eşsizdi, ama bu çok kısa sürdü.

Mark teninin her noktasına yakıcı ve ıslak öpücükler bırakarak bacaklarının arasındaki kadifemsi bölgeye varana dek aşağıya doğru indi. Orasından öpünce Jess inleyerek kıvrandı ve tamamen kontrolünü kaybetti. Mark ona ne yapması gerektiğini, onu nasıl tahrik edeceğini, onu nasıl nefes nefese bırakıp yakacağını biliyordu.

Nihayet tekrar vücudunun üst kısmına çıktığında, Jess jöleden yapılmış gibi titriyordu, onu o kadar çok istiyordu ki tek yapabildiği ona tutunup nefes almaktı, sırtına kavis

verip sessiz ve içgüdüsel bir davetle hareket etmekte. Bu sırada Mark göğüslerine uzun öpücükler kondurduktan sonra dudaklarına geçti. Jess de hayatı buna bağılıymış gibi ona aynı şekilde karşılık verip kollarını boynuna doladı ve ona doğru sokuldu, muhtaçtı, onun için yanıyordu. O sırada Mark içine girdi, sert ve hızlı bir şekilde tüm kapasitesini doldurdu, o kadar harika, inanılmaz ve aklını başından alan bir histi ki, Jess haykırmak zorunda kaldı. Mark anlayamadığı boğuk bir şeyler mırıldanıp geri çekildikten sonra öncekinden daha sert bir şekilde içine girince tekrar haykırdı.

Bacaklarını beline dolayıp onu kendisine doğru çekti ve hareketlerine uyum sağladı, tutku girdabında kaybolmuştu.

“Mark, ah, Mark,” dedi nefes nefese, dilleri açgözlü bir şekilde buluşurken Mark onu yatağa doğru bastırdı ve öylesine şiddetli bir şekilde içine girdi ki Jess sarsılmaya başladı...

“Ah, Tanrım, Jess,” diye inledi Mark, kontrolünü kaybetmiş gibiydi, Jess’in tutkudan aklını kaybetmesine neden olan şiddetli darbelerle onu daha çok ateşliyor, daha çok çıldırtıyordu

Jess gelmek üzereydi.

Tam da istediği, ihtiyaç duyduğu gibi bir dizi sarsıcı patlamayla doruğa ulaştı.

“Mark, Mark, Mark, seni çok seviyorum, *Mark*,” diye haykırdı ve titreyerek kendinden geçerken ona tutundu.

“*Jess*.” Mark da yüzünü boynu ve omzunun arasındaki hassas boşluğa gömüp son kez içine girdi ve öylece kalıp doruğa ulaştı.

Bir süreliğine kendinden geçen Jess, mutluluğun doruklarından yuvarlanarak aşağı indikten sonra, söylediği şeyin korkunç gerçekliğiyle yüzleşti.

Belki de fark etmemişti Mark.

Öylesine ateşli, öylesine inanılmaz ve tarif edilmez bir şeydi ki yaşadıkları, belki o da onun gibi kendisini çok fazla kaptırmıştı...

Ama Jess onun söylediği her kelimeyi hatırlıyordu. Her inlemesini, hırıldamasını ve içine çektiği nefesi de.

Mark'ın, ilan-ı aşk ettiğini gözden kaçıracak kadar kendinden geçmiş olma ihtimali ne olabilirdi?

Kısaca söylemek gerekirse, böyle bir ihtimal pek yoktu.

Gözlerini açıp durumu değerlendirdi. Mark üstünde yatıyordu, terliydi ve tüm ağırlığını verdiği için ıslak kum torbaları kadar ağırdı, yüzünü boynuna gömmüştü, kolları hâlâ etrafında, bacakları ise bacaklarının arasındaydı. Teni sıcak ve nemliydi, Jess göğüs kafesinin yükselip alçaldığını hissedebiliyordu. Elleri sırtındaydı. Sıcak nefesi boynuna vuruyordu.

Ne kadar istese de, kendisini Mark'ın uyuduğuna ikna edemedi.

Mark kıpırdanırken, Jess nefes almayı kesti.

Bir saniye sonra, Mark dirseklerinin üzerinde doğrulmuş ona bakıyordu. Gözleri uykuluydu ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Göz göze geldiler.

“Hey,” dedi Jess kısık bir sesle ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Mark gözlerini kısarken gülüşü derinleşti.

Sonra öteki odadan gelen bir ses –metalik bir ses– aniden kafasını çevirmesine neden oldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Jess herhangi bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, Mark eliyle ağzını kapatıp onu uyarırcasına kafasını salladı. Göz göze geldiler ve Jess, Mark'ın gözlerinin aniden elmas kadar sertleştiğini fark etti.

“Şşş,” dedi Mark sessizce. Jess kafasını sallayınca, ağzını kulağına yaklaştırdı. “Yatağın arkasına in. Olabildiğince sessiz ol.”

Sonra sessizce yataktan kalktı.

Bir ses daha duyuldu – oturma odasından giysilerin bir şeye değdiği zaman çıkardığı gibi hafif bir hışırtı sesi geldi.

Jess'in kalbi duracak gibi oldu. Kanı dondu.

Oturma odasında biri vardı. Yanılıyor olabilirdi –belki de Kongre üyesi geri dönmüştü– ama aklına gelen ilk düşünce *silahlı bir katildi*.

Yoksa yerlerini bulmuşlar mıydı?

Nefesini tutarak, Mark'ın sessizce kapıya doğru gitmesini izlerken yataktan hafifçe kalktı ve bu esnada –işe bakın ki– yatak hafifçe gıcırdadı. Gözleri kocaman oldu. Midesi kasıldı. Dizlerini halıya koyarken Mark'a doğru, kapıya doğru korku dolu bir bakış attı, ama hiçbir şey değişmedi. Mark ilerlemeye devam etti. Etrafına bile bakmadı.

Bir saniye sonra Jess elleri ve dizlerinin üzerinde yatağın ayakucuna kadar emekleyip köşeden bakınca, Mark'ın

oturma odasına açılan kapının yanındaki duvara sırtını vermiş ve başını kapıya doğru çevirmiş olduğunu gördü. Odanın karanlığına rağmen beyaz duvarın önündeki silüetini görebiliyordu Jess. Bu sırada eli kırışik bir kumaşa değdi ve parmaklarıyla yoklayınca bunun Mark'ın tüm gün giydiği mavi gömleği olduğunu anladı. Telaşla gömleği kendisine doğru çekip başından geçirdi ve birkaç düğmesini ilikledi – bir katille cırılçıplakken yüzleşemezdi. Bu sırada aklına korkunç bir şey geldi: Mark silahını oturma odasında kanepenin yanındaki sehpa bırakmıştı.

Yani silahsızdı.

Tanrım, lütfen gelen kişi Kongre üyesi olsun.

Aniden mutfakla yatak odası arasındaki kısa koridorda küçük beyaz bir ışık –Jess dehşetle bir fenerden geldiğini anladı– belirip etrafı kontrol etti.

Ve bir adam belirdi. Elinde silah tutuyordu. Loş ışıkta karanlık bir silüet yatak odasına doğru dönüp feneri yatağa doğru tutarken bunu bir saniye içinde görmüştü Jess.

Korkudan sersemlemişti, kalbi öylesine şiddetli çarpıyordu ki kulakları uğulduyordu, dehşetle geri çekildi ve bu sırada gölgelerin arasından fırlayan Mark hızla kendisini adamın üzerine attı. Fener halıya düşüp yuvarlandı. Silah ateş aldı. Güçlü bir ses çıkmamıştı –susturucu takılmış olmalıydı çünkü ıslık gibi bir ses çıkmıştı– ama Jess silahın ateş aldığından emindi, çünkü mermi sert bir *tank* sesiyle başının birkaç santim üzerinden geçerek duvara saplanmıştı.

Acıyla çılgılık atıp halıya doğru eğildi.

“*Jess?*” Mark'ın sesindeki korku gerçektir. Jess kafasını kaldırıp baktığında Mark'ın canı pahasına mücadele ederken omzunun üzerinden ona seslendiğini anladı. İki adam birbirlerine küfrediyor, homurdanıyor ve duvarlara çarparak koridordan oturma odasına doğru gidiyorlardı.

“Ben iyiyim.” Jess ayağa kalktı ve yardım etmek için koştu, niyeti Mark’ın silahını sehpadan alıp ona vermektir. Ya da o tür bir şey.

Boğuk ve hızlı yumruk sesleri duyuluyordu. Köşeyi dönünce iki adamın yerde olduğunu gördü. Mark üstteydi –hayır, altta– yumruklaşarak yuvarlanırken kötü adamın elindeki silahı almaya çalışıyordu. Televizyonun mavi ışığı üzerlerine vururken, Jess şiddet içerikli, korkunç, eski bir filminden sahneler izliyormuş gibi hissetti.

Mark’ın boynuna kolunu dolayıp onu yana doğru çekerken, “Sen artık ölü bir adamsın, seni adi herif,” diye homurdandı yabancı.

“Geber, aşağılık köpek.” Bunu söyleyen Mark’tı, adamın karnına indirdiği yumruklardan asfalta düşen kabak gibi ses çıkıyordu, sonra yuvarlanarak tekrar üste çıktı.

“Silahım var! Ateş ederim!” diye bağırdı Jess, Mark’ın silahını sehpanın üzerinden almıştı ve sanki ne yapacağını biliyormuş gibi, mücadele eden adamların etrafında dönmüyordu.

“Lanet olsun, Jess, hayır!” Mark adamın suratını yumruklarken aynı anda da silahını almaya çalıştı.

Gözlüğü gözünde olsa bile, Jess herhalde ateş etmeye kalkışmazdı: Hayatında hiç ateş etmemişti. Gözlüğü olmadan iki adamı da bulanık görüyordu. Hangisinin Mark olduğunu görebiliyordu –çıplak olması işine yarıyordu– ama onun bitip öteki adamın başladığı yer biraz bulanıktı.

Tetiği çekecek olursa Mark’ı vurabilirdi. Eldeki en iyi seçenek olarak, tabancanın kabzasını kötü adamın kafasına geçirmeye çalışabilirdi.

Sırtı evin kapısına dönüktü, silah ters çevrilmişti (ama namlusunu kendisine doğrultmamaya özen göstermişti) ve gözleri de hedefinin üzerindeydi, mücadele eden iki adamın etrafında dönmeye devam ediyordu ki birden evin giriş kapısı açıldı.

Her şey aniden oldu. Küçük bir klik sesinin ardından içeriye hava doldu ve sarı bir ışık onu aydınlattı.

Sonra biri onu arkasından yakaladı.

Bir adam. Koyu renk takım elbiseli. Silahlı.

Jess kıvrandı. Çığlık atabilirdi, ama adam tüm gücüyle ağzını kapatmıştı. Mark'ın silahını elinden düşürdü.

“Vazgeç, Ryan,” diye emretti onu tutan adam. Kıvrarak mücadele eden Jess adamın kolunu tırmaladı – ama ceketini kolunu koruyordu. Adam silahıyla başının kenarına vurduktan sonra –Jess'in gözünün önünde yıldızlar uçuşuyor, dizleri titriyordu– tabancayı Mark'a doğrulttu.

Ve Mark tarafından ansızın vuruldu.

Elbette, Jess'in tam olarak neler olduğunu anlaması birkaç saniyeyi aldı. Bir an ayak parmaklarının ucunda durmuş gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken adamın biri onu gırtlaklayarak Mark'ı tehdit ediyordu. Sonra bir bakmıştı ki, sert bir *pat* sesiyle birlikte adam havlu misali yere serilmişti.

Pek fazla gürültü çıkardığı bile söylenemezdi.

Jess de adamın yanında yere serilebilirdi, ancak aniden özgürlüğüne kavuşunca içinde kaçmak için büyük bir istek duydu. Olduğu yerden uzaklaşıp saldırgana bakmak için döndü, adam yan tarafına doğru yatmıştı, alnının sol tarafında yer alan küçük bir madeni para büyüklüğündeki siyah bir delikten gözüne doğru kara bir sıvı –kan– akıyordu. Jess, adamı tanıdığını anlayınca şoke oldu: Kütüphannenin dışında onların peşinden koşan adamdı bu. Sonra öteki kötü adam aklına gelince ona da bakmak için arkasını döndü.

Kolları yanlarına açılmış bir halde halının üzerinde sırtüstü yatıyordu. Hareketsizdi. Fal taşı gibi açılmış gözleri tavana bakıyordu. Nefes almıyordu.

Mark adamın yanında ayağa kalkmakla meşguldü, elinde bir silah vardı.

“İyi misin?” Nefes nefeseydi.

“Evet. Sen?”

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.” Mark’ın sesi ciddiydi.

“Öldü mü?” Mark’ın dövuştüğü adamdanda söz ediyordu Jess, çünkü alnında delik açılan adamın ölmüş olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Gözleri hâlâ Mark’taydı, tek parça olduğundan emin olmak için dikkatle onu süzdü. Artık hepsi geçmişte kalmıştı, ama şimdi kendisi için korktuğu kadar onun için de korkmuş olduğunu anlıyordu.

“Evet.” Mark’ın sesinde tiksinti vardı. “Onu hayatta tutmayı umuyordum. Emirlerini kimden aldığını sorabilseydik işimize yarayabilirdi. Ama ortağı gelip seni yakalayınca hızlı davranmak zorunda kaldım. Beş saniye daha kaybetseydik, ölmüş olurduk.”

Mark etrafından dolanmıştı ve konuştuğu sırada kapıyı kapatmak üzereydi. Kapının kapanmasıyla birlikte az önceki sarı ışık ortadan kaybolurken, kilit de bir *klik* sesiyle çevrildi.

Televizyonun aydınlattığı oturma odasında yeni ölmüş iki cesetle birlikte yalnız kalmışlardı. Ölüm kokusu ağır ve dayanılmaz bir şekilde havaya sinmişti.

Jess kendini birden sersemlemiş gibi hissetti. Kalp atışları yavaşlıyordu, ama bacak kasları iyice güçsüz düşmüştü. Daha doğrusu, pes ediyordu. En yakın sandalyeye oturuverdi.

“O adam –kütüphanede gördüğüm– senin adını biliyordu. Kim olduğunu biliyor musun?”

“İkisini de daha önce hiç görmedim.”

“Şimdi ne yapacağız?” Jess cesetleri kastediyordu. Aslına bakılırsa, yerdeki kanı da. Kapının yanındaki duvarda, onu yakalayan adamı öldüren merminin neden olduğu si-

yah noktalar belirmişti. Muhtemelen adamın başının arka kısmı... Jess öğürdü ve düşüncesinin devamını getiremedi.

“Giyin. Buradan gidiyoruz. Sadece biraz zaman kazandık, bu adamları buraya gönderen kişi her kimse öldüklerini anladığında, peşimize düşeceklerdir.” Mark ölü adamların üzerlerine doğru eğilip ceplerine baktı.

“Off, Tanrım.” Sersemliği bir kenara bırak. Bacaklarının güçsüz düştüğünü aklından çıkar. Jess ayağa kalkıp sendeleyerek yatak odasına doğru ilerledi, bu sırada gözlüğünü sehpanın üzerinden alıp taktı. Kıyafetlerini alıp banyoya gitti. Yüzünü soğuk suyla yıkamalıydı, yoksa bayılacaktı. Mark’ın gömleğini çıkarıp baş dönmesinin gitmesine yardımcı olan soğuk bir duş aldıktan sonra üzerini giyinip çantasını bıraktığı raftan aldı. Yatak odasına girdiğinde Mark silahının kılıfını pantolonuna sabitlemekle meşguldü. Jess bir kez daha göğsünün ve kollarının ne kadar kuvvetli olduğunu fark ederken silahını ona uzattı.

“Teşekkürler.” Mark gömleğini giyip düğmelerini ilikledikten sonra yatağın yanında duran silahını alıp pantolonunun kemerine soktu.

İki silaha ihtiyaç duymak hiç de iyiye işaret değildi.

“Ceplerinde bir şey bulabildin mi?” Jess adamların eşyalarını toplayıp kendi eski kıyafetlerinin olduğu poşete atıyordu.

“Nakit para. Kimlik –anlaşılan Ülke Çapında İmha çalışanlarıymışlar– düşününce çok komik geliyor.” Mark çıkmaya hazırdı, yanından geçerken elini tutup Jess’i peşinden sürükledi. “Araba anahtarları. İşe yarar bir şey bulamadım.”

Cesetlerin etrafından dolandılar, Jess artık onları net bir şekilde görebiliyordu, dehşet verici bir şekilde acınası görünüyorlardı.

“Onları... öylece bırakacak mıyız?” Kapıyı açarken arkasına doğru baktı.

Koridora çıktıklarında Mark sesini alçalttı. “Onları kim gönderdiyse, olanları öğrenir öğrenmez temizleme ekibi gönderecektir. Kongre üyesi geri döndüğünde, cesetlerin gitmiş olacağına ve geride hiçbir iz kalmayacağına garanti verebilirim.” Elini bıraktı ve kapıyı sessizce kapattıktan sonra sessizce asansörlerle yangın merdiveninin olduğu koridorun sonuna doğru ilerlediler. Koridorun tavanındaki ışık Jess’i geriye doğru aydınlatıyordu. Kendisini korunmasız ve apaçık ortada hissediyordu. Endişeli bir şekilde etrafına baktı. “Yani daire tertemiz olacak.”

“Şaka yapıyorsun,” diye fısıldadı Jess şaşkınlıkla. Asansör kattaydı, o nedenle Mark’ın deyişiyle “riske girerek” asansörle aşağıya inip sorunsuz bir şekilde binayı terk ettiler. Mark’ın silahının elinde olması hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı, soğuk havayı yüzlerinde hissederken ikisi de etraflarına temkinli bakışlar atıyorlardı.

Sokakta hızla ilerlerken gökyüzündeki göz teknolojisini hatırlayan Jess kaplumbağa gibi omuzlarını başına doğru çekti. Neyse ki, sadece birkaç yıldızın ve ayın bir parçasının görüldüğü karanlık bir geceydi. Tek yapabildiği, uyduların gece görüşüne sahip olmadıklarını ummaktı.

Caddeye çıkar çıkmaz iyimserliği yerle bir oldu. Dupont Circle insan kaynıyordu, öylesine yoğun ki, Mark dikkat çekmemek için silahını çabucak kılıfına soktu. Restoranlar doluydu, barlar ve kulüpler dolup taşıyordu. Yayalar kaldırımlara dolmuştu. Sokaklarda arabalar yana yana park etmişti. Müzik, sohbet, kahkahalar ve arada sırada korna sesleri duyuluyordu.

“Aman Tanrım, cuma gecesi,” dedi Jess kısık bir sesle. Hafta sonu geceleri üniversite öğrencileri ve turistler yüzünden hareketli olurdu.

“Teknik olarak cumartesi sabahı. Gece yarısını on yedi dakika geçiyor.”

Daha kalabalık ve hareketli olan Massachusetts Caddesi’ne vardılar. Jess tedirgin bir şekilde etrafına baktı. Hâlâ geride bıraktıkları manzaranın etkisi altındaydı. Olduğu yerde bir mermiyle yere serilme ihtimali aniden korkutucu bir gerçeklik kazanmıştı. Mark hızlı hareket ediyordu, ama Jess damarlarında dolaşan aşırı dozdaki adrenalin bacaklarına yeni bir güç verdiğinden ona ayak uydurabiliyordu.

“Taksi görürsen, haber ver,” dedi Mark.

“Taksi mi? Metro değil mi?”

“Buradan bir an önce uzaklaşmalıyız. Zamanımız yok.”

Avcıların bir kez daha onlara yaklaştığı gerçeğiyle yüzleşen Jess’in midesi kasıldı. Kalp atışları hızlandı. Gözlerini devirerek Mark’a baktı. “Plan?”

Mark gülümsedi. “Ah, tabii. Biz...” Onlara doğru gelen sarı bir taksi ikisinin de dikkatini çekince konuşmaları bölündü. “Taksi!”

Taksiye biner binmez, Mark, “Hay-Adams,” dedi ve şoför kafasını sallayıp trafiğe daldı. Caddenin parlak ışıkları ve görülmeye değer binaları yolun iki yanında hızla akmaya başladı.

Jess, Mark’a döndü. “Otele mi gidiyoruz?” diye sordu şaşkınlıkla. Paranoyak olabilirdi, ama kayıt yaptırmanın, resepsiyona kredi kartı ibraz etmenin ve bir oda tutmak için türlü zahmetlerden geçmenin zorunlu olduğu Hay-Adams’a taksiyle gitmek ona iyi bir plan gibi gelmiyordu.

Mark ona bakıp kafasını iki yana salladı. Anlaşılan şoför onları duyabilecekken konuşmaları imkânsızdı, o yüzden Jess üstelememeye karar verdi, en azından taksiden inene dek.

Mark elini tutup kaldırdı. Elini çok sık tutuyordu, çün-

kü onu bir yerden başka bir yere sürüklemek sık sık elini tutmasını gerektiriyordu, ama şimdikininki farklı bir yanı vardı. Göz göze geldiklerinde Jess'in gerginliğinin bir kısmı uçup gitti. Mark'ın gözlerinde nerdeyse utanmasına neden olacak bir sıcaklık vardı.

"Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, orada aklım başımdan gitti." Sesi kısıktı. Jess konuşma tarzından ölü adamlarla yaptığı kahramansı mücadeleyi kastetmediğini anladı.

"Benim de." Pekâlâ, karşılık olarak belki hafif kalmıştı. Belki de romantizm için pek de uygun bir zaman ve mekânda değillerdi. Ama şu andan daha uygun bir zamanları ve bulundukları yerden başka emin olabilecekleri bir yerleri yoktu ve bu her şeyi değiştiriyordu. Göz göze gelince Jess'in kalp atışları hızlandı. Birlikte olmalarının anısı aralarındaki havada asılıydı, dile getirmeseler de bir bulut kadar somuttu. Mark onun elini dudaklarına götürüp tersine bir öpücük kondurdu –dudaklarını teninde hissetmek bile Jess'in başının dönmesi için yeterliydi– sonra ona bakmak için tekrar başını kaldırdı.

"En son söylediğin şey – gerçek miydi?"

"En son ne söylemiştim?" diye sormanın işe yaramayacağı açıktı. Mark'ın neden bahsettiğini çok iyi biliyor ve ona bakış tarzından, bildiğinin farkında olduğunu anlayabiliyordu.

Derin bir nefes aldı. "Sayılır. Belki."

Mark kaşlarını kaldırdı. Dudakları ani bir sevinçle kıvrıldı. "İşte böyle, gerçeği söyle."

Sonra da elini bırakmadan eğilip onu öptü. Derin ve ateşli bir öpücük olsa da uzun sürmedi. Jess'in başı hâlâ dönüyordu; Mark için gerçekten neler hissettiğine dair utanç verici gerçeğin sersemlemiş bakışlarından okunmaması için başını çevirince, gözü ön koltuğun arkasına yapıştırılmış olan reklama takıldı.

Pisten kalkan bir Learjet fotoğrafı ile *Gökyüzünün dostça olduğu günleri hatırlıyor musunuz?* Sloganının altında reklam veren şirketin adı, *YourJets of Virginia* yazıyordu. Jess'in dikkatini çeken ve ağzının açık kalmasına neden olan şey telefon numarasıydı, ama şirketin adını da tanıyordu.

"Mark." Böylece yeniden dikkat kesilerek Mark'ın elini çekti ve hâlâ ateşli gözlerle kendisine bakmasına aldırmayıp telaşla reklama işaret etti. "Kütüphaneden aldığın çıktılar hâlâ yanında mı?"

Mark bakışlarını takip etti. Kaşlarını çatarak elini pantolonunun cebine götürdü ve kütüphaneden aldığı katlı kâğıtları çıkardı. Kâğıtları açarken Jess ona yaklaştı, sonra hepsini elinden alıp Aztec Limo sayfalarının arasında gezindi ve hiçbir şey söylemeden parmağıyla işaret etti.

Davenport'un hemen ardından limuzin şirketine gelen üç arama YourJets numarasından yapılmıştı.

"Tanrım," dedi Mark.

Şoförün farkında olan Jess cevabının üstü kapalı olmasına özen gösterdi: "Oraya gidiyordu. Richmond'daki özel bir havaalanını kullanıyorlar. Bay Davenport sürekli bu şirketle uçar."

Bu sırada taksi kenara çekti. Parlak bir ışık aracın içini aydınlatınca Jess, Hay-Adams'a vardıklarını fark etti.

Mark sayfaları cebine sokup parayı verdikten sonra takside indiler.

Otelin valesi hoşnutsuz bir şekilde onları süzünce, Jess artık oldukça kötü görünmeye başladıklarını düşündü. Bu sırada iyi giyimli bir çift yanlarından geçip otele girdi ve bir limuzin otelin önünden yavaşça uzaklaşmaya başladı, Mark hemen koluna girip onu bloğun güvenli gölgesine doğru çekti.

"Gerçekten de kaçıyormuş. Bu kredi kartlarını da açıklıyor." Mark'ın ses tonu düşünceliydi.

“Ne?”

“Hiçbir şey.”

Mark caddenin karşısına, Lafayette Parkı’nın karanlık topraklarına doğru bakıyordu. Burası Dupont Circle’dan daha sessizdi. Gündüz saatlerinde bölge turistlerle kaynardı. Hava karardıktan sonraysa park evsizlere, uyuşturucu bağımlılarına, hayat kadınlarına, berduşlara ve bu tür şeylere ilgi duyan yerel sakinlerin yanı sıra arada sırada fazla cesur ya da fazla saf çıkan turistlere ev sahipliği yapardı. Etrafındaki caddelerde, gecenin bu saatinde, birkaç yaya yürür, birkaç araba gezinir ve otellerle birkaç bar açık olurdu. Gündüz saatlerinde güvenliydi. Geceleri ise, Jess’in tek başınayken ziyaret etmeyi istemeyeceği türden bir yere dönüşürdü.

“Plana dönelim,” dedi Jess kararlı bir şekilde ona bakarak. “Şimdi bana planımızın ne olduğunu anlatmak ister misin?”

“Bir planım olmadığını sanıyorsun, değil mi?”

“Planın olduğunu umuyorum.”

“İşte böyle, biraz inan.” Mark yürümeyi bırakıp onu kendisine doğru çevirdi ve yüzünü avuçlarının arasına alıp onu tekrar öptü. Jess’i nefessiz bırakan ve kalp atışlarını hızlandıran kısa, sert bir öpücüktü bu.

“Mark...” Parmaklarını Mark’ın bileklerine doladı Jess.

“Bana âşık olduğunu söylediğin anı hatırlıyor musun? Bu konuyla daha sonra ilgileneceğiz.”

Mark elini tutup yolun iki tarafına baktıktan sonra, birlikte hızla karşıya geçip parkın karanlığına karıştılar.

OTUZUNCU BÖLÜM

“Burada ne yapıyoruz?” Jess’in sesi kısıktı.

Yanında kısa bir süre önce şartlar gerektirdiğinde son derece ölümcül olabileceğini kanıtlamış silahlı bir ajan olduğu düşünülürse, aptalca olduğunun farkındaydı, üstelik sıradan suçlular şu an onun için çok küçük bir problem oluşturuyordu, ama loş patikalar ve arkalarındaki gölgeli alanlar tüylerinin ürpermesine neden oluyordu. Kesinlikle yalnız değillerdi, ama onlardan başka etrafta yalnızca birkaç kişi –tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş üç gotik, mavi mohawk saçlı olan ve pantolonundan bir zincir sallanan iriyarı bir genç ve her gece parkın en ücra köşesinde evsizler için kurulan çadıra doğru ilerleyen yırtık pırtık giysiler içinde bir adam– göze çarpıyordu. Geri kalanı gölgelere gizlenmiş, ağaçların altında, çalıların arkasında ve neredeyse unutulmuş heykellerle anıtların rüzgâr almayan tarafında işlerini görüyorlardı. Sarhoşlar çimenlere sere serpe uzanmış içkilerini içiyorlardı. Birkaç çift öpüşüyordu. Esrarın ağır kokusu arada sırada dalgalar halinde yayılıyordu. Beyaz Saray’ın yakın mesafedeki bir tepeden bir fener gibi parlıyor olması hiç kimseyi hiçbir şeyden vazgeçirebilirmiş gibi görünmüyordu. Oradaydı, D.C. hayatının bir gerçeği ve umursanmıyordu.

“Aklıma First Lady Beyaz Saray’dan kaçtıktan sonra ve

sen onu otelden almadan önce onu görmüş olabilecek biri geldi. Konuşmuş olabileceği biri.”

“Kim?”

“Bir rehabilitasyon merkezini gezerken tanıştığı bir kadındı. Adı Dawn Turney. Gerçekten üzücü bir vaka, kokaine ve kristal *meth*’e bağımlı olmadan önce muhasebeciymiş. Tutuklanmış ve her şeyini kaybetmiş, hapse girmiş, sonra da rehabilitasyon merkezine yatıp sözde tedavi olmuş. O ve Bayan Cooper arada sırada gizlice buluşup kadının gidişatı hakkında konuşurlardı – First Lady’nin hayırseverlik işlerinden biriydi. Ancak birkaç ay önce Dawn’un ona ilaç tedarik ettiğini keşfettik. Görüşmeleri durdurduk –durdurduğumuzu sandık– ve sonra Dawn’un bu parkta takıldığını, uyuşturucu satıp kullandığını öğrendik. First Lady de öğrenmişti, hem de bizden önce. Geceleri yürüyüşe çıktığında bazen “tesadüfen” ona rastlar ve korumalarının gözleri önünde ilaç satın alırdı. Elbette, korumalar iki kadının ne yaptığından habersizdi. First Lady’nin bir şekilde tanıdığı biriyle zararsız bir sohbet ettiğini sanıyorlardı.”

“Sence otele gitmeden önce bu kadınla buluşmuş olabilir mi?”

Mark omuzlarını silkti. “Mümkün. O gece çantasında ilaçlar vardı. Kontrol ettim. Onu *oxy*’den uzak tutmaya çalışıyorduk, ama haplarını sakladığı kutuya baktığımda birkaç *oxy* hapi olduğunu gördüm. Onları nereden bulmuş olabilir? İçimdeki ses buradan aldığını söylüyor.”

Jess karanlıkta binlerce göz onları izliyormuş gibi hissediyordu. Bu düşünce tüylerinin ürpermesine neden oldu. Kiralık katil ekibinin iki üyesi ölmüştü. Ama bu daha fazlası olmadığı anlamına gelmiyordu. Hatta, o adamlardan muhtemelen çok sayıda olduğu acı bir gerçektir. Mark’ın elini sıkıca tuttu.

“Mark. Bence D.C.’den uzaklaşmalıyız. Bence buradan olabildiğince çabuk ve hızlı bir şekilde kaçmalıyız.”

“Evet, bence de.” Mark’ın fikrine katılmış olması onu her şeyden daha çok korkuttu. Bu Mark’ın çemberin daraldığını, durumun kontrolden çıktığını ve yakalanma ihtimallerinin giderek arttığını *düşündüğü* anlamına geliyordu. “Herhangi biri bir şeyler bilebileceğini düşünüp ondan kurtulmaya kalkmadan önce, bu kadınla konuşup o gece First Lady’yi görüp görmediğini bilmek istiyorum. Sonra ne yapacağımızı düşünürken Dodge’dan uzaklaşırız.” Mark duraksadı, ama yüzündeki ifadeyi gören Jess için geri kalanını anlamak zor olmadı.

“Bunun bizi kovalamayı bırakacakları anlamına gelmediğinin farkındayım.” Sesi tekdüzeydi. Çaresizliğin habercisi olan büyük bir yorgunluk onu etkisi altına alırken bacaklarında ve sırtında yeniden beliren ağrıların ve uymaya ihtiyacı olduğunun farkına vardı. “Asla vazgeçemeycekler, değil mi?”

“Tehdit olduğumuzu düşündükleri sürece, hayır. İyi haber ise onları atlatmak konusunda iyi bir iş çıkardığımız.”

Jess ürperdi. “Şimdilik.”

“İçinde bulunduğumuz andan başkasına sahip değiliz zaten. Aslına bakarsan, bu herkes için geçerli.”

Parkın bu kısmına egemen olan at sırtındaki Andrew Jackson heykeline varmışlardı. Heykel, anıtın çevresinde soluk bir halka olarak zar zor görülebilen beton bir dairenin içinde yer alıyordu. Etrafını çevreleyen ışıklar sönüktü, ya bakımsızlıktan ya da kasıtlı vandalizmden. Civardaki bankların çoğu doluydu. Dairenin etrafına toplanan insanlar yakınlardaki ağaçların ve çalıların arasına girip çıkıyordu. Karanlık hayaletler kendilerinden daha karanlık olan gölgelerin arasına giriyordu.

“Yanımdan ayrılma,” dedi Mark beton daireye gitmek üzere patikadan ayrıldıklarında ve Jess onu dinledi.

Çok geçmeden etrafları sarılmıştı.

“Bana verebileceğin bir yirmiliğin var mı, adamım?”
Bunu soran punk, bronz atın havaya kaldırdığı ön bacaklarının yakınında ot içmekte olan grubun üyelerinden biriydi. Jess’in karanlıkta görebildiği kadarıyla boyu bir doksan civarındaydı, iriyarıydı ve uzun saçları dimdikti. Mark’ın önünde durdu, hâlâ elinde olan esrarlı sigarasının ucu kırmızı bir ışık saçarak parlıyordu. Ot kokusu çok ağırdı.

“Dawn’u arıyorum. Buralarda mı?”

“Mal mı satın almak istiyorsun, dostum. Aradığın şey bende var.”

“Dawn’u istiorum.”

“Beni arayan kimmiş bakalım?” Kadının biri grubun arasından çıkıp onlara doğru ilerledi. Bir deri bir kemikti, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, yüzü öylesine solgundu ki karanlıkta oval bir ay gibi hareket ediyordu, üzerinde dar bir pantolon ve vücuduna büyük gelen bir eşofman üstü vardı. “Dawn’u kim istiyor?”

Mark hiçbir şey söylemeyip sadece başını çevirerek kadının yaklaşmasını izledi. Birkaç adım kala, Dawn’un çalınının bir kısmı kayboldu.

“Aa, sensin.” Mark’ı tanıdığı ve ondan hoşlanmadığı ses tonundan belliydi. “Ne istiyorsun?” Sonra dik saçlı arkadaşına seslendi, “Git buradan, Daryl, o bir ajan.”

“Off, lanet olsun,” dedi Daryl ve gölgelerin arasında gözden kayboldu.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi Mark.”

“Ne hakkında.”

“Bayan Cooper. Ölmeden birkaç saat önce onunla görüştün mü?”

Dawn kollarını göğsünde birleştirip hiçbir şey söylemeden başka tarafa baktı. Jess bedeninin aniden gerildiğini görebiliyordu.

“Amacım seni tutuklatmak ya da başını belaya sokmak değil. Sadece bilgiye ihtiyacım var.”

Dawn bakışlarını Jess’e çevirdi.

“Bu kim?” Sesinden, şüphelendiği duyulabiliyordu.

“Endişelenmen gereken biri değil.”

“Tanımadığım birinin karşısında hiçbir şey hakkında konuşmam.” Dawn gözlerini Jess’ten ayırmadı.

“Gidip şu tarafta beklerim,” dedi Jess Mark’a, yakındaki heykelin alt kısmına işaret ederek. Mark elini sıkıp bırakınca, yapılacak en iyi şeyin bu olduğu fikrine onun da kattığını anladı ve uzaklaştı. Etraflarında dolaşıp duran insanların hiçbiri ona dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu, ama yine de heykelin dibinden uzaklaşmayacaktı, çünkü herkes orada takılıyordu ve park gerçekten çok karanlıktı, Mark’ı gözden kaybetmesi çok kolay olabilirdi. Dawn’un görüş alanından birkaç adım ötede ama dönüp baktığında Mark’ı görebileceği kadar yakın bir mesafede durdu. Mark’ın da onu görebildiğini sanıyordu.

“Demek o gece Bayan Cooper’ı gördün.”

Kollarını göğsünde birleştirip vücudunu saran ürpermeyle en iyi şekilde baş etmeye çalışan Jess, konuşmalarını duyabildiğini fark etti. Mark’ın ses tonu soru sormaktan çok düz cümle kurar gibiydi.

“Belki benden ağır kesici almış olabilir, bilmiyorum.” Dawn’un sesi huysuz çıkıyordu.

“Yalnız mıydı?”

“Buraya geldiğine göre, evet yalnızdı.”

“Canının sıkkın olabileceğini düşündürebilecek herhangi bir şey söyledi ya da yaptı mı?”

Dawn tereddüt etti.

“O sana hep çok iyi davrandı, Dawn,” dedi Mark. “Bu konuda bize yardımcı olursan, onun hatırası için çok şey ifade eder.”

“Pekâlâ. Çok tedirgindi, sakinleşmesi için ağrı kesiciye ihtiyacı olduğunu söyledi. Bana parayı verirken elleri titriyordu, anlarsın ya? Ve sanki çalıların arasından *çıkmanı* bekliyormuş gibi sürekli etrafına bakıp duruyordu.” Dawn son cümlesini zehir saçarak söylemişti adeta.

“Canının neden sıkın olduğu konusunda bir şey söyledi mi?”

Dawn kafasını iki yana salladı. “Bana söylediği tek şey e-posta ile ilgiliydi. Herhangi bir şeyi e-posta ile yollamayı bilip bilmediğimi sordu. Telefonundaki bir videoydu. Ona bilmediğimi söyledim.”

“Bir video-” diye söze başladı Mark, ama heykelin önündeki çimenleri dövercesine ilerleyen ayak sesi cümlesini tamamlayamadan etrafına bakmasına neden oldu. Nabızı çılgınca atan Jess de geriye doğru bir adım attı ve Mark’ın arkasına doğru bakınca gözleri kocaman oldu.

Bir grup adam hızla onlara doğru ilerliyordu.

“Mark Ryan?” diye seslendi adamlardan biri.

Mark arkasını dönerken ona, “Koş,” diye bağırdı ve elini silahına attı.

Mark.

Jess zihninde ona haykırırken Dawn’un ani kaçışıyla ayakları neredeyse yerden kesilecekti. Dengesini yeniden kazanıp gözleri Mark’ı yeniden bulduğu sırada, ıslığa benzer bir ses duydu ve Mark inleyerek yere düştü, tıpkı bir taş gibi, vurulmuş gibi betona yığıldı.

Mark’ın daha önce vurduğu adamların görüntüsü ak-lına geldi.

Ah, hayır. Lütfen, Tanrım, hayır.

Kalbi tekledi. Ayakları olduğu yere çakılıp kalmıştı. Çıglık atmak için ağzını açtı, ama boğazı o kadar kasılmıştı ki, çıt bile çıkaramadı. Sonra aniden olay yerinden kaçmak

isteyen, küfreden ve bağırsan insanlar ona çarpmaya başla-
yınca Mark'ı göremez oldu.

Lütfen, Tanrım, lütfen.

Bu sırada kalçasının üstüne düştü, elleri ve dizleri-
nin üzerinde doğrulup tekrar bakmayı başardığı sırada,
Mark'ın tepesinde takım elbiseli dört adamın dikildiğini
gördü, üçü silahını çekmişti, biri ise yere eğilmiş hayatta
olup olmadığını kontrol ediyordu.

Mark hareket etmiyordu. Çıt çıkarmıyordu. Heykelin
etrafındaki soluk betonun üzerinde yüzüstü yatıyordu.
Karanlıktı ve Jess uzakta olduğu için onun nefes alıp alma-
dığını, göğsünün yükselip yükselmediğini göremiyordu.

Yanına gitmek, ona doğru koşmak, kendisini üzerine
atıp onu kurtarmak için elinden geleni yapmak istiyordu.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu acı gerçeğe yüzleşirken, takım elbiseli adamlardan
biri etrafına bakmaya başlayıp karanlığı taradı. Sanki – onu
arıyor gibiydi.

Mark'ın kim olduğunu biliyorlardı – ona ismiyle ses-
lenmişlerdi. Bu Jess'i de tanıdıkları anlamına geliyordu.

Jess elleri ve dizlerinin üstünde emeklemeye başladı.
Kısa, kuru otlar avuçlarının altında soğuk ve nemliydi.
Toprak kokusu baskındı. Şişeler, teneke kutular, hâlâ du-
manı tüten sigara izmaritleri, toplu kaçış sırasında etrafa
saçılan her türlü çöp ilerlemesini zorlaştırırken manevra
yapmak için elinden geleni yapıyordu. Onu göremeyecek-
leri kadar uzaklaşır uzaklaşmaz ayağa kalkıp, güçsüz düşen
bacaklarıyla karanlıkta sendeleyerek ilerledi.

Görüş alanı bulanıklaşınca, yanaklarından kocaman
gözyaşlarının süzüldüğünü anladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jess hayatında hiç bu kadar üşümemişti. Dişleri birbirine vuruyordu. Titremesi hiç geçmeyecek gibiydi. Bir an donarak öleceğini sandı. Boğazı sızlıyordu. Gözyaşları yanaklarından akmaya devam ediyordu. Hıçkırıkları yüzünden sarsılıyordu.

Lütfen, Tanrım, lütfen Mark'ın ölmesine izin verme.

Koşuyor, tökezliyor, sendeliyor ve yalpalayarak ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyordu. Onu o şekilde orada yatarken bırakmak yüreğini parçalıyordu. Ama geri dönmek, kendisinin de ele geçirilmesine izin vermek Mark'ın hiçbir işine yaramazdı. Eğer onu da öldürmeyi başarırlarsa, bu iş yanlarına kâr kalırdı. Kim oldukları ve yaptıkları asla bilinmezdi.

Ve eğer Mark ölmediyse –lütfen, Tanrım, lütfen–Jess'in onu kurtarmak için hâlâ bir şansı olabilirdi.

Tabii geç olmadan bir plan yapabilirse. Telaşla bu düşünceye tutundu. Onu dağılıp paramparça olmaktan korusan tek şey buydu.

İhtiyacı olan şey First Lady'nin cinayete kurban gittiğine dair bir kanıttı. Bir şeyden kaçtığına ve kaçmayı başaramadan onu öldürdüklerine dair bir kanıt. Örneğin, *Post*'a sunabileceği bir kanıt. Gazetenin genel merkezine gidip oradaki herkese olanları, şüphelendiği şeyleri, Mark'a

olanları, kendi meslektaşları Marty Solomon'un, Davenport'un, Marian'ın – hepsinin başına gelenleri anlatabilirdi. Ve kanıtını gösterebilirdi.

Ancak elinde böyle bir kanıt yoktu.

Kanıt olmadan onu dinlerler miydi? Evet. Ona inanırlar mıydı? Hımm. Anlattıklarını, iddialarını, en azından halkın kendi kendine yorumlaması için yayınlarlar mıydı? “Kazadan kurtulan kişi” statüsüne sahip olduğu için yayınlayacaklarına inanıyordu Jess, ama emin değildi. Washington bir şirket şehriydi ve bu tür bir gücün, bu tür bir nüfuzun arkasındaki kişi her kimse, belki de hikâyesinin ortadan kaybolmasını sağlayabilirdi. Tıpkı onu ortadan kaldırmayı düşündükleri gibi.

Belki de doğruca polise gidebilirdi. FBI'a. O tür bir kuruma. Ama bu ortadan kaybolmak için daha hızlı bir rota olabilirdi. Doğru kurumu, doğru polisi ya da ajanı seçmediği sürece, çok kolay bir şekilde etkisiz hale getirilip bir daha asla görülmezdi. Hayır, *Post*'a gidip hikâyesini anlatmalı ve onların polisi, FBI'ı aramalarını sağlamalıydı. Onu alıp götürseler bile, onu ortadan kaldırsalar bile, en azından tanıklar olurdu. Birçok tanık. Bu kadar acımasız katiller bile bütün bir haber ajansını, masum, hiçbir şeye karışmamış polisleri ve FBI ajanlarını öldürmeyi göze alamazdı. Çünkü bu işe karışmayanların sayısı karışanlardan daha fazla olmalıydı. Asıl mesele kimin hangi tarafta yer aldığını bilmektir.

Ama ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, Mark için muhtemelen geç olacaktı.

“Bana âşık olduğunu söylediğin anı hatırlıyor musun? Bu konuyla daha sonra ilgileneceğiz.”

Mark'ın bunu söylediğini neredeyse duyabiliyordu.

Lütfen, Tanrım, daha sonranın olmasına izin ver.

Mark'ın betonun üzerine yığılma anı zihninde tekrar

edip duruyordu ve bunu aklından çıkarmaya çalışırken – zira bir şeyler yapabilmesi için aklının rahat olması, düşünebilmesi gerekiyordu– kendisini güçlükle nefes almaya çalışırken buldu. İçi düğüm düğüm olmuştu. Kalbi sızlayarak atıyordu. Acı neredeyse dizlerinin üzerine yığılmasına neden olacaktı.

Sonra aklında onu harekete geçiren bir düşünce belirdi ve beraberinde adrenalin patlaması yaşadı: Mark'ın orada heykelin yanında biriyle konuştuğunu biliyor olmalıydılar. Dawn'u keşfetmeleri çok sürmeyecekti. Kadın isteyerek ya da istemeyerek, Mark'ın ona sorduğu sorulardan ve First Lady'nin telefonundaki videodan bahsedecekti.

Jess yas tutmayı şimdilik bir kenara bırakmak zorundaydı. Çadır kentin arasında sendeleyerek ilerlemeye devam etti, ona dikkat etmeseler bile, onu hiçbir şekilde korumasalar bile artık etrafında insanların olmasından memnundu ve yapması gereken ilk şeyin gidip o telefonu bulmak olduğunu biliyordu.

First Lady'nin arabadayken bir türlü çekmeyen telefonla aramalar yapmaya çalışması geldi gözlerinin önüne. Bayan Cooper telefonu bıkkınlıkla fırlatıp atmıştı. Jess de ellerinin ve dizlerinin üstünde eğilerek telefonu koltuğun altından çıkarmaya çalışmıştı.

Sonra kaza olduğu sırada pantolonunun cebine sokmuştu.

Ama hastanedeyken annesi çantasını ve telefonunu ona geri verdiğinde, ikinci bir telefon bulmuş olsaydı bundan söz ederdi. O nedenle, telefon muhtemelen ortaya çıkmamıştı. Hâlâ ambulansa alındığında kesilen siyah pantolonunun cebinde olmalıydı, o gün giydiği her şeyle birlikte bu pantolon da daha sonra annesine verilmiş olabilirdi.

Jess ona giysilere ne yapmasını istediğini söyleyene dek giysiler çamaşır odasındaki bir poşette tutulacaktı. Annesi ona böyle söylemişti.

İlk iş o telefonu geri almak ve içinde herhangi bir şey olup olmadığına bakmaktı. Eğer kanıta benzer bir şey bulabilirse *Post*'a onu bizzat ulaştıracaktı. İçinde hiçbir şey olmasa bile böyle yapacaktı. Bu sırada da bir avukatı arayacaktı – hemen Davenport'un ortağı George Kelly'yi aramak aklına geldi, ama Marty Solomon'a olanları düşününce tereddüt etti. Yine de bir dosta, mümkün olduğunca çok dosta ihtiyacı vardı. Kaşlarını çatarak Davenport'u düşündü. Davenport onu öldürmeye çalışmıştı. Kelly de bu işin arkasındaki insanların avucunda olabilir miydi?

Sonuç olarak, artık Mark olmadığına göre, ailesi dışında güvenilebileceğinden emin olduğu hiç kimse kalmamıştı. Bu da ona *kalabalıkta güven vardır* sözünden başka bir şey bırakmıyordu.

Telefonu alıp doğruca *Post*'a gidecek ve hikâyesini onlara anlattıktan sonra, kendisinin ya da onların şimdiye kadar duymuş olabilecekleri tüm güvenlik kurumlarını harekete geçirmelerini isteyecekti.

Aslında bu pek pürüzsüz bir plan sayılmazdı. Ama bundan başka bir seçeneği yoktu. Sadece kendisini kurtarmak istese bile yoktu. Çünkü kaçmak işe yaramayacaktı. Bu gece Mark'ı yakaladıkları gibi onu da yakalarlardı.

Şu andan başka, şimdiden başka... hiçbir şeyi yoktu ve bu herkes için geçerliydi.

Mark'ın sözcükleri zihninde yankılandı. Birden kulağına dehşet verici bir şekilde kâhince geldi. Yoksa bu gece öleceği Mark'ın içine mi doğmuştu?

Yüreği sızladı.

Onu aklından çıkarması mümkün değildi, ancak yapması gereken şeyleri yapabilmek için, denemek zorundaydı. Dişlerini sıkıp adım atmaya ve güvenli bir şekilde uzaklaşmaya odaklandı. O kadar şaşkındı ki, beynini çalıştırmakta zorlanıyordu.

East Executive Drive ve K Caddesi'nin karanlık köşesindeki alçak bir çalının arasından çıktığında insanların yangından kaçan hamam böcekleri gibi parkı terk ettiklerini gördü. Parkı işgal eden serseriler, hayat kadınları, berduşlar, uyuşturucu bağımlıları, evsizler ve takım elbiselilerden korkması için bir sebebi olan herkes kaldırımlarda koşup ara sokaklara saparak gözden kayboluyorlardı. Hiç kimse bu işe karışmak istemiyordu. Sorulduğu takdirde insanlar hiçbir şey görmediklerini iddia edeceklerdi.

Öyle bir şey olmadı, orada değildim, bilmiyorum: Sokakların şifresi buydu.

Mark en az on iki kişinin önünde vurulmuştu ve Jess hiçbirinin bir şey söylemeyeceği üzerine bahse girebilirdi.

Ani bir kararlılıkla kendisini topladı. Yine Mark'ı düşünemezdi. Onu her düşündüğünde, içinin paramparça olduğunu hissedebiliyordu.

Taksi – bir taksiye ihtiyacı vardı. Annesi Laundry Caddesi üzerinde, 16. Cadde'nin en sonunda, şehrin Maryland'e uzanan kısmında yaşıyordu. Oraya gitmek ne kadar tutardı? Çantasının hâlâ yanında olduğunu fark etti, bu da parası olduğu anlamına geliyordu. Ama ne kadar? Ortak paralarına katkısı yirmi altı dolardı. Onu harcamaya hiç fırsatları olmamıştı.

Düşününce, Jess'in kalbi yine sızladı. Gözlerinden daha fazla gözyaşı döküldü. Kararlı bir şekilde gözlerini silip gökyüzüne doğru içten bir dua daha etti.

Lütfen, ona iyi bak Tanrım. Lütfen.

Sonra bir taksinin ona doğru yaklaştığını görünce elini sallayarak aracı durdurdu.

Annesinin evine yolculuğu olaysız geçti. Her ihtimale karşı şoförden onu bir sonraki blokta bırakmasını istedi ve kestirme bir yoldan evin bulunduğu sokağa girdi. Geç bir saatti, biri geçiyordu. Birilerinin bu harap mahallede bu

saatte dışarıda olma ihtimali çok azdı. Onu asıl endişelendiren şeyse onların –o dehşet verici uğursuz adamlardan ne kadar da nefret ediyordu– evin etrafını çevrelemiş ve hatta şu anda onu izliyor olmalarıydı.

Eskimiş alüminyum dış cephe kaplaması ve siyah pavidavra kaplı çatısı olan iki katlı beyaz eve yaklaşırken adımları yavaşladı. Annesi işine yakın olsun diye, Jess lise sona giderken ailecek buraya taşınmışlardı. Teker teker ayrı evlere çıkmaya başladıkları son birkaç seneye kadar hepsi burada yaşamıştı. Eski bir işçi sınıfı eviydi, ufak ve yıkık döküktü, üst katta üç yatak odası ve bir banyosu, alt kattaysa bir oturma odası, yemek odası, mutfak ve küçük bir tuvaleti vardı; hep birlikte yaşadıkları zamanlarda epey kalabalık günler görmüştü. Şimdiyse, Sarah'ın çocuklarıyla birlikte hâlâ evde olup olmadığına bağlı olarak, sadece annesi ve Mandy yaşıyordu burada.

Jess sokağın karşısında, evin arkasındaki çöp tenekelerinin yanında durdu. Küçük bahçeleri birbirlerinden ayıran cılız çitlerden birine sokulup önce etrafına –sıradışı bir şey yoktu, hiçbir şey kımıldamıyordu– sonra da annesinin evine baktı. Tek bir ışık bile yanmıyordu. Evde oldukları zamanlarda annesinin Mazda'sıyla Maddie'nin cipinin bulunduğu çakıllı park yerinde hiç araba yoktu.

Ürperdi, dişlerinin birbirine vurmaması için çenesini sıkıca kapattı, evi süzerken tereddüt etti, arkasını dönüp gitmeye hazırdı.

Yapmayı istediği en son şey ailesini tehlikeye atmaktı. Ama hafta sonuydu, Sarah ve eşi dışarı çıktıklarında Judy sık sık torunlarına bakar ve kızıyla damadı geç döneceklerse geceyi Sarah'ın evinde geçirirdi. (Tabii Sarah'ın evliliğinin normale döndüğü varsayılırsa.) Ayrıca Maddie de pekâlâ Grace'in yanında ya da bir kız arkadaşının evinde veya daha büyük bir ihtimalle erkek arkadaşının evinde olabilirdi.

O halde evin boş olma ihtimali yüksekti. İçeri girip bodrumdaki çamaşır odasına inmek ve hâlâ oradaysa telefonu almak en fazla beş dakikasını alırdı.

Mark hâlâ hayattaysa, First Lady'nin ölümünün bir cinayet olduğuna dair güçlü bir kanıt bulup onu bir an önce halka sunması, yakışıklı ajanın tek umudu olabilirdi. Ne de olsa, gerçek bir kez ortaya çıktıktan sonra, herhangi birini ya da Mark'ı öldürmenin ne faydası olurdu ki?

Jess muhtemelen kendini kandırıyordu ve bunun far-kindaydı. Mark'ı öldürmemeleri için hiçbir sebep göremiyordu.

Ama o küçük umuda sarılmak zorundaydı. Yoksa olduğu yerde küçük bir top gibi kıvrılıp durmaksızın ağlayacağından korkuyordu.

Kararını veren Jess derin bir nefes aldı ve hemen karşıya geçti. Anahtarını kilitten çıkarıp arka kapıyı sessizce kapatırken onu evinin tanıdık kokusu karşıladı. İçeride olmanın bile rahatlatıcı bir yanı vardı. Onun yatak odası bodrum kattaydı –gençken kendisine orada gizli bir barınak yaratmıştı– ve eski yatağının, eski bilgisayarının ve her şeyin bıraktığı yerde olduğunu bilmek boğazının özlemle kasılmasına neden oldu. Ama burada kalamazdı. Oyalanacak kadar bile vakti yoktu.

Nefesini tutup, yıpranmış döşemelik muşambayla kaplı zemini dikkatle dinledi, ev aletlerinin uğultusu dışındayken hiçbir şey duyulmuyordu. Mikro dalganın üzerindeki parlak rakamlar saatin biri yirmi üç geçtiğini gösteriyordu. Koridora doğru bakınca yanıldığını fark etti. Merdivenlerin bitimindeki küçük tuvaletin ışığı yanıyordu. Penceresi olmadığından ışığı dışarıdayken görememişti. Fakat tuvaletten gelen ışığın sayesinde, koridorda çıkarılmış hiçbir ayakkabı görmediğini fark edince –ailesi eve girer girmez ayakkabılarını çıkarırdı– evde kimsenin olmadığı inancı

güçlendi. Bu ışık aynı zamanda bodruma inerken yolunu aydınlatacak kadar da yeterliydi.

Merdivenlerin dibindeki tuvaletin loş ışığından uzaklaşınca, bodrumun geri kalanının zifiri karanlık olduğunu gördü. Neyse ki, evi avucunun içi gibi biliyordu. Bodrum ince sıva duvarlarla üç küçük odaya bölünmüştü: En uzak köşede yer alan çamaşır odası, merdivenlerin hemen sonunda bulunan ve şu anda içinden geçtiği alet edevat odası ve merdivenlerin sol kısmını tamamen kaplayan kendi eski yatak odası.

Jess aşağıya taşınmak istediğinde, bodrum katta tek bir pencerenin bile olmaması Judy'yi rahatsız etmişti. Ama Jess mahremiyetten hoşlanıyordu ve gün ışığının yokluğunu duvarlara ışıklı posterler asarak telafi etmişti.

Çamaşır odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Jess eşikten geçer geçmez, hafif bir küf ve yumuşatıcı kokusuyla karşılaştı. İçeri girip kapıyı kapattı ve ışığı açınca ani parlaklık yüzünden gözlerini kırıştırdı.

Çamaşır makinesi ve kurutucu duvara dayalıydı, sağ tarafta ise çamaşır askısı bulunuyordu. Sol taraftaki raflarda deterjandan böcek spreyine kadar her şey vardı.

Raflardan birinde ağzı katlanmış kahverengi bir kese kâğıdı duruyordu. Jess görür görmez aradığı şeyin o olduğunu anladı ve açınca haklı olduğunu gördü. Elini kıyafetlerin arasına sokup pantolonunu buldu ve çıkardı. Pantolonun iki bacağına da kesmişlerdi, ama umurunda değildi. Sağ cebini kontrol edip telefonu çıkardı.

Evet.

Telefonu sıkıca kavradı. Sonra otelin barındayken First Lady'nin elinde tuttuğu telefona benzemediğini anlayınca kaşlarını çattı. Kazadan önce, Lincoln'ın içi Bayan Cooper'ın başarısız bir şekilde kullanmaya çalıştığı telefonu göremeyeceği kadar karanlıktı, ama Jess aynı telefon olduğunu sanmıştı.

Şimdi ise aynı olmadıklarını görebiliyordu.

Telefonun kapağını açıp tuşuna bastı ve bataryasının hâlâ dolu olması için dua etti. Sprint logosu melodik bir bip sesi eşliğinde ekranda belirirken irkildi. Hemen menüye göz attı, başka bir tuşa bastı, ekrana baktı ve elinde tuttuğu telefonun Birleşik Devletler Başkanı'nın telefonu olduğunu anlayınca midesinin kasıldığını hissetti.

Anlaşılan telefonu karısı almıştı. Ama neden? Videoları geçerken Jess'in kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atmaya başladı. Tıkladı ve küçük ekranı dolduran şeyi şaşkınlıkla izledi.

Görüntülerde tepeden tırnağa fetiş kıyafetler içinde görülen David Cooper'a, eşi olmayan, deri kıyafetler giymiş bir kadın köle gibi hizmet ediyordu.

Buna benzer altı video daha vardı.

Kalitesi pek iyi değildi. Görüntü kumluydu. Ama gör-düklerinde ve izlediği kişinin kimliği konusunda yanılıyor olamazdı.

Jess elinde müthiş bir silah olduğunu anladı.

Anlaşılan, Bayan Cooper videoları keşfetmişti. Ve biri, videoları bulduğunu anlayıp onları kimseye göstermemesi için onu durdurmaya karar vermişti. Kazadan beri telefonu deli gibi arıyor olmalıydılar. Ya da enkazla birlikte yandığını sanmışlardı.

Jess düşününce, Bayan Cooper'ın kazadan birkaç dakika önceki son anlarda videoları e-posta yoluyla gönderme-yi çalıştığını fark etti. Bu, çaresizliğini açıklıyordu.

Jess, telefon elinde, kapıya doğru dönüyordu ki kapı kendiliğinden açıldı.

"Jess? Burada ne arıyorsun?" Maddie'nin saçları örü-lüydü ve tipik yatak kıyafetleri olan mavi askılı bir bluz, eski bir eşofman altı ve tüylü pembe çoraplarını giymişti. Hamileliği yeni yeni belli oluyordu.

"Bir şey almak için uğradım." Jess kız kardeşinin ya-

nından geçip üst kata çıkmaya koyuldu. Artık evde birinin olduğunu biliyordu, bu yüzden oradan bir an önce uzaklaşmalıydı.

“Aman Tanrım, annem senin için o kadar endişelendi ki! Patronunun intihar ettiğini duyunca, seni bulmak için aklına gelen herkesi aramaya başladı.”

“Ona bir e-posta gönderdim.”

Maddie alaycı bir ses çıkardı. “Bu onu sakinleştirmede.”

“Ona beni gördüğünü ve iyi olduğumu söyle, olur mu? Birkaç gün sonra onu ararım.” Jess konuyu değiştirmeye çalıştı. “Burada olduğumu nereden bildin?”

“Üst kattaki kanepede uyuyordum. Bodrumda birinin olduğunu duyduğumu sandım.” Maddie onu takip etti. “Gidiyor musun?”

“Evet, ben...” Aklına bir şey gelince Jess olduğu yerde durdu. Başını eski yatak odasına doğru çevirdi ve sonra yolunu değiştirip oraya doğru gitti. “Evde başka biri var mı?”

“Hayır, sadece ben varım. Annem Sarah’larda ve—”

“Hemen buradan çıkmanı istiyorum.” Jess yatak odasının kapısını açıp doğruca bilgisayarının başına geçti. Hâlâ arada sırada bilgisayarını kullanır ve güncellerdi. Bilgisayarını açıp kız kardeşine baktı. “Cipin nerede?”

“Ön tarafta. Neler oluyor?” Maddie’nin anlayışlı bakışının yerini asık suratlı bir ifade aldı. “Sen ağladın mı?”

Mark vuruldu...

Ama Jess bunu söylemedi. Boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkunup Maddie’nin sorusunu duymazlıktan geldi.

“Cipine bin ve uzaklaş. Sarah’ya git. Beni duyuyor musun? Hemen.”

Konuştuğu sırada bilgisayarın yanındaki küçük lambayı açmıştı ve masasının çekmecesinde ihtiyacı olan kabloyu arıyordu.

“Kötü bir şey oldu, değil mi?”

“Evet. Ve sana ne olduğunu anlatmayacağım.” Kabloyu buldu ve sandalyesine oturup bilgisayara bağladı. “Git.”

“Jess...”

Kanı şakaklarında zonkluyordu, döktüğü gözyaşları yüzünden gözleri hâlâ bulanıktı, korkudan ve üzüntüden kaskatı kesilen parmaklarıyla olabildiğince hızlı davranmaya çalışırken etrafına bakmadı. “Sarah’nın evine git. Hemen. Lütfen, Maddie, sana yalvarıyorum. Acil olmasa sana böyle bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun.”

“Pekâlâ.” Maddie’nin cevabında ömür boyu sürececek bir güven vardı. Tek kelime etmeden dönüp odadan çıktı.

“Yarın sabaha kadar kimseye beni gördüğünü söyleme. Ne yaparsan yap, annemi ya da başka birini bu gece buraya getirme,” diye seslendi Jess kız kardeşinin arkasından. Ailesini çok iyi tanıdığından, Maddie’nin bunu anladığından emin olmak istedi. “Bana söz ver.”

“Söz veriyorum.” Maddie’nin sesi korku doluydu.

“Acele et. Hiçbir şey alma. Sadece git.”

Maddie’nin merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyordu. Bir dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını işitince rahat bir nefes verdi. En azından kız kardeşi güvende olacaktı.

Sonra işe koyuldu. İşlem birkaç dakikasını aldı, ama zor değildi, tüm kısa yolları bildiği için gayet sorunsuz geçmişti. Hatta kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, açık kapıda bir gölgenin hareket ettiğini ve Maddie’nin, “Je-Jess,” dediğini zor fark etti.

Kız kardeşinin titrek sesini idrak ettiği sırada omzunun üzerinden bakınca Maddie’nin karşısında durmuş ona baktığını gördü.

Koyu renk takım elbiseli adamlardan biri kolunu boyuna dolamış ve şakağına bir silah dayamıştı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Jess'in kalbi hızla atmaya başladı. Kanı buz kesmişti. Kız kardeşiyle göz göze geldi. Maddie korkudan ödü patlamak üzereymiş gibi duruyordu.

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

“Merhaba, Bayan Ford.” Adam ışığı açtı. Boyu bir doksan civarındaydı, sıırım gibi değil iriyarıydı, kısa siyah saçları, bronz bir teni ve sert yüz hatları vardı. Siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat. *Onlardan* biri.

Jess telaşlı parmaklarla hemen bilgisayarında bir tuşa bastı ve kenara çekilmek için sandalyesini geriye itti.

“Mecburdum... beni zorladı...” diye kekeleydi Maddie. Boynunun etrafındaki kol biraz daha gerilince cümlesini tamamlayamadı ve nefes almak için tırnaklarını adamın koluna geçirdi.

Jess, adama Maddie'yi bırakmasını emrederek vaktini harcamaması gerektiğini biliyordu.

Adam silahı Maddie'nin şakağından çekip ona doğru doğrulturken, Jess soğukkanlı bir ifadeyle, “İnternet kamerasındasın. Milyonlarca insan şu anda seni izliyor,” dedi. Mark'ın ne kadar çabuk vurulduğunu ve Mark'ın evdeki adamları ne kadar hızlı vurduğunu hatırladığı için, en büyük korkusu adamın internet kamerasında olduğunu anlamadan onu ve Maddie'yi vurmasıydı. Kalbi gümbür

gümbürdü. Nabızı hızla atıyordu. Ama kendisinden ziyade kız kardeşi için duyduğu korku sükûnetini korumasını sağladı.

Bir kız kardeşinin daha gözlerinin önünde ölmesine dayanamazdı. Bu gece çok şey kaybetmişti: sevdiği adamı. Maddie'yi de kaybedemezdi.

"Ne?" Adam kaşlarını çatıp bir ona bir bilgisayara baktı. Bilgisayarın üzerindeki kamera küçüktü, ama görülmeyecek gibi değildi.

Gülümse, adi herif.

"Beni duydun. Sen –ve ben, sonra kız kardeşim, yani hepimiz– şu anda internetteyiz. Canlı yayında. Bizi izleyen herkes konuşmamızı dinliyor. Bizi vurursan, bunu izliyor olacaklar. Tüm o insanlar buna tanık olacak."

"Ne?" Adam monitöre baktı, sonra sanki kendisi, Maddie ve Jess, yani içinde bulunduğu bütün bu çarpıcı sahne onun görmesi için ekrandaymış gibi, sanki bir televizyon dizisi izliyormuş gibi daha dikkatle baktı.

"Kapat. Yoksa onu öldürürüm." Tehdit Jess'e yönelikti. Silah bir kez daha Maddie'nin başına dayanmıştı.

"Jess." Maddie'nin gözlerinden ölüm korkusu okunuyordu. Jess kız kardeşinin yüzünün kireç gibi bembeyaz olmasını izlerken midesinin altüst olduğunu hissetti. *Çok üzgünüm, çok üzgünüm...* Maddie'nin elleri saldırganın üzerindeydi, adamın kolunu gevşetmeyi denemeye, hareket etmeye korkuyormuş gibi öylece duruyordu. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Çok geç, herkes çoktan gördü. İnternette." Jess tüm kartlarını bir an önce masaya koymasına gerektiğini biliyordu. Elleri terlemişti, sandalyesinin kollarını kavrayıp kendinden hiç olmadığı kadar eminmiş gibi davrandı. "Sana söylediklerimi anlıyor musun? Herkes seni çoktan gördü. Kimliğini belirleyebilirler. Bizi öldürdüğünü anlayacaklar. Herkes şu anda bunu izliyor."

Adamın silah tutan eli kıpırdarken, tabancanın namlusundan çıkan merminin büyük bir gürültüyle isabet ettiği bilgisayar patladı. Etrafa cam ve plastik parçaları yağarken Jess sıçrayıp çığlık attı. Yüreği ağzındaydı. Maddie'nin çığlığı hemen kesilince, Jess adamın yine onun boynunu sık-tığını anladı.

Burnuna duman ve yanık kokusu geliyordu.

“Kameranin canı cehenneme, kaltak.” Adam silahı Jess’e doğrulturken, Jess bir saniye içinde kalbi binlerce kez atmış gibi hissetti. Korkudan sinmemeye çalıştıkça gerildi, her an tenine saplanabilecek olan mermi için kendisini hazırlarken acil terleri döktüğünü hissetti.

Canı acıyacak mıydı?

Çaresizce konuşmayı sürdürdü. “İnternette olan bir şeyi silemezsin. Ayrıca, telefonu bulduğumu bilmeni isterim. Başkanın telefonunu. Kimin için çalışıyorsan onu arayıp bunu söylemelisin. Başkanın çirkin görüntülerinin hepsini internete yaydığımı söyle. Youtube’dalar. CNN’in iReport’unda, iWatch’ta. Her yerdeler. Şimdiye kadar yayılmadıysa bile, bunun her an gerçekleşebileceğine bahse girebilirsin. Bu da tüm dünyaya yayılacağı anlamına geliyor. Milyonlarca insan onları görecek. Bunu durdurmanın bir yolu yok. Hiç kimse bir şey yapamaz. Her şey bitti. Arayıp onlara bunu söylemelisin.”

“Doğru sö-söylüyor.” Maddie dudaklarını ıslattı. “Bu tür şeylerde oldukça iyidir.”

Jess bilgisayarından geriye kalan parçaların yanında duran telefona işaret etti. Kablo hâlâ telefona takılıydı.

“Görüyor musun?” diye sordu. “Bu başkanın telefonu. Kabloyu gördün mü? Görüntülerini internete aktardım.”

Adam telefona baktı.

“Evde kimse yok,” diye seslendi adamın biri merdivenlerin başından. “Temizlikçiler yolda, o yüzden elini çabuk tut.”

Jess evde başka bir adam daha olduğunu anladı, şaşır-mıştı ama neden şaşırdığını bilmiyordu. Şimdiye kadar çiftler halinde dolaştıklarını öğrenmiş olması gerekirdi.

“Bir sorun var,” diye seslendi diğer adam. “Aşağı gel.”

Merdivenlerdeki ağır ayak seslerini dinleyen Jess, tem-kinli bir şekilde masasına bakarak silah olarak kullanabi-leceği bir şey aradı. Hiçbir şey yoktu. Bu adamlar iriyarı, güçlü ve iyi eğitilmiş profesyonel katillerdi. Ne yapacaktı, adamlar ölene kadar onları zımbalayacak mıydı?

“Ne tür bir sorun?” İkinci adam ilkinden belki birkaç santim daha uzun, on kilo daha hafif ve biraz daha düzgün görünümlüydü. Ama kılıkları ve tavırları açısından düşü-nülürse, ikiz olabilirlerdi.

“Anlat ona.” İlk adam Jess’e başıyla işaret etti. Silahını hâlâ ona doğru tutuyordu. Parmağını biraz daha bastıra-cak olursa... Hayali bile ensesindeki tüyleri dimdik et-meye yetse de, Jess bu düşünceyi aklından çıkarmak için kendini zorladı. Ama en azından adam artık Maddie’nin boynunu sıkıyordu. Kolu boğazı yerine köprücük kemi-ğinin üzerindeydi. Maddie hâlâ dehşet içindeydi, gözleri kocamandı ve üst dudağı terlemişti, ama en azından nefes alabiliyordu. Jess oturduğu yerden kardeşinin göğsünün kalkıp indiğini görebiliyordu.

Kalbi gümbür gümbür atarken cesur görünmek için tüm iradesini kullanarak, yaptıklarını ikinci adama anlattı.

Adam yanına geldi, başkanın telefonuna, kabloya ve mahvolan bilgisayara baktıktan sonra diğer adama döndü.

“Arasan iyi olur,” dedi temkinli bir sesle.

Birinci adam dudaklarını birbirine bastırdı. Maddie’yi bırakıp Jess’e doğru itti.

“Oraya git ve uslu dur.”

Maddie, Jess’e doğru sendeledi. Jess titreyen bacakları-na rağmen ayağa kalkıp kollarını kesik kesik soluyan, tepe-

den tırnağa titreyen kardeşinin etrafına doladı. Maddie ondan birkaç santim daha uzun ve daha yapılıydı, ama önemi yoktu: Bu tür acil durumlarda, küçük kız kardeşi teselliye ve korunmayı onda arardı. Kamera ve interneti kullanarak kendilerini elinden geldiğince korumayı başardığını bilen Jess, iki adam da neredeyse aynı yüz ifadeleriyle onları izlerken kendi fiziksel tepkilerini kontrol altında tutmaya çalıştı: Adamların yüzlerinde nefret ya da hoşnutsuzluktan çok soğuk bir umursamazlık vardı ve bu ikisinden de daha korku vericiydi. Onlar için Jess'i ve Maddie'yi vurmak, çöp kutusuna çöp atmak kadar zahmetsiz olmalıydı. Bunu düşününce Jess'in içi allak bullak oldu, ama belli etmemeye çalıştı. Ne kadar korktuğunu belli etmek Maddie'yi daha çok korkuturdu.

Silahını onların üzerinde tutup geniş gövdesiyle kapının önünü kesen ilk adam, cebinden telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı.

"Bir sorun var," dedi telefona. Sonra hattın diğer ucundaki kişiye, Jess'in söylediklerini ilettili ve birkaç kez *a-ha* ve *evet* dedikten sonra sert bir, "Anladım," karşılığıyla görüşmeyi sonlandırdı.

Konuşmayı bitirince silahını Jess'e doğru salladı.

"Sen. Gözlüklü. Telefonu al. Küçük bir gezintiye çıkacağız. Hepimiz. Bize sorun çıkartırsan, ilk öldüreceğimiz kişi kız kardeşin olur."

Kuzeydoğuya doğru gidiyorlardı.

Maddie arabayı kullanan ikinci adamın yanında ön koltukta oturuyordu. Jess ise ilk adamın yanında arka koltukta oturuyordu. Adamın silahı rahat bir şekilde üst bacağının üzerinde duruyordu. İki kadının da elleri plastik iplerle arkadan bağlanmıştı ve emniyet kemerleri onları yerlerinde tutuyordu. Araba siyah bir Lexus'tu, rahat ve genişti, yeni

deri kokuyordu – ve korku. Şehrin ışıklarının yerini kırsal bölgelerin içinde dolanan yolların karanlığı alırken, yolculuğun sonunda onları neyin beklediğini düşünen Jess’in karnı kasıldı. Nereye gittiklerini ilk sorduğunda konuşmaması emredilip, bu emir silahını rahat bir şekilde Maddie’ye doğrultan koltuk arkadaşı tarafından güçlendirdiği için, şoförün arkasında sessizce oturup kız kardeşinin solgun profilini izlemekle yetindi. Dudakları titreyen Maddie kesik kesik soluyordu. Omuzları çökmüştü, sürekli etrafına bakıp dudaklarını ıslatıyordu.

Benim suçum. Maddie’yi bu işe ben bulaştırdım.

Zaten yırtılan ve acı çeken kalbi, kız kardeşinin çaresiz yüzüne her baktığında bir kez daha parçalanıyordu.

Tek umutları birinin olanları kamera aracılığıyla görmüş ve polise haber vermiş olmasıydı. Elbette, polisin yayının kaynağını saptaması biraz zaman alacaktı ve saptasalar bile o ve Maddie’nin nereye götürüldüklerini bilmelerine imkân yoktu. Jess bile nereye gittiklerini bilmiyordu.

O nedenle tek umudu tam anlamıyla umut sayılmazdı. Daha doğrusu, bir dilekti. O ve Maddie hayatta kalacaklarsa, daha somut bir şeye ihtiyaçları vardı.

Ama herhangi bir şey düşünmesine fırsat kalmadan, Lexus yavaşlayıp kıvrılan bir yola saptı ve tırmanmaya başladı.

Gidecekleri yere yaklaştıklarını anlayan Jess’in kalbi gümbürdemeye başladı. Araba en az üç metre yüksekliğindeki demir bir kapıya yaklaşırken biraz daha yavaşladı. Kapının arkasındaki yüksek çalılar, Jess’in karanlık gökyüzüne doğru sallanan ağaçların tepeleri dışında herhangi bir şeyi görmesini engelliyordu. Bu sırada fren yaptılar ve Jess yanında küçük, taştan bir güvenlik kulübesiyle üniformalı bir güvenlik görevlisinin bulunduğu yüksek bir kapıya vardıklarını gördü. Şoför pencereyi indirip el salladı. Onu

tanıdığı görülen güvenlik görevlisi selam verip kafasındaki mikrofonlu kulaklığa bir şey söyledi. Kapı içeriden açıldı. Lexus ilerledi.

“Neredeyiz?” Soru ağzından kaçmıştı. Ama Maddie’nin giderek sıklaşan nefesleri dışında cevap alamadı. Yanındaki adam ona bir kez aşağılayıcı bir şekilde baktıktan sonra dikkatini önüne verdi. Jess neler olduğuna anlam vermek için renkli camlardan dışarı baktı.

Onlarca dönüm genişliğinde büyük bir koruluk vardı; çimenler dümdüzdü ve saat o kadar geçti ki, karanlık kadife karasıydı; araba yolundaki taşlarla kusursuz bir uyum içindeydi; sonra nihayet taş bir malikâne belirdi – büyük bir evin araba yoluna yanaşıyorlardı. Değeri milyonlarca dolar olması gereken muhteşem bir malikâneydi burası.

Böyle bir yerin sahibinin kim olabileceğini düşünürken Jess’in ağzı kurudu.

Sonra tahmin yürütmek için zamanı olmadı, çünkü geniş bir yeraltı garajına varmışlardı ve kapı onlar için açılıyordu. Lexus içeri girer girmez, kapı arkalarından kapandı.

Kapana kısıldık. Jess’in zihninde yankılanan sözcükler iliklerine dek ürpermesine neden oldu.

Bir dakika sonra araçtan inip küçük bir kapıdan geçerek eve girdiler. Havada gerginlik vardı; Jess bunu hissedebiliyordu ve sinirleri piyano telleri kadar gergindi. Tüyleri diken diken olmuştu. Nabızı hızla atıyordu.

“Burada kim yaşıyor?” diye sordu, gerçi cevap bekliyor değildi. Giderek boğucu olan atmosferi dağıtmak ve dehşete düşmüş gibi gözleri kocaman olan Maddie’yi biraz olsun cesaretlendirmek için sormuştu.

“Kapa çeneni,” diye hırıltılı bir cevap aldı. Önden ilerleyen kız kardeşinin arkasında yürüyen ikinci adam, Maddie’yi itti.

Bunun üzerine Maddie sendeledi, dengesini buldu ve

büzülür gibi oldu. İçinde büyüyen öfkenin o hoş sıcaklığını –hoş, çünkü öfke korkunun panzehiriydi– hisseden Jess, çenesini kapattı

Koridorda ilerlerken hâlâ yeraltında oldukları izlenimine kapıldı. Yerler taştı, duvarlar eski tarz sıvaya benziyordu ve hava serindi. Koridorun sonunda bir asansör vardı. Sessizce üç kat çıktılar. Asansörün içindeki gerilim öyle yoğundu ki, bıçakla kesilebilirdi.

Kapı açılınca, ilk olarak Jess sırtının ortasından sertçe dışarı itildi. Kendisini oldukça büyük görünen, dokuza on iki metre boyutlarında olabilecek bir ofiste buldu; yerler arduazdı, koyu renk ahşaptan yapılmış kitaplıklar dört duvardan üçünü kaplıyordu. Asansörün sağ tarafında kalan dördüncü duvarda üzerinde bir kadın portresi bulunan beyaz mermer şömineyle bitişik pencereler, yerden tavana kadar uzanan koyu mavi perdelerle örtülüydü. Aralarında birer masa bulunan, altın rengi kumaşla kaplı çok sayıda tekli koltuk çiftler çiftler dizilmişti. Jess puro dumanıyla karışık limon aromalı mobilya cilası kokusunu alabiliyordu. Odanın her iki tarafında ikişerli gruplar halinde bulunan siyah takım elbiseli dört adam bacakları ayırık, elleri sırtlarında olacak şekilde askerlerin klasik rahat duruşundaydılar, dimdik ileriye doğru bakan ifadeleri cansızdı, görevde oldukları açıktı. Onları görünce Jess'in kalbi gümbürdemeye başladı. *Onlar...* Adamları bu isimle tanıyordu ve onları görmek bile başının dönmesine yetiyordu. Odanın bir köşesinde geniş bir maun masa çaprazlamasına duruyordu. Arkasında iki adam vardı, biri ayakta, diğeri oturuyordu. Jess asansörün biraz ilerisinde durup onlara bakınca oturan adam ayağa kalktı.

Jess bu adamın kim olduğunu anlayınca nefes almayı bıraktı: Başkanın babası, Wayne Cooper'dı.

“Korkarım başınıza büyük bir bela açtınız, Bayan Ford.”

Biraz sert olsa da, Wayne Cooper'ın sesi kulağa son derece normal geliyordu. Televizyonda görüldüğü gibiydi, ki Jess de onu sadece televizyonda görmüştü. Ama yüz ifadesinde, parmaklarını sabırsızca masaya vurmasında ve etrafa saçtığı enerjide Jess'in içini ürperten bir şey vardı. "Buraya gelip oğlumun telefonunu bana vermenizi ve tam olarak ne yaptığınızı anlatmanızı istiyorum."

Dönüp kemikli parmağını suçlarcasına bilgisayarın monitörüne çevirdi. Arkasında ekrana bakan adamın yüzü bembeyaz olmuştu. Sebebi açıktı: Jess'in kısa bir süre önce internete aktardığı videolardan biri ekrandaydı.

"Ellerini çözün," diye emretti Cooper omzunun üzerinden. Adamlardan birinin bıçağı olmalıydı, çünkü adam gelip plastik bağı kesti. Jess ellerini salladı, bileklerini ovuşturdu ve az önce koltuklardan birine itilmiş olan Maddie'ye baktı.

Maddie onunla göz göze geldi. Jess kardeşinin gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce göğsü sıkıştı.

"Kız kardeşim?"

Cooper alaycı bir ses çıkardı. "Buraya gel ve o telefonu bana ver."

Adamlardan biri Jess'i öne doğru itti. Jess gözünün ucuyla Maddie'nin başını koltuğun arkasına yasladığını ve gözlerini kapattığını gördü. Kız kardeşinin korkusunun soğuk parmaklar gibi kendi kalbine uzandığını hissedebiliyordu. Masaya doğru hareket ederken yutkunduydu ve ağzında korkunun ekşi tadını hissetti.

Zamanlarının tükenmek üzere olmasından korkuyordu; istese bile, onun ya da Maddie'nin başına bir silah dayansa bile, olan olmuştu.

Bunu anladıklarında, ikisini de öldürecekler miydi?

Giderek artan öfkesi, kemiklerini suya, kaslarını pelteye çevirmekle onu tehdit eden korkusunu bastırdı. Bu adam-

lar kız kardeşini korkutuyor ve tehdit ediyorlardı. Birçok insanı öldürmüşlerdi. Mark'ı vurmuşlardı.

Evet, Jess yakalanmıştı ve görebildiği kadarıyla onlardan kaçmasının bir yolu yoktu. Ayrıca onun yüzünden, zavallı, masum kız kardeşi Maddie de yakalanmıştı. Ama sinip bir köşeye büzülmeyi reddediyordu. Onlara ne kadar korktuğunu ya da kendini ne kadar çaresiz hissettiğini görme zevkini vermeyecekti.

Kafasını kaldırdı. Omuzlarını dikleştirip masaya doğru yürüdü.

“Telefonu ver.” Wayne Cooper elini uzattı. Jess de başkanın telefonunu cebinden çıkarıp adamın avucuna koydu. Artık zaten ona ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şeyi almıştı.

“Şimdi bana ne yaptığını tam olarak anlatmanı istiyorum.”

Gümbür gümbür atan kalbine aldırmayan Jess, Cooper'ın gözünün içine baktı.

“Görüntüleri aklıma gelen tüm haber ve video sitelerine yükledim. Youtube'a koydum. iReport'a. iWatch'a. Her yere. İnternetin her yerindeler. Annemin evine giren, beni ve kız kardeşimi kaçıran adamlarınıza gelince? Onlar da internet kamerasına yakalandı. Artık her şey ortada. Şu anda biz konuşurken milyonlarca insan bunu izliyor olmalı.”

Wayne Cooper'ın gözleri yerlerinden fırlayacak gibi oldu. Yüzü öfkeden yavaşça morardı.

“Tanrı aşkına, genç hanım, çok kötü bir şey yapmışsınız. Ülkeniz için çok kötü bir şey. Kendiniz–”

Masasındaki telefon çalınca konuşması bölündü. Jess'e sert bir bakış attıktan sonra ahizeyi kaldırdı.

“Evet,” dedi, “tam zamanı. Onları yukarı gönder.”
Sonra telefonu kapattı.

“Bunu düzeltmenin bir yolu yok, Bay Cooper,” dedi yanındaki adam. Ekranı bakıp bakışlarını kaçıtırırken hasta gibi görünüyordu. Jess bu adamın yuvarlak yüzünün ve kızıl saçlarının tanıdık olduğunu düşündü, ama nereden tanıdığını çıkaramıyordu ve bunu daha fazla deneyecek değildi. Bunun yerine, bir şeyler düşünmeye, onları kurtaracak bir tür plan bulmaya çalıştı. “Bu şekilde internete düştükten sonra, geri almanın bir yolu yok.”

“Olmalı.”

Hafif bir tık sesinden sonra kapılar açıldı ve asansörün geldiği anlaşıldı.

Jess ister istemez omzunun üzerinden arkasına baktı. Gözleri kocaman oldu. Kalp atışları hızlandı. Nefesi kesildi. Dönüp, destek almak için masaya doğru eğildi.

Mark odaya girmişti, alnının sol tarafında yeni pıhtılaşmış bir yara vardı, yüzü stresten kasılmıştı, kontrollü bir şekilde hareket etmesine rağmen gerginliği görülebiliyordu, ama hayattaydı. Göz göze geldiler. Jess büyük bir sevince kapıldı. Dikkatle gizlediği buz gibi üzüntüsü eriyerek damarlarında dolaşan bir minnettarlığa dönüştü.

Tam dünyası yörüngesine oturup derin bir nefes aldığı sırada Mark’ın arkasındaki adamın kim olduğunu anladı: Fielding’di. Mark’ın sırtına bir silah doğrultmuştu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Bay Cooper. Lowell.” Mark ciddi bir ifadeyle masanın arkasındaki iki adamı selamladı. Jess de ancak o zaman ikinci adamın kim olduğunu anladı: Personel şefi, Harris Lowell’dı. Fielding hâlâ arkasındayken, Mark onlara doğru yürüdü. Korumalar ve kiralık katiller dikkatle onu izliyordu, ama Fielding’in silahı sırtındayken ve yedi kişiye karşı tek başınayken, anlaşılan tehdit olarak görülüyordu, çünkü yaklaşmasına izin vermişlerdi. Jess gözlerini kısımasından, dudaklarının incelmesinden ve yan gözle bakmasından onun Maddie’nin odada olduğunu gördüğünü anladı. Maddie doğruluyordu, yüzü gözyaşlarıyla nemliydi, umutla Mark’a bakıyordu.

Jess kendisinin de umutlandığını fark edince, şaşkın yüreğine bunun aptalca olduğunu hatırlattı. İşleri çok zordu – hem de çok. Evet, Mark hâlâ hayattaydı, ama Maddie ve ondan daha iyi bir durumda olduğu söylenemezdi. O da ele geçirilmişti ve öldürüleceği neredeyse kesindi.

“Mark.” Cooper gözlerini Mark’a dikti. Yüzünde düşmanca bir ifade vardı. “Senden istediğim gibi gözün Annette’in üzerinde olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Bunu nasıl düzelteceğiz?”

“Bayan Ford başkanın görüntülerini tüm internete yay-

mış,” diyen Lowell keyifsizce filmlerden birinin oynadığı monitöre işaret etti. “Çok kötü. Bundan kötüsü olamazdı.”

Mark masaya ulaştı. O kadar yakındı ki, gömleğinin kolu Jess’inkine değdi, alnındaki yaranın ne kadar taze ve acı verici olduğunu görebiliyordu Jess. Mark tahmin ettiği gibi vurulmuştu ve sonuç bu muydu? Fielding ve silahı Mark’ın arkasındayken bile, Jess onu gördüğüne o kadar mutluydu ki, içini bir sıcaklık kapladı. Sevinci gözlerinden okunuyor olmalıydı, çünkü Mark’ın gözleri de ışıldadı ve ona hafifçe gülümsedi.

“Araba kaza yapmadan önce eğilip yerden aldığım telefon başkana aitmiş,” dedi Jess ona. “Bayan Cooper onu o gece, Beyaz Saray’dan kaçmadan önce bulmuş olmalı. İçinde videolar vardı...” Monitöre işaret etti. Müstehcen görüntüler yeterince açıklayıcıydı.

“Peki telefonun onda olduğunu nasıl bildiniz?” diye sordu Mark, Cooper’a. Çok sakindi, ama Jess onun stresini hissedebiliyordu. Mark kaskatı olmuştu, huzursuzluğu bakışlarının ve çenesinin sertliğinden, omuzlarının gerginliğinden anlaşılabilirdi. Arkasında duran Fielding’in yüzü ise taştan yontulmuş gibiydi.

“David beni arayıp söyledi. O lanet olası akşam yemeğinden sonra konutuna döner dönmez telefonunun kaybolduğunu anlamış. Paniklemişti, çünkü içinde neler olduğunu ve telefonu eşinin almış olması gerektiğini biliyordu. Annette onu boşanmakla tehdit ediyordu. David de Annette’in o lanet olası görüntüleri ona karşı kullanacağını düşündü. Kadınlar söz konusu olduğunda David her zaman aptalca davranmıştır zaten.”

“Annette’i görüntüleri boşanma davasında David’e karşı kullanmaması için mi öldürttünüz?”

Cooper suratını astı. “Elbette, hayır. David’in başkan-

lığını korumak için öldürttüm. Görüntüler sızsaydı, her şey biterdi. Artık onları kendi gözlerimle gördüğüme göre, David'in bu konuyu hiç de abartmadığını söyleyebilirim.”

“Görüntüler çoktan sızdı zaten,” dedi Jess. “Her yerde-ler. Her şey bitti, Bay Cooper.”

“Hiçbir şey bitmedi, Bayan Ford.” Cooper gözlerini ona dikti. “Diğerleri gibi siz de kazada ölseydiniz, bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı. Ama ölmediniz, sağ kaldınız, hatırladınız, konuştunuz ve bu lanet olası görüntüleri internete koydunuz, o yüzden şimdi buradayız.”

“Cinayetle yargılanacaksınız, Bay Cooper.” Lowell şoke olmuş bir adam gibi konuşmuştu. “First Lady'nin ölümüyle hiçbir ilgim olmamasına ve daha sonra sadece pislği temizlemek için size katılmış olmama rağmen beni de suç ortağı olarak yargılayacaklar. Başkan...”

“Onun bu işle bir ilgisi yok,” dedi Cooper. “Bazı şeylerden şüpheleniyor, ama bilmiyor.”

“Yine de görüntüler yüzünden istifa etmesi gerekecek,” dedi Lowell.

“Hayır.” Cooper kafasını iki yana salladı. “Bunu düşündüm. Görüntülerin sahte olduğunu iddia edebiliriz – benzer biri olduğunu, David olmadığını söyleyebiliriz. İnsanlar konuşur, *National Enquirer* gibi paçavralarda bir şeyler yazılır, ama David olduğunu ispat edemezler ve olayı kapatırız. Birinin başka birini öldürdüğüne dair hiçbir kanıt yok. Annette bir trafik kazasında öldü, bu kadar basit. Davenport da kendisini öldürmezse on küsur senedir şirketinden zimmetine para geçirdiğinin açığa çıkarılacağı konusunda kimsenin tehdidine maruz kalmadan intihar etti – beraberinde bu genç bayanı da götürmesi gerekiyordu ama lanet olası sarhoş bunu başaramadı. Sekreterine araba çarpıp kaçtı. O gazeteci de trafik kazasında öldü. Hiçbiri bir şey ifade etmiyor. Hepsi açıklanabilir. Aksini

bilen herkes şu anda bu odada bulunuyor.” Jess sırada neyin olduğunu biliyordu. Cooper korumalarına bakarken içine bir korku saplandı. “Sizden –hepinizden– bu üç kişi yi buradan götürüp vurmanızı ve cesetlerini asla bulnamayacak bir yere saklamanızı istiyorum. Hennessey, bu işten sen sorumlusun. Daha fazla saçmalığı kaldıramayız, anladın mı?”

“Başüstüne, efendim.” Hennessey –ikinci adam– kafasını sallayıp silahını çekti.

“Ah, lütfen, bir bebeğim olacak! Ölmek istemiyorum!” Maddie ağlayarak koltuktan kalkıp Jess’e doğru koştu. Jess ona baktı. Kalbi sızladı. Karnı kasıldı. Kollarını kardeşine doğru uzattı...

Hennessey’in silahını Maddie’ye doğrulttuğunu görünce, gırtlalığına bıçak saplanmış gibi hissetti.

“Maddie!” diye bağırıp ona doğru atıldı.

“Lütfen, lütfen...”

“Yere yatın!”

Mark ikisinin de üstüne atladı. Taş zemine sertçe çarparken Jess, Mark’ın silahının olduğunu anladı. Mark yuvarlanıyor, ayağa kalkıp nişan alıyordu...

Ve gömleğinin manşetine doğru bağırıyor. “Nerede kaldınız ocuklar?”

Bir saniye sonra bir düzine silahlı adam, “Kımıldamayın, federal ajanlar!” diye bağırarak asansörden indi.

Bir saat sonra, her şey bitmişti. Önce Bay Cooper ve Lowell’ı götüreren FBI, şimdi de Cooper’ın özel güvenlik personelini minibüslere bindirmekle meşguldü. Eski federal ajanlardan oluşan Cooper’ın ekibi yasal kısıtlamalardan uzakta, istedikleri her şeyi yapabiliyordu. Mark önce Jess’i ve daha sonra ikisini birden öldürmeye çalışan adamların federaller olmak yerine Cooper’ın çalışanları olduğunu

öğrenince rahatlamıştı. Zira iki meslektaşını öldürdüğünü düşünmek onu rahatsız etmişti. Sonradan, para karşılığı tutulmuş herifler olduklarını bilmek vicdanını rahatlatmıştı. Aynı zamanda, onu, ne kadar haklı olursa olsun, başka bir ajanı öldürmekle bağlantılı soruşturmalar, yargılamalar ve benzeri şeylerden de kurtarmıştı.

“Gelmene sevindim.” Vücudu bir battaniyeyle sarmalanmış ve ellerinin bağı çözülmüş olan Maddie, Mark’ın –sözcüğün en geniş anlamıyla– “ödünç aldığı” Fielding’in arabasının arka koltuğunda oturuyordu. Mark onları –Jess ve Maddie’yi– D.C.’ye geri götürüyordu. Maddie’yi kız kardeşinin evine bırakacak ve ondan sonra Jess’i... Eh, Jess için başka planları vardı. “O kadar korktum ki.”

“Ben de.” Yanındaki yolcu koltuğunda oturan Jess, Mark’a gülümsedi. Mark onu Cooper’ın evindeki taş zeminden kaldırdığından beri Jess gülümsüyor ve arada sırada kollarını boynuna doluyordu. Mark ikisi yalnız kalır kalmaz bu jestlerinden ne kadar hoşlandığını ona gösterecekti. Jess ona bakarken ürperdi. “Öldüğünü sandım.”

“Seni korkutan şey bu muydu?” Maddie darılmıştı belli ki. “Onun öldüğünü mü sandın? Ben *bizim* öleceğimizi sandım. Beni asıl korkutan buydu.”

Mark, Jess’e gülümsedi. “Hennessey ve Smith’in anenin evinde sizi yakaladığını duyunca, tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Onların cinayet metodu insanları buldukları yerde öldürmektir.”

“Jess onları vazgeçirdi,” dedi Maddie. “Bilgisayarda yaptıklarıyla. Sanırım internet kamerası etkili oldu.”

“Peki sen vurulduktan sonra ne oldu?” diye sordu Jess. Mark ona, tıpkı düşündüğü gibi, merminin kafa derisini sıyrıp şans eseri kalın kafatasından sektiğini söylemişti.

“Bir süreliğine bilincimi kaybettim. Uyandığımda iki adam beni parkta taşıyordu. Sanırım diğer ikisi arabaya

gitmişti. Bu onlardan kaçmamı kolaylaştırdı. Seni bulmak için geriye döndüm, ama gitmiştin. Nerede olduğunu ya da sana ne olduğunu bilmemek ömrümden birkaç sene götürdü, çünkü peşinden geleceklerini biliyordum. O yüzden, adamlar seni ele geçirmeden bu işi nasıl sona erdirebileceğimi düşünmeye çalıştım. Çaresizdim, Harvey Brooks'u, tanıdığım laboratuvar teknisyenini aradım. On-
dan Lincoln'ın almış olabileceği bir tür darbenin kazaya neden olup olmadığını araştırmasını istemiştım, onu aradığımda sağ arka tekerleğe saplanan bir merminin tekeri patlattığını ve bunun kazaya neden olmuş olabileceğini söyledi. Her neyse, gelip beni aldı, onu beklerken kâğıtlardaki telefon numaralarını gözden geçirme fırsatım oldu. Ve bil bakalım ne buldum?"

Jess kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Prescott'un kazadan önce Fielding, Wendell ve Matthews'u aradığını hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet?"

"Prescott Fielding'i aradıktan hemen sonra Fielding Wayne Cooper'ı aramış. Özel numarasından. O numara bende de olduğu için tanıdım. Buna inanmaktan nefret etsem de, Fielding'in o kişi olduğunu anladım." Jess'e hastanede ona saldıran, sonra da evinin alt katında "şekerim" diyen adamın Fielding olduğunu daha önce söylemişti.

"Sonra ne oldu?"

"Brooks'tan Fielding'i arayıp ölüm arabasıyla ilgili oldukça hassas bir bilgiye sahip olduğunu ve yanına gelirse onunla bu bilgiyi paylaşacağını söylemesini istedim. Fielding işin içindeyse, bunun onu bize getireceğini biliyordum. Geline, onu hırpaladım ve her şeyi itiraf ettirdim." Jess'in hayatı için çok endişelendiğinden arkadaşının kafasına silah dayadığını ve bildiği her şeyi anlatmazsa beynini uçurmakla tehdit ettiğini Jess ve Maddie'ye söylemesine

gerek yoktu. Açıkçası, Fielding her şeyi anlatmamış olsa öyle de yapardı. O sırada Jess için endişelenmekten soğuk terler döküyordu. Ona bir şey olursa, bu darbeyi asla atlamayacağını biliyordu.

“Fielding bu işe karıştığı için üzgünüm.” Jess’in gülümsemesi anlayış doluydu. Uzanıp hafifçe bacağına vurdu. Mark onun elini tutup dudaklarına götürmemek için kendisini zor tuttu. Küçük kız kardeşi arka koltukta oturduğu için, çekindi.

“Konuşmamız boyunca, ona Gizli Servis’te daha önce hiç hain olmadığını hatırlattım. Ne dedi biliyor musun?” Jess’in gözlerinde merak vardı. “Hain olmadığını söyledi. İşini yaptığını, başkanı ve başkanlık makamını koruduğunu söyledi. Elbette, Wayne Cooper’ın ona bu iş için para ödediği gerçeğini göz ardı ediyordu.”

“Sanırım bir şekilde yaptıklarını kendisi için haklı çıkarıyordu,” dedi Jess.

“Sanırım.” Mark kaşlarını çatarak ön camdan baktı. D.C.’ye dönmüşlerdi, sabahın bu saatinde trafiğin pek olmadığı Beltway’de ilerliyorlardı. “Tüm hikâyeyi ve işin içindeki tek ajanın o olduğunu öğrenir öğrenmez, federal-leri aradım. Hazırlıklar yapıldı ve işbirliği yapması karşılığında Fielding’e bir anlaşma teklif edildi. O sırada Fielding telsizinden Hennessey ve Smith’in seni yakaladıklarını bildiren bir haber aldı.” Mark, Maddie’ye bir bakış attı. “Ve kız kardeşini. Oraya gelene kadar hangi kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

“Önemli olduğumu bilmek güzel,” diye homurdandı Maddie. Jess sırtarak ona baktı.

“Sonra, hızlı hareket etmek zorundaydık.” Adamların Jess’i götürdükleri Cooper’ın evine vardıklarında her şey için çok geç olabileceğini düşündükçe korkudan aklını kaçırarak gibi olduğundan bahsetmesine gerek yoktu.

Jess için deli olduğunu o sırada anlamıştı. Ama bu onunla daha sonra konuşacağı bir şeydi. Yalnızken. “Anlaşma, bir dereceye kadar güvenliğinizi sağlamak için Fielding’in beni içeri sokmasıydı. Copper’ın adamlarından bir ya da birkaçının alarmı çalma ihtimaline karşı, diğerleri ben ve Fielding odaya girene kadar bekleyip sonra baskın yapacaklardı. “Herkesin istediği...” –özellikle de kendisinin istediği– “... ikinizi birden oradan sağ salim çıkarmaktı.”

“Ve bunu başardınız.” Jess’in gülümsemesi arabanın içini aydınlatacak kadar parlaktı.

“Hayatımda birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim,” dedi Maddie. “Ah, bekle, benim burada inmem gerekiyor, Sarah’nın evi iki sokak ötede. Clay üzerinde.”

Mark bir sonraki çıkışta kenara çekti. Sessiz sokak karanlık ve ıssızdı. Ağaçlar bile yalnız görünüyordu. Clay’i bulmak için etrafa bakındı.

“Bay Cooper’ın bu tür bir şeyden paçasını kurtarması mümkün değil, değil mi?” diye sordu Jess.

Mark kafasını iki yana salladı. Clay’i bulduktan sonra da o tarafa doğru yola devam etti. “Üzerimde bir alıcı vardı, o nedenle Cooper’ın söylediği her şey –ki mükemmel bir itiraf olarak görülebilir– kayıt altına alındı. İnternete koyduğun görüntüler de düşünüldüğünde, tüm çete mahvolacak. Wayne Cooper hayatının geri kalanını hapiste geçirecek ve David görevinden istifa etmek zorunda kalacak. Başkan Yardımcısı Sears bu sabah uyandığında yeni başkanın kendisi olacağı haberini alacak.”

“Biliyor musun, Bayan Cooper o görüntüleri yayınlamayabilirdi,” dedi Jess, Maddie Mark’ı soldan üçüncü eve doğru yönlendirirken. Araba yolunda bir bisiklet yatan, tek katlı tuğla bir çiftlik eviydi burası. Mark ezmeden önce bisikleti gördüğüne sevindi. “Sadece boşanırken istediklerini elde etmek için kullanabilirdi.”

“Anlaşılan, Wayne Cooper böyle bir riske girmek istemedi.” Mark ışıkları söndürüp motoru durdurdu. Ev tamamen karanlıktı ve içeridekileri uyandırmak istemiyordu. “Oğlunun başkan olması onun için çok şey ifade ediyordu. Tüm hayatı boyunca bu amaç uğruna çabaladı.”

“Anahtarım var.” Maddie emniyet kemerini çözdü. “İstemiyorsanız benimle gelmenize gerek yok. Hatta, eğer bu konu hakkında hiç kimseyle konuşmamamız gerekiyorsa, gelmeseniz daha iyi olur.”

Ulusal güvenliğin menfaati için Jess ve Maddie’den olay resmi olarak açıklanana dek hiç kimseye bir şey söylememeleri istenmişti. Onlar da kabul etmişlerdi.

“Şu an annem ve Jen’le yüzleşmeyi gerçekten hiç istemiyorum,” dedi Jess. Mark hiçbir şey söylemedi, ama bu konuda ona kesinlikle katılıyordu.

Maddie arabadan indi. “Çok eğlenceliydi, çocuklar, ama...”

“Seni geçireyim.” Jess de indi. Kapıları kapattılar ve Mark ikisinin yan yana ön kapıya doğru yürümelerini izledi. İki kız kardeş birbirine sarıldıktan sonra Maddie içeri girdi, Jess de geri döndü. Mark onu izlerken ufak tefek ve bir erkek çocuğu gibi zayıf olduğunu fark etti, kendine has bir güzelliği vardı. Ama kesinlikle güzeldi. Ve çok daha fazlasına sahipti. Akla. Cesarete. Bağlılığa, sevgiye ve iyi bir kalbe.

Hayatı boyunca aradığı kadındı. Onu burnunun dibinde bulacağı kimin aklına gelirdi?

O sırada Jess arabaya bindi ve Mark motoru çalıştırmadan önce eğilip Jess’i öptü. Sert ve uzun bir öpücüktü.

En sonunda geri çekildiğinde, “Daha sonraya bıraktığımız konuyu hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet?”

“Sana delicesine âşığım,” diyen Mark onu tekrar öptü.

Öpücük, evdeki yatak odalarından birinin ışığının yandığını görene kadar sürdü.

Sonra geri çekildi, ışıkları açıp motoru çalıştırdı ve araba yolundan geri geri çıkmaya başladı.

Jess gözleri ıslıl ıslıl bir şekilde ona bakıyordu. Mark kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti.

“Demek delicesine âşıksınsın?” dedi Jess.

“Evet.” Mark caddeye çıkıp yola girdi ve ilerideki kavşağa doğru ilerledi. “İstersen, seni eve götürüp bunu ispat edebilirim.”

“Kulağa iyi geliyor,” diyen Jess ona gülümsedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Kızıma. Ve evleneceği genç adamın şerefine.” Judy elinde içkisi ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle kadeh kaldırıyordu.

Maddie’nin hem bebeğinin babası hem de yeni nişanlısı olan söz konusu genç adam kıpkırmızı oldu. Maddie ışıltı saçıyordu. Jess, Sarah ve Grace ona mutlu tebessümlerle bakıyorlardı. Jess’in tüm ailesinin Maddie’nin nişanını kutlamak üzere toplandığı Pat’s Steakhouse’ta masanın ucunda oturan Mark da herkesle birlikte kadeh kaldırıp şarabını yudumladı. Yanında oturan Jess o kadar hoş ve mutlu görünüyordu ki, kız kardeşleri evlenecek olan kişinin kendisi olmadığından emin olup olmadığını sorarak ona takılmışlar, bunu yaparken de Mark’a sinsi bakışlar atmayı ihmal etmemişlerdi.

“Saçmalamayın,” diye karşılık vermişti Jess. Ama kızaran yanakları başka bir hikâye anlatıyordu: Birbirlerine âşıktılar. Jess gibi, Mark da hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu ve bunun görülebildiğinden emindi. Jess’in Taylor’ı Taylor’ın da Jess’i sevmesi ise cabasıydı. Hatta ikisi o kadar iyi anlaşıyorlardı ki, Mark her an ona karşı birlik oluşturacaklarından şüpheleniyordu. Şimdilik, o ve Jess ağırdan alıp birlikte olmanın tadını çıkarıyorlardı. Ne de olsa, yeterince zamanları vardı.

Wayne Cooper'ın malikânesindeki gecenin üzerinden bir ay geçmişti. Ülkenin iyiliği adına, Annette Cooper'ın ölümüyle ilgili herhangi bir şey ayyuka çıkarılmamış ve gerçeği bilen birkaç kişiden de bu konu hakkında konuşmamaları istenmişti. David Cooper'ın sessizce görevinden çekilmesine izin verilmişti ve Beyaz Saray'da artık Başkan Sears ve ailesi ikamet ediyordu. Wayne Cooper, Harris Lowell ve Cooper'ın özel güvenlik personelinin bir kısmı, Mark'ın onları en son görmesinin üzerinden henüz yirmi dört saat geçmemişken, özel bir uçağın yaptığı kazada ölmüşlerdi. Resmi olarak, korkunç kaza David'in ülkeyi yönetme yeteneğine son darbe olmuştu. Gayri resmi olarak ise, Mark bunun bir kaza olmadığından emindi. Ülkeye zarar veren unsurları ortadan kaldırmak amacıyla çalışan gizli güçler, bir kez daha etkileyici bir iş çıkarmışlardı. Jess'in internete aktardığı videolar bile zararsız hale getirilmişti. Orijinalleri geri almak imkânsızdı, ama hasar kontrolü anında başlamıştı. Mark'ın duyduğu söylentilere göre, videoları kopyalayıp David Cooper'ın yüzüne dijital olarak diğer büyük milletlerin liderlerini monte edip onları da internete yüklemişlerdi. Büyük bir gürültü kopmuştu, ama sonradan David Cooper'ın videoları da dahil olmak üzere tüm videoların sahte olduğu ilan edilmiş ve halkın dikkati başka bir yöne çekilmişti.

Hükümetin çarkları sorunsuz bir şekilde dönmeye devam ediyordu.

Yemekler bitirilip herkes restorandan ayrılmadan önce birbiriyle vedalaşırken, "Sen ve Mark eve gelecek misiniz?" diye sordu Judy, Jess'e.

"Bu gece değil. Yarın yeni işime başlıyorum, unuttun mu?" Pazar gecesi idi ve Jess'in pazartesi sabahı saat sekizde çalıştığı eski firmayla iş yapan bir hukuk şirketindeki yeni ofisinde olması gerekiyordu. İş teklifi aldığı anda çok

heyecanlanmıştı ve o heyecanlandığı için Mark da onun adına heyecanlıydı. Tıpkı Gizli Servis'in soruşturma departmanına istediği tayin gerçekleştiğinde Jess'in onun adına mutlu olması gibi.

"Cumartesi günü benimle gelinlik denemeye geleceğini unutacak kadar meşgul olmayacaksın, değil mi?" diye sordu Maddie, utangaç nişanlısını elinden tutup çekerken. "Nedimem yanımda olmalı."

"Bir dakika. Nedimen ben olacağım sanıyordum," diye karşı çıktı Grace.

"Hepiniz nedimem olacaksınız. Üç nedimem olacak," dedi Maddie, Sarah oğullarını ellerinden tutup eşiyle birlikte yanlarına gelirken. "Ve hepiniz cumartesi günü gelinliğini seçmeme yardım edeceksiniz. Annem de."

"Aslında teknik olarak sana nedimelik yapamamam lazım," dedi Sarah. "Çünkü evliyim."

"Aynı şey yakında Jess için de geçerli olabilir..." Grace ışıldayan gözlerini Jess'e çevirdi.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Jess kesin bir tavırla ve Mark'ın koluna girdi. "Haydi," dedi. "Artık eve gidiyoruz."

"Bana uyar," dedi Mark gülümseyerek
Artık Mark'ın evinde yaşıyorlardı. Jess bir ay önce o gece onunla birlikte evine gitmiş ve sonra hiçbir yere ayrılmamıştı.

Birlikte restorandan çıkarlarken Jess, "Cumartesi görüşürüz," diye omzunun üzerinden annesine ve kız kardeşlerine seslendi. Hava karanlıktı, dolunay gökyüzüne tırmanmaya yeni başlamıştı ve restoranın etrafı işlekti. Mark, az önce Jess'le yaptıkları konuşmadan etkilendiğini fark etti ve yeni arabasının kapısını Jess için açıp binmesini beklerken o konuşmayı tekrar aklından geçirdi.

Bir saniye sonra direksiyonun başına geçip ona baktı.

“Bilmen için söylüyorum, uzun zamandır evim sıradan bir mekândı, uyuduğum ve üstümü başımı değiştirdiğim bir yerdi sadece. Tam anlamıyla bir ev değildi, sıcaklıktan yoksundu.”

“Artık sıcak bir yuvaya mı dönüştü diyorsun yani?”

“Evet,” dedi Mark. “Çünkü artık sen varsın. Farkı bu.” Eğilip Jess’i öptü ve sonra onu evine götürdü.

